

ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

*Το όνειρο της
Παρασκευής*

Μυθιστόρημα

Αθήνα 2008

Απαγορεύεται η κατά οποιοδήποτε τρόπο, ολική ή μερική αντιγραφή, ανατύπωση, διασκευή ή προφορική αποτύπωση δια μαγνητικής εγγραφής του βιβλίου, χωρίς την άδεια του συγγραφέα, ο οποίος διατηρεί τα πνευματικά και λοιπά δικαιώματα αυτού.

Τα πρόσωπα που περιγράφονται στο βιβλίο αυτό, είναι όλως φανταστικά. Κάθε ομοιότητα που μπορεί να υπάρξει με οποιαδήποτε πραγματική κατάσταση, θα είναι όλως συμπτωματική και τυχαία.

Κάθε γνήσιο αντίτυπο, φέρει την ιδιόχειρο υπογραφή του συγγραφέα.

Το εξώφυλλο είναι μια σύνθεση του συγγραφέα. Η σελιδοποίηση και εκτύπωση της πρώτης έκδοσης έγινε με ηλεκτρονικά μέσα, στο Τορόντο με προσωρινό τίτλο 'Αυτό το ταξίδι θα το κάνω μονάχη' το 2000. Η παρούσα δεύτερη έκδοση με τον τίτλο: 'Το όνειρο της Παρασκευής' είναι αναθεωρημένη στη τελική της μορφή.

*Αθήνα, Ιανουάριος 2008
ο συγγραφέας*

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

στη γυναίκα μου.

Ευρετήριο κεφαλαίων

αντί προλόγου.	σελίδα 5
1. η πόλη.	" 9
2. η θάλασσα.	" 19
3. ένας ελληναράς.	" 27
4. ο γέρος.	" 45
5. η ταβερνιάρισσα.	" 51
6. το πρόβλημα.	" 83
7. η φυγή της μάνας.	" 107
8. η βάβω	" 129
9. συμφωνίες.	" 139
10. ..αγωνία	" 157
11. η Νατάσσα.	" 197
12. Κλυταιμνήστρα και Ελένη.	" 203
13. στο Ναύπλιο.	" 213
14. στην Αθήνα.	" 223
15. ο αιφνιδιασμός.	" 269
16. στο Σούνιο.	" 285
17. το δίλημμα.	" 289
18. το πείσμα.	" 297
19. στο Τορόντο.	" 315
20. οι ερινύες.	" 321
21. η τραγωδία	" 325
22. το μνημόσυνο	" 343
 γλωσσάρι	 " 348
έργα του ιδίου	" 349
σημειώσεις αναγνώστη	" 350

Αντί προλόγου

(..παρατίθεται η ομιλία του κ. Γιάννη Ροβολλή, καθηγητού διδάκτωρος του Πανεπιστημίου Αθηνών, την ημέρα της παρουσίας του βιβλίου εις τον σύλλογο αποφοίτων του Γυμνασίου Αρρένων Καλαμάτας, της τάξης 1950, στην αίθουσα Βίλλιζα του κτήματος του κ. Φώτη Ηλιοπούλου, στα Σπάτα Αττικής, τον Νοέμβριο του 2007.)

Το μυθιστόρημα του Ανδρέα Κουμανάκου, με τον τίτλο.. **" Το όνειρο της Παρασκευής "** είναι ένα έξοχο βιωματικό μυθιστόρημα με έντονο απολογητικό χαρακτήρα. Είναι έμπλεο από πολύτιμους χυμούς και αποστάγματα ζωής που προϋποθέτουν πλούσια πνευματική και ιδιαίτερα λογοτεχνική παρακαταθήκη. Ο λόγος του γίνεται περίτεχνος και δραματικός με τις ιδιαίτερες διαλογικές σκηνές, το φιλοσοφικό στοχασμό και τις παροιμιώδεις εκφράσεις.

Χωρίς αυθαιρεσίες και με ισχυρές συγκρίσεις παραδειγμάτων ζωής, δίνει ασφαλή υποδείγματα συμπεριφορών και πρακτικών, απέναντι σε σοβαρά και φλέγοντα προβλήματα όπως ο έρωτας, η γυναίκα, ο γάμος, τα γηρατειά, ο θάνατος, τα ναρκωτικά, η πίστη, ο Θεός.

Καταφέρνει να μετουσιώσει με καθαρά προσωπικό χαρακτήρα, τόσο τη λαϊκή σοφία και τα αποφθέγματα της καθημερινής ζωής, όσο και τις επιρροές του, από τους φιλοσοφικούς στοχασμούς της δόκιμης λογοτεχνίας στη στήριξη των επιχειρημάτων και των μηνυμάτων του.

Είναι φανερό ότι δεν κρύβει την αγάπη του για τον

Καβάφη και ιδιαίτερα για τον φιλοσοφικό και γνωμοδοτικό του χαρακτήρα. Ο φιλοσοφικός διάλογος που ανοίγει ο ήρωάς του Πέτρος με τον γέρο *Θόδωρο*, αγγίζει τα όρια του τέλειου λογοτεχνικού διαλόγου, όπως, για παράδειγμα, αποτυπώνεται χαρακτηριστικά στους διάλογους του Καζατζάκη στο *.. "Φτωχούλη του Θεού."*

Θα ήθελα ιδιαίτερα να σταθώ στα γνήσια φυσιολατρικά αισθήματα που κατακλύζουν και πλαισιώνουν τον αφηγηματικό του λόγο. Οι περιγραφές στιγμών και καταστάσεων της θάλασσας, γίνονται μετά από κατάλληλη επιλογή για να εκφράσουν επιτυχέστερα ανάλογες ψυχικές καταστάσεις και ανθρώπινα συναισθήματα και βιώματα ζωής. Ο συγγραφέας συνδέει το φυσιολατρικό στοιχείο της θάλασσας με την έκφραση του ερωτικού πάθους. Έτσι η θάλασσα γίνεται.. *"..η δροσερή αγκαλιά, που ο Πέτρος, εύρισκε μέσα σ' αυτή, απέραντη ευτυχία και ηδονές πρωτόγνωρες ..σαν από ερωμένη."*

Οι μεταφορές και οι αλληγορίες του συγγραφέα, οι εμπνεόμενες από την θάλασσα, φαίνεται ν' απασχολούν και την ποίησή του. Χρησιμεύουν για να εκφράσουν κάποιες ηθικές και φιλοσοφικές ιδέες του.

Χαρακτηριστικό δείγμα της αλληγορικής αντίληψης της θάλασσας είναι εκείνο που συνδέεται με την ψυχολογία της γυναίκας. Όπως και άλλοι συγγραφείς και ποιητές ανά τους αιώνες, έτσι και ο κ. Κουμανάκος αντιλαμβάνεται την ρευστότητα των γυναικείων αισθημάτων, μέσα από το άστατο, το τρικυμιώδες και το αχανές της θάλασσας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

" Το όνειρο της Παρασκευής " γοητεύει με τις θαυμάσιες κοινωνιολογικές προσεγγίσεις του στα πιο βασικά ανθρώπινα προβλήματα και ιδιαίτερα με όσα σχετίζονται με την ερωτική και κοινωνική παθογένεια. Το βιβλίο του αυτό είναι ακόμη, ένας βαθύτατος στοχασμός ζωής και θανάτου, μια περιδιάβαση στα άδυτα των ανθρώπινων αδυναμιών, μια έξοχη αποκάλυψη της διαλεκτικής σχέσης και διαπάλης σώματος και ψυχής. Ένας ύμνος προς την γυναίκα και τον έρωτα. Ένα ξεσκεπάσμα της γοητείας της αμαρτίας, μια φιλοσοφική ανάλυση του ανθρώπινου πόνου που οδηγεί στην ανάταση, την κάθαρση και την αναζήτηση του Θεού.

Το μυθιστόρημα του κ. Κουμανάκου είναι ένα μαστίγωμα, ένας σαρκασμός για τα κοινωνικά δρώμενα. Είναι μια προσπάθεια ψυχχαναλυτικής ερμηνείας νοσηρών κοινωνικών φαινομένων, ιδιαίτερα στη σφαίρα των διαπροσωπικών σχέσεων. Με περίτεχνο απλό λόγο ενός ανεπιτήδευτου λυρισμού, ο συγγραφέας οδηγεί τον αναγνώστη σ' ένα ονειρικό ταξίδι. Οι συγκρούσεις των ανθρωπίνων παθών αναδεικνύουν την ανάγκη της αυτογνωσίας και αυτοκάθαρσης, αλλά και της πίστης στη δύναμη του Θεού Δημιουργού.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΒΟΛΗΣ

Καθηγητής, Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών.

*...και άφες ημίν τ' αμαρτήματα και νέκρωσον
το σαρκικόν ημών φρόνημα ίνα, τον παλαιόν
αποθέμενοι άνθρωπον, τον νέον ενδυσώμεθα
και Σοί ζήσωμεν...*

" Ευχή του Μ. Βασιλείου."

1. η πόλη

*Ἡ πόλις θα σε ακολουθεί.
Στους δρόμους θά γυρνάς τούς ίδιους.
Και στές γειτονιές τές ίδιες θά γυρνάς
και μες στά ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.
(Η ΠΟΛΙΣ: Κ. Καβάφης.)*

Εἶχε αρχίσει να χαράζει. Ξημέρωνε Δευτέρα και ο Πέτρος, αγουροξυπνημένος από ένα ασυνήθιστα έντονο θόρυβο στο δρόμο, συνέχιζε να παραμένει ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Το χτεσινό ξενύχτι, του είχε πέσει λίγο βαρύ. Ψηλαφιστά, άναψε το πορτατίφ του κομοδίνου και κοίταξε το ρολόι του. Ήταν πέντε παρά δέκα. Κάπου στις πέντε θα χτυπούσε το τηλέφωνο. Θα τον έπαιρνε η βοηθός του η Μαίρη να τον ξυπνήσει. Ο ίδιος της το είχε ζητήσει από το προηγούμενο βράδυ, που εργάζονταν στο γραφείο μέχρι αργά. Η υποχρέωση πήγε χαράμι. Που να το ήξερε πως ο θόρυβος του δρόμου θα την προλάβαινε. Δεν πέρασε πολλή ώρα και το τηλέφωνο ακούστηκε. Κοίταξε πάλι το ρολόι του. Η ώρα ήτανε πέντε. Η Μαίρη ήτανε συνεπής. Σήκωσε το ακουστικό και από συνήθεια πιο πολύ, απάντησε με ένα ξερό 'εμπρός'. Δεν είχε πέσει έξω. Από την άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής άκουσε τη γνώριμη φωνή της.

«Κύριε Πέτρο... καλημέρα... η ώρα είναι πέντε... χτες βράδυ μου ζητήσατε να σας ξυπνήσω στις πέντε το πρωί.»

«Ναι κορίτσι μου και σ' ευχαριστώ για τη φροντίδα σου. Έχεις και τη δική μου καλημέρα. Φοβάμαι πως θα σου έγινα πολύ φορτικός.»

«Μα τι λέτε τώρα.. Να ξανατηλεφωνήσω σε πέντε λεπτά, μήπως σας πάρει πάλι ο ύπνος;»

«Δεν θα χρειαστεί Μαιρούλα ..σηκώνομαι.»

«Καλά κύριε Πέτρο, καλό δρόμο να έχετε.»

«Ευχαριστώ.. κι εσύ καλή εβδομάδα.»

Ο Πέτρος ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του και με μια αποφασιστική κίνηση σηκώθηκε από το κρεβάτι του. Τεντώθηκε μπροστά στο καθρέπτη της τουαλέτας και κοίταξε για λίγο το είδωλο του, σαν να ζητούσε επιβεβαίωση της γοητείας του και αφού έδειξε ικανοποιημένος, πήγε κατ' ευθείαν στο μπάνιο. Σε μισή ώρα είχε ετοιμαστεί και βρισκότανε στην είσοδο της πολυκατοικίας που έμενε, στην οδό Αριστοτέλους. Αυτό το δρόμο κάποτε, χαιρότανε να τον περπατά. Τότε ήτανε χωρίς κίνηση, με καθαρά πεζοδρόμια φυτεμένα με δένδρα πασχαλιάς και είχε ξύλινα παγκάκια κάθε τόσο. Τα διώροφα νεοκλασικά κτίρια και από τις δύο πλευρές του, μαρτυρούσανε την ιστορικότητα και την ομορφιά του. Τώρα πια, τίποτε δεν του έχει απομείνει από το ρομαντικό του παρελθόν.

Κοντοστάθηκε για λίγο, προσπαθώντας να θυμηθεί που είχε αφήσει το αυτοκίνητό του. Η στάθμευση στο κέντρο της Αθήνας έχει γίνει ένα σοβαρό πρόβλημα. Πως γιγαντώθηκε έτσι αυτή η πόλη! Η ηχορύπανση και η έλλειψη χώρων στάθμευσης, τον κάνουν να μη μετανιώνει που μένει τον πιο πολύ χρόνο του στο Λουτράκι. Κάποτε, πριν από αρκετά χρόνια, όταν υπηρετούσε στο Ναύπλιο, δεν έβλεπε την ώρα να έρθει στην Αθήνα. Τώρα, απασχολούμενος στο Λουτράκι

σαν πολιτικός μηχανικός και κατασκευαστής, δεν θέλει ν' ακούσει πως πρέπει κάθε τόσο να γυρίζει στην Αθήνα.

Που στο διάβολο να έχω παρκάρει.. σκέφτηκε. Στεκόταν ορθός στο πεζοδρόμιο φέρνοντας στο μυαλό του αντίστροφα το δρομολόγιο που είχε ακολουθήσει το περασμένο βράδυ, μέχρι να εντοπίσει κάποια θέση κενή. Ένας ταξιτζής, από αυτούς που ψαρεύουν πρωινούς πελάτες, έτσι που τον είδε ακίνητο στην άκρη του πεζοδρομίου, σταμάτησε το ταξί του και τον ρώτησε:

«Ταξί κύριε;»

«Όχι, ευχαριστώ.» ..απάντησε ο Πέτρος και κινήθηκε προς το αυτοκίνητό του, που στο μεταξύ, σαν αποτέλεσμα του συλλογισμού του, θυμήθηκε πως το είχε αφήμένο λίγο πιο κάτω, στη γωνία Αριστοτέλους και Ιθάκης. *Αντε τώρα, άλλο ένα βαρετό μοναχικό ταξίδι για το Λουτράκι,* ..σκέφτηκε.

Έβαλε μπρος και ξεκίνησε. Αυτό το *πάνω κάτω*, γίνεται σχεδόν κάθε βδομάδα, δώ και δύο χρόνια τώρα. Τις εργάσιμες ημέρες στο Λουτράκι, τα Σαββατοκύριακα στο γραφείο της Αθήνας. Κάπως ανάποδο φαίνεται και λίγο μονότονο, αλλά δεν βαριέσαι, αυτή είναι η ζωή του και δεν τον δυσαρεστεί. Φαίνεται να του αρέσει κι' όλας. Γιατί ο Πέτρος έχει μια μοναδική ικανότητα προσαρμογής. Ποτέ δεν το βάζει κάτω. Αντιδρά και κοντράρει στις καταστάσεις που δεν τον βολεύουν. Ο ίδιος, πιστεύει στη μοίρα, μα δεν παραδίνεται όπως του παρουσιάζεται. Πάντα τη μάχεται και προσπαθεί να την φέρει στα μέτρα του. Πολλές φορές την κυνήγησε έντονα κι αυτή σπάνια τον πρόδωσε. Το θεωρεί

αναγκαίο, πως πρέπει να την προκαλεί. *Να προκαλείς τα πράγματα να συμβαίνουν*, ..λέει συχνά. Κάτι σαν το.. *‘συν Αθηνά και χείρα κίνει’* ..των αρχαίων ελλήνων.

Από μαθητής λυκείου ήθελε να γίνει πολιτικός μηχανικός. Δεν του βγήκε όμως τότε, αλλά δεν το ξέχασε και αυτό που σκόπευε να κάνει μετά το λύκειο, το έκανε αργότερα μέσα στα δέκα έξι χρόνια της σύντομης σταδιοδρομίας του στο στρατό. Έτσι μετά την πρόωγη αποστρατεία του, οργάνωσε τη ζωή του πάνω στη νέα του δραστηριότητα. Τα δέκα έξι χρόνια του στο στρατό, δεν πήγανε χαμένα. Γίνανε για τον Πέτρο χρόνια εκπαίδευσης, γνώσης κι εμπειρίας, που του έχουν αφήσει κατάλοιπα στο χαρακτήρα, στις συνήθειες και στο τρόπο σκέψης και δράσης. Το *‘άρχεσθαι μαθών, άρχειν επιστήσσει’* της Σχολής Ευελπίδων, το πίστεψε κι έμαθε να είναι συνεργάσιμος, μεθοδικός, επίμονος στις επιδιώξεις του, συνεπής στο λόγο και στις πράξεις του και να παίρνει στα σοβαρά τη γνώμη και των πιο απλών ανθρώπων.

Οι ανθρώπινες σχέσεις είναι κάτι που τον συγκινεί και με χαρά του ακούει τους άλλους να του διηγούνται την ιστορία της ζωής τους. Στο στρατό άκουγε με υπομονή τα παντοειδή προβλήματα των στρατιωτών του και τότε προσπαθούσε να τους βρει λύσεις. Τώρα, του αρέσει να γίνεται ξαγοράρης και σύμβουλος, όσων φίλων του το ζητάνε.

Στη νέα φάση της επαγγελματικής του δραστηριότητας, προτίμησε ν’ ασχοληθεί με ιδιωτικά έργα, σαν ελεύθερος επαγγελματίας. Δεν ήθελε πάλι διορισμούς και εξάρτηση από αφεντικά. Γνώρισε πια και του άρεσαν η ανεξαρτησία,

η ιδιωτική πρωτοβουλία.. το καπετανλίκι.

Θυμάται συχνά μια παροιμία που του έλεγε η μητέρα του.
..παιδί μου, μοναχός σου χόρευε κι όσο θέλεις πήδα.

Έτσι δούλεψε σε όλη την Ελλάδα, από τη Μάνη μέχρι τη Μακεδονία και στο εξωτερικό, από τη ζεστή Σαουδαραβία μέχρι το παγωμένο Καναδά. Αγαπά την εργασία και ποτέ δεν περίμενε το καλάθι να του το φέρουνε γεμάτο. Από μικρός, από τα χρόνια της κατοχής, είχε μάθει ν' αγωνίζεται και να τρέχει για να γεμίζει το καλάθι, χωρίς να σταματήσει το σχολείο. Δεν θυμάται ποτέ να είχε αποτύχει σε κάτι που επιδίωξε. Και αυτό το οφείλει στο ότι πάντα, πριν από κάθε προσπάθειά του, έκανε σοβαρή προετοιμασία. Τίποτα δεν άφηνε στη τύχη. Συχνά έλεγε: *Ήάω για να νικήσω και πρέπει να είμαι αρματομένος.*

Στο Λουτράκι βρέθηκε από σύμπτωση. Από το 1971 έκπονούσε τις μελέτες και είχε και την επίβλεψη κτιρίων με διαμερίσματα για θερινή διαβίωση, για λογαριασμό φίλου του εργολάβου κατασκευαστή.

Αυτός τον προέτρεψε, στον ίδιο χρόνο που κατέβαινε για επίβλεψη των εργασιών για τον ίδιο, να κάνει και κάτι για τον εαυτόν του.

“Αφού πας κι ’έρχεσαι για μένα, γιατί δεν κάνεις και κάτι για δικό σου. Για σκέψου το. Θα σου βρω εγώ ένα οικόπεδο. Να.. το διπλανό πουλιέται. Πάρτο και ξεκίνα.”

“Δεν θέλω μωρέ Βασίλη. Γιατί τότε θα πάψω να είμαι πολιτικός μηχανικός και από επιστήμονας θα γίνω έμπορος, ‘σπιτάς’. Αντιλαμβάνεσαι τη διαφορά;”

“Κολοκύθια, κι’ εγώ που είμαι σπιτάς; Σημαίνει πως δεν είμαι έντιμος; Το πρόβλημα δεν είναι τι επάγγελμα κάνεις, αλλά πως το κάνεις. Να είσαι σωστός και να σ’ εκτιμάει η πιάτσα. Και ξέρεις κάτι; Δεν αλλάζεις επάγγελμα. Ασκείς την επιστήμη που σπούδασες. Κι’ ακόμη, αλλιώς θα μετράει εσένα η πιάτσα, σαν μηχανικό κατασκευαστή κι αλλιώς εμένα που είμαι ένας απλός εμπειροτέχνης.”

Για αρκετό καιρό ο Πέτρος αντιστάθηκε στο πειρασμό. Το καλοσκέφτηκε και τελικά άρχισε και ο ίδιος να κτίζει στο Λουτράκι, με το σύστημα της αντιπαροχής. Έτσι ξέμεινε σ’ αυτή την πόλη που τόσο του άρεσε. Η αγορά ήταν ευνοϊκή. Ότι κτιζόταν εδώ, πουλιόταν. Αρκεί το διαμέρισμα να ήτανε βολικό και οικονομικό. Η απέραντη πλαζ του Λουτρακίου, τα ιαματικά και τα πόσιμα νερά του, οι φιλόξενοι κάτοικοί του, η ποιότητα ζωής και η διασκέδαση για όλες τις ηλικίες που προσφέρει, παραμένουν μοναδικοί κράχτες για τους συνταξιούχους και τους Αθηναίους, που θέλουν σύντομη μετάβαση κι επιστροφή στην Αθήνα.

Ακολουθώντας και σήμερα, τη συνηθισμένη του ρουτίνα, ξεκίνησε.. ξέροντας πως θα πρέπει να είναι στο Λουτράκι στις επτά, πριν αρχίσουν δουλειά τα συνεργεία. Δεν τον ενοχλεί το πρωινό εγερτήριο. Για τον Πέτρο η μέρα αρχίζει με το χάραμα. Θέλει το πρωί ν’ αντικρίσει τον ήλιο ν’ ανατέλλει. *Το πρωινό είναι η χαρά του Θεού..* λέει. Δεν θέλει να τη χάνει αυτή τη πρωινή γιορτή της φύσης. Φεύγοντας τέτοια ώρα, πετυχαίνει να φτάνει στο Λουτράκι έγκαιρα, χωρίς να χρειάζεται να τρέχει. *Φεύγεις νωρίς, φτάνεις νωρίς.*

Ακόμη αποφεύγει τον ήλιο. Στη κάθοδο, το πρωί, έχει τον ήλιο πισώπλατα και δεν τον ενοχλεί στα μάτια.

Στα διόδια της Ελευσίνας πήρε ένα ζεστό νες καφέ, σε πλαστικό κύπελλο από μια κινητή καντίνα. Ένας αετονύχης καντινιέρης έχει στήσει εκεί ολόκληρη επιχείρηση. Μετά τα διόδια η κίνηση αραιώνει, ο δρόμος φαρδαίνει και το ταξίδι γίνεται χωρίς προβλήματα. Του αρέσουν τα μακρινά ταξίδια και προτιμά να ταξιδεύει με τρένο ή αυτοκίνητο. Αεροπλάνο χρησιμοποιεί μόνο όπου δεν πηγαίνει τροχός. Τρεις φορές έχει γυρίσει την Ευρώπη με αυτοκίνητο και τρένο. Δεν κουράζεται να απαγγέλλει σε φίλους του, που καμιά φορά τον πειράζουνε, τους θαυμάσιους στίχους του Καβάφη, τους σχετικούς με τα ταξίδια:

*‘Σαν βγείς στο πηγαιμό για την Ιθάκη,
να εύχεται να ‘ναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις...’*

Το σημερινό ταξίδι όμως διαφέρει. Τούτο είναι μικρό και δεν μπορεί να το τρενάρει. Σε μια ώρα πρέπει να είναι στην οικοδομή. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει, παραφράζοντας το ίδιο ποίημα του Καβάφη, να λέει:

‘..Το Λουτράκι μ’ έδωσε το ωραίο ταξίδι..’ και με γλυκιά συγκίνηση χαμογελώντας νοσταλγικά προσθέτει:

‘Στο Λουτράκι θα μπορούσα να ζήσω για μια ζωή. Από τότε που το πρωτογνώρισα, από το 1954, που πρωτοϋπηρέτησα σαν νεαρός ανθυπολοχαγός. Στο Λουτράκι έζησα πριν ακόμη το αλλοιώσουν τα πολυώροφα κτίρια, τότε ακόμη που φαινόταν, έξω από τον κεντρικό του δρόμο με τα ξενοδοχεία, σαν ένα συμπαθητικό ψαροχώρι, με τα λευκά ισόγεια

σπιτάκια του, με τις εσωτερικές αυλές του, με τις δάφνες και τις κληματαριές του. Με τα γιασεμιά του και τις πήλινες γλάστρες γεμάτες με μαντζουράνες, με τα ξύλινα μπαλκονοκάγκελα και τα σκοτεινά πατζούρια, πριν το ρημάξουν οι μπουλντόζες και του αλλοιώσουν την όψη τα μονότονα, κουτιά των πενταόροφων πολυκατοικιών.

Από τότε το έκλεισα στη καρδιά μου. Το αγαπώ το Λουτράκι και λυπάμαι αφάνταστα που από το 1971, που ξαναγύρισα και δραστηριοποιήθηκα εδώ, στο ποσοστό που μου αναλογεί, συντέλεσα κι εγώ για εμπορικούς λόγους, στην άναρχη δόμηση και ανάπτυξή του. '

Στις επτά, ήτανε στην οικοδομή. Ένα εξάοροφο κτίριο που βρισκόταν στο στάδιο της επένδυσης των δαπέδων και των χρωματισμών.

Μίλησε με τον Μάρκο, τον επιστάτη που μένει στο εργοτάξιο και σαν νυχτερινός φύλακας και στη συνέχεια, είδε όλα τα συνεργεία κι έδωσε τις σχετικές οδηγίες για τη δουλειά της ημέρας. Μετά.. καταπιάστηκε με τα λογιστικά και όταν αποφάσισε να κατεβεί για λίγο στην πόλη, η ώρα ήτανε περασμένες δέκα. Δεν πήρε το αυτοκίνητό του αλλά προτίμησε να περπατήσει. Το συνήθιζε αυτό τα πρωινά. Πόσο μάλλον σήμερα, που ένας μαγιάτικος ολόλαμπρος ήλιος έλουζε τούτη την ώρα τη μικρή πόλη. Οι μεγάλες ζέστες δεν είχαν έρθει ακόμη.

Κατεβαίνοντας τη κατηφόρα της *Κουλούκη* απολάμβανε

τις πρωινές σκηνές της πόλης. Οι καταστηματαρχές είχαν ανοίξει από ώρα τα μαγαζιά τους και τακτοποιούσαν τιςπραμάτειες τους στις προθήκες, περιμένοντας τους ξένους τουρίστες που είχαν αρχίσει να καταφθάνουν, αλλά και τις ντόπιες κυράδες για τα καθημερινά τους εφόδια. Στα μέσα της *Κουλούκη* καλημέρισε τη Μαρία, μια μικροκαμωμένη Καναδέζα, που ξεσκόνιζε με ένα φτερό λεκάνες, σκάλες αλουμινίου, καρέκλες πλαστικές και άλλα είδη που τα είχε εκθέσει στο πεζοδρόμιο.

Στο απέναντι γιαπί, οι οικοδόμοι είχανε ξεκινήσει πολύ πρωί τη δουλειά, για να τους φτουρήσει η μέρα, πριν τους πιάσει για τα καλά το μεσημέρι που η ζέστη, όση και να είναι, γίνεται ενοχλητική. Τα χαρακτηριστικά, *γκάπ γκάπ* από τα σκεπάρνια και τα λαϊκά τραγούδια της μαστοράντζας, μαρτυρούσανε πως η δουλειά ήτανε στο *φόρτε* της. Με το άνοιγμα της *σεζόν* άνοιγαν και οι πωλήσεις και τα διαμερίσματα έπρεπε να έχουνε διαμορφωθεί, να φαίνονται. Μερικά πιτσιρίκια που δεν πήγαιναν ακόμη στο σχολείο, έπαιζαν στο πεζοδρόμιο μπροστά στην αυλόπορτά τους με αυτοκινητάκια μινιατούρες. Απλές εικόνες καθημερινότητας, μα τόσο γοητευτικές να τις βιώνεις. Συνέχισε να κατεβαίνει και να χαίρεται αυτές τις γραφικές σκηνές της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Στο τέλος της κατηφόρας από τη Γκράβα, ο δρόμος τον έφερε στην πλατεία της παλιάς στρατιωτικής λέσχης. Το χώρο της πλατείας αυτής, τώρα, τον έχει καλύψει ένα μεγάλο σιντριβάνι. Εκεί που κάποτε παρατασσότανε το

στρατιωτικό τμήμα για ν' αποδώσει τιμές στην ελληνική σημαία, σήμερα χορεύουν νερά, περίτεχνα εκτοξευόμενα από ειδικούς αναβρυτήρες. Τη νύχτα φωτίζονται κιόλας.

Στην ανατολική πλευρά της πλατείας, υπάρχει ακόμη το πρακτορείο του αθηναϊκού τύπου. Πήγε κατά κει και τους καλημέρισε όλους. Πήρε τις δύο εφημερίδες που διαβάζει χωρίς να χασομερήσει, όπως έκανε συνήθως και κίνησε για το παλιό παραδοσιακό καφενέ *‘το λιμανάκι’*.

Καμιά φορά στέλνει για εφημερίδες τον επιστάτη της οικοδομής, το Μάρκο και τότε διαβάζει στο γραφείο. Τώρα όμως που ο καιρός έχει ξανοίξει, προτιμάει να διαβάζει τις εφημερίδες του σ' αυτό το μικρό καφενέ και ν' απολαμβάνει τον γνήσιο πολιτικό καφέ σε ατομικό μπρίκι.

Περνώντας το απαίσιο τείχος των παραλιακών πολυκατοικιών και βγαίνοντας στη παραλία, αντίκρισε τη θάλασσα του Κορινθιακού κόλπου να λαμπιρίζει. Στάθηκε για λίγο και περιέφερε αργά το βλέμμα του και προς τις δύο πλευρές της παραλίας, σαν να κινηματογραφούσε τα συμβαίνοντα. Μερικοί συνταξιούχοι, έχοντας πια πάρει τον καφέ τους, είχαν ξεκινήσει για τον πρωινό τους περίπατο, άλλοι στα φαρδιά πεζοδρόμια κατά μήκος της εκτεταμένης παραλίας που φτάνει μέχρι τη διώρυγα και άλλοι προς το πάρκο και τις πηγές του ιαματικού νερού. Άλλοι πάλι καθισμένοι στα παγκάκια του πάρκου, κάνανε τα πρωινά τους σχόλια για όλα τα θέματα, με σοβαρότητα και.. γνώση. Ο έλληνας έξω από το χορό, όλα τα ξέρει και για όλα έχει τη σωστή λύση.

2. η θάλασσα.

*Όσες άλλες θάλασσες κι' αν δεις,
καμιά δεν θα 'ναι σαν αυτή τη θάλασσα...
πανώρια, γαλάζια, ξελογιάστρα.
Όσες άλλες θάλασσες κι' αν βρεις,
πάλι σ' αυτή, θα 'αρθείς τη θάλασσα...
καθάρια πούνε κι όμορφη, με ήλιο ή και μ' άστρα.
(Η θάλασσα. Α. Κουμανάκος)*

Ο Πέτρος πλησίασε στην ακτή και κοίταξε την πλατειά γαλάζια θάλασσα. Κι όσο την κοίταζε τόσο τη λαχταρούσε. Γεννημένος στη Καλαμάτα, σχεδόν καθημερινά είχε συνηθίσει να επικοινωνεί μαζί της. Έμενε στη παραλία, μερικές δεκάδες μέτρα από το λιμάνι. Από το σπίτι του σαν άνοιγε το παράθυρο του, το πρώτο πράγμα που αντίκριζε ήτανε η θάλασσα. Την έβλεπε άλλοτε ήρεμη και γαλάζια, άλλοτε να λαμπιρίζει ασημένια κάτω από το ηλιόφως και άλλοτε γκρίζα και φουρτουνιασμένη να σπάει στο λιμενοβραχίονα και να εξακοντίζει στα ύψη τόνους αφρισμένου αλμυρού νερού. Και όταν πια σκοτείνιαζε, δεν την έβλεπε, παρά μόνο όταν είχε φεγγάρι, που καθρεφτιζόταν στην επιφάνεια της παιχνιδίζοντας, ή σαν κάποιο μικρό ή μεγάλο πλεούμενο φωτισμένο αρμένιζε κι έριχνε τις φωτεινές ανταύγειες του στην επιφάνειά της, που τρεμόσβηναν και προχωρούσαν στη ρότα μαζί του. Την αγάπησε τη θάλασσα, τη λάτρεψε και τη λατρεύει ακόμη. Δεν χόρταινε να την κοιτάζει για ώρες κι ένιωθε μαγεμένος. Τα καλοκαίρια όταν άρχιζαν τα μπάνια, φρόντιζε να περνά τις πιο πολλές ελεύθερες ώρες του κοντά

της. Σαν βρισκότανε χωμένος στη δροσερή αγκαλιά της, ζούσε μια απέραντη ευτυχία και ηδονές πρωτόγνωρες, που του χάριζε απλόχερα και άδολα σα μάνα και σαν ερωμένη. Τότε βούταγε στα καθαρά νερά της και δεν βιαζότανε να ξαναβγεί στην επιφάνεια. Απλωνότανε με ολάνοιχτα χέρια και πόδια και αφηνόταν έτσι μέσα στα σπλάχνα της για να την αισθάνεται σε όλη του την επιδερμίδα να τον χαϊδεύει και να τον μαλάζει. Σαν ελάχιστος παρτσάς στην απέραντη μήτρα της, κινούσε χέρια και πόδια κι έπλεε και χαιρότανε τη δροσιά της. Κι' έτσι ονειροπαρμένος άνοιγε το στόμα του και τη ρουφούσε ηδονικά, γεμίζοντας τη στοματική του κοιλότητα με το αλμυρό νερό της και την γευότανε και λες την ένιωθε να τον φιλά σα φιλήδονη γυναίκα με τη γλώσσα και τα χείλη της. Την αισθανότανε να εισχωρεί βαθιά σε κάθε πτυχή στο σώμα του και την απολάμβανε με μια ανείπωτη ευχαρίστηση. Τότε κι αυτός τη χούφτωνε με τις παλάμες του, την κτυπούσε με απότομες κινήσεις να νιώσει τον πόνο της κι άφηνε το νερό της να περνά βίαια μέσα από τα δάχτυλα του, έχοντας έτσι τη ψευδαίσθηση ότι μαλάζει τα τροφαντά στήθια μιας γλυκιάς και λάγνας ερωμένης. Και όντας στο βυθό αφημένος στη διάθεσή της, ένιωθε την άνωση να τον φέρνει σιγά σιγά προς την επιφάνεια κι' έβλεπε τον πυθμένα της να απομακρύνεται όλο και πιο βαθιά κάτωθι του και σιγά σιγά να χάνεται σε μια παράξενη θολούρα, τη θολούρα της αβύσσου.

Άλλοτε πάλι, βουτώντας μέχρι τον πυθμένα της, έπαιρνε στάση ύπτια και στέλνοντας της φιλία, έβλεπε τον αέρα των

ασπασμών του, σαν μικρές αέρινες μπάλες να ανεβαίνουν βιαστικά προς την επιφάνειά της, με τρελά κουνήματα και σκέρτσα. Και πάνωθ' του ψιλά κάπου από το αχανές σύμπαν, ο ζωογόνος ήλιος κατόρθωνε να τον φτάνει με τις λαμπερές του ακτίνες και να του χαρίζει οπτικές εντυπώσεις απίθανων χρωματικών συνθέσεων.

Δεν ήταν λίγες και οι φορές που την έβρισκε άγρια και φουρτουνιασμένη να σπάζει τ' αλλεπάλληλα κύματά της με μανία στην ακρογιαλιά. Λίγοι λουόμενοι τολμούσαν τότε να κολυμπήσουν. Για τον Πέτρο όμως τότε άρχιζε το αληθινό παιχνίδι μαζί της.

Ξάπλωνε μπρούμυτα στην ακροθαλασσιά, εκεί που έσπαζε το μανιασμένο κύμα της και άφηνε να παρασύρεται πάνω στην άμμο, μια προς την ακτή και μια προς τα μέσα, από τα νερά της που γυρνούσαν αφρισμένα, ή κυλούσε μαζί τους, χρησιμοποιώντας κατάλληλα τα χέρια και τα πόδια του. Και μετά, όταν ένιωθε όλο το κορμί του να έχει κοκκινίσει από την τριβή στην αμμουδιά της ακρογιαλιάς και το αίμα του να βράζει από την έντονη κυκλοφορία, σηκωνότανε και παίρνοντας φόρα, έπεφτε με ορμή κόντρα στο κύμα, πάνω στο ορθή υγρή μάζα του, πριν αυτό σπάσει στην ακτή. Ήτανε σαν να την προκαλούσε. Έκανε σαν να ήτανε δεμένος μαζί της με μια περίεργη και ανεξήγητη σχέση, με δεσμά αόρατα και ακατάλυτα.

Τότε ένιωθε την αντάρα του νερού της στ' αφτιά και στο σώμα του. Κι ενώ το κύμα έσπαζε στην ακτή για να συρθεί βίαιο στη αμμουδιά, εκείνος με δυνατές κινήσεις των χεριών

και των ποδιών του βρισκόταν πίσω του και ανέβαινε στην επιφάνεια της θάλασσας, εκεί που η κίνηση της πλέον, δεν ήταν οριζόντια, αλλά κάθετη και παλμική. Τότε την ένιωθε νικημένη, γιατί δεν μπορούσε να τον ρίξει πια με την ορμή της, στην ακτή. Και αυτή τότε τον ανέβαζε στη κορυφή του κυματισμού της και μετά τον κατέβαζε στο κάτω βαθύ σημείο του τόσο, που να τον χάνουν από την ακτή και ν' αναρωτιούνται οι άλλοι λουόμενοι, τι να έγινε αυτός ο τρελός, που τολμά να κολυμπάει με τέτοια θαλασσοταραχή.

Η θάλασσα!! ..μια απέραντη μήτρα ζωής και την ίδια στιγμή λίκνο της, σε αγκαλιάζει και σε κανακεύει ακούραστη, στοργική, γαλήνια, δυνατή και καμιά φορά επικίνδυνη. Χιλιοτραγουδισμένη από τους νησιώτες μας σαν *..θάλασσα λεβεντοπνίχτρα και φαρμακερή*, έχει γίνει το δοκιμαστήριο των ψυχών και των σωμάτων των ναυτικών μας, που άλλοι θαλασσοδαρμένοι μα τυχεροί γυρίζουν πανευτυχείς στην αγκαλιά των δικών τους, για να μπαρκάρουν και πάλι, ενώ άλλοι, λιγότερο τυχεροί, караβοτσακίζονται και ναυαγούν, για να μη ξαναγυρίσουνε ποτέ.

Την αγαπά τη θάλασσα ο Πέτρος και πάντα την παρομοιάζει με γυναίκα. Σα μια λάγνα γυναίκα, που σε μαγεύει με τα θέλητρά της και καμιά φορά, για να σε βάλει σε φουρτούνες. Κι έχει ζήσει αυτή την εμπειρία. Τρεις φορές τουλάχιστον θυμάται που ξεκίνησε για θαλασσινό ταξίδι, με θάλασσα *λάδι* κι έφτασε στον προορισμό του με θάλασσα φουρτουνιασμένη και άγρια.

Τη μια, από τη Σύρο για τη Ραφήνα. Ξαφνικά ξέσπασε ένα

μπουρίνι που έκανε το καράβι τους παιχνίδι των κυμάτων. Τέτοια μπουρίνια δεν είναι σπάνια στο Αιγαίο. Μέχρι να φτάσουν στη Ραφήνα, είδαν κι' έπαθαν.

Την άλλη, καταμεσής της Αδριατικής, ένας πλευρικός άνεμος, *μπότζι* το λέγανε οι ναυτικοί, τους βασάνισε μια ολόκληρη νύχτα μέχρι να βρουν απάγκιο πίσω από το νησί της Κέρκυρας. Θυμάται, σ' αυτό το ταξίδι, το μπάρμαν του карабиού να μαζεύει κάθε τόσο σπασμένα μπουκάλια και ποτήρια από το δάπεδο του σαλονιού.

Τη τρίτη και πιο άσχημη εμπειρία του, την είχε στη Μάγχη. Πήγαινε από το Καλέ της Γαλλίας, να περάσει στο Ντόβερ της Αγγλίας. Ευτυχώς που το καράβι ήταν υδατοστεγές. Όλα τα ανοίγματά του κλείνανε με χοντρά κρύσταλλα και οι μούτσοι δέσανε τις αποσκευές, στους ειδικούς φοριαμούς. Φαίνεται πως αυτοί κάτι ξέρανε. Όταν ξανοιχτήκανε στο κανάλι, το καράβι άρχισε να γέρνει μια δεξιά και μια αριστερά τόσο, που τα φινιστρίνια δίπλα στους καθιστούς ταξιδιώτες αγγίζανε τη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Έτσι ταξιδεύανε σ' όλη σχεδόν τη διάρκεια του πλου, μέχρι που φτάσανε στην απέναντι ακτή της Αγγλίας.

Παρ' όλα αυτά όμως, η θάλασσα δεν παύει να είναι γλυκιά και ν' αγαπιέται, όπως και η γυναίκα. Και ο Πέτρος τις αγαπά παράφορα και τις λατρεύει όμοια και τις δύο. Και τις γυναίκες και τη θάλασσα. Τις αγαπά παθιασμένα με το νου και το σώμα. Τις σκέπτεται και τις δύο έντονα και τις θέλει να τις γεύεται σαν τον αμαρτωλό την αμαρτία του. Τον τραβούν με το ίδιο πάθος, μα κάθε μια με τον τρόπο της, με

τη δική της αίγλη και τη δική της γοητεία.

Βέβαια η θάλασσα είναι μια και οι γυναίκες πολλές. Ο Πέτρος όμως τις αντιμετωπίζει και τις γυναίκες σαν μια, «*τη γυναίκα*». Αχ! αυτή η *γυναίκα*! ..είναι η αδυναμία του, η αρρώστια του η αθεράπευτη, το πάθος του το μεγάλο. Την αγαπά και την τιμά. Χρόνια τώρα. Από τα δέκα πέντε χρόνια του που γνώρισε τον έρωτά της, έγινε σκλάβος της. Δεν ντρέπεται να το 'μολογήσει. *“Δεν πίνω, δεν καπνίζω, δεν παίζω, αλλά έχω ένα μοναδικό κι αξεπέραστο σακατιλίκι. Μ’ αρέσουν οι γυναίκες και τις αγαπώ και δεν θα πάψω ποτέ να τις κυνηγώ. Το κυνήγι των ωραίων γυναικών, έχει γίνει το σπορ μου. Είναι τρέλα. Το ξέρω, μα τις αγαπώ και τις θέλω.”*

Ξέχασε το λιμανάκι και δρασκέλισε το χαμηλό τοιχαράκι που τον χώριζε από τα μπλόκια της παραλιακής πλατείας και διαλέγοντας μια επίπεδη επιφάνεια, κάθισε πάνω σ’ ένα από αυτά τα βράχια.

Ηρέμησε και άφησε το βλέμμα του απλανές να κοιτάζει τη γαληνεμένη επιφάνεια της. Αφέθηκε στη κυριαρχία της. Παράδωσε και πνεύμα και σώμα. Ο ήλιος τον έλουζε με τις χρυσές και ζεστές του ακτίνες, έτσι που ήταν ακάλυπτος και δεν τον ένιωθε καν. Ήτανε σαν να είχε διακτινισθεί αλλού, σε κόσμους άγνωστους. Σαν να ζούσε σε μια εικονική πραγματικότητα, σ’ ένα όνειρο που ερχόταν από τα βάθη του υποσυνείδητου. Είχε χάσει την αίσθηση τόπου και χρόνου. Και τότε, όταν έγινε κομμάτι της σκηνής αυτής, άκουσε τη φωνή της θάλασσας. Σιγανοψιθύρισμα, σα φύσημα άνεμου, σα κρυφομίλημα εραστών, σα θρόισμα

φύλλων. Κοίταξε ανάμεσα στα βράχια και πρόσεξε τα μύδια ν' ανοίγουν θαρρείς για να χαρούνε κι' αυτά το γιορτάσι του μαγιατικού πρωινού. Αισθάνθηκε τότε και ο ίδιος τις απόκοσμες ανασαιμιές του αόρατου μικρόκοσμου των βράχων. Μετά σήκωσε το βλέμμα του και το άφησε ν' ακολουθήσει τη γραμμή της παραλίας με την απέραντη πλαζ που έφθανε μέχρι τον Ισθμό της Κορίνθου.

Στάθηκε γι' αρκετή ώρα θαυμάζοντας και ποιος ξέρει για πόσο ακόμη θα καθόταν έτσι, μαγεμένος από το θέαμα και τους ήχους, αν δεν τον γύριζε στη πραγματικότητα η φωνή του κυρ' Θόδωρου, ενός λεβεντόγερου του Λουτρακίου..

«Δε μ' ακούς χριστιανέ μου; Φωνάζω τόση ώρα. Έλα να πιεις ένα καφέ μαζί μου και την κοιτάξεις τη θάλασσα από το καφενέ. Το ίδιο ωραία φαίνεται κι από κει.»

Πλησίαζε τα ενενήντα χρόνια και δεν *το έβαζε κάτω*. Έμενε στη Γκράβα, στον πάνω οικισμό του Λουτρακίου, στους πρόποδες των Γερανείων, σε μια μονοκατοικία που από τη βεράντα της έβλεπες ταψί όλο το Κορινθιακό κόλπο και την πόλη του Λουτρακίου. Κάθε πρωί, ο γέροντας κατέβαινε από τη Γκράβα μέχρι το *λιμανάκι* που είχε γίνει το στέκι του, με τα πόδια, για να πάρει το πρωινό καφέ του.

Ξαφνιασμένος ο Πέτρος στράφηκε προς το πρεσβύτε που του μιλούσε και τον καλούσε για καφέ και χωρίς να σκεφθεί τίποτε άλλο, μετά από το αναπάντεχο ξάφνιασμα που του προξένησε του είπε..

«Θόδωρε, καλημέρα. Μα ναι έχεις δίκιο. Κι από κει η θέα είναι εξ ίσου όμορφη. Εκεί πήγαινα κι εγώ, αλλά δεν άντεξα

και λοξοδρόμησα. Χάζεψα λίγο κοιτάζοντας τη θάλασσα από κοντά. Έτσι μου ερχόταν να πάω μέχρι την αμμουδιά και να βουτήξω.»

Και λέγοντας αυτά, σηκώθηκε από το βράχο που καθόταν και βγαίνοντας στο πλακόστρωτο, έπιασε αγκαζέ τον φίλο του και κίνησαν για τον μικρό γραφικό καφενέ, που είχε γίνει και για τους δύο το καθημερινό στέκι.

Μετά σήκωσε το βλέμμα του και το άφησε ν' ακολουθήσει τη γραμμή της παραλίας με την απέραντη πλαζ που έφθανε μέχρι τον Ισθμό της Κορίνθου.

3. ένας ελληναράς.

*Γιατί τα σπάσαμε τ' αγάλματά των,
γιατί τους διώξαμε απ' τούς ναούς των,
διόλου δεν πέθαναν γι' αυτό οι Θεοί.
Ω γη τής Ιωνίας, σένα αγαπούν ακόμη,
σένα οι ψυχές των ενθυμούνται ακόμη.
(ΙΩΝΙΚΟΝ Κ. Καβάφης)*

Το λιμανάκι δεν ήτανε καφενές μονάχα του Θόδωρου. Και ο Πέτρος εδώ συνήθιζε να πίνει καφέ. Ο Θεός βέβαια να τον έκανε καφενέ, γιατί το λιμανάκι ήταν ένα πραγματικό κουτούκι. Ένα ημιυπόγειο που έβγαине όμως κατ' ευθείαν στη θάλασσα. Είχε ανεμπόδιστη θέα προς τη μαρίνα, τη πλαζ και τα απέναντι παραθαλάσσια χωριά της Κορινθίας. Έβλεπε κανείς ακόμη και τα βουνά της Βόχας. Μα κείνο που το κρατούσε γοητευτικό, ήταν η γνησιότητά του. Τα παλιά του τραπεζάκια με τις ψάθινες καρέκλες, το μαγκανοπήγαδο που είχε στην αυλή του και η βρύση που έχυνε το νερό της από ένα κρουνό, που η σωλήνα του περνούσε μέσα από τον κορμό μιας μουριάς. Είχε και μια μάινα, ένα εντυπωσιακό μαύρο πουλί με κίτρινο ράμφος και διαπεραστικό σφύριγμα, που σαν το τρώμαζε κάτι, σφύριζε τόσο έντονα και χαρακτηριστικά που όλοι γυρνούσανε να δούνε ποία ωραία γυναίκα περνούσε και προκάλεσε το σφύριγμα κάποιου αναιδή θαμώνα.

Κάποτε ο καφετζής, είχε κι ένα πετεινάρι, δεμένο από το πόδι στη κληματαριά. Μα ο κόκορας αντί να κάθεται στη κληματαριά καθότανε πάνω στο μαγκάνι. Έτσι του άρεσε.

Κάθε τόσο λοιπόν ο καφετζής τον έδιωχνε από το μαγκάνι για να μη του κουτσουλάει, λέει, μέσα στο πηγάδι. Και ο κόσμος γελούσε που έβλεπε τον καφετζή να μην έχει «...ενός κοκόρου γνώση.» Αυτό το ημιυπόγειο άρεσε, γιατί ήτανε γνήσιο, αφτιασίδωτο, χωρίς κιτς πλαστικά, αλουμινοκατασκευές και εξεζητημένες προσθήκες.¹

Πήγανε στο τραπέζι που συνήθιζε να κρατάει ο γέροντας και κάθισαν. Ο Πέτρος πρόλαβε και τον ρώτησε πρώτος.

«Θόδωρε, δω κι εννιά χρόνια, τόσα έχω στο Λουτράκι, σε βλέπω πάντα σ' αυτόν τον καφενέ. Αναρωτιέμαι, τι τάχα να σε δένει μ' αυτό το μαγαζί;»

«Πέτρο.. τίποτε δε με δένει, μα αυτό το κατώγι είναι ο πιο παλιός καφενές του Λουτρακίου. Το θυμάμαι από το 1924, που ήρθα δω για δεύτερη φορά, σαν πρόσφυγας από τη Μ. Ασία, με την ανταλλαγή των πληθυσμών. Από τότε έρχομαι και πίνω δω καφέ. Μου θυμίζει ένα μικρό καφεενεδάκι στην παραλία της Χάλκης, όπου είμαι γεννημένος. Όμοιο και κείνο με τούτο δω, με τα ξύλινα τραπεζάκια του και τις ξύλινες καρέκλες δεμένες με ψαθί.

Πριν από δύο χρόνια είχα πάει στην Κωνσταντινούπολη σαν τουρίστας, μα 'γώ δεν μπόρεσα να μην επισκεφτώ τη γενέτειρά μου και πήγα στη Χάλκη.

Τι ωραίες στιγμές αλήθεια.. να βρίσκεσαι στο μέρος που γεννήθηκες, εκεί που μεγάλωσες κι έπαιζες στις αλάνες σαν

¹ Σήμερα το κουτούκι έχει αλλάξει όψη. Οι ιδιοκτήτες καλύψανε μεγάλο μέρος του προκηπτιου με λυόμενες κατασκευές και το λειτουργούνε σαν ψαροταβέρνα.

παιδί. Σαν όμως αναλογίστηκα, πως χάθηκαν πια για μένα αυτά τα μέρη, πόνεσα αβάσταχτα. Πέτρο, όταν νιώθεις πως αυτές οι πατρίδες, ανήκουν τώρα σε άλλους για πάντα κι εσύ δεν είσαι παρά ξένος τουρίστας στα χώματα που γεννήθηκες, σου έρχονται δάκρυα. Έκλαψα κι αυτό δεν μου συμβαίνει συχνά. Κείνη όμως τη στιγμή έκλαψα πικρά και για πολλή ώρα. Έψαξα για το μικρό καφενέ και μου είπανε τα νέα και για τον καφενέ και για τον καφετζή. Ο καφενές είχε κλείσει το 1973 και ο καφετζής, μας είχε αφήσει χρόνους. Δε μπορώ να το 'μολογήσω Πέτρο παιδί μου. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη θλίψη να μαθαίνεις πως τα παλιά θυμήματα της ζωής σου δεν υπάρχουνε πια. Τι να πει κανείς. Είναι βλέπεις φυσικός νόμος, όλα να καταρρέουν και να χάνονται. Φθείρονται τα πράγματα, αλλάζουν οι τόποι και φεύγουν οι άνθρωποι. Η σκόνη της λησμονιάς τα πλακώνει και τα καλύπτει όλα. Ελπίδες και όνειρα που γεννήθηκαν στους παιχνιδότοπους και μεγάλωσαν στα σχολειά, κατήντησαν με τα χρόνια στη ψυχή μας ξεσκισμένα λάβαρα ηττημένων λεγεωνάριων. Χάσαμε τα περήφανα άτια και βολευτήκαμε δώ με τα υπομονετικά γαϊδουράκια. Κι εκεί διαπίστωσα πως από νοικοκύρης μόνιμος κάτοικος, δεν ήμουνα παρά ένας απλός επισκέπτης στον τόπο μου.»

Και ο Θόδωρος συνέχισε...

«Εδώ τώρα θυμάμαι κι αναπολώ την παλιά ζωή μου στη Χάλκη και νοερά τη ξαναζώ. Αυτός που άνοιξε *‘το λιμανάκι’* εδώ, έχει πια αναπαυτεί. Το κρατήσανε όμως τα παιδιά του. Το 'νομάσανε *‘πέντε αδέρφια’* και συνεχίζουνε να φτιάχνουνε

το γνήσιο πολιτικό καφέ σε μικρό ατομικό μπρίκι, ψημένο στην άμμο. Και ξέρεις τη σημασία του σερβιρίσματος του καφέ σε ατομικό μπρίκι. Είναι η εγγύηση ότι ο καφές αυτός έγινε μόνο για σένα και σύμφωνα με την δικιά σου παραγγελιά. Υπάρχουν κάμποσες αναλογίες και παραλλαγές στο ψήσιμο του καφέ. Βλέπεις, μέσα στα τόσα άλλα, ο Έλληνας στον καφέ είναι και μερακλής. Κάτι εξυπνάκηδες τον λένε Τούρκικο, μα εγώ τον λέγω Βυζαντινό.»

Ο Πέτρος κοίταξε τον μπάμπια Θόδωρο λοξά. Τον έπιασε να του ξεφεύγει ένας κρυφός λυγμός που βγήκε σαν αναστεναγμός από τα κατάβαθα της ψυχής του. Συνέχισε να κοιτάζει τον θεόρατο αυτόν άνθρωπο, που μέχρι τα βαθιά του γεράματα έστεκε κει αγέρωχος, πλατάνι αγέραστο, λεβεντάντρας, με μια κορμοστασιά που θα την ζήλευαν άλλοι, στα μισά του χρόνια. Κοντά στα δύο μέτρα ύψος, ευθυτενής, χωρίς κοιλιές και σωματικές παραμορφώσεις, χωρίς φαλάκρα και με γκρίζο πια μουστάκι, μαρτυρούσε μια ζηλευτή ανδρική παρουσία στο παρελθόν του. Σεμνός και μετρημένος, δεν πρόδινε και δεν εξέθετε κανέναν στις διηγήσεις του. Ήταν ένας γλυκός, συμπαθής άνθρωπος που η παρέα του ήτανε ευχάριστη και επιθυμητή. Ο γέροντας αυτός ήτανε ένας γνήσιος ελληναράς.

«Έχεις δίκιο Θόδωρε. Κι εγώ, για τον καφέ του και την ησυχία του έρχομαι δω. Τέτοιο καφέ δεν έχω πει πουθενά. Η γεύση του μου έχει μείνει αξέχαστη. Όλοι οι άλλοι, μου φαίνονται караβίσιοι. Αλλά μ' αρέσουν και τα θαλασσινά του. Η ψιλή μαριδούλα, τα καλαμαράκια, τα μπακαλιαράκια

με τη σκορδαλιά και τ' άγρια χόρτα που κάνει. Κι όλ' αυτά, μακριά από την πολλή βαβούρα.»

Στη συνέχεια ο Πέτρος φέρνοντας πάλι τη κουβέντα στα προσωπικά του Θόδωρου, τόλμησε ακόμη μια ερώτηση.

«Και πως διάλεξες το Λουτράκι για μόνιμη εγκατάσταση Θόδωρε;» ..κι' αυτός, χωρίς δισταγμό, συνέχισε..

«Το διάλεξα, γιατί υπήρχε διάχυτη μια πληροφορία μεταξύ των Μικρασιατών, πως στη περιοχή του Λουτρακίου ήταν ευνοϊκό το κλίμα για τους πρόσφυγες, για εγκατάσταση κι εργασία. Ήδη, από το 1922, το επίσημο κράτος είχε φέρει κι εγκαταστήσει στη περιοχή του Λουτρακίου, μια καραβιά πρόσφυγες. Απ' αυτούς, άλλοι φύγανε κι άλλοι μείνανε και ριζώσανε δω. Εγώ ήρθα στο Λουτράκι το 1924. Ήμουν ασιδεράς και βρήκα δουλειά. Πάνω στη Γκράβα έκανα ένα μικρό ισόγειο σπιτάκι, που σιγά σιγά το μεγάλωνα.

«Νωρίτερα Θόδωρε, μου είπες ότι εγκαταστάθηκες εδώ τη δεύτερη φορά που ήρθες στην Ελλάδα. Είχες έρθει και πιο νωρίς;»

«Ναι Πέτρο. Είχα έρθει το 1911, σχολιαρόπουλο ακόμη, δέκα επτά χρονών. Τότε ήρθα να καταταγώ εθελοντής στον ελληνικό στρατό για να πολεμήσω στο μακεδονικό αγώνα. Η Ελλάδα ζητούσε τότε εθελοντές κι εγώ υπάκουσα στη πρόσκληση της πατρίδας. Άντε σήμερα να πεις στους νέους μας κάτι τέτοιο. Ακούω πως δέκα πέντε χιλιάδες ελληνόπουλα, βρίσκονται έξω από την πατρίδα, σαν φυγόστρατοι. Παριστάνουνε τους φοιτητές. Άλλοι δηλώνουν *αντιρρησίες συνείδησης* για ν' αποφύγουνε το στρατιωτικό. Δεν θέλουνε

να καταταγούν στρατιώτες. Αποφεύγουν την πιο μεγάλη τιμή που τους κάνει η πατρίδα. Να τους εμπιστευθεί την ακεραιότητά της. Δεν έχουν καταλάβει τι είναι να είσαι άπατρις και τι είναι να είσαι πολίτης μιας, έστω και μικρής αλλά λεύτερης πατρίδας. Γι' αυτό τιμώ τον Κολοκοτρώνη που έλεγε.. *«πολεμάτε βρε ελληναράδες, για ν' αποχτήσουμε μια σπιθαμή λεύτερης γης, για να την πούμε Ελλάδα κι εκεί να στήσουμε τη σημαία μας και να λέμε πως έχουμε Έθνος.»*

Που τέτοιοι ηγήτορες τώρα και αν τους είχαμε.. σε ποίους θα λέγανε τα λόγια του Κολοκοτρώνη. Πριν από μερικές μέρες συνάντησα εδώ πάνω στα Γεράνεια, σ' ένα αντρικό μοναστήρι, τρεις νέους δόκιμους καλόγερους. Με κέρασαν καφέ και γλυκό κι αρχίσαμε τη κουβέντα. Μου είπαν πως είχανε πάει κει, γιατί θέλανε ν' αφοσιωθούν στον Κύριο. Κολοκύθια. Από μισοκουβέντες τους, εγώ κατάλαβα πως ήταν πηγεμένοι στο μοναστήρι, για ν' αποφύγουνε το στρατιωτικό. Γι αυτό τιμώ τους παλαιστίνιους. Διότι χρόνια τώρα, αγωνίζονται μόνοι τους, ακούραστοι και ζητάνε το αυτονόητο. Μια ελεύτερη Παλαιστίνη, *μια λεύτερη πατρίδα.*

Ας είναι. Δεν με παίρνανε λοιπόν, γιατί ήμουν ανήλικος. Πλαστογράφησα τότε το έτος γέννησης και τόκανα να με δείχνει δέκα οκτώ. Με βοήθησε και το μπόι και με πίστεψαν. Έτσι με πήραν. Έμεινα στο στρατό τέσσερα χρόνια και πήρα μέρος σ' όλους τους Βαλκανικούς πολέμους, μέχρι το 1914 που απολύθηκα. Έγινα βαθμοφόρος και παρασημοφορήθηκα δύο φορές γι' ανδραγαθία.»

Ο Πέτρος έκανε στο μυαλό του ένα μικρό λογαριασμό να

υπολογίσει τα χρόνια του Θόδωρου. Αυτός το κατάλαβε και τον πρόλαβε.

«Μην παιδεύεις το μυαλό σου Πέτρο. Είμαι γεννημένος το 1894. Σήμερα έχουμε 1980. Επομένως είμαι ογδόντα έξι χρονών. Μην ακούς τα παραμύθια που λένε για μένα οι διάφοροι. Δεν έχουνε τι να κάνουνε κι ασχολούνται με τα χρόνια μου. Μα εγώ Πέτρο, έχω την ηλικία για καμάρι μου. Όλοι αυτοί κρύβουνε τα χρόνια τους για να το παίξουνε τζόβενα. Εγώ περηφανεύομαι που συνεχίζω να τραβώ την ανηφόρα. Μετά τα εβδομήντα σου Πέτρο, πρέπει να είσαι περήφανος για την ηλικία σου. Τον κάθε καινούριο χρόνο που θα φορτώνεται στη πλάτη και θα τον αντέχεις, να σε κάνει ακόμη πιο περήφανο. Το ξεπέρασμα των εβδομήντα, είναι Θεϊκό δώρο, που δείχνει πως έχεις την εύνοια Αυτού εκεί, του Πλάστη που σ' έκανε και σ' έστειλε δω. Είναι το πρώτο του μήνυμα πως σε θέλει ακόμη στη ζωή.

Να μην σε φοβίζει η ηλικία Πέτρο. Γιατί δεν μετρούν τα χρόνια που φεύγουν. Μετρά η δίψα, ή αν θέλεις, η λαχτάρα που νιώθεις για λίγη ακόμη ζωή. Μετρά το πύρωμα της καρδιάς σου που απομένει κ' επιμένει να χτυπά ερωτικά και να σου ξυπνά το πόθο. Έχεις ερωτικούς πόθους; Τότε ζεις. Έπαψες να ποθείς αυτή τη ρουφιάννα τη γυναίκα; Τότε πέθανες. Κράταγε λοιπόν τη φλόγα της καρδιάς σου Πέτρο, αναμμένη και προχώραγε στη ζωή, χωρίς να σκέπτεσαι τα χρόνια. Αυτά έρχονται για να τα ζήσουμε και είναι μοιραίο κάποια μέρα να τελειώσουν. Γι' αυτό μη τ' αφήσεις να φύγουν χωρίς να τα νιώσεις. Σημασία έχει 'το πως τα ζεις.'

Η ζωή είναι σκληρή. Μη ξεγελαστείς όμως και πεις, *δε δουλεύω, για να μη με φθείρει η δουλειά, γιατί η δουλειά είναι άσκηση για το σώμα και το νου*. Πρόσεξε όμως, μη γίνεις και σκλάβος της δουλειάς. Δούλευε νέος όσο μπορείς. Μη ξεχνάς όμως την ψυχή σου και το σώμα σου. Να ζεις ήρεμος και να μη σ' απασχολεί το πότε θα σε ζητήσει ο Κύριος. Καμιά φορά, μοιάζει σαν να σε ξέχασε ολότελα. Ε ! τότε φαίνεται πως τα πράγματα λίγο δυσκολεύουν.

Καμπόσοι έχουνε γίνει δυστυχισμένοι γιατί ζήσανε πάρα πολύ. Όλοι, τους βαρεθήκανε και τους παράτησαν. Κάθε νέος χρόνος ήταν ένα νέο βάσανο στη ράχη τους. Γι' αυτούς, έγινε κατάρρα που ζήσανε τόσο πολύ, ώστε να γεράσουν. Κι' αν σου συμβεί κάτι τέτοιο, τότε κι εσύ απομονώνεσαι. Δεν θέλεις να βλέπεις κανέναν. Θέλεις μόνος σου, ήσυχα, να τελειώσεις και να φύγεις. Σαν τις γάτες που στα στερνά τους χάνονται και καταφεύγουνε κάπου ήσυχα, μονάχες να κοιμηθούνε. Γι' αυτό μερικοί που ξεφύγανε στα χρόνια, δε φαίνονται πουθενά. Πρέπει κανείς να φεύγει στην ώρα του, πριν τον γκρεμίσει η φθορά και τον βαρεθούνε. Έτσι θα τον θυμούνται νέο και λεβέντη όπως έζησε τη ζωή του. Πες μου όμως και κάτι για σένα.»

«Τι να σου πω εγώ Θόδωρε, που εσύ έχεις τα διπλάσια χρόνια μου. Είναι σα να σου λέω.. *έλα παππού να σου δείξω τ' αμπέλια σου*. Και οι δικές σου εμπειρίες είναι πάμπολλες και τα μάτια σου έχουνε δει πολλά, σε καλούς και σε δύσκολους καιρούς. Σ' ακούω και ομολογώ πως μ' έχεις εντυπωσιάσει. Πριν από μερικές ημέρες σε κοίταζα που περπατούσες στο πεζοδρόμιο της πλατείας και σε ζήλεψα,

έτσι που πορευόσουν για τα χρόνια σου, καμαρωτός κι ευθυτενής και σκέφτηκα.. *‘Να ένας άνθρωπος, που άδειασε το ποτήρι της ζωής του και βιώνει ακόμη ζηλευτά γεράματα’.*

Εγώ Θόδωρε, γι’ αλλού ξεκίνησα και αλλού, άθελά μου, βρέθηκα. Σαν μερικά παρασυρμένα καράβια που γι’ αλλού κινήσανε και αλλού η φουρτούνα τάφερε. Έζησα μια πολύ δυσάρεστη εμπειρία. Έχασα τη δουλειά μου, όχι από δική μου υπαιτιότητα και είδα στα τριανταπέντε χρόνια μου, ν’ ασπρίζουν τα μαλλιά μου σε μια νύχτα.

Από τότε λοιπόν, η δική μου φιλοσοφία για τη ζωή, είναι να ζω το παρόν, να επιδιώκω το καλύτερο για το μέλλον και να είμαι προετοιμασμένος για το χειρότερο. Συμφωνώ μαζί σου, πως η ζωή είναι γλυκιά, εγώ θα προσθέσω πως είναι και απρόβλεπτη. Μπορεί να σου φέρει οτιδήποτε.

Από κείνο το βράδυ, που στάθηκε σημαδιακό για μένα, άλλαξε η ζωή μου ριζικά. Δεν ξέχασα ακόμη τα λόγια του πατέρα μου, την ημέρα της ορκωμοσίας μου, σαν με είδε ντυμένο με τη στολή του αξιωματικού και ζωσμένο το μακρύ σπαθί, που το πρωί μου είχε δώσει ο βασιλιάς: *“..παιδί μου, από σήμερα ξεκινάς τη ζωή σου. Ο βασιλιάς, σου έδωσε σπαθί, μα δεν σου έδωσε άλογο. Με την ευχή μου λοιπόν, γίνε καβαλάρης της ίδιας της ζωής και με το σπαθί σου κέρδιζέ την. Είναι κι αυτή ένα θηλυκό. Μη τη φοβηθείς. Να την πιάνεις από το μαλλί σαν τη γυναίκα, να την βάζεις κάτω και να την αποκαλύπτεις σιγά σιγά, μέρα με τη μέρα, να την κατακτάς και να την ζεις όπως κι ’ αν σου έρχεται, να μην*

την αφήνεις να σου ξεφεύγει και να πηγαίνει χαράμι. Μη σπαταλήσεις τη ζωή σου άσκοπα.”

Θόδωρε, σήμερα με τη κουβέντα μας, μου θύμισες το γέρο μου. Τα λόγια σας μοιάζουνε λίγο-πολύ. Μου άρεσε να μιλάω μαζί του γιατί η κουβέντα του, όπως και η δικιά σου, άφηνε να φανεί η αγάπη του για τη ζωή, την εργασία και τον έρωτα. Ήταν ακούραστος στη δουλειά και αγαπούσε τις γυναίκες. Από τα δεκατέσσερά του ήτανε στη βιοπάλη. Φοβάμαι πως τελικά του έμοιασα. Ή αν το θέλεις αλλιώς, η ζωή προς την επιτυχία ή την ευτυχία ακολουθεί για όλους μας πολύπλοκα μονοπάτια. Αρκεί να έχουμε την ικανότητα και τη δύναμη να τ’ αναγνωρίζουμε και ν’ ακολουθήσουμε το σωστό. Δε φοβήθηκα ποτέ τη δουλειά, ούτε το ρίσκο. Κι ακόμη, όπως κι εκείνος, αγαπώ τις γυναίκες. Έφυγε στα ογδόντα του και τον συνοδεύσαμε στο τελευταίο του ταξίδι πέντε παιδιά και μια δεκάδα εγγόνια.

Θεώρησα τότε, πως πρέπει να έφυγε γεμάτος από μέρες και χωρίς παράπονο κι έκανα μια προσευχή στο Θεό. Να με αξιώσει να φτάσω στην ηλικία του πατέρα μου γερός, χωρίς αρρώστιες και πονάκια. Και αυτό, γιατί πιστεύω πως όλη η ζωή του ανθρώπου μέχρι που θα φτάσει στο πέραςμα, πρέπει να είναι αγώνας νίκης. Και όταν θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου να περάσει στην άλλη ζωή, να είναι έτοιμος ψυχικά και να μη λυπάται που φεύγει. Γιατί έζησε και αφήνει πίσω τη σπορά του και μετά από αυτόν ακολουθούν τα παιδιά και τα εγγόνια του, που δεν είναι άλλο παρά η συνέχεια της δικής του ζωής. Γι’ αυτό οι άνθρωποι πρέπει να κάνουν

παιδιά, όσα μπορούνε πιο πολλά και να ψάχνουνε για το αρσενικό. Όλα τα παιδιά είναι καλά.. και τα κορίτσια, μα τ' αγόρια έχουνε τη πρωτιά από τον Θεό. Πρώτα ο Θεός έπλασε τον Αδάμ. Τ' αγόρια δίνουν συνέχεια στο σόι και στ' όνομα και ακόμη τη δύναμη στην οικογένεια..»

«Είπες μια αλήθεια. Τα παιδιά είναι η ευτυχία της ζωής. Σαν πατέρας μόνο, νιώθεις τη χαρά της δημιουργίας και το μεγαλείο της αιωνιότητας. Όσο για τα σερνικά, είναι λίγο εγωιστικό. Έχω ακούσει πως στη πατρίδα σου τη Μάνη, μετράνε μόνο τ' αγόρια. Σαν τους ρωτάνε πόσα παιδιά έχουν, απαντούνε με τον αριθμό των αγοριών.»

Ο Πέτρος γέλασε και όταν ο Θόδωρος τον ρώτησε γιατί γελάει, αυτός του διηγήθηκε..

«Έχω ένα ξάδελφο στρατηγό από το Γύθειο. Σαν πρωτογέννησε η γυναίκα του και αποκτήσανε την πρώτη τους κόρη, οι αδελφές του γράψανε.. *‘μη στενοχωριέσαι Γιώργο, μπορεί και να πεθάνει.’* Το δεύτερο που ήρθε ήταν επίσης κορίτσι. Τότε αυτές δεν του απαντήσανε. Σαν να μην έγινε τίποτε. Κι αυτός, έταξε στη Παναγία τη Σουμελά, πως αν το τρίτο παιδί του ερχόταν αγόρι, θα το βάφτιζε στη χάρη της. Θα το πιστέψεις; Το τρίτο ήρθε αγόρι. Ε! ..φαντάσου τι έγινε στο Γύθειο. Κάθε αγόρι στη Μάνη μετράει σαν ένα ντουφέκι παραπάνω, κατά των εχθρών της.. *πατριάς.*»

«Ενδιαφέρουσα ιστορία, μα τη πίστη μου. Δεν ξέρω αν υπάρχει άλλο μέρος στην Ελλάδα που να γεννά τέτοιους χαρακτήρες, δεμένους έτσι με την οικογένεια και τις παραδόσεις. Είναι αλήθεια πως η Μάνη έμεινε απάτητη από

το κατακτητή και οι Μανιάτες μείνανε ανόθευτοι και διαμορφώσανε ένα δικό τους μοναδικό χαρακτήρα.

Για το άλλο τώρα, για το *πέρασμα* όπως το είπες, πιστεύω πως πρέπει να φιλιώνουμε με το θάνατο και να μην τον φοβόμαστε. Η θρησκεία Πέτρο, μας δίνει την απάντηση στο θάνατο. Αν υπάρχει κάτι στη ζωή μας που δεν σταματά, είναι το τρέξιμο του χρόνου. Το σήμερα πάντα θα γίνεται χτες και το αύριο σήμερα. Κι εμείς θα παρασυρόμαστε προς το τέρμα της πορείας μας, είτε το θέλουμε είτε όχι.. θεατές των γεγονότων, χωρίς τη δύναμη να τ' αναστρέψουμε. Αυτή είναι η μοίρα των ανθρώπων. Κι αλίμονο σ' εκείνους που δεν έχουν ακόμη βρει την απάντηση στο πρόβλημα του θανάτου κοντά στη χριστιανική πίστη. Και ο Σωκράτης ένιωθε χαρούμενος που βάδιζε προς τον θάνατο, γιατί έτσι θα απελευθερωνόταν η ψυχή του. Εδώ όμως τώρα συμβαίνει το αντίθετο. Σαν πλησιάζει ο θάνατος, κανείς δεν θέλει να πεθάνει. Ο μεγαλοδύναμος όμως, τα έχει κάνει έτσι και σιγά σιγά μας στέλνει βάσανα και μόνος πια αποζητάς να φύγεις, γιατί αντιλαμβάνεσαι πως όσο τα χρόνια προχωρούν, το σώμα φθείρεται, τα βάσανα και οι ανάγκες πληθαίνουν και όλοι περιμένουν πότε θα τα τινάξεις, να σε κληρονομήσουν. Κι αν δεν έχεις κάτι ν' αφήσεις, τότε σ' εγκαταλείπουν.»

Ο Πέτρος γέλασε. Τότε ο Θόδωρος απόρησε και τον ρώτησε μήπως είπε κάτι που δεν ταίριαζε στη κουβέντα.

«Όχι Θόδωρε, μια χαρά τα είπες. Μου θύμισες μόνο ένα συνάδελφο, βολεμένο από κληρονομίες, που έπαψε να εργάζεται. Σαν τον ρωτούσαν.. *‘τι δουλειά κάνεις;’* .. εκείνος

απαντούσε.. *‘κληρονόμος’*..»

«Και ποίους κληρονομούσε ο κύριος αυτός;»

«Εδώ είναι το ωραίο. Κληρονομούσαν οι φιλενάδες του. Έκανε σχέση μόνο, αν το κορίτσι είχε γέρους γονείς. Δεν έχεις ακουστά που λένε.. *παιδιά της ορφάνιας*;»

«Καλός είναι κι αυτός, αλλά μιας και το φτάσαμε στις *γυναίκες*, ένα βράδυ θέλω να πάμε να φάμε σε μια ταβέρνα. Εκεί θα σου γνωρίσω μια, μα δεν ξέρω αν είναι κληρονόμα, γιατί η κοπέλα έχει κι ένα παιδάκι, αλλά πρέπει να τη γνωρίσεις. Μια μέρα με ρώτησε για σένα. Πάνω στη Γκράβα μένει. Μου έχει πει πως σε ξέρει, αλλά δεν έχει τύχει να γνωριστείτε.. Είναι ωραία γυναίκα αλλά έχει κακοπέσει. Ατύχησε στη ζωή της σαν παιδί και κατάλαβα πως είναι φορτωμένη με ενοχές. Είναι νιόφερτη στο Λουτράκι. Δεν έχει κλείσει ακόμη χρόνο.»

«Θόδωρε, σε παρακαλώ. Για στάσου, συμπεθεριό προ-σπαθείς να μου κάνεις; Ξεχνάς ότι είμαι παντρεμένος; Και ύστερα τι μ’ ενδιαφέρει μένα, αν είναι ή όχι κληρονόμος;

Εμένα δε μ’ ενδιαφέρουν οι κληρονομίες. Δεν περιμένω να πλουτίσω από κληρονομίες. Έχω μια καλή δουλειά και κερδίζω αρκετά για να έχω μια άνετη ζωή κι εγώ και η οικογένειά μου. Η ωραία γυναίκα.. ναι ..μ’ ενδιαφέρει, αλλά όχι για μόνιμες σχέσεις και προβλήματα. Και ξέρεις, είμαι καλός συμβουλάτορας. Αν μπορώ να την βοηθήσω με τις συμβουλές μου, ε!! τότε ναι, με όλη μου την καρδιά.»

«Σιγά βρε αδελφέ. Μην το πας μακριά και προ πάντων μην παρεξηγείς. Προβλήματα έχει η κοπέλα και αυτό ακριβώς

θέλει, να σε συμβουλευτεί. Μιλούσαμε μια μέρα και μου τα έλεγε κι εγώ σε σκέφτηκα γιατί ξέρω την ιστορία σου και τη σωστή σου κρίση κι εγώ της το πρότεινα. Μια καλή συμβουλή θέλει η φτωχιά.» ..και στη συνέχεια κοιτάζοντας προς τον ουρανό σταυροκοπήθηκε λέγοντας:

«Σχώρα με Θέ μου τον αμαρτωλό...»

Ο Πέτρος αμέσως άλλαξε στάση και με ήπιο ύφος τώρα, του απάντησε.

«Εντάξει, αν είναι για μια συμβουλή, αλλάζει το πράγμα. Μην το παίρνεις δα και κρίμα στο λαιμό σου. Κι ακόμη, ξέρεις; Το εκτιμώ που θέλεις να με γνωρίσεις με μια ..ωραία γυναίκα. Σου έχω πει άλλωστε, πως αγαπώ τις γυναίκες.»

«Το ξέρω αυτό, αλλά σου λέγω πάλι.. πως δεν το κάνω για σένα. Για την κοπέλα το κάνω μόνο, γιατί είναι ξένη και απροστάτευτη. Ας ξανάρθουμε όμως σ' αυτά που λέγαμε..»

Ο Πέτρος δεν τον ξαναδιέκοψε. Τον κοιτούσε μόνο, προσπαθώντας να μπει στο μυαλό και στη σκέψη του, έτσι όπως πέρανε από το ένα θέμα στο άλλο.

Αυτό το γέροντα, που τόσο του θύμιζε το δικό του πατέρα, χαιρότανε να τον ακούει. Τον κοιτούσε και τον άκουγε. Όταν ξεκίναγε την κουβέντα, δύσκολα να τον σταματήσεις.

Για όση ώρα μιλούσε, το πρόσωπο του είχε μια λάμψη που φαινότανε να μην είναι από το λαμπρό φως της μαγιάτικης μέρας. Ένα θείο εσωτερικό φως φώτιζε τον αγαθό γέροντα που γνώριζε πως προχωράει στο Γολγοθά του, περιμένοντας το μήνυμα του Κυρίου που θα του έκανε γνωστό ότι έληξε το εισιτήριο του στον *επίγειο παράδεισο*. Βολοδέρνοντας

ολημερίς στον τόπο που αγάπησε μετά την γενέτειρά του, ζούσε τα γηρατειά απλά, χωρίς να κρατά λογαριασμό πόσες ημέρες πέρασαν και πόσες του μένουν ακόμη. Απολάμβανε τις μικρές χαρές της ζωής του και ήταν ευτυχισμένος που ο Θεός του έδωσε υγεία και μακροημέρευση. Δε σκεπτόταν, μπορεί και να μην ήθελε να το σκέπτεται, σε πιο χιλιόμετρο της διαδρομής του βρίσκεται. Απλά προχωρούσε, χωρίς να ξεχνά όμως πως μέρα με τη μέρα, όλο και περισσότερο πλησίαζε στο τέρμα και ότι κάτι σημαντικό του μέλλεται να του συμβεί. Κανένας, ποτέ δε γλίτωσε από το σημαντικό περιστατικό του θανάτου. Ο ίδιος όμως δεν βάζει όρια.

«Θα ζήσω όσο μ' αφήσει Αυτός. Κείνο που εύχομαι 'γώ, είναι να πάω ορθός. Σαν τα δένδρα που πεθαίνουν όρθια, ριζωμένα στα χρώματά τους.»

Ένιωθε μια εσωτερική γαλήνη που πήγαζε μέσα από τα κατάβαθα της ψυχής του και προερχόταν από την επίγνωση, ότι ξεπλήρωσε το καθήκον του σαν γονιός, σαν άνθρωπος και σαν πατριώτης. Κι αυτή η επίγνωση του εμπεδωνόταν, ζώντας μέσα στην αγάπη των δικών του, στην εκτίμηση των πολλών του φίλων και του κοινωνικού του περίγυρου.

Ήτανε φανερό, πως αυτός ο λεβεντόγερος δεν υπολόγιζε το θάνατο. Δεν τον φοβήθηκε όταν ήτανε νέος με τη ζωή μπροστά του, τότε που γύρισε στην Ελλάδα να καταταγεί εθελοντής στον ελληνικό στρατό, για να πολεμήσει στη Μακεδονία. Ούτε και τώρα τον φοβάται.

«Πέτρο παιδί μου, ο θάνατος κυνηγά αυτούς που τον υπολογίζουν. Αυτός που φοβάται το θάνατο, υποτιμάει και

τη ζωή του. Ο θάνατος είναι το *‘φινάλε’*, είναι η τελευταία αυλαία στη παράσταση της ζωής σου σ’ αυτόν το κόσμο. Και στη τελευταία αυλαία, όσο κι’ αν είσαι κουρασμένος, βγαίνεις χαμογελαστός και χαρούμενος για την παράσταση που έδωσες. Παίζω τη τελευταία σκηνή της ζωής μου, γιαυτό και με βλέπεις καθημερινά περιποιημένο. Και για το στερνό ταξίδι, έχω φυλάξει να μου βάλουν ένα καινούριο κουστούμι.

Θέλω στη τελευταία περατζάδα μου να είμαι κούκλος. Γιατί μόλις κλείσει η αυλαία, εγώ θα συνεχίσω σε κάποιο άλλο κόσμο και πρέπει να τα τιμήσω και τα δύο, και τη ζωή και το θάνατο. Θέλω να πιστεύω πως έχω ζήσει τη ζωή μου μέχρι τώρα έτσι, που να μη ντρέπομαι.»

Ο Θόδωρος είχε κι άλλα να πει και ασφαλώς θα συνέχιζε. Δεν πρόλαβε όμως, γιατί τη στιγμή εκείνη έφτασε από το δρόμο η κυρά Κική, η κόρη του. Τους είδε από μακριά και φάνηκε πως ερχότανε στο τραπέζι τους.

«Καλή σας ημέρα και στους δύο».

Ο Θόδωρος απάντησε πρώτος..

«Καλημέρα και σε σένα. Για που τόβαλες πουρνό πουρνό; Ακόμη δε πρόλαβε να κατουρήσει το μικρό παιδί κι εσύ βγήκες στο σεργιάνι;»

Η Κική έκανε πως δεν άκουσε το καρφί και στράφηκε στον Πέτρο που παρακολούθησε το διάλογο αμίλητος.

«Καλημέρα Πέτρο, που είναι η Βέρα;»

«Καλή μέρα κυρά Κική. Η Βέρα είναι στον Καναδά.»

«Μπα από πότε;»

«Μα.. από τις διακοπές των Χριστουγέννων. Ο Δημήτρης δεν έχει τελειώσει ακόμη το.. *high school*.² Έτσι μένουν εκεί κι εγώ, ανάλογα με τη δουλειά, μοιράζομαι το χρόνο μου ανάμεσα στις δύο πατρίδες.»

«Κι εσύ πότε φεύγεις;»

«Τον άλλο μήνα κυρά Κική.»

«Καλό ταξίδι να έχεις και δώσε χαιρετίσματα στη Βέρα.»

«Ευχαριστώ κυρά Κική. Δεν θα παραλείψω να της δώσω τα χαιρετίσματά σου.»

Ο Πέτρος σκέφτηκε πως έπρεπε να τους αφήσει μόνους. Ασφαλώς θα είχαν οικογενειακά θέματα να συζητήσουν. Σηκώθηκε ήρεμος και πρόσθεσε..

«Πρέπει Θόδωρε να πάω στο εργοτάξιο να επιβλέψω και τη δουλειά. Τη μαστοράντζα δεν πρέπει να την αφήνουμε χωρίς επίβλεψη. Ένα άλλο πρωινό να ξαναβρεθούμε και να τα πούμε πάλι.»

«Όπως θέλεις παιδί μου. Έδώ θα είμαι.»

Δεν έδωσαν ραντεβού. Το άφησαν στη τύχη. Άλλωστε στην ίδια πόλη ζούσανε και το Λουτράκι δεν ήτανε δα και καμιά μεγαλούπολη.

² Το δικό μας λύκειο.

Ο γεροθόδωρος στο καφενείο διάβαζε την εφημερίδα του.

4. ο γέρος.

*Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμμένος στο τραπέζι κάθεται ένας γέρος,
με μια εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.*

*Και μες των άθλιων γηρατειών την καταφρόνια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια,
που είχε και δύναμη και λόγο κι' ομορφιά.*

(Ο γέρος: Κ. Καβάφη)

Η επόμενη συνάντηση τους δεν άργησε και πολύ. Έγινε τυχαία και στον ίδιο καφενέ, μερικές ημέρες αργότερα. Ο Πέτρος πήγε για καφέ και να διαβάσει εφημερίδα. Δε σκέφτηκε την περίπτωση πως μπορούσε να συναντήσει το Θόδωρο. Αυτός όμως ήταν εκεί κατά την συνήθειά του, πιστός στο καθημερινό του πρόγραμμα. Όταν τον είδε ο Πέτρος να διαβάζει απορροφημένος την εφημερίδα του, τον χαιρέτησε μεγαλόφωνα για να τον προσέξει.

«Καλημέρα Θόδωρε. Πως πάμε σήμερα;»

Αυτός στράφηκε κι όταν τον αντελήφθη, του απάντησε.

«Πως να πάμε, όπως πάντα. Όλο και πιο αργά, όλο και πιο κοντά. Πάντως περπατάμε και μάλιστα καλά. Έχω κλέψει φαίνεται καμπόσα χρόνια ακόμη από το χάρο. Πρώτα ο ύψιστος. Έλα Πέτρο κάθισε να μου κάνεις παρέα.»

Ο Πέτρος σκέφτηκε να φύγει. Κάτι του έλεγε μέσα του πως σήμερα δεν θα τα πήγαιναν καλά. Δεν μπορούσε να προσδιορίσει τι μπορεί να ήταν αυτό. Μια αδιόρατη δύναμη τον απωθούσε από του να καθίσει. Πάλι όμως δεν το έβλεπε φρόνιμο, ν' αρνηθεί τη πρόσκληση και ν' αφήσει μονάχο

έναν απλοϊκό καλοσυνάτο πρεσβύτε που ζήτησε τη παρέα του. Θα ήτανε απρέπεια να φύγει σκόπιμα. Ίσως να ήτανε πιο βολικό να είχε φύγει πριν τον χαιρετίσει, μα ο Πέτρος δεν σκεπτόταν και δεν απόφευγε τα δύσκολα.

«Ναι, θα καθίσω.. μα μόνο για ένα καφέ και θα φύγω.»

«Τι μου λες χριστιανέ μου, κάτσε κάτω να πιεις τον καφέ σου και να κουβεντιάσουμε κιόλας. Ο γέρος πάσχει από μοναξιά. Κανείς δεν τον θέλει. Τα νιάτα θέλουνε τα νιάτα και τρέχουνε να ερωτευτούν ή να κερδίσουνε χρήματα, μήπως χάσουνε την ευκαιρία.»

«Μην τα ξεσυνερίζεσαι τα νιάτα, Θόδωρε. Κι εσύ σαν νέος, έτρεχες. Όσο για την ευκαιρία, ε! ..σαν νάχουνε και λίγο δίκιο. Η ευκαιρία δεν έρχεται συχνά για τους νέους, για να μη σου πω, πως δεν έρχεται καθόλου, αν δεν τρέξουνε πίσω της. Νομίζω τα είπαμε αυτά και συμφωνήσαμε. Πως νέοι πρέπει να δουλεύουμε. Μην τα ξεχνάμε. Φοβάμαι πως όσο μεγαλώνουμε ξεχνάμε πιο εύκολα. Νομίζω λοιπόν πως φταίμε 'μείς οι μεγάλοι, που τους κλέβουμε πολλές φορές και δεν τους αφήνουμε τις ευκαιρίες.

Εμείς έχουμε την πείρα και σε βάρος τους κάνουμε και δύο και τρεις δουλειές, προκαλούμε ανεργία και σπρώχνουμε έτσι τους νέους στο εύκολο κέρδος, στο τζόγο και στα ναρκωτικά. Ενώ θα έπρεπε να είμαστε δίπλα τους και να τους ενισχύουμε τους οραματισμούς και τους αγώνες τους για τη ζωή. Πρέπει να τους στείλουμε το μήνυμα να ξέρουν ότι δεν είναι μόνοι τους, ότι νοιαζόμαστε γι' αυτούς. Ν' αφήσουμε τους νέους να τρέχουνε μπροστά, γιατί αυτοί

έχουνε τη δύναμη στα μπράτσα. Εμείς, με τη δύναμη του νου, πρέπει να τους συμβουλεύουμε και να τους ενισχύουμε όπως μπορούμε, να πορεύονται σωστά για ν' απαλλαγούν από τις παντοειδείς εξαρτήσεις και τα κατάλοιπα του ραγιαδισμού.»

«Πέτρο σήμερα σε βλέπω επιθετικό, τι σου συμβαίνει;»

«Τι να μου συμβαίνει Θόδωρε. Μπορεί να μην κοιμήθηκα καλά και τώρα όλα μου φταίνε. Αλλά για τους νέους έχω ιδιαίτερη ευαισθησία. Τους αγαπώ τους νέους και προσπαθώ να τους συμπαραστέκομαι στα προβλήματά τους.»

«Και ποιος δεν το κάνει αυτό Πέτρο, μα καμιά φορά και αυτοί το παρακάνουν με τις ακρότητές τους.»

«Οι ακρότητες των νέων, Θόδωρε, οφείλονται σε έλλειμμα καλής αγωγής και επαρκούς μόρφωσης. Για ότι κάνουν οι νέοι, καλό ή κακό, φταίμε οι μεγάλοι που νομολογούμε και κάνουμε νόμους που βολεύουν εμάς και τους παγιδεύουμε. Ζούμε σε μια ζούγκλα Θόδωρε, που εμείς δημιουργήσαμε. Κοινωνία και πολιτεία τα έχουνε κάνει θάλασσα. Κάνουμε βρεφοκομεία και πουλάμε τα παιδιά, κάνουμε ιατρεία για την απεξάρτηση των νέων από τα ναρκωτικά και τους πουλάμε ναρκωτικά με συνταγές.»

«Πέτρο νομίζω είσαι αυστηρός στην αυτοκριτική σου.»

«Όχι Θόδωρε. Θυμάσαι τι μου είπες τις προάλλες; Δέκα επτά χρόνων ήλθες στην Ελλάδα εθελοντής να πολεμήσεις. Ε! αυτό δεν γίνεται τώρα και μ' ενοχλεί. Φοβάμαι, κατά πως πάμε, δεν θα είναι μακριά η μέρα που η Ελλάδα θα ζητάει μισθοφόρους για στρατιώτες, γιατί οι κληρωτοί δεν

θα επαρκούν. Όσο για εθελοντές, ας μην το συζητάμε. Μια από τις αιτίες που έσβησε η Βυζαντινή Αυτοκρατορία, είναι η έλλειψη δικού της στρατού. Προσπαθούσε να διατηρηθεί πολεμώντας με μισθοφόρους, χωρίς να έχει τους οικονομικούς πόρους να πληρώνει. Για να μην πάμε πιο κάτω, που οι Βυζαντινοί κυνηγούσαν τους έλληνες σαν αιρετικούς.

Μου φαίνεται όμως πως ξεχάστηκα. Ήρθα μόνο για ένα καφέ και βλέπω πως τα κατακάθια του καφέ μας ξεράθηκαν στο φλιτζάνι. Πρέπει να πάω και στη δουλειά. Καλές είναι οι συζητήσεις, αλλά η δουλειά με περιμένει.»

«Θα πας και στη δουλειά. Μη φοβάσαι, η δουλειά δεν φεύγει. Προχθές σου υποσχέθηκα να σου γνωρίσω μια κοπέλα. Εργάζεται στη ταβέρνα *‘το κουτούκι του Γιώργου,’* και απορώ πως δεν την έχεις μέχρι τώρα γνωρίσει.»

Ο Πέτρος γέλασε και του απάντησε..

«Μην ανησυχείς Θόδωρε. Κι εγώ την ίδια απορία έχω.»

«Καλά λοιπόν, θα κανονίσω με τον εγγονό μου το Θεοδωράκη και θα σε ειδοποιήσει. Τον ξέρεις τον εγγονό μου βέβαια. Κάποιο πρωί σας είδα μαζί.»

«Ναι τον ξέρω, τον Θεοδωράκη εννοείς. Πολλές φορές έχω βρεθεί μαζί του κι έχουμε συζητήσει. Σε ότι κανονίσεις λοιπόν, η απάντησή μου είναι.. *‘ναι’*. Αρκεί να μην είναι το Σαββατοκύριακο. Όπως ξέρεις, κάθε Παρασκευή κατεβαίνω στο γραφείο μου στην Αθήνα.»

«Τι θα έλεγες για την Πέμπτη;»

«Την Πέμπτη θαρρώ.. είναι καλά. Με βολεύει.»

«Εντάξει λοιπόν, θα κανονίσω για Πέμπτη.»

Ο Θόδωρος έμεινε, άνοιξε την εφημερίδα του και συνέχισε το διάβασμα. Ο Πέτρος κίνησε για το εργοτάξιο σκεπτικός. Είπε *ναι* στο Θόδωρο, γιατί είχε τελικά αποφασίσει ν' αντιμετωπίσει αυτή την ιστορία καλοπροαίρετα, για να βοηθήσει ένα συνάνθρωπο στα προβλήματά του και να εξυπηρετήσει το φίλο του. Δεν έβλεπε τίποτε ιδιαίτερα κακό στην απόφασή του αυτή, αλλά μέσα του ένιωθε κάτι που τον ανησυχούσε. Κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει αυτή τη στιγμή, αλλά το ένιωθε να τον στενοχωρεί, σαν τα στενά παπούτσια που μας ενοχλούν, αλλά συνεχίζουμε να τα φοράμε και να βαδίζουμε, και ας πονάμε.

Ίσως ακόμη και η περιέργεια να τον παρακίνησε, πως του συνέβη αυτού, τόσο καιρό στο Λουτράκι, να μην τύχει να γνωρίσει αυτή την ωραία κοπέλα με τα προβλήματα, που θέλει να του γνωρίσει ο γέροντας. Το πράγμα τον ενοχλούσε και λίγο, γιατί του φαινότανε σαν στημένο πασάρισμα μιας γκόμενας. Από την άλλη πάλι το να γνωρίσει ένα ζευγάρι που έχουνε μια ταβέρνα και μαγειρεύουν ωραία, τότε είναι διπλή η πρόκληση γι' αυτόν, που δεν τους ξέρει ακόμη!!

Στο κάτω κάτω της γραφής, μόνος είναι στο Λουτράκι, δεν χάνει τίποτε να δοκιμάσει κι αυτός τα φαγητά στο κουτούκι του Γιώργου, από τη ξένη κοπέλα με τα ..προβλήματα..

*Η ταβερνιάρισσα μια κομψή ξανθιά τριαντάρα,
με γαλανά μάτια σε ώρα δουλειάς.*

5. η ταβερνιάρισσα.

*Μες της ταβέρνας, τ' αχνό σκοτάδι,
ολόλαμπρη φάνηκε, ίδια σελήνη.
Σκόρπιζε φως και θεία γαλήνη,
κι ένιωσα στη ψυχή, αγάπης χάδι.
(ΕΡΩΤΑΣ, Α. Κουμανάκος)*

Πέμπτη βράδυ. Ο Πέτρος κατάκοπος από μια γεμάτη ημέρα δουλειάς, ετοιμαζότανε για το ραντεβού του. Έχει να πάει στη ταβέρνα, 'το κουτούκι του Γιώργου'. Τόσα χρόνια στο Λουτράκι, δεν είχε επισκεφθεί αυτό το μαγαζί. Τον κάλεσε ο Θεοδωράκης, αλλά ήτανε φανερό ότι το σχέδιο είχε ξεκινήσει από το παππού του, το γεροθόδωρο. Θα δειπνούσανε, λέει, και ο Θεοδωράκης θα έπαιζε κιθάρα.

«Θα είναι και ο παππούς μου. Μου είπε πως το ξέρεις.»

«Ναι Θεοδωράκη. Ξέρω πως αυτός το κανόνισε. Τον παππού σου τον εκτιμώ. Μου κάνει ιδιαίτερη ευχαρίστηση να κάνω παρέα μαζί του. Ξέρεις τελευταία έχουμε και.. μακρές διαλογικές συζητήσεις. Με έχει ενημερώσει για το δείπνο. Θέλει να μου γνωρίσει μια ..ωραία ξένη γυναίκα.»

«Καλή είναι.. την ξέρω.. μα έχει πολλά προβλήματα.»

«Και γιατί Θεοδωράκη δεν της τα επιλύεις εσύ τα προβλήματα; Ωραίο παιδί είσαι, έξυπνος κι ελεύτερος διάβολε.»

«Πέτρο, εγώ ένα πρόβλημα θα μπορούσα να της επιλύσω. Το σεξουαλικό. Αυτό όμως, νομίζω πως το έχει λυμένο. Την ξέρω για παντρεμένη. Τι θα έλεγες λοιπόν για τις εννέα; Να βρεθούμε κει, στη ταβέρνα.»

«Εντάξει, Θεοδωράκη. Στις εννέα θα είμαι στη ταβέρνα. Όσο για την κυρία, ας το παίξουμε.. *blind date*.³ Όπως και να έχει όμως το πράγμα, εσύ κάτι θα ξέρεις.»

«Στη τιμή μου Πέτρο, δεν ξέρω τίποτε ιδιαίτερο.»

Ο Πέτρος είχε γνωρίσει τον Θεοδωράκη στο Καναδά. Τον εκτιμούσε. Ήταν ένας σύγχρονος νέος, καλός συζητητής με προχωρημένες καμιά φορά ιδέες που τις παρουσίαζε μ' έναν ευχάριστο τρόπο που σ' αιχμαλώτιζε, άσχετα αν δεν σε έπειθε πάντα. Φοιτητής στο πολυτεχνείο του Μόντρεαλ και ιπτάμενος πιλότος. Από μικρός είχε τη μανία να γίνει αεροπόρος. Μετά τις γυμνασιακές του σπουδές, πέτυχε στη σχολή ικάρων και μάλιστα παρουσιάστηκε στη σχολή, και ντύθηκε ίκαρος. Οι δικοί του όμως τον αναγκάσανε να πηδήξει τη μάνδρα και να φύγει στον Καναδά, για άλλες λιγότερο επικίνδυνες σπουδές. Κι εκεί όμως δεν ξέχασε το παιδικό του όνειρο και γράφτηκε σε ιδιωτική σχολή από όπου πήρε πτυχίο ιπταμένου πιλότου για την εμπορική αεροπορία. Έντιμος, ανιδιοτελής και ακέραιος χαρακτήρας, είχε πάντα υγιείς ιδέες για την οικογένεια και την πατρίδα. Αγαπούσε τα βιβλία τη μουσική και τα ..κορίτσια. Ήξερε να στοχάζεται και ήταν ιδιαίτερα ευχάριστος στις παρέες με τις πρόσχαρες παραδοξολογίες του.

Ξαναγύρισε στο Λουτράκι για να φροντίζει τον υπέργηρο παππού του και τη χήρα πλέον μητέρα του. Τα πολιτικά τερτίπια όμως, των εκάστοτε αρμοδίων, δεν του επέτρεψαν να αξιοποιήσει το πτυχίο του και να διοριστεί στην ολυμ-

³ Τυφλό ραντεβού. (ραντεβού με κάποιον άγνωστο.)

πιακή αεροπορία που ήθελε. Σαν νέοι Κωλέττηδες του ζητούσαν 'δωράκι' για να τον διορίσουν, κατά τα λεγόμενα του, *λες και η ολυμπιακή αεροπορία* ήτανε δική τους εταιρία. Απογοητευμένος, τους φασκέλωσε και αποσύρθηκε στο Λουτράκι, φροντίζοντας τη μητέρα και τον παππού του.

Όταν έφτασε στη ταβέρνα ο Πέτρος βρήκε στη ταβέρνα παππού κι εγγονό, καθισμένους να συνομιλούν και να τον περιμένουν. Είχαν πιάσει ένα γωνιακό τραπέζι και είχαν ήδη παραγγείλει τα ορεχτικά και το πρώτο μισόκιλο με κόκκινο βαρελίσιο κρασί. Τους χαιρέτισε και κάθισε μαζί τους. Ο γεροθόδωρος είχε φροντίσει και για το δικό του σερβίτσιο. Ο Πέτρος πήρε το πιρούνι του και δοκίμασε τη νόστιμη φέτα, φτιαγμένη σε ντόπια στάνη των Γερανείων. Μετά σήκωσε το ποτήρι του κι ευχήθηκε..

«Στην υγιά σας.»

«Γεια και σε σένα Πέτρο.» ..του είπανε και οι δύο.

Αρχισαν να μιλούν για διάφορα φαιδρά και ασύνδετα, πιο πολύ πειράγματα με κύριο άξονα τις γυναίκες. Οι άνδρες σαν βρίσκονται μόνοι τους, *λες και χάνουν τη φαντασία τους*. Μιλάνε σχεδόν πάντα για πολιτική ή για γυναίκες. Ο Πέτρος τότε κατάλαβε πως το αποψινό θέμα της κουβέντας τους θα ήταν η '*γυναίκα*'.

Δεν προσπάθησε να κουμαντάρει τη συζήτηση. Την άφησε να πάρει το δρόμο της και να εξελιχθεί μόνη της. Μόνο που στην αρχή ρώτησε το Θόδωρο.

«Τι θα πούμε απόψε Θόδωρε;»

«Πέτρο, μη βιάζεσαι. Όλα θα έρθουνε μόνα, στη σειρά

τους. Ποτέ μη βιάζεσαι, γιατί όποιος βιάζεται σκοντάφτει. Κι εγώ απόψε μαζί σου, δεν θέλω να κάνω λάθη.»

Την ίδια στιγμή γυρνώντας στο ταβερνιάρη του φώναξε.

«Βρε Γιώργο, δάνεισέ μας την κιθάρα σου. Απόψε δεν θα μας παίζεις εσύ. Σε απαλλάσσω. Έχω άλλο κιθαρίστα.»

..και απευθυνόμενος πάλι προς τον Πέτρο πρόσθεσε.

«Βλέπεις Πέτρο, ο Γιώργος παίζει και κιθάρα. Όλα τ' άλλα τα έχει, η κιθάρα τονε μάρανε. Τρομάρα του. Είναι μερικοί, βρε παιδί μου, που ενώ δεν νογάνε να κουμαντάρουνε ούτε τον εαυτό τους, επιμένουν να παίζουνε μουσική.»

Ο ταβερνιάρης αμίλητος υπάκουσε. Έφερε την κιθάρα και την έδωσε στο Θεοδωράκη. Αυτός την πήρε και άρχισε να της δοκιμάζει τα τέλια.

«Γιώργο πριν φύγεις γράψε και την παραγγελία μας. Τρεις μοσχαρίσιες, μια χωριάτικη κι ένα μισόκιλο ακόμη από το ίδιο. Α! έλα πάλι και πάρε το ψωμί να το καψαλίσεις λίγο. Πως μας το έφερες έτσι; Σήμερα που περίμενα ιδιαίτερη περιποίηση μου τα ..θαλάσσωσες».

Ο μπάρμπα Θόδωρος δεν άφησε ευκαιρία επιλογής σε κανέναν. Τα παράγγειλε όλα μόνος του και αντίρρηση δε δεχόταν. Ο Θεοδωράκης που τον ήξερε, αδιάφορος συνέχιζε να κουρδίζει την κιθάρα. Σε μια στιγμή μονολόγησε..

«Τον ηλίθιο.. καινούργια κιθάρα και τη σκέβρωσε, έτσι που την έχει παρατημένη δω μέσα, σ' αυτή την υγρασία.»

Ήτανε προφανές πως μιλούσε για τον ταβερνιάρη. Το μαγαζί ήταν παραθαλάσσιο. Στη συνέχεια ο Θεοδωράκης, χωρίς καμία προειδοποίηση άρχισε να τραγουδάει. Μια

μακρόσυρτη μελωδική φωνή γέμισε τη μικρή αίθουσα της οικογενειακής ταβέρνας στο εσωτερικό της οποίας ξαφνικά, λες από θάμα, οι συζητήσεις λιγόστευαν και όλοι βάνανε αφτί ν' ακούσουν προσεχτικά τη γλυκιά μελωδία που άρχισε ν' απλώνεται στο χώρο, όλο και πιο ευδιάκριτη, όλο και πιο παθιασμένη, καθώς οι φωνές των θαμώνων είχανε σιγά-σιγά σταματήσει ολότελα, για ν' αφήσουνε το τραγούδι και τη μουσική να κυριαρχήσουν.

*«Αναστενάζω και πονώ,
γιατί ν' ο πόνος μου βουνό.»*

Το τραγούδι της Μπέλλου άρχισε να επιβάλλεται σε όλους τους θαμώνες που άλλοι ακουμπισμένοι στο τραπεζάκι τους, άλλοι βολεμένοι στην καρέκλα τους με τα χέρια στα γόνατα, είχανε προσηλωθεί στο τραγούδι. Άκουγαν το παράπονο της Μπέλλου και σιγά-σιγά άρχισαν να το σιγοψιθυρίζουν. Και το παράπονο αυτό ξαφνικά έγινε και δικό τους παράπονο. Ταυτίστηκαν με το στίχο και τον ένιωσαν άλλοι σαν γροθιά στο στομάχι και άλλοι σα βάλσαμο στην πονεμένη από τα χρόνια ή τους πόνους καρδιά τους.

Παραξενεμένος ο Πέτρος κολλούσε τη ματιά του πότε στο πρόσωπο του Θεοδωράκη, που ήρεμα άφηνε το μελωδικό ήχο να βγαίνει από τα καλογραμμένα χείλη του, πότε στα δάχτυλά του που με μαεστρία, τη μια χάιδευαν τις χορδές και τις τραβούσαν μαλακά και την άλλη, τις κτυπούσαν με μια μανία που έλεγες πως κάτι είχε μαζί τους και ήθελε να τις σπάσει. Ήξερε πως τραγουδούσε, μα δεν τον είχε ακούσει ποτέ. Ο ίδιος του είχε διηγηθεί πως στο Μόντρεαλ

που σπούδαζε, πολλές φορές, το τραγούδι έγινε η σωτηρία του. Στις ελληνικές ταβέρνες ήτανε περιζήτητος στις παρέες.

Αυτός τραγουδούσε τον πόνο του, που γρήγορα ξυπνούσε και τον πόνο των άλλων. Και τότε ο πόνος τους ένωνε. Γινόταν ο καταλύτης, το νερό στο καζάνι που μέσα βράζανε λίγο-πολύ, όλοι τους. Γινόταν ένας πόνος κοινός και ήταν ο πόνος του μετανάστη, του φοιτητή, του ξέμπαρκου ναυτικού του κάθε φυγά, που μακριά από την πατρίδα εύρισκε στο πρόσωπο του Θεοδωράκη τον τραγουδιστή του καημού του. Έτσι ο Θεοδωράκης ποτέ δεν ένιωσε μονάχος στη ξενιτιά, σ' αυτή την παγωμένη χώρα του Βορρά που οι άλλοι νιώθανε караβοτσακισμένοι ναυαγοί. Ο Θεοδωράκης ήτανε τυχερός. Γιατί όλοι αυτοί που προσπαθούσαν να ξεφύγουνε από τη λησμονιά ή να βρούνε την απαντοχή στα ελληνικά μαγαζιά του Μόντρεαλ, γίνονταν από μόνοι τους, οι μοναδικοί του προστάτες, οι καλύτεροι φίλοι του που ήσαν πρόθυμοι να του επιλύσουν όλα τα προβλήματα. Τόση ήταν η δύναμη του τραγουδιού του, στους ανθρώπους αυτούς.

Ο χαρακτήρας του έλληνα μακριά από τη χώρα του γίνεται πολύ περίεργος. Όλοι οι ξένοι απορούν και αναρωτιούνται από τι είδους υλικά να είναι τάχα πλασμένος αυτός ο άνθρωπος που λέγεται *έλληνας*. Φωνακλάς και σαματατζής, πίνει και σπάζει τα πιάτα του τραπέζιού σαν χορεύει και σε λίγο, όλως ξαφνικά, διηγείται τη ζωή του, συγκινείται και ξεσπάει σε λυγμούς. Είναι ένα μεγάλο παιδί. Σου λέει την ιστορία του και το ντέρτι της καρδιάς του και χαίρεται που τον ακούς, εκεί που αυτός πονάει. Και τι δεν σου διηγείται.

Ιστορίες για χαμένες αγάπες, για διαλυμένες οικογένειες, για οικονομικές καταστροφές και για χρήματα που πρέπει να συγκεντρωθούν για την προίκα της αδελφής ή για το χτίσιμο του σπιτιού. Εύκολα κάνει φίλους και αγαπιέται μα το ίδιο εύκολα γίνεται μισητός για τις επιτυχίες του. Αυτός όμως αδιαφορεί. Όταν είναι στη ταβέρνα, αυτό που τον ενδιαφέρει είναι να πει για να *φτιάξει κεφάλι*, να γίνει το δικό του, να τον βλέπουν όλοι και να τον αγαπούν οι γυναίκες. Οι όποιες γυναίκες. Γιατί αυτός τις αγαπά όλες και τις πιστές και τις άπιστες. Ενδιαφέρεται για τις γυναίκες της παρέας του και τις προστατεύει. Όταν δεν συνοδεύει γυναίκες στη παρέα του, ενδιαφέρεται για τις σερβιτόρες, τις τραγουδίστριες, τις χορεύτριες και καμιά φορά για τις γυναίκες του διπλανού τραπεζιού. Στέλνει το κέρασμα του και κάνει το παν για να φανεί και να επικοινωνήσει.

Πόσοι καυγάδες δεν έχουνε ξεκινήσει στη ταβέρνα για τα γαλανά μάτια κάποιας ξανθιάς γόησσας, που δεν τα κρατά ήσυχα μόνο για τον δικό της, αλλά γυροφέρνει τη ματιά της σε ολόκληρη την αίθουσα του μαγαζιού, σαν το φως του φάρου στη σκοτεινή νύχτα.

Όλα τούτα αναλογίζεται ο Πέτρος, καθώς παρατηρεί το Θεοδωράκη να τραγουδάει. Θυμάται τα δικά του, όταν και ο ίδιος βρέθηκε μετανάστης στο Τορόντο του Καναδά. Έζησε αυτά τα συναισθήματα και μάλιστα έντονα. Νεοεγκαταστημένος, βρέθηκε με τη γυναίκα του σ' ελληνική ταβέρνα, να γλεντά παρέα με έλληνες φίλους. Μέχρι τα μεσάνυχτα, που επιτρεπόταν να είναι ανοιχτό το μαγαζί, συμμετείχε στο

ομαδικό γλέντι, που τα ελληνικά τραγούδια κυριαρχούσαν στις παραγγελιές των θαμώνων και χαιρόταν μέσα του, βλέποντας εγγλέζους, γάλλους, εβραίους και ιταλούς να έρχονται σ' αυτό το μέρος, μόνο και μόνο για ν' ακούσουν ελληνικά τραγούδια, να δοκιμάσουν ελληνική κουζίνα και να χορέψουν συρτάκι, που τότε ήτανε πολύ της εποχής. Κι' όταν η αίθουσα άδειασε από τους πελάτες, ο έλληνας ιδιοκτήτης κράτησε μερικούς ακόμη πατριώτες, μαζί με την ορχήστρα, έκλεισε τις πόρτες του μαγαζιού κι' όλοι καθίσανε σε ένα τραπέζι και τότε άρχισε το πραγματικό ελληνικό γλέντι.

Ξαφνικά μια μουγκαμάρα απλώθηκε κι όλα χαθήκανε. Η μελωδία σταμάτησε. Η ησυχία και η περισυλλογή δώσανε τη θέση τους στην απορία και το μουρμουρητό. Τι τάχα να συνέβη; Ο άθλιος ο ταβερνιάρης, ο Γιώργος, διέκοψε το τραγούδι του Θεοδωράκη και την αναπόληση του Πέτρου.

«Η παραγγελία σας είναι έτοιμη. Φάτε την μπριτζόλα σας τώρα που είναι ζεστή, αν κρυώσει δεν θα τρώγεται.»

Διαμαρτυρίες ακούστηκαν από την αίθουσα, αλλά και η παρατήρηση του ταβερνιάρη ήτανε σωστή. Η παγωμένη μπριτζόλα γίνεται πετσί και τότε είναι μόνο για τα σκυλιά.

Άρχισαν να τρώνε και η ψιλοκουβέντα τους συνεχίστηκε, άχρωμη χωρίς θέμα, έτσι σαν κουβέντα πιτσιρικάδων, που τα λόγια τους πετούν στον αέρα για να χαθούν και να ξεχαστούν μετά από λίγο. Ήταν ένα δείπνο ευχάριστο που όλα βοήθησαν. Τα νόστιμα ορεχτικά, η μουσική, η πείνα όλων και η τέχνη του ταβερνιάρη.

Ο Πέτρος όμως ανυπομονούσε να ιδεί την καταπληκτική γυναίκα, που αυτοί οι δύο καλοπροαίρετοι συνωμότες, παππούς κι εγγονός, του την είχανε περιγράψει σαν ωραία μα τόσο προβληματική. Μια ώρα τώρα και κανείς τους δεν ανέφερε τίποτα. Με τη σειρά του και ο Πέτρος το έπαιζε αδιάφορος δείχνοντας πως το μόνο που τον ενδιέφερε και τον συγκινούσε απόψε, ήταν μόνο η κουβέντα τους και η καλοσημένη του μπριτζόλα, που δεν έκρυψε το πόσο την απόλαυσε. Δεν είπε λέξη για την ωραία κοπελιά, που τόσα άκουγε από μέρες τώρα, αλλά τίποτα δεν είδε ακόμη. Και διάβολε, μόνο γι' αυτή τον κουβάλησαν εδώ.

Στο τέλος όμως δεν άντεξε και το αποτόλμησε:

«Θόδωρε η ιδέα σου να μας φέρεις εδώ απόψε απεδείχθη σωστή και η τέχνη του ταβερνιάρη βοήθησε για το υπέροχο δείπνο. Μου φαίνεται όμως πως κάτι χρωστάς ακόμη.»

«Πέτρο, όλα με τη σειρά θα γίνουνε και μη βιάζεσαι. Κατ' αρχή το φαγητό δεν το έφτιαξε ο ταβερνιάρης, αλλά η κυρά του, η Μαρία. Αυτή πρέπει να ευχαριστήσουμε. Ο Γιώργος είναι ένας βλάκας και μισός, σκέτο ζουλάπι. Δεν ξέρει να μοιράσει δύο γαϊδουριών άχυρο. Μέχρι που αναρωτιέσαι τι τάχα να έχει μέσα στη βοϊδοκεφαλή του. Η γυναίκα του κρατάει το μαγαζί και η ίδια τον έχει κάνει κι αυτόν τον βερέμη άνθρωπο. Σου το έχω πει αρκετές φορές νομίζω, πως είναι μια πολύ καλή και ωραία γυναίκα.»

«Δεν την ξέρω Θόδωρε τη γυναίκα. Εάν την ήξερα, τότε δεν θα παρέλειπα να την ευχαριστήσω για το αποψινό δείπνο που ομολογουμένως θα το θυμάμαι. Συνετέλεσε βέβαια και

η μουσική του Θεοδωράκη και λυπάμαι που τον ξέχασα να τον αναφέρω πιο πάνω. Το κάνω όμως τώρα και ομολογώ, πως πρέπει να τον ευχαριστήσω.»

«Μη βιάζεσαι. Την ταβερνιάρισα θα την γνωρίσεις. Τον Θεοδωράκη δεν χρειάζεται να τον ευχαριστήσεις από τώρα, αφού έχει να μας πει κι άλλα τραγουδάκια.»

Και γυρνώντας προς τον κάπελα..

«Γιώργο.. άλλο ένα μισόκιλο.»

Κι' όταν ο ταβερνιάρης έφερε το καινούριο κρασί, του είπε στα ίσια και με τρόπο που δεν επιδεχόταν αντίρρηση.

«Γιώργο.. ο φίλος μου θέλει να γνωρίσει ..τη γυναίκα σου και να την ευχαριστήσει για τις ωραίες μπριτζόλες. Μπορεί να έρθει για λίγο;»

Ο Πέτρος, το Θόδωρο τον είχε γνωρίσει έτσι, όπως ήταν και τώρα. Ισχυρογνώμονα και πεισματάρη. Δεν ήξερε αν αυτός ο χαρακτήρας οφειλόταν στο γεροντικό του πείσμα.

«Μετά χαράς κυρ' Θόδωρε.»

..είπε ο κάπελας κι έφυγε. Κατά βάθος, μπορεί και να κολακεύτηκε ή να ζήλεψε ή και να αδιαφόρησε, ποίος ξέρει. Άβυσσος είναι η ψυχή του ανθρώπου. Και ο ταβερνιάρης άνθρωπος ήτανε και μάλιστα κρυμμένος κάτω από μια ανέκφραστη σκοτεινή φάτσα. Τα ποτήρια ξαναγεμίσανε και ο Θόδωρος συνέχισε, λες και μονολογούσε..

«Πέτρο, στην έχω λίγο περιγράψει μα ήρθε η ώρα να δεις και να γνωρίσεις αυτή τη γυναίκα και μετά θέλω να μου πεις τις εντυπώσεις σου. Δεν θέλω να σε προκαταλάβω αλλά αυτή η γυναίκα, δεν του αξίζει αυτουνού του άθλιου.»

Ο Πέτρος κοίταζε μια τον Θόδωρο σαν μιλούσε και μια τον Θεοδωράκη που έκανε τον αδιάφορο.

Τι μου σκαρώνουν τάχα, αυτοί οι δύο απόψε. Η κοπέλα που ήθελε ο Θόδωρος να μου γνωρίσει είναι η ταβερνιάρισσα; Δεν είμαστε καλά. Του Γιώργου τη γυναίκα θέλει να μου συστήσει;

Από το βάθος φάνηκε η κυρά Γιώργαινα να έρχεται λύνοντας την ποδιά της κουζίνας, που στη συνέχεια την άφησε στη ράχη μιας καρέκλας. Όταν πλησίασε αρκετά, ο Πέτρος άρχισε να την διακρίνει πλέον καθαρά και να την μετρά με τα μάτια. Το έμπειρο μάτι του δε γελιόταν. Είχε, πράγματι, πέσει έξω νομίζοντας πως η ταβερνιάρισσα θα είναι καμιά μεσόκοπη κοίλαρου, μαυρισμένη από την κουζίνα με λιγδιασμένα ρούχα και χέρια, άξια κι' όμοια του κοιλαρά του ταβερνιάρη. Όταν έφτασε στο τραπέζι τους όμως, είδε πως η αλήθεια ήτανε διαφορετική.

Η ταβερνιάρισσα ήτανε μια κομψή τριαντάρα, με γαλανά μάτια και ξανθά σπαστά μαλλιά που πέφτανε ελεύθερα με άτακτους κυματισμούς πάνω σε δύο καλοφτιαγμένους ώμους. Είχε γλυκά χαρακτηριστικά προσώπου με φίνα επιδερμίδα και χέρια λευκά χυτά που καταλήγανε σε μακριά περιποιημένα δάχτυλα. Αυτή ήταν η γενική οπτική εικόνα που κατάγραψε σαν κάμερα η ματιά του Πέτρου. Την κοιτούσε και δεν την χόρταινε. Τώρα πια ..ας είχε άλλα δύο μάτια να την θωρεί.

Και όταν πλησίασε, ακούστηκε μια γλυκιά φωνή..

«Γεια σας..»

Είπε σε όλη την παρέα χαμογελώντας και αμέσως γυρνώντας με την σειρά προς τους κατ' αρχήν γνωστούς της τους χαιρέτισε ιδιαιτέρως.

«Τι κάνεις κυρ' Θόδωρε; Θοδωράκη εσένα καιρό έχω να σε δω. Κάποτε σε βλέπαμε πιο συχνά..»

Της απάντησαν και οι δύο μαζί στην ερώτηση της που είναι αμφίβολο αν τους άκουσε. Αυτή κοιτούσε τον Πέτρο.

Αυτός της ήταν ο άγνωστος και αυτόν ήθελε να γνωρίσει. Δεν του είπε όμως τίποτε, παρά μόνο τον κοιτούσε, σα να περίμενε κάτι. Ο γεροθόδωρος έσωσε την κατάσταση.

«Μαρία απ' εδώ ο Πέτρος, πολιτικός μηχανικός. Είναι ο δράστης που μας έχει αλλοιώσει την όψη της γειτονιάς μας με την πολυώροφη οικοδομή που σκαρώνει. Ο Πέτρος εξέφρασε την επιθυμία να σ' ευχαριστήσει για τις ωραίες μπριτζόλες που μας ετοίμασες.»

Ο Πέτρος σηκώθηκε βιαστικά σπρώχνοντας άγαρμπα την καρέκλα του προς τα πίσω και φανερά γοητευμένος από την εμφάνιση της κοπέλας, χωρίς να ελέγχει τι λέει.. ψέλλισε..

«Ναι Μαρία, η μπριτζόλα η δική μου ήταν όπως την ήθελα. Μαλακιά και μισοψημένη. Φαίνεται έχεις ταλέντο στη μαγειρική. Έχεις τις θερμές ευχαριστίες μου μαζί με το θαυμασμό μου για την ομορφιά σου. Πρέπει ν' απολογηθώ γιατί αλλιώς σε είχα φανταστεί.»

Λέγοντας της αυτά τα λόγια της έτεινε το χέρι σε χειραψία και περιμένοντας το δικό της, την κοιτούσε κατάματα σαν να ήθελε να την διαπεράσει μέσα από τα γαλανά της μάτια. Αυτή ήρεμη σαν να μη συνέβαινε τίποτε, του έδωσε και το

δικό της χέρι και με μια απρόσμενη γλυκιά τραγουδιστή φωνή σε σπασμένα ελληνικά και με ξενική προφορά, του απάντησε...

«Δεν χρειάζεται να μ' ευχαριστείς Πέτρο. Δεν έκανα да τίποτε ιδιαίτερο. Απλά σέβομαι το πελάτη και προσπαθώ να κάνω τη δουλειά μου όσο μπορώ καλύτερα.»

Και στη συνέχεια χαμογελώντας πρόσθεσε.

«Αν όμως τόσο πολύ σου άρεσε το φαγητό, όπως είπες, να μας ξαναέρθεις. Είμαστε ανοιχτά μεσημέρι βράδυ. Θα είναι χαρά μου να σε ξαναπεριποιηθώ.»

«Η χαρά θα είναι δική μου. Ασφαλώς θα ξαναέρθω.»

Η κυρά Γιώργαινα έδειχνε βιαστική. Άλλωστε το μαγαζί είχε γεμίσει και προφανώς είχε δουλειά στη κουζίνα. Δεν ήθελε να μείνει πολύ, αλλά ο Πέτρος την έπεισε να καθίσει λίγο στο τραπέζι τους. Αντάλλαξαν μερικές κουβέντες οι δύο τους, ενώ οι δύο Θοδωρήδες δεν τους διέκοψαν και σε όλο αυτό το διάστημα συζήτησαν κάμποσο, μεταξύ τους.

Μετά από λίγο, η Μαρία ζήτησε συγνώμη και κινήθηκε προς την καρέκλα που είχε αφήσει λίγο πριν την ποδιά της.

Ξαναπήρε την ποδιά και χάθηκε στο βάθος της αίθουσας. Καθώς απομακρυνόταν ο Πέτρος είχε την ευκαιρία να εκτιμήσει, ακόμη μια φορά, από άλλη οπτική πλευρά τώρα, την λικνιστή, χυτή κορμοστασιά της γυναίκας αυτής, που τότε, ομολογουμένως, εντύπωση του έκανε.

Η Μαρία είχε κερδίσει τη πρώτη μάχη των εντυπώσεων. Ήτανε πράγματι, μια ωραία και αξιοπρόσεκτη γυναίκα. Πως ο Πέτρος δεν την ήξερε. Βέβαια μόνο δέκα μήνες είχε στο

Λουτράκι όπως του είπε. Δεν σχολίασε τίποτε, γιατί δεν ήθελε να δείξει στους φίλους του, ότι η Μαρία του άρεσε υπερβολικά. Άλλωστε τι να τους πει. *‘Χωριό που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει.’* Ο Θόδωρος στράφηκε προς τον Πέτρο και χαμογελώντας τον ρώτησε.

«Λοιπόν ποία η γνώμη σου για την κυρά Γιώργαινα;»

Φαινότανε ν’ ανυπομονεί για κάτι.

«Θόδωρε, νομίζω, πως κάτι κρύβεις εσύ. Κάπου το πας, αλλά το πας *από σπόντα*. Τι μήνυμα τελικά θέλεις να μου στείλεις; Μήπως εσύ και η Μαρία...»

«Εγώ; Τι είναι αυτά που λες. Μην πετάει η σκέψη σου σε πράγματα φευγάτα από μένα. Εγώ τώρα πια, γεύομαι την γυναίκα μόνο οπτικά, στα όνειρα μου και στις φαντασιώσεις μου. Αλλά τη θαυμάζω, σα λάτρης του ωραίου. Αρκούμαι πια στο ρόλο του θαυμαστή. Δεν απαγορεύεται μα τη πίστη μου ο θαυμασμός. Ο Θεός γι’ αυτό μας έδωσε τα μάτια. Να θαυμάζουμε. Και εγώ, τώρα πια, δεν έχω άλλες επιδόσεις. Βλέπετε όλα τα ενδιαφέροντα, αλλάζουν με την ηλικία και εγώ τώρα είμαι ένα γέρικο σκυλί που οι αντοχές μου είναι μόνο να γαβγίζω. Και τα δόντια μου τα καταφέρνουν μόνο όταν το φαγητό είναι καλοφτιαγμένο. Εσείς που είσαστε νέοι, μπορείτε να κάνετε και αταξίες ακόμη. Τώρα κι αυτές καμιά φορά σας συγχωρούνται.»

Προφανώς η τελευταία φράση στόχευε στον Πέτρο, αφού αυτός ήταν ο μόνος παντρεμένος και κατά συνέπεια κάθε εξωσυζυγική δραστηριότητα, μόνο γι’ αυτόν θα ήταν αταξία. Φαινότανε σαν να του έδινε προκαταβολικά συγχωροχάρτι.

Οι υποψίες του άρχισαν να μεγαλώνουν προς τη μεριά του παππού. Διότι, στο κάτω-κάτω διάβολε, ο εγγονός ήταν ελεύθερος ο ίδιος και λογικά θα έπρεπε να φροντίζει για τον εαυτό του πρώτα και μετά για τους άλλους.

Αυτοί όμως και οι δύο, βαλθήκανε να γνωρίσουν το καλό κορίτσι σε μένα. Τι στο διάβολο κρύβεται δω. Θα δούμε..

«Παππού, ο Θεός έκανε τα ωραία πράγματα, μας έδωσε τα μάτια όπως είπες, αλλά έδωσε και τις δέκα εντολές.»

..παρατήρησε ο Θεοδωράκης.

«Μα δεν είπα εγώ τίποτε αντίθετο προς τις δέκα εντολές. Καμία από αυτές δεν λέει.. ού θαυμάζεις. Κακά τα ψέματα. Τώρα για μένα, *‘το πνεύμα πρόθυμο, αλλά η σάρξ ασθενής’*. Σαν νέος κι εγώ κάποτε.. δεν το αρνούμαι, έχω κάνει τις μπερμπαντιές μου. Είναι αμάρτημα μεγάλο, να χαλάς το κέφι των γυναικών και να τις απογοητεύεις. Η γυναίκα είναι το λουλούδι στο πέτο του άνδρα. Ο Θεός την έπλασε και μην το ξεχνάμε αυτό.. από το πλευρό του άνδρα, για να ομορφαίνει τη ζωή του, όταν τον είδε στον παράδεισο να βολοδέρνει μόνος και αμήχανος. Άνδρας χωρίς γυναίκα είναι ρεμάλι σκέτο.

Είτε το θέλουμε είτε όχι, έτσι είναι το κάρμα μας. Αυτές οι ρουφιάνες να μας κουμαντάρουν σ’ όλη μας τη ζωή. Αυτές μας βάζουν να σκοτωνόμαστε καθημερινά, είτε στη δουλειά είτε στη κυριολεξία. Σ’ αυτό, οι μουσουλμάνοι είναι πιότερο φιλοσοφημένοι. Το κοράνι επιτρέπει να παίρνουν τέσσερες γυναίκες και όσες θέλουν παλλακίδες. Αρκεί να μπορούν να τις συντηρούν.

Αναρωτιέμαι λοιπόν, μήπως κι εμείς στον έρωτα, είμαστε κρυπτομουσουλμάνοι. Δεχόμαστε μια επίσημη αγαπημένη σύζυγο, αλλά θέλουμε να έχουμε πάρα πολλές παλλακίδες. Πριν την απελευθέρωση, στη πατρίδα σου τη Μάνη Πέτρο, ίσχυε ο θεσμός της 'σύγκριας'. Αυτή ήτανε μια δεύτερη γυναίκα που ο μανιάτης είχε στο ίδιο σπίτι με τη νόμιμη, αν αυτή δεν του έκανε παιδιά, ή του έκανε μόνο κορίτσια.

Φοβάμαι, όταν με καλέσει εκεί πάνω ο Πανάγαθος και με ρωτήσει *..με πόσες γυναίκες κοιμήθηκα..* και του απαντήσω, *μα Θεέ μου με μια.. τη νόμιμη γυναίκα μου..*, θα με κατσαδιάσει. Έχω διαβάσει, ότι σαν συναντιόνται δύο γάλλοι κολλητοί φίλοι, αντί να φιληθούνε στο στόμα, κάνουν έρωτα. Και το φιλί αν το καλοξετάσεις, τι είναι; Δεν είναι ερωτική πράξη; Αντί να φιληθούνε τα κάτω χείλια, με το συμπάθιο, φιλιούνται τα πάνω. Ή μήπως δεν λέμε 'χάδι, φιλί.. μισό γαμήσι;'.

Εμείς προσπαθούμε να εντάξουμε το ερωτικό παιχνίδι, σε δημοκρατικές διαδικασίες. Εφεύραμε τη 'σεξουαλική παρενόχληση'. Αυτό που ο Θεός ευλόγησε, εμείς το εντάξαμε σε νομικούς κώδικες. Μήπως οι πρωτόγονοι πρόγονοί μας, δεν άρπαζαν τη γυναίκα με το ζόρι, για το ερωτικό τους παιχνίδι; Τι τα θέλετε όμως βρε παιδιά. Τον έρωτα εγώ πάντα τον έπαιρνα σαν το καλό κολατσιό. Όταν σου το προσφέρουν κάθεσαι και το δοκιμάζεις. Και όταν πας πιο κάτω και σε ξαναφιλέσουν, πάλι δοκιμάζεις. Αλλά κακά τα ψέματα. Αυτό γινότανε κάποτε. Βλέπετε, όλα είναι περαστικά και διαβατάρικά και φεύγουν ή αλλάζουν, πολύ γρήγορα.

Μπορεί αυτό να είναι και τιμωρία που σου στέλνει ο μεγαλοδύναμος για τις αταξίες σου. Σου συντομεύει τη ζωή, όχι κόβοντας σου χρόνια, αλλά βάζοντας το ρολόι της ζωής σου, να τρέχει πιο γρήγορα. Σου κολοβώνει τα ωραία χρόνια και σου μακραίνει τα θλιβερά και τα άθλια.

Είμαι ογδονταέξι χρόνων και δεν το κατάλαβα πότε τάφτασα. Στην ηλικία πια αυτή, ηρεμείς. Τώρα λοιπόν κι εγώ, έχω αφήσει τους δρόμους ανοικτούς στους νέους. Έλα Θεοδωράκη παιδί μου, πες μας ακόμη κανένα τραγουδάκι. Την ευχή μου νάχεις. Άντε γεια σας ρε παιδιά, ένα ποτηράκι ακόμη.. αυτό το άτιμο και νεκρούς ανασταίνει. Να είσαστε καλά και οι δύο, που απόψε με συντροφεύετε στη μοναξιά μου με τόση κατανόηση.»

Και σηκώνοντας το ποτήρι του ο γέρος, το χτύπησε μόνος διαδοχικά στα ποτήρια του Πέτρου και του Θεοδωράκη.

Ήτανε φανερό πως ο γεροθόδωρος είχε αρχίσει να *γίνεται*.

Τότε ο Θεοδωράκης, που για αρκετή ώρα δεν είχε μιλήσει, ξέσπασε:

«Πάππο, σε σέβομαι και το ξέρεις. Θα σου πω κι άλλα τραγούδια, αλλά αφού τ' ακούσεις πρώτα κι' από μένα για καλά. Θα τ' ακούσεις και μετά θα τραγουδήσω. Και θα τ' ακούσεις εσύ, γι' αυτές τις καριόλες, τις γυναίκες που πριν από λίγο τους κράτησες τα δίκια. Και τις λέω καριόλες, γιατί οι πιο πολλές από δαύτες, τέτοιες είναι, πουτανίτσες. Δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο. Μας παίζουνε, όπου μας βρούνε, γι' αυτό πρέπει κι εμείς να τις πατάμε. Και αυτό, δεν το λέω για εντυπωσιασμό της παρέας, αλλά το πιστεύω και θα το

υποστηρίξω. Μια φορά είχα συναντήσει, εδώ στο Λουτράκι, μια γκόμενα που τάχασα. Έπαθα την πλάκα μου.

Αποφάσισα να της *την πέσω* και την πλεύρισα. Είχε έρθει στη Δημαρχία για κάποια της υπόθεση. Δεν είχε τελειώσει και της είπαν να ξαναπεράσει. Διαμαρτυρήθηκε, γιατί όπως είπε, είχε κατεβεί από την Αθήνα. Αντιλήφθηκα πως άφησε στην υπάλληλο τα στοιχεία της και την παρακάλεσε να την ενημερώσει τηλεφωνικά με χρέωσή της. Το έπαιξα λοιπόν όπως είπες, αγνός, πρωτόγονος εραστής. Με κοίταζε *αφ' υψηλού* και δεν καταδεχόταν να μου ρίξει ούτε ματιά. Δεν είχα δα και ρόπαλο να το παίξω Ηρακλής. Να της κοπανήσω μια στο ωραίο κεφάλι και να της έκανα απαγωγή. Ανέχτηκα λοιπόν τη χυλόπιτα αλλά δεν παραιτήθηκα. Έφυγε, μα εγώ πήρα από την υπάλληλο τα στοιχεία και το τηλέφωνο της.

Όταν πήγα στην Αθήνα την πήρα. Με θυμήθηκε. Και τότε εγώ δεν την κολάκεψα, ούτε της ζήτησα ευγενικά ραντεβού, όπως θάκανε ο καθ' ένας. Της είπα στα ίσα.. *Είσαι καριόλα, αλλά και τέτοια, εγώ σε γουστάρω και θέλω να σε ξεσκίσω.*»

«Και τι έγινε Θεοδωράκη; Σ' έστειλε στο διάβολο;»

«Όχι Πέτρο, δεν μ' έστειλε στο διάβολο, αλλά σε δύο ώρες είμαστε αγκαλιά στο σπίτι της και την πηδούσα.»

«Ωραία, η ιστορία σου. Δείχνει μια μέθοδο που συγκίνησε κάποια γυναίκα με ιδιόρρυθμο χαρακτήρα, και που μπορεί ν' αρέσει και σ' άλλες, λίγες ή πολλές, αλλά νομίζω ότι και αυτά που είπε ο παππούς σου για τις γυναίκες, ισχύουν. Και μάλιστα είναι *‘διαρκούς ισχύος’*. Ο παππούς σου, μίλησε γενικά για τις γυναίκες και αν θα πρέπει να επιβαρύνουμε

την αρετή μας με άλλες, εκτός από τη μια, που δέχεται και η θρησκεία και ο νόμος. Η δική μου γνώμη στο θέμα είναι κάπως πιο σύνθετη. Για μένα, κάθε γυναίκα θέλει τον τρόπο της για να πέσει. Γενικά πιστεύω πως όλες οι γυναίκες έχουν ένα βαθμό ευαισθησίας. Άλλες μεγάλο και άλλες μικρότερο. Όλες όμως, έχουν αισθήματα που δεν πρέπει να τους τα αρνιόμαστε. Έχουνε και μερικές ιδιαιτερότητες, ας τα πούμε κουμπιά ή αδυναμίες που θα πρέπει κάθε φορά να τα αναζητάμε, να τα εντοπίζουμε και να τα χειριζόμαστε κατάλληλα.»

«Πέτρο, τώρα θα μας πεις για τα κουμπιά της Αλέξαινας;» είπε ο Θεοδωράκης χρησιμοποιώντας τη γνωστή έκφραση και κάνοντας ένα άτυχο λογοπαίγνιο, γιατί εδώ, εκτός από την ομοιότητα μιας λέξης, τίποτε άλλο δεν ταίριαζε. Ήταν ένα από τα γνωστά του ευφυολογήματα που ενώ δεν έβλαπτε, άφηνε γύρω του μια περιρρέουσα ιλαρότητα.

«Όχι δεν θα σου πω για τα κουμπιά καμιάς Αλέξαινας, αλλά θα σου πω για μια σίγουρη *τεχνική προσέγγισης* της γυναίκας. Η μέθοδος αυτή στοχεύει γενικά στο χαρακτήρα της και σχεδόν πάντα πετυχαίνει. Απαιτεί, όμως, λίγο χρόνο αλλά στο τέλος είναι αποτελεσματική και σε ανταμείβει.

Μάθε, κατ' αρχήν, να της φέρεσαι και μετά μάθε τι της αρέσει, τι τη βασανίζει, τι προβλήματα την απασχολούν, γιατί όλοι έχουμε προβλήματα. Στη συνέχεια μίλα της ευγενικά, πλησίασέ τη, με φαινομενικά τυχαίο τρόπο, έτσι που να δείχνει κάποια σύμπτωση, στείλε της λουλούδια ή χαιρετίσματα με κάποια άλλη, συνήθως κοινή φίλη. Άφησε

τα αισθήματά σου να φανούν και το χρόνο να δουλέψει για σένα. Να είσαι βέβαιος πως θα φτάσεις σίγουρα στο ποθητό αποτέλεσμα. Αλλά ξέρεις κάτι Θεοδωράκη; Το πρόβλημα δεν είναι να πλησιάσεις μια γυναίκα και να τη ρίξεις όπως είπες στο κρεβάτι σου. Το πρόβλημα είναι, όταν θα την φέρεις στο κρεβάτι σου, να μπορέσεις να την κρατήσεις. Γιατί η γυναίκα δεν είναι μόνο λουλούδι στο πέτο του άνδρα όπως είπε ο παππούς σου, αλλά και μια sex machine,⁴ που λένε οι Αμερικανοί και για να μας αποδώσει αυτό για το οποίο είναι φτιαγμένη και μπορεί να κάνει, θα πρέπει να την σπουδάσουμε και κυρίως να την χειριζόμαστε σωστά και να την αγαπάμε. Να μη την προσβάλουμε με διάφορες γελοϊότητες τύπου: *‘τι σου κάνω μάνα μου;’* ή το άλλο.. *‘πες μου τι είσαι παιδί μου;’* και κάτι άλλες τέτοιες μαλακίες, που μόνο ανωριμότητα και βλακεία δείχνουνε γι’ αυτόν που τα λέει.»

«Πέτρο, φίλε μου, τη γκόμενα αυτή που σας είπα ότι την ξέσκισα, δεν την ξαναείδα. Και δεν μετάνιωσα ποτέ γι’ αυτό. Τη θυμάμαι βέβαια και λέω αν γινόταν να είχα πάλι μαζί της ένα κρεβάτι, αλλά οι μακροχρόνιοι δεσμοί σε φθείρουν. Τη γυναίκα μη την κρατάς για πολύ και μη την κυνηγάς. Αυτές μοιάζουν με τα τρόλεις που πάντα έρχονται το ένα πίσω από το άλλο. Δεν πειράζει αν χάσεις κάποιο. Παίρνεις το επόμενο. Εγώ δεν διαθέτω χρόνο να σπουδάσω αυτές τις καριόλες, για να μάθω ποιό κουμπί πρέπει να τους πατάω για να δουλέψει ο μηχανισμός τους. Γι’ αυτό τώρα που πάω για τα σαράντα μου, βλέπω πως η καταστροφή μου

⁴ *Μηχανή του σεξ.*

θα είναι οι γυναίκες. Δεν ξεχωρίζω καμιά καριόλα. Όλες ίδιες είναι, όπως είπε και ο Μ. Ναπολέον, διαφέρουν μόνο στη ταρίφα. Μανάδες, αδερφάδες, φιλενάδες, όλες στο ίδιο τεφτέρι τις έχω καταχωρίσει. Όλες κοιτάζουνε πως να σε ξεζουμίσουνε και μετά να σε πετάξουν. Βέβαια κάθε μια με τον τρόπο της κι εκεί που σε κρατάει. Πήδα τες λοιπόν κι εσύ όταν τις έχεις στο χέρι και μπορείς. Κι εγώ αυτό κάνω. Όσο μπορώ θα τις ξεσκίζω, όταν μου κάθονται. Αυτά από μένα και βάζω τελεία στο θέμα. Απάντα τώρα όμως, στο παππού μου για να σας πω κι εγώ στη συνέχεια, άλλο ένα τραγουδάκι.»

«Εν τάξει λοιπόν. Βασικά δεν διαφωνώ με τον παππού σου. Και μένα μου αρέσει η παρομοίωση του κολατσιού. Κι εγώ έχω μια, υπέρμετρη ίσως, αδυναμία στις γυναίκες. Ομολογώ πως τις λατρεύω. Με συγκινούν αφάνταστα και μπορώ να πω, πως αυτό μου φαίνεται. Στον έρωτα δεν είμαι πιστός κι εδώ ομολογώ την αμαρτία μου. Το ίδιο ίσως να συμβαίνει και σε άλλους άνδρες. Πρέπει να υπάρχει μια αμοιβαία έλξη, σαν μαγνητική δύναμη, που τις φέρνει κοντά μου. Όπως το σκυλί που οσφρίζεται και καταλαβαίνει αν το αγαπάς. Δέχομαι τη γυναίκα με τα ίδια δικαιώματα στο ερωτικό παιχνίδι. Πιστεύω στην ερωτική ισότητα στις σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων. Το παιχνίδι όμως έχει και κανόνες που πρέπει να τους τηρούμε. Θεωρώ τον άνδρα κυνηγό, έτσι όπως τον έκανε ο πλάστης και τη γυναίκα το όμορφο λουλούδι, φυτεμένο ν' ανθίσει και να προκαλέσει με την ομορφιά και το άρωμα του. Αυτό είναι φυσικό να

γίνεται και νομίζω πως τηρείται. Βέβαια δέχομαι μερικά πλεονεκτήματα στον άνδρα. Αυτό που βγαίνουν από την ιδιότητά του ως κυνηγού.

Χτυπάει ότι βρει και όπου βρει το θήραμα. Ο γάμος δεν βλέπω να τον ηρεμεί για πολύ. Θυμάται την αποστολή του, σαν το κυνηγάρικο σκυλί, που ποτέ δεν ξεχνά την τέχνη του και γιατί υπάρχει. Αυτά βέβαια, τα δέχομαι κατά κύριο λόγο για τους ανύπαντρους. Για τους παντρεμένους το πράγμα λίγο διαφέρει. Εδώ υπάρχει μια μικρή ανισότητα, που οφείλεται στον εγωισμό του άνδρα, που δεν παύει να επισημαίνει έντονα και να διεκδικεί τη φαλλοκρατική του υπεροχή. Η έγγαμη γυναίκα οφείλει πίστη και αφοσίωση στον μοναδικό άνδρα, τον σύζυγό της, γιατί κανένας δεν θα αποκαλέσει την παντρεμένη γυναίκα *‘κερατού’*, αν ο σύζυγος την απατήσει, αλλά είναι τρομερή κατηγορία, είναι βρισιά πολύ μεγάλη, είναι ατίμωση για τον άνδρα να τον κράξουν *‘κερατά’*. Ακόμη είναι η μόνη περίπτωση, η μοιχεία της γυναίκας, που η Καινή Διαθήκη, επιτρέπει στον άνδρα, χωρίς κώλυμα, να την διώξει. Παντρεύτηκα στα τριάντα μου, με τη γυναίκα μου που την αγαπώ και δεν θα την άλλαζα με καμία άλλη. Εδώ είναι το περίεργο. Αυτό δε μ’ εμποδίζει να φλερτάρω με άλλες γυναίκες. Λένε πως ο έρωτας είναι εγκεφαλική λειτουργία. Εγώ λέγω πως ο άνδρας ερωτεύεται με το κάτω κεφάλι, ενώ η γυναίκα με το πάνω. Ξέρω ότι το φλερτ κολακεύει τη γυναίκα. Και αυτό, εγώ το θεωρώ σπορ και επιδίδομαι μετά μανίας. Στη ψυχή μου σίγουρα, αγαπώ τη γυναίκα μου και αυτό δεν αλλάζει με τίποτα. Το σώμα

μπορεί να ξεστρατίζει καμιά φορά, εκείνο όμως που προέχει είναι η σκέψη και η ψυχή μου παραμένουνε πιστές. Αυτά τα δύο της ανήκουνε και το ξέρει. Το ευτύχημα σε μένα είναι, πως η γυναίκα μου δε με ζηλεύει.

Πιστεύει στην αγάπη μου κι έχει δίκιο. Νομίζω πως καταλαβαίνει τις αταξίες μου, αλλά φέρεται έξυπνα. Αφήνει δικλείδες ασφαλείας. Αν κλείσει τις δικλείδες η πίεση ανεβαίνει και το καζάνι κινδυνεύει να εκραγεί. Είναι καλή Χριστιανή και θα έλεγα πως εφαρμόζει όσα αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στις επιστολές του. Έτσι και το γάμο μας σίγουρα σώζει κι εμένα το φορτωμένο με ερωτικές αταξίες και άλλες παρατυπίες, με βοηθάει ..ν’ αγιάσω’.⁵ Βέβαια, η δουλειά μου, μου δημιουργεί ευκαιρίες που με φέρνουν μπροστά σε πειρασμούς. Όπου να κοιτάξω σήμερα, στους δρόμους, στις παραλίες, παντού πειρασμούς συναντώ. Αντιδρώ όσο μπορώ και προσπαθώ να είμαι κοντά στις γραφές και στη φιλοσοφική θέση που δέχεται ο Πλάτωνας για το θρησκευτικό βίωμα του ανθρώπου.»

«Πέτρο, ας αφήσουμε τον Πλάτωνα για άλλο βράδυ κι ας κάνουμε τώρα το χατίρι του παππού μου που ζήτησε ένα ακόμη τραγουδάκι.»

Και την ίδια στιγμή που έκλεισε την κουβέντα κάπως άκομψα, σήκωσε την κιθάρα και την έφερε στην κατάλληλη θέση. Ξεκίνησε να παίζει μια χαβάγια χωρίς λόγια. Έπαιξε

⁵ “..και γυνή, εί τις έχει άνδρα άπιστον και αυτός συνευδοκεί οικείν μετ’ αυτής, μη αφιέτω αυτόν. Ἐγιάσται γαρ ο ανήρ ο άπιστος εν τη γυναικί.. Τί γάρ οίδες γύναι, εί τον άνδρα σώσεις;” (Α’ πρόσ Κορ. κεφ. ζ’, 13,14,16)

για δύο ή τρία λεπτά περίπου, έτσι στα μουγκά και μετά σταμάτησε. Άρχισε να σκέπτεται πιθανώς για το τραγούδι που θα τους έλεγε την επόμενη φορά. Μερικοί θαμώνες είχανε στραφεί προ το μέρος του περιμένοντας. Αυτός όμως, χωρίς να τους δίνει σημασία, γύρισε στο Πέτρο και χαμογελώντας του είπε..

«Μήπως το σεβαστό ακροατήριο έχει κάποια ιδιαίτερη προτίμηση; Ότι θέλει ο πελάτης.»

«Θεοδωράκη, ακροατήριο είμαστε και μάλιστα αρκετά προσεχτικό. Πελάτες σου δεν είμαστε, αλλά μόνο καλοί σου φίλοι. Θα σε ακούσουμε ότι κι αν τραγουδήσεις. Γι' αυτό λοιπόν, πες μας ότι ευχαριστεί εσένα. Είναι βέβαιο, οτι θ' αρέσει και σε μας.»

Τότε αυτός, στη παρατήρηση του Πέτρου, άρχισε να παίζει και να τραγουδά το εύθυμο τραγουδάκι: *«Η πιο καλή γκαρσόνα είμαι 'γω..»* και όσο τραγουδούσε κοίταζε μια τον παππού του και μια τον Πέτρο. Αυτές οι λοξές ματιές δεν ξέφυγαν από την προσοχή του Πέτρου, που αναλογίστηκε για δεύτερη φορά απόψε, μήπως το σημερινό ραντεβού ήταν μια καλοστημένη παγίδα. Αλλά ποια;

Όταν τελείωσε το τραγούδι, η ανταμοιβή του Θεοδωράκη ήρθε σαν θερμό χειροκρότημα απ' όλη τη σάλα και από τη παρέα του. Σαν να μην έφτανε όμως αυτό, νάσου και η Μαρία φάνηκε να καταφτάνει από το βάθος της κουζίνας κρατώντας ένα μισόκιλο. Ήρθε στο τραπέζι των τριών φίλων και χαμογελαστή, αφήνει τη μισή λέγοντας..

«Κερνάει η γκαρσόνα.. Πιέστε φίλοι μου στην υγεία μου.

Είναι σκέτη φωτιά. Για να συνηθίζετε στη φωτιά. Από φωτιά θα πάμε όλοι, αν ζήσουμε χίλια χρόνια..»

Πέταξε την ατάκα της και πριν προλάβει κανείς ν' αντιδράσει και της απαντήσει, έφυγε όπως ξαφνικά είχε έρθει. Κανείς δεν το περίμενε πως η Μαρία άκουγε από το βάθος της κουζίνας. Όχι μόνο άκουγε, αλλά πρέπει να κατάλαβε γιατί ο Θοδωράκης διάλεξε αυτό το τραγούδι. Και ασφαλώς κατάλαβε πως το διάλεξε για την ίδια, για γαλιφιά και όχι για ειρωνεία.

Οι τελευταίες της όμως λέξεις, προβλημάτισαν τον Πέτρο. Τι ήθελε να πει τάχα, αυτή η αινιγματική γυναίκα, με τις φωτιές και τη ζωή. Καμιά φορά βρίσκεις φιλοσοφημένους ανθρώπους εκεί που δεν το περιμένεις. Αστείο θα ήτανε, μετά το φιλόσοφο το Λουκά, τον κτίστη, να έπεσε και σε φιλόσοφη γκαρσόνα. Δεν το σχολίασε με τους δύο Θόδωρους, γιατί σκέφτηκε να το κρατήσει για θέμα συζήτησης με την ίδια. Έτσι τ' άφησε να περάσει ασχολίαστο.

Με τις συζητήσεις, τα τραγούδια και τα παρατράγουδα, η ώρα πέρασε. Ο Πέτρος κοίταξε το ρόλοι του και είπε:

«Φίλοι μου, η ώρα πέρασε. Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Εσείς, αύριο πρωί θα κοιμόσαστε μέχρι αργά, αλλά εγώ θα έχω μια ντουζίνα μαστόρους να περιμένουν στις επτάμιση. Νομίζω.. πρέπει να *του δίνω*.»

«Ναι Πέτρο έχεις δίκιο, παρατήρησε ο γεροθόδωρος. Ας φύγουμε μαζί, μιας κι έχεις το αυτοκίνητο, να μας *πέταγες* κι εμάς μέχρι τη Γκράβα.»

«Μα είναι να το συζητάς Θόδωρε, ασφαλώς θα σας πάω.

Άλλωστε στη Γκράβα μένω κι εγώ κι εκεί θα πάω...»

Έτσι σε λίγο τους άφηνε έξω από το σπίτι τους και αυτός ξαναγύρισε στο μαγαζί. Με την βιαστική φυγή τους είχανε ξεχάσει να πληρώσουνε το λογαριασμό. Κάθισε πάλι στο ίδιο τραπέζι. Η Μαρία το είχε καθαρίσει και ξαναστρώσει.

Φώναξε το Γιώργο και ζήτησε το λογαριασμό. Μέσα του χαιρότανε που ήρθε έτσι το πράγμα. Ήθελε να ξαναδεί τη Μαρία, χωρίς να έχει ξεκαθαρισμένο στο μυαλό του το γιατί. Η φαινομενική ηρεμία και αδιαφορία της, όταν τους σύστησε ο Θόδωρος, η ατάκα της για τις φωτιές, ήτανε για τον Πέτρο η τρανή απόδειξη ότι.. *του την έπεφτε*.

Μπορεί και να κάνει λάθος. Μπορεί να κρίνει τα γεγονότα κατά τους μύχιους πόθους του. Γιατί έτσι τον βολεύει και έτσι τα θέλει να είναι. Είναι αλήθεια πως εννέα χρόνια στο Λουτράκι τον γνώρισαν και οι πέτρες. Είχε γνωρίσει αρκετό κόσμο στη πόλη αυτή μα τώρα απορεί, πως δεν πρόσεξε μια τέτοια ωραία γυναίκα για δέκα μήνες τώρα. Βέβαια, πρόσεχε υπερβολικά τις τουρίστριες, που τα καλοκαίρια γεμίζουν κυριολεκτικά το Λουτράκι, μα και τις ντόπιες δεν τις περιφρονούσε. Βλέπεις οι ξένες είναι καλοκαιρινά διαβατάρικα πουλιά, έρχονται και γρήγορα φεύγουν.

Οι ντόπιες όμως μένουν κι αυτές είναι που κρατούν ψιλά τον ερωτικό πυρετό όταν φτάνει ο χειμώνας στο Λουτράκι, που σε τίποτα δεν μοιάζει με το Λουτράκι του καλοκαιριού. Το χειμώνα το δέρνει μια κατήφεια και μια σκοτεινιά αζεπέραστη. Κι όταν αρχίζει και φυσάει ο αγέρας που σαρώνει τα πάντα, δεν έχεις που να περάσεις τον ελεύθερο

χρόνο σου. Ούτε ένα σινεμά. Πρέπει να πας στη Κόρινθο να δεις μια ταινία. Τα καταστήματα της παραλίας κλείνουν. Το ίδιο και τα ξενοδοχεία. Μόνο ένα ξενοδοχείο και μια καφετέρια παραμένουν ανοιχτά κι έχουν θερμαινόμενους χώρους. Αυτά σκεπτόταν ο Πέτρος, στο χρόνο που περίμενε το λογαριασμό, όταν η έκπληξη του ήρθε αναπάντεχη. Τον λογαριασμό τον έφερε η ταβερνιάρισσα, η γκαρσόνα, η μαγείρισσα, ή όπως θέλεις ονόμασε τη Μαρία. Ήρθε η ίδια. Σεινάμενη και κουνάμενη, σαν φρεγάτα ανοιχτού πελάγους, με χαμόγελο που έδειχνε ικανοποίηση.

«Δεν χρειαζόταν να ξαναγυρίσεις Πέτρο. Οπωσδήποτε θα ξαναβλεπόμαστε, δεν θα τα χάναμε τα λεφτά. Πάντως ξέρεις κάτι; Χάρηκα που ξεχάσατε το λογαριασμό. Και χάρηκα ακόμη που ξαναήρθες εσύ.»

«Με κολακεύεις.. αλλά πως έτσι;»

«Μα είναι απλό.. ήθελα να σε ξαναδώ.»

Ο Πέτρος τα έχασε από την κατά μέτωπο επίθεση της Μαρίας, από τον ενικό της και μετά από την καθαρή πρόκληση. Ούτε που πρόλαβε να σηκωθεί. Δεν του άφησε χρόνο, γιατί κάθισε η ίδια στο τραπέζι του.

«Πέτρο εδώ είναι ο λογαριασμός, αλλά πες μου, πότε θα είσαι αύριο στην οικοδομή; Ξέρεις έχω ένα πρόβλημα και θέλω να με βοηθήσεις. Απ' όλους που μαζεύονται 'δω μέσα, νομίζω, μόνο εσύ μπορείς να μου το λύσεις.»

«Τι πρόβλημα Μαρία, μπορώ να σου λύσω εγώ;»

«Πες μου τι ώρα θέλεις να έρθω και θα στο πω αύριο.»

Βγάζοντας τα χρήματα του λογαριασμού, σκεπτότανε τα ραντεβού του για την επόμενη μέρα. Τελικά της είπε:

«Στις έντεκα είναι καλά; Σε βολεύει στη δουλειά σου;»

«Ναι με βολεύει. Στις έντεκα το πρωί θα είμαι κει.»

«Την ξέρεις την οικοδομή;»

«Και ποίος δεν την ξέρει.. και σένα σε ξέρω. Σε βλέπω κάθε μέρα εκεί όταν περνάω για να έρθω στο μαγαζί.»

Ο Πέτρος αναρωτήθηκε για δεύτερη φορά. Πως αυτός να μην την έχει δει. Την απορία, του την έλυσε η ίδια.

«Περνάω με αυτοκίνητο κατεβαίνοντας την κατηφόρα της Κουλούκη. Εγώ σε βλέπω, εσύ δεν μπορείς να με δεις. Δεν πρέπει να μ' έχεις ιδεί ποτέ.»

Θέλησε να συνεχίσει την κουβέντα, αλλά έβλεπε τον Γιώργο, τον ταβερνιάρη να μπαينوβγαίνει στην κουζίνα και υπόθεσε πως θα την έψαχνε. Ήτανε φανερό πως αυτή κρατούσε το μαγαζί. Έτσι δεν της είπε τίποτε για την ατάκα της με τις φωτιές.

«Εντάξει λοιπόν, αύριο στις έντεκα.»

Σηκώθηκε, της έδωσε το χέρι, σφίγγοντας αυτή τη φορά με θέρμη το δικό της. Η Μαρία ανταποκρίθηκε στο ..μίλημα αυτό των χειρών, ανταποδίδοντας το σφίξιμο.

«Χάρηκα Μαρία, πάρα πολύ που σε συνάντησα.»

«Κι εγώ, θα τα πούμε αύριο λοιπόν.»

Ο Πέτρος έφυγε προς την έξοδο ενώ αυτή γύρισε πάλι κατά τη κουζίνα. Επιστρέφοντας προς τη Γκράβα, οδηγούσε γεμάτος από αλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις για όλα τ' αποψινά. Ανακατεμένα πράγματα που το κρασί και η νύστα

τα ανακάτευαν στο μυαλό του ακόμη πιο πολύ. Κι αυτός ο Θόδωρος.. παμπόνηρος κι απροσπέλαστος, του έλεγε μόνο όσα εκείνος ήθελε να ειπωθούν. Δεν συγχωρεί όμως τον εαυτό του που είχε αργήσει να γνωρίσει μια τέτοια γυναίκα. Σε μια στιγμή σκέφτηκε μήπως η δουλειά του τον απασχολεί πάρα πολύ κι έχει αφήσει τα κοινωνικά του πίσω. Έχει ένα συνάδελφο μηχανικό το Γιάννη, χρόνια φίλοι από τα θρανία του γυμνασίου. Τον είχε επισκεφθεί ένας συμμαθητής του από το Georgia Teck, με ιδιόκτητο αεροπλάνο και όταν ο Γιάννης του εξήγησε πως δουλεύει και πως πληρώνεται στην Ελλάδα, αυτός γέλασε και του είπε: *‘Γιάννη δεν θα γίνεις πλούσιος, γιατί δουλεύεις πολύ.’*

Βέβαια εννοούσε πως πρέπει να εργαζόμαστε πιο πολύ με το μυαλό, με λιγότερη προσωπική απασχόληση, έτσι που να μένει κι ελεύθερος χρόνος. Ο Γιάννης δέχτηκε πως έπρεπε ν’ αρχίσει να μεριμνά για λιγότερα πράγματα. Οι πολλές σκοτούρες τρελαίνουν το νου και φθείρουν το σώμα. Αλλά και λεφτά έκανε και τέσσερους γάμους.

Σαν έφτασε στο διαμέρισμά του, έκανε ένα χλιαρό ντους κι έπεσε στο κρεβάτι του αποφασισμένος να τα ξεχάσει όλα και να κοιμηθεί. Άλλωστε η ενδεκάτη πρωινή της αυριανής ημέρας δεν είναι μακριά και όλα θα ξεκαθαρίσουν. Έσβησε το φως κι έκλεισε τα μάτια. Που όμως. Αυτά τα απρόσμενα συμβάντα, το φαγητό και οι συζητήσεις τον είχανε φέρει σε υπερένταση. Του ήταν αδύνατο πλέον να ξεφύγει από τη Μαρία. Αναρωτιότανε τώρα τι θα έφερνε η νέα συνάντηση με αυτή τη γυναίκα που τόσο τη πόθησε απόψε.

Ότι όμως και να ήταν αυτό, ο Πέτρος ήθελε να την βλέπει σαν μια νέα ερωτική περιπέτεια. Ο Πέτρος στον έρωτα δεν είχε μεγάλες αναστολές. Τον ζούσε και τον χαιρότανε σαν Θείο δώρο. Το ξέρει καλά πως μόνο στα χρόνια της νιότης του μπορεί να τον έχει. Και αφού αυτά είναι λίγα, ας μην τ' αφήνει να περνούν μίζερα. Θυμήθηκε πάλι το γέρο πατέρα του, σαν γύρισε από εκπαίδευση στην Αμερική. Εργένης ακόμη, ανθυπολοχαγός. Πήγε να τον ιδεί και να του κάνει παρέα. Καθότανε μόνος στον εξώστη, στη μόνιμη θέση του κι αγνάντευε το Φάληρο. Χάρηκε σαν τον είδε, μα μετά από λίγο.. σχεδόν τον κατσάδιασε..

«Γιατί ήρθες τέτοια ώρα εδώ;»

«Για να σε δω πατέρα.. να μιλήσουμε. Δεν το θέλεις;»

«Παιδί μου, θα ήμουνα ψεύτης αν έλεγα πως δεν το θέλω. Μα εγώ τη ζωή μου την έζησα. Τώρα, είναι η σειρά σου να ζήσεις κι εσύ τη δική σου. Και η ζωή σου είναι έξω. Όχι εδώ. Πήγαινε στη πόλη. Κυκλοφόρησε στους δρόμους να γνωρίσεις ανθρώπους.. ντόπιους και ξένους. Είσαι νέος. Την Ελλάδα ασφαλώς θα τη γνωρίσεις με τις μεταθέσεις που θα έχεις. Όταν έχεις άδεια, πήγαινε στο εξωτερικό. Είχες πάει στην Αμερική βέβαια, όμως εδώ, στην Ευρώπη, στις παλιές χώρες είναι ο πολιτισμός.

Πήγαινε λοιπόν και στην Ευρώπη, ψάξε τη και γνώρισέ τη. Σ' ευχαριστώ που με σκέφτηκες παιδί μου, μα κάνε μου τη χάρη. Μη κάθεσαι για πολύ μαζί μου. Εγώ έχω συνηθίσει τη μοναξιά μου. Μου έχει γίνει πια φιλενάδα και κάνουμε καλή παρέα. Γύρισε κι εσύ ανάμεσα στους ανθρώπους. Αναζήτη τη

ζωή σου και ζήσε την, όπως και να σου έρχεται, εσύ να παραμένεις καβαλάρης της και να πορεύεσαι μαζί της, έτσι που μεγαλώνοντας να μη σε ξεπερνά. Η ζωή είναι μικρή και μη σε ξεγελάσει ποτέ. Φαίνεται σαν ουρανός ατέλειωτος χωρίς όρια που δεν θα τελειώσει ποτέ. Κάποτε όμως έρχεται η απογοήτευση. Η ζωή γρήγορα φεύγει και σώνεται κι εμείς διαπιστώνουμε πως δεν την χορτάσαμε. Η βιοπάλη δεν μας αφήνει να δούμε όλα όσα θέλαμε και να κάνουμε όλα όσα σκοπεύαμε. Δεν πρέπει όμως να σταματάμε το μεγάλο ταξίδι της. Και οδεύοντας μαζί της, να κατακτάμε όσο μπορούμε τη γη. Αυτή είναι η εντολή που πήραμε από τον Δημιουργό. ..πληρώσατε την γη και κατακυριεύσατε αυτής.

Μόνο που στο μοναχικό ταξίδι της ζωής, μας χρειάζεται κι ένας συνταξιδιώτης, ο σύντροφος, όπως μας τον καθόρισε ο Θεός. Μια γυναίκα άζια. Αναζήτα λοιπόν τη γυναίκα και παντρέψου παιδί μου. Μόνο η γυναίκα θα σου δώσει τη πληρότητα, τη δύναμη και την ηρεμία να εξοφλήσεις τους όρους της Θεϊκής εντολής. Πίστεψέ με παιδί μου. Ο έρωτας θ' ατσαλώνει καθημερινά τη ζωή σου. Και όταν φτάσεις στην ηλικία μου, που δεν θα καρτεράς πια.. παρά μόνο το κάλεσμα, τότε θα εκτιμήσεις πióτερο τη δωρεά του Θεού, που σ' αξίωσε να ζήσεις και σ' άφησε να γεράσεις τόσο, που να μη φοβάσαι να πεθάνεις.»

Μ' όλες αυτές τις σκέψεις να του κατακλύζουν το νου, η κούραση νίκησε και το σώμα του. Τα βλέφαρά του βάρυναν και απρόσκλητος αυτή τη φορά, ήρθε ο ύπνος να του φέρει τη λύτρωση.

*.. ήταν η Μαρία... ολοζώντανη, λίγο διαφορετική
στο φως της ημέρας μα ακόμη πιο όμορφη.*

6. το πρόβλημα

*...και μια, η Έξωτέρα η Παγανή,
παγάννα του θανάτου,
χτυπάει το νιοπραματευτή
και παίρνει τα συλλογικά του...
(Οπραματευτής, Ι. Γρυπάρης)*

Ώρα είχε προχωρήσει. Έντεκα παρά τέταρτο πρωί της Παρασκευής. Ο Πέτρος φρόντισε να περιποιηθεί τον εαυτό του ιδιαίτερα αυτή την ημέρα. Ήτανε μια μέρα ίδια με τις άλλες. Χαρούμενη, φωτεινή χωρίς πολλές ζέστες. Κι ένα αληθινά ανοιξιάτικο, μαγιάτικο πρωινό με πολλή σημασία για το Πέτρο. Θα μάθαινε το πρόβλημα της Μαρίας και αν αυτό το πρόβλημα είχε κάποια δυσκολία και δεν ήταν η δικαιολογία μιας γυναίκας να έρθει στο μέρος του να πηδηχτεί. Όταν η γυναίκα σου ζητάει ραντεβού στο μέρος σου, το ενενήντα τοις εκατό θέλει να έρθει γι' αυτό το λόγο. Γιατί είναι περισσότερο από βέβαιη ότι θα της ριχτείς, είτε στα ίσια και κατ' ευθεία στο.. *ψητό*, είτε μετά από κάποιο ποτό, ώστε να υπάρχει το ελαφρυντικό της ζάλης και της έλλειψης δυνατότητας αντίστασης. Όλα μελετημένα και βολικά. Και στο κάτω-κάτω, σ' ένα τεχνικό γραφείο, δεν υπάρχει καμιά περίπτωση να παρεξηγηθεί, έστω και αν την ιδεί κάποιο μάτι να μπαίνει ή να βγαίνει. Τόσοι και τόσοι μπαينوβγαίνουνε σε γραφεία μηχανικών και σε γιαπιά, για να μάθουνε τι διαμερίσματα υπάρχουνε για πώληση, πόσο πάει το τετραγωνικό μέτρο και άλλα σχετικά.

Ξέρετε ενδιαφέρομαι για ένα μικρό δυαράκι.. το θέλω για θερινή κατοικία. Έχετε τίποτε διαθέσιμο;

Η πάγια ερώτηση των υποψηφίων αγοραστών. Αστείο θα είναι να θέλει και η Μαρία κανένα διαμέρισμα. Θα ιδούμε. Από τις σκέψεις αυτές τον έβγαλε ένας κτύπος στην πόρτα του γραφείου του, ένα δυάρι του ισογείου που έβλεπε στο δρόμο, για εύκολη προσπέλαση για τον ίδιο, αλλά και για τους πελάτες. Η πολυκατοικία βρισκότανε στο στάδιο της κατασκευής των δαπέδων και των ελαιοχρωματισμών αλλά τα διαμερίσματα του ισογείου, ο Πέτρος φρόντισε να τα τελειώσει νωρίτερα, για να χρησιμοποιηθούν στην τρέχουσα σαιζόν. Πιο πολύ τα ετοίμασε για να βολεύει κανένα φίλο ή συγγενή περισσότερο.. για φιλοξενία.

«Εμπρός...» είπε ο Πέτρος κι ένιωσε μια ανεξήγητη ταραχή. Πίστεψε ότι θα ήταν η Μαρία, αλλά γελάστηκε. Η πόρτα άνοιξε και στο κενό είδε τον φύλακα της οικοδομής να του λέει πως μια πελάτισσα ζητάει να τον δει προσωπικά.

«Οδήγησέ τη μέσα Μάρκο...»

Ο επιστάτης έφυγε να εκτελέσει την εντολή. Ο Πέτρος κατάλαβε ποία θα ήταν η πελάτισσα. Έριξε μια ματιά από το παράθυρο. Ναι.. ήταν η Μαρία.. ολοζώντανη. Με σάρκα και οστά, που ντυμένη στ' άσπρα, σα στη ταβέρνα το χτεσινό βράδυ, περίμενε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Το γραφείο έμπαινε από το χωλ της εισόδου. Ο Πέτρος πήγε προς τα κει, όπου στάθηκε και τη κοίταζε. Και αυτή, λουσμένη στις ηλιακτίδες του μαγιάτικου πρωινού, φάνταζε πολύ πιο ωραία απ' ότι του φάνηκε χτες, στο μισοσκόταδο της ταβέρ-

νας. Φορούσε μια ολόσωμη λινή λευκή ρόμπα με κούμπωμα σε όλο το εμπρός μέρος και κόκκινη δερμάτινη ζώνη στη μέση. Είχε το πρώτο και το τελευταίο κουμπί ανοιχτά αφήνοντας να προβάλλει η αρχή ενός καλοφτιαγμένου στήθους και δύο όμορφα τορνευτά πόδια που καταλήγανε σε κόκκινες γόβες.

Ο Πέτρος προχώρησε στην είσοδο να την υποδεχθεί.

«Πρόσεχε, τα μάρμαρα είναι λειασμένα και γλιστράνε.»

..της είπε και της έδωσε το χέρι του να τη βοηθήσει να κατεβεί τα τρία σκαλιά της κυρίας εισόδου και συνέχισε..

«Κούκλα είσαι. Ας είχα δύο μάτια ακόμη να σ' έβλεπα.»

«Έλα Πέτρο, μη με πειράζεις. Καλημέρα κατ' αρχήν, αλλά μην τα παράλεμε. Κούκλα δεν είμαι, ας πούμε μια καλοβαλμένη γυναίκα. Ικανοποιείσαι;»

«Ας μη μαλώνουμε.. κι' έτσι να είναι, εμένα από χτες το βράδυ μ' έχεις αναστατώσει.»

«Το κατάλαβα και πρέπει να ομολογήσω πως κι εγώ από χτες το βράδυ νιώθω το ίδιο αναστατωμένη.»

..και λέγοντας αυτά μπήκε στο γραφείο, προχώρησε προς το μικρό σαλόνι των επισκεπτών και κάθισε αναπαυτικά στη μια από τις δύο πολυθρόνες. Ο Πέτρος την ακολούθησε και αμήχανος ακόμη τη ρώτησε τι μπορούσε να την κεράσει.

«Ότι θέλεις. Ότι με κεράσεις θα το πιω.. ας είναι και φαρμάκι. Αν είναι να πάω από τις φωτιές.. ας πάω από σένα φαρμακωμένη.»

«Μη με προβληματίζεις. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φαρμακώσω μια ωραία γυναίκα. Αφού όμως μου αφήνεις τη

πρωτοβουλία.. θα σου κάνω ένα screw driver.»

«Το ξέρω μ' αρέσει. Κάνε το, κι' ας μας βιδώσει.»⁶ Ο Πέτρος είχε εγκαίρως εφοδιάσει το μπαράκι του γραφείου του με τα βασικά ποτά, σε σκληρά και λικέρ. Ήξερε ακόμη να τα αναμειγνύει και να φτιάχνει διάφορα κοκτέιλ με τις σωστές αναλογίες τους. Ένας φίλος του μπάρμαν του είχε μάθει μερικά, στο Τορόντο του Καναδά. Έβαλε σε δύο μεγάλα ποτήρια από μια δόση βότκα και συμπλήρωσε με πορτοκαλάδα. Πρόσθεσε λίγο Ιταλικό λικέρ γκαλιάνο, που του έδωσε ένα ωραίο άρωμα κι έκοψε την έντονη γεύση του πορτοκαλιού και της δυνατής βότκας.

Τα έφερε στο μικρό τραπέζι του γραφείου και τράβηξε την δεύτερη πολυθρόνα σε κάθετη γωνία προς αυτή της Μαρίας. Της έδωσε το ένα ποτήρι και της είπε:

«Δώσε συ την ευχή.»

«Σ' εμάς!!»

..είπε αυτή ακουμπώντας ελαφρά το ποτήρι της στο δικό του κοιτάζοντας τον την ίδια στιγμή.

«Τόσο λίγη ευχή; Τι τσιγκουνιά Θεέ μου.»

«Λίγη, αλλά καλή. Όσο για τη ποσότητα.. μη βιάζεσαι. Έχε λίγη υπομονή.»

Ήπιανε και οι δύο από μια γουλιά και αφήσανε τα ποτήρια τους στο τραπεζάκι. Ο Πέτρος σε όλο αυτό το διάστημα την περιεργαζόταν με ιδιαίτερη προσοχή. Θα νόμιζε κανείς πως την είχε φάει με τα μάτια. Αυτή η γυναίκα, εκτός από τη

⁶ Το κοκτέιλ βότκα με πορτοκάλι, γνωστό και σαν κατσαβίδι.

φωνή της, δεν του θύμιζε σε τίποτε τη χτεσινή γυναίκα, τη μαγείρισσα της ταβέρνας. Αναρωτήθηκε πως μπόρεσε να την υποεκτιμήσει τόσο πολύ. Η σημερινή Μαρία, που ήτανε τώρα μπροστά του, ήτανε μια άλλη τελείως διαφορετική από την χθεσινοβραδινή. Σήμερα φαινότανε να συγκεντρώνει όλα τα χτεσινά προτερήματα της γυναίκας πιο έντονα αλλά και πιο εκλεπτυσμένα. Την έβλεπε πιο έξυπνη, πιο γλυκιά, το ίδιο ετοιμόλογη, ιδιαίτερα περιποιημένη στην εμφάνιση και πάνω απ' όλα ανεπιτήδευτη. Δεν προσπάθησε να του αρέσει. Θα πρέπει να ήτανε σίγουρη γι' αυτό.

Ο Πέτρος παραμέρισε την αμηχανία του και άρχισε:

«Λοιπόν Μαρία, από χτες το βράδυ σπάζω το μυαλό μου να καταλάβω πως και που μπορώ να σε βοηθήσω. Τι μπορώ να κάνω εγώ για σένα;»

«Αυτό που θα σου ζητήσω σαν χάρη, μπορεί να περιμένει. Κοίταξε.. το ποτό σου αληθινά ..*με βίδωσε*. Αυτό που θέλω ας το συζητήσουμε δεύτερο, γιατί θα σκοτώσει τη μαγεία αυτής της στιγμής όπως διαμορφώθηκε. Βλέπω πόσο με θέλεις. Από χτες το βράδυ το έχω αντιληφθεί. Δεν θα σου κάνω τη μυξοπαρθένα. Θα σου αποκαλύψω πως κι εγώ σε θέλω, με την ίδια δύναμη που θαρρώ πως νιώθω στη δική σου έλξη. Ο βήχας και ο έρωτας δεν κρύβονται.»

Ο Πέτρος είδε μ' ευχαρίστησή του, πως το *σκρουντραϊβερ* είχε κάνει καλά τη δουλειά του. Η Μαρία συνέχισε..

«Πέτρο σήμερα το πρωί δεν ήρθα εδώ σαν πελάτισσα για πληροφορίες, ούτε σαν ζητιάννα να ζητήσω χάρες, όπως σου είπα και χτες. Κυρίως είμαι δω να διαπιστώσω, ότι πράγματι

δε γελάστηκα για σένα και για να σου επιβεβαιώσω και τα δικά μου αισθήματα. Πέτρο είμαι δυστυχισμένη.»

Και αμέσως βλέποντας την αμηχανία του, πρόσθεσε..

«Σε τρόμαξα;»

«Μαρία θα με τρελάνεις. Πως είναι δυνατόν...»

«Ναι Πέτρο, είναι δυνατόν. Φαίνομαι όμορφη και ευτυχισμένη. Όμορφη μπορεί να είμαι, αλλά ευτυχισμένη δεν είμαι, ούτε και υπήρξα ποτέ. Μπορεί να έχω λάθος ορισμό της *ευτυχίας*. Μα σε όποιο λεξικό και αν κοιτάξεις δεν θα βρεις πουθενά τη λέξη ομορφιά να σημαίνει ευτυχία. Δεν ξέρω, μπορεί να φταίξανε οι επιλογές μου. Πέρασα άσχημα παιδικά χρόνια, γιατί έχασα πολύ μικρή τον πατέρα μου. Από μωρό ακόμη ένιωσα τη μοναξιά. Η μητέρα μου μόνη, έπρεπε να δουλεύει κι εγώ μεγάλωνα αφημένη είτε σε ξένα χέρια, είτε σε παιδικούς σταθμούς.

Μπορεί ακόμη να μην έχω πεισθεί αν υπάρχει τελικά ευτυχία. Γιατί τι είναι τέλος πάντων αυτή η ευτυχία και που βρίσκεται; Στο χρήμα; Στην επαγγελματική αποκατάσταση; Στην ήσυχη οικογενειακή ζωή; Στο μοναχισμό; Που τέλος πάντων να πάω να τη βρω; Μεγάλη πια, έζησα τέσσερα χρόνια με έναν άνθρωπο, τον πατέρα του γιου μου, και πίστευα πως ήμουν ευτυχισμένη. Ήταν όμως μια νόθα ευτυχία που με οδήγησε στη δυστυχία που βιώνω τώρα.

Ακόμη και τώρα μπορεί να κάνω λάθος που είμαι δω μαζί σου. Αυτό θα το δείξει το μέλλον. Αναγκάζομαι όμως να συμβιβαστώ με τη ζωή και ν' αγωνιστώ η ίδια, μιας και δεν έχω άλλον να το κάνει για μένα. Μην πιστέψεις πως ήρθα

εδώ να βρεθώ μαζί σου για χρήματα. Χρήματα έχω και δεν χρειάζομαι περισσότερα. Ένα είναι σίγουρο, πως μ' έχεις εντυπωσιάσει και θέλω να γνωριστούμε καλύτερα. Θέλω να σε νιώθω κοντά μου, σαν το δικό μου άνθρωπο. Εκείνο τον άνθρωπο που θα μπορώ να εμπιστευτώ για τα μυστικά μου και να μου δώσει μια καλή συμβουλή.»

Ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτό της και συνέχισε...

«Ξέρω ότι κι εσύ το θέλεις και ότι δε θα με διώξεις.»

«Να σε διώξω; Μα τι είναι αυτά που λες; Εγώ έλεγα με τι τρόπο θα σου αποκάλυπτα τη δική μου φωτιά που μου άναψες από χτες το βράδυ και με κατακαίγει ολόκληρο. Και ακόμη, ξέρεις κάτι Μαρία; Δεν είμαι ο άνθρωπος που θα έλεγε όχι σε μια ωραία γυναίκα.»

Της έπιασε τα δύο της χέρια τα ένωσε και τα έφερε στα χείλη του. Τα γέμισε φιλία και ήταν έτοιμος να σηκωθεί και να την σύρει επάνω του, να την σφίξει και να την φιλήσει πολλές φορές. Είχαν περάσει στη ζωή του αρκετές γυναίκες, και όταν υπηρετούσε στο στρατό σαν μόνιμος αξιωματικός και στη συνέχεια, σαν πολιτικός μηχανικός. Τέτοια όμως αφοπλιστική ειλικρίνεια δεν του είχε τύχει. Τέτοιο κατά μέτωπο *πέσιμο* και μάλιστα από μια τόσο ωραία γυναίκα, δεν είχε δεχθεί. Δεν πρόλαβε όμως να πραγματοποιήσει τη πρόθεσή του. Η Μαρία τράβηξε τα χέρια της από τα δικά του και χωρίς να του πει τίποτε σηκώθηκε όρθια, έβγαλε τη ζώνη της και την έριξε στην πολυθρόνα που καθόταν και άρχισε να ξεκουμπώνει ένα-ένα αργά, τα κουμπιά της άσπρης ρόμπας που φορούσε.

Ο Πέτρος πήρε το ποτήρι του, ήπια μια γουλιά κι έγλειψε τα χείλη του αποσβολωμένος. Δεν περίμενε τέτοια εξέλιξη. Όταν ξεκούμπωσε και το τελευταίο κουμπί της ρόμπας της, την άνοιξε και στάθηκε μπροστά του κοιτάζοντας τον. Τέτοιο γρήγορο και ανέλπιστο *στριπτήζ* για πρώτη του φορά παρακολούθησε.

Η Μαρία δεν φορούσε τίποτα κάτω από τη λευκή ρόμπα. Ήταν ολόγυμνη, σαν τη γυμνή αλήθεια που δεν μπορεί να κρυφτεί. Ήταν προφανές ότι έπαιζε μαζί του το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι. Μα τώρα είχανε μπερδευτεί οι ρόλοι. Ποίος ήταν η γάτα και ποίος το ποντίκι. Ο Πέτρος άρχισε να αισθάνεται αμήχανος. Κοιτούσε αυτό το θεσπέσιο θηλυκό κορμί να στέκει ολόγυμνο μπροστά του και δεν ήξερε τι να πρωτοθαυμάσει. Την τελειότητα της λεπτομέρειας ή την αρμονία του συνόλου. Ένα ροδαλό λείο πρόσωπο με καλογραμμένα σαρκώδη χείλη και δύο γαλανά εκφραστικά μάτια, στεφανωμένο με ολόξανθους βοστρύχους από τα υπέροχα μαλλιά της. Δύο торνευτά, στητά, αλαβάστρινα στήθια γεμάτα προκλητικότητα, τον καλούσαν να τα πιάσει και να τα αισθανθεί. Μια ομαλή, απαλά διαγραφόμενη κοιλιά, που η μητρότητα δεν της είχε αφήσει ούτε το παραμικρό ψεγάδι. Πιο κάτω η ήβη της, συμμαζεμένη σ' ένα μικρό ξανθό τριχωτό τριγωνάκι και μετά, δύο τέλεια, ίσια торνευτά πόδια. Ούτε κοιλιάς, ούτε ψωμάκια, ούτε σημάδια, ούτε καμιά άλλη άλλου είδους δυσμορφία δεν λέκιαζε αυτό το τέλειο κορμί, που όπως το κοίταζε ο Πέτρος καθισμένος, του φάνταζε με αρχαίο άγαλμα μέσα στη μαρμαρυγή του.

Η Μαρία γυμνή, αποκάλυψε ένα αγαλματένιο κορμί, που τόσο πολύ το αδικούσε το χτεσινό ημίφως και το άβολο περιβάλλον της ταβέρνας.

Χωρίς να πει τίποτε ο Πέτρος σηκώθηκε, ήρθε μπροστά της, της αφαίρεσε τελείως τη ρόμπα και την έριξε πάνω στη πολυθρόνα δίπλα στη ζώνη της. Κι έτσι ολόγυμνη όπως ήτανε.. την αγκάλιασε. Έφερε τα δύο της χέρια γύρω από το λαιμό του, βύθισε το κεφάλι του στις πλούσιες μπούκλες της και οσφρίστηκε το άρωμα της και με τα δύο του χέρια άρχισε να εξερευνά όλα τα οπίσθια της. Από το λαιμό, τις πλάτες, τη λεπτή μέση και τα γεμάτα μάγουλα του πισινού της. Έφερε αλληλοδιαδόχως τους δύο δείκτες των χεριών του στη μισγάγγια⁷ που σχημάτιζαν τα δύο αυτά απαλά ημισφαίρια κι αισθάνθηκε την αντιπαράθεση τους. Μετά.. τα χούφτωσε και τα έσφιξε δυνατά. Κι όταν τελείωσε την αίσθηση των οπισθίων της με την αφή, τη γύρισε με τη πλάτη πάνω του και πάλι.. χωρίς να την κοιτάζει, με το πρόσωπο να αισθάνεται τα μαλλιά και τα λαιμά της, άρχισε να εξερευνά τα μπροστινά της αυτή τη φορά, πάλι από πάνω προς τα κάτω. Ένωσε το λαιμό της, τα στήτα στήθη της, που τώρα οι δύο θηλές είχανε σκληρύνει και του πίεζαν τις παλάμες. Τις έφερε ανάμεσα στα δάχτυλα του και τις πίεσε μαλακά. Την ένωσε ν' αντιδρά ευχάριστα. Χάιδεψε με το αριστερό του το στέρνο της, ενώ το δεξί του το έφερε στη καλογραμμένη κοιλιά της. Συνέχισε να τη χαϊδεύει προς τα κάτω και τότε έφτασε στη τριχωτή της ήβη. Προώθησε το

⁷ *Χαράδρα.*

μέσο δάχτυλο ακόμη πιο κάτω, μέχρι τη σχισμή της και την ένιωσε ζεστή και υγρή. Τη στιγμή εκείνη αισθάνθηκε να βαραίνει η αναπνοή της, να ανατριχιάζει και.. ξαφνικά του ξεφεύγει από τον εναγκαλισμό αυτό, γυρνάει κατά πρόσωπο, του αρπάζει στη κυριολεξία το κεφάλι και ξεσπά σε ένα άγριο φιλή.

Ο Πέτρος που είχε αρχίσει ν' ανακτά την αυτοκυριαρχία του βλέποντας πως τα πράγματα πήγαιναν μόνα τους εκεί που θα ήθελε πριν το ερχομό της Μαρίας, ανταπόδωσε τα φιλή με την ίδια θερμή και ορμή. Την ίδια στιγμή όμως άρχισε να νιώθει και τον εαυτό του παγιδευμένο στο ερωτικό αυτό παιγνίδι που λίγο πρόωρα είχε προκαλέσει η Μαρία. Άρχισε να αισθάνεται το όργανο του να πιέζεται μέσα στα στενά του παντελόνια. Τρίφτηκε πάνω στη Μαρία μήπως διορθώσει τα πράγματα. Αυτή το κατάλαβε. Χωρίς να πάψει να τον φιλή, ελευθέρωσε τα δύο της χέρια, τραβήχτηκε λίγο προς τα πίσω και άρχισε να ξεκουμπώνει το πουκάμισο του. Όταν τελείωσε με τα κουμπιά του πουκαμίσου, αποσπάσθηκε τελείως από πάνω του, και άρχισε να τον κοιτάζει και να χαϊδεύει το दासूτρίχο στήθος του. Έσκυψε και φίλησε τις δύο μικρές θηλές στο στήθος του διαδοχικά και όταν αυτές σκλήρυναν τις άφησε.

Γονάτισε μπροστά του κι άρχισε να του ξεκουμπώνει τη ζώνη και τα κουμπιά του παντελονιού. Μετά, με ένα αργό τράβηγμα κατέβασε με μιας, παντελόνι και σλιπάκι μαζί, μέχρι τα παπούτσια του. Πήρε με το δεξί της χέρι τον ορθωμένο φαλλό του και χάιδεψε κυκλικά το πρόσωπο της.

Τότε με τη γλώσσα της τον άγγιξε στη κάτω επιφάνειά του ορθώνοντας τον κατάλληλα και η διαδρομή τελείωσε στη βάλανο. Έπαιξε λίγο με τη γλώσσα της και στη συνέχεια άρχισε σιγά-σιγά να τον παίρνει όλον μέσα στη στοματική της κοιλότητα. Ο Πέτρος απόρησε αν θα μπορούσε να δεχθεί έτσι στο στόμα της ολόκληρο το όργανο του. Είχε κάποτε ιδεί ένα κινηματογραφικό έργο, *'το βαθύ λάρυγγι'* και η πρωταγωνίστρια μετά από εξάσκηση είχε κατορθώσει να μην έχει πρόβλημα με το μήκος του ανδρικού οργάνου, γιατί αυτό εισχωρούσε και μέσα στο λάρυγγα. Για να γίνει όμως αυτό, τα δύο σώματα έπρεπε να έλθουν σε κατάλληλη θέση. Ο Πέτρος σταμάτησε πια να σκέπτεται.

Μια γλυκιά θαλπωρή άρχισε να κατακυριεύει ολόκληρο το είναι του. Ξεκινούσε από το φαλλό του και σαν θερμό ρευστό απλωνόταν σε όλο του το σώμα. Κατάλαβε πως αν λίγο ακόμη δεχόταν αυτή τη γλυκιά διαδικασία, θα έχανε τη *δίκη*. Την απώθησε, ελευθερώθηκε από τα παντελόνια του και την έφερε μπροστά στο γραφείο του. Την έβαλε με το πρόσωπο προς το γραφείο να σκύψει και να ακουμπήσει με τους αγκώνες πάνω σ' αυτό, ανοίγοντάς της τα πόδια.

Είχε έτσι μια άλλη καινούργια άποψη αυτού του λαχταριστού κορμιού, όχι λιγότερο θελκτική. Τη κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα, τη χάιδεψε απαλά ξεκινώντας πάλι από το λαιμό, στη πλάτη, στη μέση και στον πισινό.

Όταν όμως έφτασε κει γονάτισε, αγκάλιασε αυτό το αλαβάστρινο κωλαράκι και για μερικά λεπτά το φιλούσε. Ανάδινε ένα ευχάριστο άρωμα πιο δυνατό από αυτό που

φορούσε. Ένα άρωμα φρεσκάδας, που αφήνει η νεαρή σάρκα σαν την φιλάς και τη γεύεσαι με λαχτάρα. Την ένιωθε να τραντάζεται κάθε φορά που τα χείλη και η γλώσσα του ερχόντουσαν σ' επαφή με την τόσο φίνα επιδερμίδα της. Έφερε τον αντίχειρα του και χάιδεψε την σφιγμένη τρυπούλα του πισινού της. Κάθε φορά που της άγγιζε τα ευαίσθητα σημεία της, τα κουμπιά της που τα ανακάλυπτε ένα ένα, η αντίδρασή της ήταν άμεση και άφηνε να της ξεφεύγει ένας αναστεναγμός ικανοποίησης. Λίγο πιο κάτω διακρινόταν η σχισμή της, ορθάνοιχτη να περιμένει ανυπόμονα.

«Έλα μη με παιδεύεις άλλο.»

..την άκουσε να σιγοψιθυρίζει παρακαλετά. Ο Πέτρος σηκώθηκε και πιάνοντας την από το αριστερό γλουτό, με το δεξί καθοδήγησε το όργανο του μέσα στην πηγή της ευτυχίας και της ζωής. Ένιωσε πάλι τη γλυκιά ζεστασιά που ένιωσε και μέσα στο στόμα της. Κι όταν έγινε αυτό, της έπιασε με τα δύο του χέρια τον πισινό από τους γλουτούς και με σιγανές απαλές κινήσεις την έφερνε και την απομάκρυνε διαδοχικά από κοντά του. Ένιωθε έτσι το όργανο του, να παλινδρομεί μέσα της και ν' αναγκάζει κι αυτήν να συγχρονίζεται. Αυτό όμως δεν κράτησε για πολύ.

Ο πόθος και των δύο για τον άλλον, τους έφερε σε μια επιθυμία να τελειώσουν όσο γινότανε πιο γρήγορα. Και οι δύο τους νιώθανε πως δεν μπορούσαν άλλο να κρατηθούν. Αυτό φαινότανε και από τους ερωτικούς αναστεναγμούς που άθελα τους τώρα άφηναν να ξεφεύγουν. Και ξαφνικά ήρθε ο σπασμός. Όλα άρχισαν να καταρρέουν. Τα πόδια

άρχισαν να τρέμουν. Ο Πέτρος έφερε τα χέρια του κάτω από τα στήθια της Μαρίας και τα χούφτωσε. Ένιωσε τις παλάμες του να γεμίζουν από την απαλή σάρκα της και την αναπνοή της βαριά να τ' αναγκάζει σε παλμικές κινήσεις που τον έκαναν να την αισθάνεται πióτερο στα χέρια του. Μετά, έπεσε πάνω στη πλάτη της και με όλο το βάρος του την ανάγκασε να αφηθεί να πέσει στην επιφάνεια του γραφείου. Οι αναστεναγμοί τους, σιγά-σιγά σβήσανε σε βαθιές ανάσες ικανοποίησης, μέχρι που στο τέλος και οι δύο τους μείνανε ακίνητοι. Πρώτος μίλησε ο Πέτρος.

«Μαρία ήσουν υπέροχη»

«Κι εσύ ήσουν υπέροχος, αλλά γιατί μου το λες έτσι; έπαψα να είμαι υπέροχη;»

«Όχι βρε χαζό, δεν έπαψες. Εννοώ.. να.. σ' αυτό που έγινε λίγο πριν. Είσαι ένα καταπληκτικό κορίτσι.»

Δεν του απάντησε. Έμενε σιωπηλή έτσι που την είχε αιχμαλωτισμένη με το σώμα του πάνω στο γραφείο. Ο Πέτρος ανασηκώθηκε να της αφήσει λίγη άνεση κι άρχισε να τις φιλά την πλάτη. Συνέχισε να παραμένει σιωπηλή και να δέχεται τα φιλιά του με τα στήθια της ακόμη μέσα στις παλάμες του.

«Μαρία θα τραβηχτώ τώρα, να πάμε στο μπάνιο.»

«Όχι ακόμη. Σε θέλω έτσι.. να σ' αισθάνομαι μέσα μου. Αν τραβηχτείς, όλα θα έχουν τελειώσει.»

«Όχι βρε κουτό, μαζί θα πάμε στο μπάνιο.»

«Όχι μείνε ακόμη έτσι. Στο μπάνιο θα το κάνουμε άλλη μέρα και σε άλλο μπάνιο. Τώρα σε θέλω έτσι.. μέσα μου, δι-

κό μου, κατάδικό μου, με κατάλαβες;»

«Ναι, Μαρία σε κατάλαβα, αλλά να.. η στάση αυτή στο γραφείο, ίσως σου είναι λίγο κουραστική.»

«Όχι αγάπη μου γλυκιά, δεν μου είναι κουραστική. Ξέρεις, πρώτη μου φορά το έκανα σε γραφείο και ομολογώ πως μου άρεσε.»

«Γιατί δηλαδή σου άρεσε;»

«Να!.. σ' ένωθα βαρύ πάνω μου και τόσο βαθιά...»

Μετά, αφήνοντας ένα βαθύ αναστεναγμό ανασηκώθηκε από το γραφείο και στράφηκε με πρόσωπο προς τον Πέτρο.

Αυτός γύρισε και στηριζόμενος στο γραφείο την τράβηξε κοντά του και άρχισε να την γεμίζει φιλία σε όλο της το πρόσωπο. Αυτό φάνηκε ότι της άρεσε, γιατί αφέθη πάλι στη διάθεση του, χωρίς να μιλάει και χωρίς να κάνει τίποτε.

Είχε κλείσει τα μάτια και απολάμβανε τα χάρδια και τα φιλία του. Και αυτός, μ' έναν ανικανοποίητο πόθο, συνέχιζε να κοιτάζει και να χαϊδεύει αυτό το τέλειο κορμί που τόσο άδολα και ανυστερόβουλα του δόθηκε. Έκανε έρωτα μαζί της και ακόμη δεν ήξερε τίποτε ο ένας για τον άλλον. Την άφησε να ονειροπολεί, έτσι γυμνή στην αγκαλιά του, με την ελπίδα ότι η ίδια θα συνερχόταν. Δεν γελάστηκε. Μετά από λίγα λεπτά άνοιξε τα μάτια της, τον κοίταξε, τον απώθησε ευγενικά και του είπε.

«Έχεις δίκιο. Όλα τα καλά τελειώνουν τόσο γρήγορα. Να πάω πρώτη στο μπάνιο; Δεν θ' αργήσω.»

«Μα το ρωτάς;»

Πράγματι, μπήκε και βγήκε χτενισμένη. Ο Πέτρος που δεν άκουσε νερά να τρέξουν, τη ρώτησε με απορία.

«Δεν έκανες μπιντέ;»

«Όχι κούκλε μου. Σου είπα πως δεν θέλω να σε χάσω, θα σε κρατήσω μέσα μου.»

Ο Πέτρος την κοίταξε με ένα απορημένο ύφος και προς στιγμή από το μυαλό του πέρασε μια σκέψη, μια καχυποψία.

Θυμήθηκε τότε τη Σούλα, την ξανθιά καμαριέρα στον *‘Αμφιτρύωνα’* του Ναυπλίου. Αυτή την αδιαφορία της, για ασφαλές σεξ, το είχε πληρώσει με δύο αλλεπάλληλες εγκυμοσύνες. *Τι να εννοούσε τώρα λέγοντας πως με ήθελε μέσα της. Ότι ήθελε παιδί μαζί μου; ..αναρωτήθηκε.*

«Όπως θέλεις, συγγνώμη ένα λεπτό.»

Όταν ξαναβγήκε από το μπάνιο την βρήκε ντυμένη να κάθεται ήρεμη στη πολυθρόνα της και να κρατάει το ποτήρι με το ποτό της. Δεν είχε δα να φορέσει και τίποτε πολλά πράγματα. Μια ρόμπα και μια ζώνη. Τίποτα δεν της έδειχνε ότι πριν από λίγη ώρα είχε πάρει μέρος σ’ ένα παιχνίδι που άλλους τους κουράζει και άλλους τους ανακουφίζει. Φαίνεται πως η Μαρία είναι από τους δευτέρους. Σ’ αυτό ταίριαζαν. Κάθισε και αυτός και παίρνοντας το δικό του ποτήρι, τη ρώτησε αν θέλει να κάνει δύο καφέδες φραπέ.

«Όχι αγάπη μου, δεν πειράζει. Αισθάνομαι άνετα. Ο έρωτας εξουδετέρωσε το κατσαβίδι που μου έφτιαξες. Νιώθω πως είμαι σε θέση να σου τα πω μια χαρά. Τώρα που κι εσύ θα έχεις ηρεμήσει, άκουσε την ιστορία μου και το πρόβλημα που με ταλανίζει.

Εγώ είμαι γερμανίδα από έλληνες γονείς. Οι γονείς μου πηγεμένοι μετανάστες στη Γερμανία μετά τον εμφύλιο πόλεμο της Ελλάδας, με έκαναν εκεί, όπου μεγάλωσα και έμαθα και τις δύο γλώσσες. Για την Ελλάδα όμως, είμαι κι ελληνίδα, αφού είμαι από έλληνα πατέρα. Βλέπεις εδώ ισχύει η διπλή υπηκοότητα και η αρχή του αίματος.

Έχω ακόμη μια μικρότερη αδελφή, η οποία όμως δεν είναι καλά. Έχει ψυχολογικά προβλήματα. Όσο ζούσαν οι γονείς μου την κρατούσαν αυτοί κι εγώ στη Γερμανία είχα χρόνο να δουλεύω και να τους βοηθάω και να κοιτάζω και τον εαυτό μου. Εργαζόμουνα στη Φρανκφούρτη σε ελληνική ταβέρνα κι εκεί έμαθα και την ελληνική κουζίνα. Σ' αυτό το μέρος με συνάντησε ο Γιώργος, που τον γνώρισες χτες το βράδυ στην ταβέρνα.»

«Μα... δεν είναι σύζυγος σου ο Γιώργος;»

«Όχι, τίποτε δεν μου είναι. Αλίμονο αν ήτανε. Σε τι ταιριάζει αυτός με μένα; Απλώς συστεγαζόμαστε. Παρέχει στέγη σε μένα και το παιδί μου έναντι της εργασίας μου. Ποτέ δεν κοιμηθήκαμε μαζί. Ίσως αυτός να ελπίζει.

Στη Φρανκφούρτη, όταν τον γνώρισα.. είχα πρόβλημα, γιατί είχα μαζί μου ένα εξώγαμο παιδί. Μου πρότεινε να τον ακολουθήσω στην Ελλάδα όπου είχε δικό του μαγαζί. Θα υιοθετούσε το παιδί και αν ήθελα θα λέγαμε για τον κόσμο πως είμαστε παντρεμένοι. Πείστηκα και τον ακολούθησα στο Λουτράκι και είπαμε σε όλους ότι είμαστε παντρεμένοι και ότι ο Κωστάκης ήτανε παιδί μας, για να σταθούμε στη κοινωνία που γνωρίζεις. Δεν μπορούσα να παντρευτώ το

Γιώργο, για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι πως από την αρχή δεν το είδαμε το πράγμα σε αυτή τη βάση. Έτσι ο ένας ανέχεται τον άλλον, στο μέτρο που τον εξυπηρετεί. Όλο το βίος του είναι αυτή η ταβέρνα που ξέρεις κι εγώ δούλεψα να γίνει μαγαζί που να στέκεται. Σου είπα πως δεν με πείραζε που ήτανε φτωχός, αλλά κάτι συνέβη που έδειξε ότι εγώ και ο Γιώργος δεν θα μονιάζαμε ποτέ. Θα είχαμε μια συνεχή προστριβή. Όταν φύγαμε για την Ελλάδα, έχασα τους γονείς μου σε τροχαίο ατύχημα, με αποτέλεσμα η αδελφή μου να μείνει μόνη και άρρωστη στη προστασία τη δική μου.

Ο δεύτερος λόγος είναι.. ότι η άρρωστη αδελφή μου ήρθε στην Ελλάδα να μείνει μαζί μου, αλλά ο Γιώργος δεν τη θέλει. Μου λέει να της ενοικιάσω μια γκαρσονιέρα ή ένα μικρό δωάρι και να μένει χωριστά, εάν θέλει να μείνει στο Λουτράκι. Οι δύο τους τρώγονται σαν το σκύλο με τη γάτα. Δεν κατανοώ γιατί αυτή η αντιπάθεια. Ο ίδιος μου υπέδειξε την πολυκατοικία αυτή, να ρωτήσω μήπως ενοικιάζεται κανένα μικρό διαμέρισμα, γκαρσονιέρα ή δωάρι, για να είναι κοντά μας. Αυτό είναι το πρόβλημά μου. Τώρα τα ξέρεις όλα. Θέλω να μου βρεις ένα μικρό διαμέρισμα να ενοικιάσω για την αδελφή μου ή και για τις δύο μας, γιατί δεν αποκλείεται να μείνουμε και μαζί. Η αδελφή μου έχει χρήματα. Εισπράξαμε την ασφάλεια των γονιών μας μετά το ατύχημα. Πέρα όμως από αυτά, με την αδελφή μου δεν θα έχεις καμία εμπλοκή. Το ενοίκιο θα το πληρώνω εγώ. Μη σε νοιάζει.»

Σαν τελειώσε, ο Πέτρος την κοιτούσε και σκεπτόταν..

Αυτή λοιπόν ήταν η ιστορία της Μαρίας και η χάρη που ήθελε; Να της βρω ένα διαμέρισμα; Μήπως δεν του τα λέει όλα και ότι του είπε δεν είναι παρά η αρχή του παγόβουνου;

Δεν την διέκοψε σαν μιλούσε γιατί η ομιλία της είχε ελεύθερη ροή, σαν να διάβαζε παιδικό παραμύθι ή να έλεγε ένα καλομελετημένο μάθημα στο δάσκαλο. Την άκουγε χωρίς να τη σταματά και για ένα ακόμη λόγο. Χαιρότανε τα σπασμένα ελληνικά της που όπως τα έλεγε με γερμανικό άξεν, ακουγόντουσαν σαν τραγούδι. Κατά πόσο όμως η ιστορία της ήταν αληθινή, δεν έπαιρνε όρκο. Παρουσίαζε κενά. Ιδίως στο θέμα του πατέρα και της αδελφής. Σε δύο σημεία τουλάχιστον παρατήρησε πως δεν συμφωνούσανε τα λεγόμενά της.

Ακόμη το επιχείρημά της για το διαμέρισμα δεν ήτανε τόσο δυνατό. Διότι υπάρχουν στο Λουτράκι αρκετά μεσιτικά γραφεία που θα μπορούσανε να της λύσουνε το πρόβλημα γρήγορα και αποτελεσματικά. Βέβαια η πολυκατοικία του Πέτρου είχε δύο πλεονεκτήματα. Ήτανε καινούργια και στη γειτονιά του Γιώργου. Έτσι θα μπορούσε να είναι κοντά στην αδελφή της, στη περίπτωση που έμενε μόνη.

Την κοίταξε για λίγο κατάματα, χωρίς να της απαντήσει. Αυτή το πρόσεξε και αμέσως συνέχισε.

«Πέτρο, το ότι ήρθα μαζί σου, δεν έχει καμία σχέση με το διαμέρισμα που σου λέω. Για το διαμέρισμα αν υπάρχει, θα γίνει κανονική μίσθωση και το ενοίκιο θα κατατίθεται, αν το θέλεις κι έτσι, στη τράπεζα.»

«Τι είναι αυτά που μου λες; σου είπα εγώ τίποτε τέτοιο; Έλα μαζί μου.»

Αφησε το ποτήρι του στο τραπεζάκι, πήγε στο γραφείο του, έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά και ανοίγοντας την πόρτα βγήκε στο χωλ του ισογείου. Η Μαρία τον ακολούθησε μηχανικά χωρίς να πει τίποτε. Αυτός τότε βρήκε ένα κλειδί και άνοιξε την πόρτα του απέναντι διαμερίσματος.

«Έλα..» ..της είπε. Η Μαρία μπήκε μαζί του μηχανικά.

«Αυτό σου κάνει;» ..τη ρώτησε.

Ήταν ένα ωραίο γωνιακό δωάρι ολόφωτο με όμορφο μπάνιο και κουζίνα. Είχε και δύο μικρά μπαλκόνια ένα προς την Ανατολή στο καθιστικό και ένα στο υπνοδωμάτιο στη Μεσημβρία. Μόλις είχε τελειώσει και έλαμπε στο μεσημεριανό ήλιο. Η Μαρία έμεινε ακίνητη σαν χαμένη. *Ρωτούσε αν της έκανε; Ήτανε καλύτερο από ό τι περίμενε.*

Με μάτια που τώρα λάμπανε από χαρά, γύρισε έναν-έναν, όλους τους χώρους. Ανοιγόκλεινε ντουλάπες, δοκίμαζε τους κρουνούς στο μπάνιο και στη κουζίνα, άναβε τα φώτα και μετά ξαναγύριζε στο Πέτρο.. τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε.

Ξαφνικά, έτσι στα καλά καθούμενα, δάκρυσε.

«Τι έπαθες τώρα;»

«Με συγχωρείς Πέτρο. Δεν κατάλαβα πως μου ήρθε. Ίσως είναι γιατί πρώτη φορά μου φέρονται έτσι..»

«Ετσι; ..πως δηλαδή;»

«Να.. ανθρώπινα. Με βλέπεις σαν άνθρωπο, όχι σαν ένα πελάτη που θα σου φέρει κέρδος. Έχω συνηθίσει με όλους να μου ζητούν ανταλλάγματα..»

Ο Πέτρος δεν της απάντησε. Πέρασε σ' ένα κρίκο δύο κλειδιά και της τα έδωσε.

«Πάρε αυτά τα κλειδιά. Το στρογγυλό είναι της πολυκατοικίας και το γωνιακό του διαμερίσματος. Σήμερα είναι Παρασκευή. Εγώ σε δύο ώρες θα φύγω για την Αθήνα και θα είμαι πάλι εδώ τη Δευτέρα το πρωί. Στις έντεκα η ώρα το πρωί της Δευτέρας, ραντεβού στο γραφείο μου. Έχετε με την αδελφή σου ολόκληρο το Σαββατοκύριακο στην διάθεσή σας να το δείτε, να εκτιμήσετε αν σας εξυπηρετεί και να αποφασίσετε. Εάν είναι αυτό που ζητάτε, υπογράφουμε συμφωνητικό, εάν όχι.. μου επιστρέφεις τα κλειδιά.»

Σ' αυτό το ..τελεσίγραφο του Πέτρου, που φαίνεται της φάνηκε αστείο, του απάντησε και αυτή σε αστείο ύφος χαιρετώντας στρατιωτικά στη γερμανική γλώσσα.

«Γιαβόλ μαϊν χέρν»⁸

Ο Πέτρος γέλασε. Την τράβηξε πάνω του και την κράτησε κάμποσα λεπτά αγκαλιά. Μετά άρχισε πάλι να την φιλά. Ανταποκρίθηκε και του ανταπόδωσε τα φιλιά και τα χάδια του. Δεν άργησε όμως να την απομακρύνει και να της πει.

«Μαρία, πρέπει να φύγουμε κάποια στιγμή. Καλά τα φιλιά μα σήμερα είναι Παρασκευή και πνίγομαι. Σε λίγο θα πλακώσει η μαστοράντζα για το βδομαδιάτικο.»

Η Μαρία κλείδωσε το διαμέρισμα και στράφηκε προς την έξοδο της πολυκατοικίας που είχε φτάσει ο Πέτρος. Και σαν ήρθε κι αυτή κοντά και πριν βγούνε στο δρόμο τη φίλησε διακριτικά στο μέτωπο και της χάιδεψε τα μαλλιά. Στη

⁸ *Μαλιστα κύριέ μου. (σ.σ. στρατ. γερμανική έκφραση συγκατένευσης)*

συνέχεια την άφησε να βγει στο δρόμο και τη κοιτούσε ν' απομακρύνεται μέχρι που χάθηκε στη στροφή του δρόμου.

Ο Πέτρος γύρισε στη γραφείο του με περισσότερα ερωτηματικά από όσα είχε πριν. Δεν ήτανε τόσο αφελής να πιστέψει πως η Μαρία φεύγοντας, είχε πάρει μαζί με τα κλειδιά και τη λύση των προβλημάτων της. Μακάρι τα προβλήματα αυτού του κοριτσιού να ήτανε μόνο αυτά τα δύο που κατόρθωσε να της επιλύσει. Το σεξουαλικό και τη στέγαση της αδελφής της. Αυτά όμως θα μπορούσε να τα έχει επιλύσει και χωρίς την παρουσία του Πέτρου, στους δέκα μήνες που βρίσκεται με το Γιώργο και το παιδί της στο Λουτράκι. Υπάρχει βέβαια το κριτήριο της επιλογής που θα έπρεπε να ικανοποιείται. Μπορεί η Μαρία να είναι τύπος εκλεκτικός. Να επιλέγει και να επιδιώκει την καλύτερη λύση. Ακόμη και το δεκάμηνο διάστημα, μπορεί για τη Μαρία να είναι πολύ λίγος χρόνος να βρει άνδρα.

Το πρόβλημα του σπιτιού το είχε επιλύσει με τη διαμονή της στο σπίτι του Γιώργου. Όμως η άρρωστη αδελφή της είναι ανεπιθύμητη από τον Γιώργο. Της έδωσε όμως ο Πέτρος όλες τις ενδείξεις ότι θα ενσκήψει στα προβλήματά της εφ' όσον η ίδια θα του τα εμπιστευόταν. Και τελικά αποφάσισε να της παρευρεθεί. Και η Μαρία πρέπει να εισέπραξε την διαβεβαίωση αυτή, διότι από τη στιγμή που είδε το διαμέρισμα, όχι μόνο δεν έκρυψε τη χαρά της αλλά υπήρξε προς τον Πέτρο άκρως εκδηλωτική. Και αυτή η εκδήλωση δεν ήτανε μόνο φραστική με υπερβολικά *ευχαριστώ*, αλλά και εμπράγματα με φιλία και δάκρυα, που

σε κάποια στιγμή ο Πέτρος φάνηκε να δείχνει αδυναμία και να συγκινείται, παρ' όλο που είναι πάντα δύσπιστος με τις κλαυσούρες γυναίκες. Δεν τις πιστεύει από τα δάκρυα τους και μόνο. Από το μακαρίτη πατέρα του, παιδί ακόμη, είχε ακούσει μια παροιμία που τώρα την θυμήθηκε. «...η πόρνη με τα δάκρυα και ο ψεύτης με τα λόγια.»

Και ακόμη, τ' ότι του δόθηκε από το πρώτο ραντεβού δεν έγινε για τον Πέτρο η κριτήρια πράξη της για να τον κάνει να είναι θετικός μαζί της. Από τη πρώτη βραδιά που την είδε στη ταβέρνα, ήτανε βέβαιος πως τελικά οι δύο τους θα καταλήγανε στο κρεβάτι. Το σεξ ήταν άλλο θέμα και δεν το συσχέτισε με τη συμπαράσταση που του ζήτησε ούτε την φοβότανε πια μη και τη χάσει. Σαν άρχισε η ιστορία, ήτανε σίγουρο πως θα συνεχιζόταν. Άλλο ήτανε τώρα το πρόβλημα για τον Πέτρο. Αφορούσε στο είδος της προστασίας που θα του ζητούσε για το μέλλον. Είχε πειστεί να της παραχωρήσει την ηθική του συμπαράσταση και το μικρό διαμέρισμα στην πολυκατοικία που του ζήτησε. Ανυπομονούσε όμως, να τα μάθει όλα. Να φτάσει στα άκρα της.

Ακόμη, παρά την αδυναμία του για τις γυναίκες, δεν είχε χάσει τα ηθικά του ερείσματα και τις καταβολές που είχε από την οικογένειά του και τα σχολεία που έβγαλε. Μπορεί να ήταν άπιστος στις γυναίκες, αλλά όχι και ασυνείδητος. Πάντα σε τέτοιες στιγμές προβληματιζόταν και τα λόγια του Αγίας Γραφής τον συγκρατούσαν.⁹

⁹ 'Απόστρεψον οφθαλμόν από γυναικός ευμόρφου..' (Σοφία Σειράκ. Κεφ. Θ', 8)

Αλλά τώρα, στην περίπτωση της Μαρίας, όλα ήρθανε τόσο απανωτά και προκλητικά μόνα τους, που δεν μπόρεσε ν' αντιδράσει. Σαν κάποιος να τα είχε ετοιμάσει. Σαν να του στρώσανε το τραπέζι και το μόνο που έπρεπε να κάνει αυτός ήτανε να καθίσει και να γευτεί το εκλεκτό φαγητό. Δεν το ήθελε έτσι. Δεν τον τραβά το εύκολο που δεν κρύβει μέσα του τη δυσκολία και του στερεί την αγωνία του μαχητή για την επιτυχή έκβαση της μάχης. Τον ελκύει ο αγώνας, γιατί τότε η ικανοποίηση είναι διπλή. Μια για την νίκη και μια για την προσωπική προσπάθεια.

Εδώ όμως όλα στάθηκαν διαφορετικά και παρ' όλα αυτά δεν αντέδρασε. Κάτι τον τραβούσε προς τη Μαρία. Κάτι που και τώρα δεν μπορούσε να προσδιορίσει μα το ένιωθε να του έρχεται γεμάτο ασάφειες σαν καλό ή κακό.

Δικαιολογήθηκε τότε στον εαυτό του, πως όλο αυτό το ενδιαφέρον δεν ήτανε παρά μια μικρή χάρη στη παράκληση του φίλου του να τη βοηθήσει. Ήθελε να ευχαριστήσει το γεροθόδωρο που τόσο επίμονα του το ζήτησε.

Ο Πέτρος πάντα θυμότανε τους γονείς του.

7. η φυγή της μάνας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

*Ευτυχισμένη μάνα! Με τα χείλη αχνά
φίλησε, διπλοφίλησε, φίλησ' ακόμα,
και διώξε από το νού σου το βαρύ βραχνά.*

.....
*Η μακρινή λαχτάρα σου νά την, κοντά σου.
Τα μάτια πως καρφώνεις. Ω πως τη θωρείς
τη λιοκαμένην όψη του! Τα γόνατά σου
τρέμουν; κάθισε, μάνα.. μάνα, δεν μπορείς
να τη σηκώσεις τη χαρά σου, είναι μεγάλη
και θέλεις όλη μονομιás να τη χαρείς.*

Σαν να τον ζαναγέννησες και πάλι.

(Ευτυχισμένη μάνα, Ι. Παλαμάς.)

Ο Πέτρος τελείωσε τις δουλειές του περασμένες τέσσερις. Έκανε τις πληρωμές, παράγγειλε υλικά για την επόμενη εβδομάδα, καθόρισε τις εργασίες που θα έπρεπε να γίνουν ή να προωθηθούν, έδωσε τις τελευταίες οδηγίες στο φύλακα που θα έμενε μέσα στην οικοδομή και μπήκε στο αυτοκίνητο του να φύγει. Ήτανε νηστικός, αλλά σκέφτηκε να φύγει έτσι για να μη βαρύνει το στομάχι του. Φαγωμένος νυστάζεις. Νηστικός ταξιδεύεις καλύτερα. Άλλωστε από το Λουτράκι η Αθήνα είναι μιας ώρας δρόμος. Έβαλε μπρος τη μηχανή κι έφυγε.

Στην Αθήνα, πήγε κατ' ευθείαν στην οδό Αριστοτέλους, στο σπίτι του. Έμενε σ' ένα πεντάρι στο δεύτερο όροφο. Προίκα από τη γυναίκα του το διαμέρισμα αυτό, ήτανε μεγάλο για έναν άνθρωπο, αλλά μένει εδώ με την οικογένεια του από το 1970. Τώρα που η οικογένεια είναι στον Καναδά,

το διαμέρισμα το κρατούν όπως είναι, γιατί όλη η οικογένεια πηγαινοέρχεται στην Ελλάδα. Μια γυναίκα το συγγυρίζει μια φορά την εβδομάδα. Ο Πέτρος της έχει ζητήσει να έρχεται κάθε Σάββατο, για να μπορεί να την ελέγχει. Έτσι το σπίτι κάθε Παρασκευή ήτανε σχεδόν πάντα άνω-κάτω. Δεν τον ενοχλούσε τον ίδιο αυτό, διότι μέσα στο σπίτι του αγαπούσε αυτή την μικρή ακαταστασία. Ένιωθε έτσι ότι το ζει, ότι το χρησιμοποιεί. Τα τακτοποιημένα σπίτια, με τα έπιπλα στην ίδια πάντα θέση που θυμίζουν μουσείο, δεν τα συμπαθεί. Νομίζει πως οι ένοικοι λείπουν, ή πως δεν υπάρχουν καθόλου ένοικοι. Το μόνο που τον απασχολεί στο σπίτι είναι κυρίως τα χαλιά και οι αναπνευστικοί καναπέδες. Θέλει το σπίτι στρωμένο, χειμώνα καλοκαίρι.

Γδύθηκε, έκανε ένα ντους κι ένωσε φρέσκο. Ετοίμασε μια ομελέτα με τυρί και μια ντοματοσαλάτα προτιμώντας να μην πάει έξω αυτή τη στιγμή για φαγητό. Μετά ξάπλωσε λίγο. Ήθελε να είναι ξεκούραστος στη βραδινή του έξοδο. Άνοιξε να διαβάσει λίγο τις εφημερίδες που είχε πάρει στο περίπτερο της γωνίας, αλλά τότε διαπίστωσε ότι του ήτανε αδύνατο να συγκεντρωθεί. Όλα γύριζαν γύρω του. Ένιωθε έξω από τα νερά του και αυτό τον ξάφνιασε. Σκέφτηκε τη γυναίκα του τη Βέρα. Αποφάσισε να της τηλεφωνήσει. Η Βέρα πάντα τον ηρεμούσε.

Σήκωσε το ακουστικό και κάλεσε το νούμερο του σπιτιού του στον Καναδά. Κοίταξε την ώρα. Ήταν ήδη επτά. Οπότε στο Τορόντο ήτανε μεσημέρι. Άκουσε το γνωστό ήχο της κλήσης του Καναδά και σε λίγο τη φωνή της γυναίκας του.

Μιλήσανε για πολλά κι έμαθε τα νέα τους. Ο μικρός ήτανε σχολείο. Η φωνή της Βέρας επέδρασε κατευναστικά στον εκνευρισμό του. Αυτή η γυναίκα ήταν αξιοθαύμαστη που κατόρθωνε να τον ανέχεται και να κουμαντάρει το δύσκολο χαρακτήρα του. Και ο Πέτρος κρυφά τη θαυμάζει και την υπεραγαπά. Μερικές φορές νιώθει κι ενοχές.

«Βέρα σ' αγαπώ.»

«Καλά ..καλά ..κοίταξε να ντύνεσαι ζεστά και να μην τρως πολύ..»

Οι αιώνιες συμβουλές της Βέρας. Ησυχασμένος κι από κει, άρχισε τώρα να σκέπτεται για το βραδινό του πρόγραμμα για να δει τι θα φορέσει. Η βραδινή έξοδος είναι τρόπος του λέγειν. Μετά την πρωινή επίσκεψη της Μαρίας στο γραφείο του, ποιος νοιαζότανε πια για κάποια άλλη συνάντηση με γυναίκα, τουλάχιστο γι' απόψε.

Έτσι προτίμησε να πάει να δει τη μητέρα του στον Άγιο Δημήτριο Αττικής. Του είχε αδυναμία αλλά και αυτός έτρεφε για τη μητέρα του ιδιαίτερα αισθήματα. Σκέφτηκε να περάσει πρώτα από το γραφείο του, στο επόμενο οικοδομικό τετράγωνο. Αλλά δεν του άρεσε η ιδέα. Φοβήθηκε να μην μπλέξει με τα τηλεφωνήματα και προτίμησε να πάει κατ' ευθείαν στη κυρά Γεωργία, τη καλή του μάνα που έκανε πως και πως να τον ιδεί.

Στο γραφείο του θα πήγαινε την επομένη μιας και θα έμενε κει ολόκληρη τη μέρα και μάλιστα από το πρωί. Άλλωστε Παρασκευή βράδυ που όλοι συνήθως φεύγουν και κανένας δεν δουλεύει, ποιος θα σκεπτόταν να του τηλεφωνήσει.

Πέρασε από την πλατεία Ομονοίας κι έφτασε στη πλατεία συντάγματος. Στις στήλες του Ολυμπίου Διός λοξοδρόμησε και ακολούθησε τη λεωφόρο Βουλιαγμένης. Δεν άργησε να φτάσει στο σπίτι της μητέρας του που του είχε αδυναμία.

Και αυτός την αγαπούσε, γιατί είχε αντιληφθεί τη δική της αγάπη που του είχε από μικρό. Εκτιμούσε την επιμέλειά του και κυρίως την επιμονή του να τελειώνει ότι άρχιζε.

«Όλα τα παιδιά μου τ' αγαπώ, αλλά να.. τον Πέτρο τον αγαπώ πιο πολύ. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως γιατί έφυγε από κοντά μου πρώτος και μικρός.»

..έλεγε. Τα ίδια όμως, διαφορετικά διατυπωμένα, έλεγε και για τους άλλους. Που να ξέρεις αλήθεια, τι κρύβει η καρδιά του γονιού. Μόλις τον είδε να μπαίνει στο δωμάτιο της, το πρόσωπο της έλαμψε από χαρά. Ήτανε καθισμένη στη πολυθρόνα της, στη γνώριμη θέση της κοντά στο παράθυρο. Ο Πέτρος έσκυψε και τη φίλησε. Αυτή τη θέση της γριάμνας, πόσο τη θέλουμε όλοι να μην αδειάσει ποτέ. Να είναι πάντοτε η πολυθρόνα της γεμάτη από το αγαπημένο αδύναμο κορμί της μάνας.

«Πως πάμε γιαγιά; Πως είσαι;»

«Καλά παιδί μου. Εσύ; αδύνατος μου φαίνεσαι. Να τρως καλά και ν' αναπαύεσαι. Να φροντίζεις τον εαυτό σου τώρα που λείπει η οικογένειά σου. Αλήθεια τι κάνει η Βέρα και ο Δημητράκης; Ξέρεις πόσο τον αγαπώ. Είναι ο πρώτος μου εγγονός κι έχει και το όνομα του παππού του.»

«Όλοι καλά είναι μάνα. Προ ολίγου μίλησα με τη Βέρα.

Και για τον εαυτό μου μην ανησυχείς, τον φροντίζω.»

Η μητέρα του εύρισκε πάντα τον Πέτρο αδύνατο. Θα ήταν ίσως ευχαριστημένη να τον έβλεπε στα σαράντα οχτώ του σήμερα, με μια κοιλιά σεβαστού μπακάλη ή τραπεζίτη. Και δεν παράλειπε ποτέ να του κάνει συστάσεις και να του δίνει συμβουλές. Και ο Πέτρος γελούσε όταν οι συμβουλές της μάνας διαφέρανε από εκείνες της Βέρας. Μάνα και σύζυγος τον σκάζανε συχνά με τις αντίθετες συστάσεις τους. Η μια.. *‘μην τρως πολύ γιατί πάχυνες’* και η άλλη.. *‘να τρως γιατί σε βρίσκω αδύνατο’*.

Καμιά φορά, όταν διαπίστωνε πως ο Πέτρος δεν την πολυπρόσεχε έκανε πως θύμωνε και τον παρατηρούσε.

«Εγώ σου μιλάω μα εσένα, αλλού πετάει ο νους σου.»

«Όχι βρε μάνα, σε παρακολουθώ. Τι μου ..έλεγες;»

Την πείραζε αυτός και την αγκάλιαζε. Του ανταπέδιδε το αγκάλιασμα και τότε ένιωθε σ’ αυτή την αγκαλιά να τον περιβάλλει μια απέραντη στοργή. Ήτανε μια αγκαλιά γεμάτη αγάπη. Μια αγκαλιά ουρανός ολάκερος από αγάπη άδολη, μητρική, αλλιώτικη από τις άλλες. Εδώ δεν συμφωνούσε με τον Θεοδωράκη που κατέτασσε και τις μανάδες στην ίδια κατηγορία μ’ όλες τις άλλες καριόλες όπως χαρακτηριστικά ονόμασε όλες συλλήβδην τις γυναίκες. Η μάνα είναι κάτι άλλο. Δεν είναι συγκρίσιμη με τίποτε στο κόσμο. Σαν σε αγκαλιάζει.. σε γαληνεύει. Σε κάνει να νιώθεις πάλι σαν παιδί. Και όταν την χάσεις συνειδητοποιείς ξαφνικά ότι μεγάλωσες. Ότι μπήκες και ο ίδιος στην ευθεία του θανάτου. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία από το χαμό της μητρικής αγκαλιάς. Θυμάται που ήτανε μικρός, πόσο την θαύμαζε

αυτή τη γυναίκα. Πόσο καπάτσα στάθηκε στα χρόνια της κατοχής και πως κατόρθωσε, αγράμματη η ίδια, να κάνει να σπουδάσουν και τα πέντε στη ζωή παιδιά της.

Το απόγευμα εκείνο, ο Πέτρος έπεσε σε δύσκολη ώρα. Η τηλεόραση έδειχνε την σαπουνόπερα *‘Τόλμη και γοητεία.’*

Ήτανε στη στιγμή που η Μπούκ αφού είχε χωρίσει με τον Ριτζ και το Θορν, θα παντρευότανε τον πατέρα τους. Εκεί.. ξέσπασε η γιαγιά..

«Δεν την χωνεύω αυτή τη Μπούκ.»

«Γιατί βρε γιαγιά.. ωραία κοπέλα είναι.»

«Είπα ’γώ ότι δεν είναι ωραία; Άλλο εννοώ εγώ.»

«Τι εννοείς εσύ δηλαδή;»

«Τι να εννοώ, δεν το παρακολουθείς; Αυτή η Μπούκ δεν έχει αφήσει κανένα σερνικό στην οικογένεια που να μην τον πηδήξει. Παλιοπούτανος είναι.»

«Α! Αυτό εννοείς; Μα γιαγιά, αυτό είναι έργο δεν είναι αλήθεια.»

«Έτσι λες εσύ. Για να το έχουν γράψει αυτοί, πάει να πει πως έχει γίνει. Μωρέ.. ’γώ σου λέω πως αυτή ’ναι πούτανος κι εσύ λέγε ότι θέλεις.»

«Λοιπόν, έλα να σε φιλήσω κι εσύ κοίταξε με προσοχή τι θα κάνει η Μπούκ, γιατί εγώ δεν μπορώ να το ιδώ και την άλλη φορά που θα έρθω μου το διηγίσεις. Εντάξει;»

«Εντάξει, να έρχεσαι όμως παιδί μου, γιατί εγώ τώρα πια έχω μεγαλώσει αρκετά και δεν ξέρω τι μπορεί να με βρει..»

Η γιαγιά είχε ξεπεράσει τα ογδόντα πέντε.

Ο Πέτρος έφυγε γεμάτος σκέψεις. Πόσο αλήθεια να αξίζει η αγάπη της μάνας. Και πως να την αποτιμήσει κανείς; Υπάρχει νόμισμα και μέτρο κατάλληλο; Πέντε παιδιά έκανε και όλα στη ζωή. Μα δεν την κοιτάζουν όλα το ίδιο. Κάθε ένα με τον τρόπο του. Αυτή όμως έχει περίσσια αγάπη για όλα. Συχνά τους λέει μια παροιμία: *“Μια μάνα πέντε παιδιά τα καταφέρνει και τα φροντίζει, πέντε παιδιά μια μάνα, δεν μπορούν να τη φροντίσουν”*. Πόσες φορές δεν το έφερε αυτό στο μυαλό του και δεν τον παίδεψε. Και ακόμη τον παιδεύει μετά από τη τελευταία ημέρα της στο Νοσοκομείο, που ζήτησε ένα ποτηράκι κρασί και κανένας μας δεν κατάλαβε πως ήτανε η τελευταία της επιθυμία. *“Πόσο δίκιο είχες μάνα”* ..σκέπτεται από τότες ο Πέτρος. *“Πέντε παιδιά και δεν κατορθώσαμε να σου προσφέρουμε ένα ποτηράκι κρασί που μας ζήτησες σαν τελευταία σου επιθυμία, σε σένα που τόσα έκανες για μας. Κι εσύ έφυγες, είμαι βέβαιος, χωρίς κακία, όμως με ένα παράπονο. Δεν απόλαυσες ένα στερνό ποτηράκι κρασί που ζήτησες.”*

Έφυγε από το Μπραχάμι συγκινημένος. Το πάθαινε κάθε φορά που επισκεπτότανε τη μητέρα του. Έτσι δεν πήγε στο σπίτι του. Θέλησε να βρεθεί σε κόσμο, ν’ ανακατευτεί με το πλήθος, να νιώσει πως είναι ανάμεσα τους, ένας κι αυτός ίδιος προς ίδιους. Ζωντανός, δραστήριος, ενεργός ακόμη και μαχόμενος μέσα σ’ αυτή τη παλιοζωή που, όπως κοροϊδευ-

τικά, λενε μερικοί πως είναι ένα αγγούρι που *‘Άλλος το τρώει και δροσίζεται, κι’ άλλος το τρώει και ζορίζεται.’*

Κατέβηκε στην πλατεία Συντάγματος και κάθισε στο εστιατόριο *‘Διόνυσος’*. Παράγγειλε μια χοιρινή μπριτζόλα, μια χωριάτικη σαλάτα και μια μπύρα. Όσο χρόνο έτρωγε, περιεργαζότανε τους τουρίστες που είχανε γεμίσει την πλατεία. Άλλοι μεγάλοι και περιποιημένοι στην εμφάνιση και άλλοι νεαρά παιδιά με τα σακίδια τους στην πλάτη ή αφημένα κατά γης, να συζητούν, να εξετάζουν τα μενού και άλλοι πάλι, καθισμένοι από ώρα σε κάποιο τραπέζακι, ν’ απολαμβάνουνε την επιλογή που είχανε παραγγείλει. Εδώ θυμότανε και τις δικές του ανάλογες περιπέτειες. Σωστές τρέλες. Περιέφερε τη ματιά του ολόγυρα εξετάζοντας τα συμβαίνοντα. Στο διπλανό τραπέζι, ένα νεαρό ζευγάρι, έδειχνε να μην είχε λύσει τα προβλήματα του μενού. Υπήρχε διαφωνία με το σερβιτόρο για τη σαλάτα που τους έφερε. Η νεαρή κυρία που είχε αναλάβει ν’ αντιμετωπίσει το.. *θεριό*, που έκανε πως δεν καταλάβαινε, στράφηκε προς το Πέτρο που τους κοιτούσε και ευγενικά τον ρώτησε στην αγγλική.

«Με συγχωρείτε, ομιλείτε αγγλικά;»

«Ναι ομιλώ, μπορώ να σας βοηθήσω;»

..ήρθε η απάντηση του Πέτρου πάλι στην αγγλική. Τότε η νεαρή κυρία, του είπε το πρόβλημα που αντιμετώπιζαν με το σερβιτόρο. Είχανε παραγγείλει μια σαλάτα και νόμιζαν πως θα τους έφερνε μια σαλάτα σαν τη δική του, *χωριάτικη*, γιατί του την έδειξαν, μα αυτός τους έφερε μια σαλάτα σχέση,

ντομάτα με αγγούρι και τη φέτα χωριστά. Στη συνέχεια δεν δεχότανε να τους την αλλάξει.

«Μπορώ να μιλήσω εγώ στο σερβιτόρο;»

..τους ρώτησε ο Πέτρος. Περιχαρείς αυτοί δέχθηκαν την μεσολάβηση και ο Πέτρος μίλησε στον σερβιτόρο. Τότε αυτός χωρίς αντίρρηση πήρε την πρώτη σαλάτα και τη φέτα και τους έφερε μια άλλη, *χωριάτικη*. Το ζευγάρι τα έχασε με την αποτελεσματικότητα της μεσολάβησης. Εκδήλωσαν με χαρά την απορία τους, πως κατόρθωσε να επιτύχει την αλλαγή της σαλάτας.

«Μα τι του είπατε και τον πείσατε τόσο εύκολα;»

«Τίποτε, απλώς του ζήτησα ν' αλλάξει τη σαλάτα, στην.. ελληνική.»

Τα δύο ξένα παιδιά γέλασαν. Βέβαια δεν τους εξήγησε ότι είπε στο σερβιτόρο να τους πάει μια χωριάτικη σαλάτα και θα την πληρώσει ο ίδιος. Προτιμούσε να επιβαρυνθεί με μια σαλάτα ακόμη ο δικός του λογαριασμός, παρά να διασύρονται οι έλληνες σερβιτόροι σαν δύστροποι άνθρωποι ή απατεώνες.

Τον ευχαρίστησαν, αλλά δεν του έδωσαν την εντύπωση πως εννόησαν την απάντηση και άρχισαν να απολαμβάνουν τώρα την χωριάτικη σαλάτα που τους έφερε ο δύστροπος σερβιτόρος. Η έκπληξη τους όμως έγινε ακόμη πιο μεγάλη όταν ο σερβιτόρος γύρισε και με μια παγωμένη ελληνική ρετσίνα και τους σερβίρισε λέγοντας πως ήταν από τον κύριο του διπλανού τραπεζιού, που μεσολάβησε στην επίλυση της διαφωνίας.

Ενθουσιασμένοι αυτοί σηκώθηκαν από το τραπέζι τους ήρθαν στο τραπέζι του Πέτρου κι επέμεναν να τσουγκρίσουν τα ποτήρια τους με το δικό του. Είχαν ιδεί να γίνεται αυτό στις ελληνικές ταβέρνες. Έγινε και το τσούγκρισμα και ο Πέτρος, ευγενικά τους κάλεσε εάν δεν είχαν αντίρρηση να έκαναν παρέα. Δεχθήκανε με χαρά και μιας και είχανε τα λιγότερα σερβίτσια στο δικό τους τραπέζι, τα πήρανε και ήρθαν αυτοί στο τραπέζι του Πέτρου. Ο νεαρός ήτανε γάλλος και η κοπέλα αμερικανίδα. Είχανε γνωριστεί στο Παρίσι και ήρθαν στην Ελλάδα παρέα. Ο νεαρός όμως έπρεπε να γυρίσει στο Παρίσι, αλλά η νεαρά κυρία δεν είχε πια τέτοια δυνατότητα, διότι είχε ένα περιστατικό που δεν μπορούσε να το εξηγήσει τώρα στον Πέτρο. Του είπανε πως ο νεαρός ήτανε σπουδαστής στο Παρίσι ενώ το κορίτσι από το Αϊντάχο, σπουδάστρια των καλών τεχνών και βρέθηκε στο Παρίσι χάρις σε μια υποτροφία που είχε κερδίσει στο μάθημα της ζωγραφικής. Εκεί της συνέβη κάτι που δεν το περίμενε και που την υποχρέωσε να εγκαταλείψει το Παρίσι. Τότε γνωρίστηκε με τον νεαρό και απεφάσισαν να έλθουν μαζί στην Ελλάδα. Αυτή ήταν εν ολίγοις η μικρή τους ιστορία. Μίλησαν αρκετά ακόμη χωρίς να πείσει κανείς κανέναν, με αδιάκριτες ερωτήσεις. Η ώρα όμως πέρασε και ο Πέτρος έπρεπε να φύγει. Αντάλλαξαν κάρτες Για να επικοινωνήσουν εάν ήθελαν και είπε στο γάλλο καλή επιστροφή στην πατρίδα του και στην αμερικανίδα, καλή διαμονή στην Ελλάδα, αφού θα έμενε άλλους δύο μήνες. Τους είπε ακόμη, ότι όλος ο λογαριασμός είναι πληρωμένος

από αυτόν. Πήγε στο αυτοκίνητο του κι επέστρεψε στο σπίτι του. Ένα χλιαρό ντους τον βοήθησε για ένα εύκολο ύπνο. Την επομένη είχε να πάει νωρίς στο γραφείο.

Το γραφείο του φάνηκε κρύο και ξένο. Οι κατασκευές τον είχαν υποχρεώσει να παραμελήσει λίγο τις μελέτες και φυσικά όλες τις άλλες εργασίες γραφείου. Φυσικά ένας συνάδελφος αμειβόμενος με την ώρα τον αντικαθιστούσε όπου χρειαζότανε και ακόμη, τόσο η σχεδιάστρια η Ελένη όσο και η βοηθός του η Μαίρη, με καθημερινή παρουσία το φρόντιζαν με επάρκεια. Εάν η προσωπική του παρουσία ήταν απαραίτητη, του τηλεφωνούσαν και ανέβαινε.

Ήταν οκτώ παρά δέκα όταν έφτασε. Όπου να είναι, έπρεπε να φανεί η Μαίρη, ένα έξυπνο και ωραίο κορίτσι, δέκα εννέα χρόνων. Ερχότανε στο γραφείο και τα Σάββατα κι έπαιρνε το ρεπό της μια ενδιάμεση μέρα. Ο Πέτρος της είχε ιδιαίτερη αδυναμία αλλά και αυτή του ανταπέδιδε το ενδιαφέρον και γι' αυτόν και για τις ανάγκες του γραφείου. Αντί όμως για τον ήχο του κλειδιού χτύπησε το τηλέφωνο.

Ήταν η Μαίρη. Ζητούσε συγγνώμη που δεν θα κατέβαινε. Της είχε παρουσιασθεί κάποια οικογενειακή ανάγκη. Τον ενημέρωσε για τα θέματα του γραφείου και του είπε πως η αλληλογραφία είναι στο συρτάρι της. Ο Πέτρος κατσούφιασε αλλά σκέφτηκε να μην χαλάσει την ημέρα του με τα καμώματα της Μαίρης. Πήγε στο γραφείο της, άνοιξε το κεντρικό συρτάρι, πήρε τα γράμματά του και γύρισε στο

γραφείο του. Άρχισε να διαβάζει τα γράμματα ένα ένα και απαντούσε στο μπλοκ αλληλογραφίας, ώστε τη Δευτέρα να τα χτυπήσει η Μαίρη στη μηχανή και να τα ταχυδρομήσει. Δεν πρόλαβε να τελειώσει με τα γράμματα και χτύπησε πάλι το τηλέφωνο. Σήκωσε το ακουστικό και απήντησε.

Ήταν η Ελένη αυτή τη φορά, η σχεδιάστρια του γραφείου. Μια μελαχρινή ψιλή κοπέλα με οβάλ πρόσωπο και σγουρά μαλλιά τραβηγμένα και δεμένα σε αλογοουρά. Καλή κοπέλα κι έμπειρη στη δουλειά της. Ο Πέτρος εκτιμούσε την Ελένη για τον χαρακτήρα της και για την φροντισμένη δουλειά της. «Έλα Ελένη τι συμβαίνει;»

«Με πήρε η Μαίρη και μου είπε πως δεν μπορεί να κατεβεί. Με παρακάλεσε να επικοινωνήσω μαζί σας και αν υπάρχει κάποια ανάγκη να κατεβώ εγώ.»

«Ευχαριστώ Ελένη. Μίλησα με τη Μαίρη. Δεν έχω τίποτε επείγον κορίτσι μου. Θ’ αφήσω σημείωμα στο γραφείο μου, για τα θέματα που πρέπει να τακτοποιηθούν τη Δευτέρα.»

«Καλά κ. Πέτρο. Ακόμη στο σχεδιαστήριο, σας έχω αφήσει τα σχέδια των κατόψεων της οικοδομής της κ. Παύλου. Είχαμε παρατηρήσεις. Παρακαλώ διορθώστε τα, για να τα μελανώσω και να τα πάω τη Δευτέρα.»

«Εντάξει κορίτσι μου ..κατάλαβα.»

«Τι εννοείτε κ. Πέτρο;»

«Τι να εννοώ Ελένη. Ότι θα καθίσω Σαββατόβραδο να διορθώνω σχέδια. Αυτό εννοώ. Αλλά γι αυτό δεν φταις εσύ κορίτσι μου. Έλα, σ’ αφήνω τώρα και σου εύχομαι να έχεις ένα καλό Σαββατοκύριακο.»

«Λυπάμαι πολύ κύριε Πέτρο, αλλά γιατί δεν τ' αφήνετε για αύριο το πρωί;»

Ο Πέτρος δεν της απάντησε αλλά άφησε το ακουστικό μαλακά πάνω στη συσκευή. Καλή η ιδέα της Ελένης να κάνει τα σχέδια τη Κυριακή το πρωί αλλά ο ίδιος προτίμησε να τελειώσει με αυτή τη δουλειά το Σάββατο, μιας και του ήρθανε ανάποδα τα πράγματα με την κοπάνα της Μαίρης. Έτσι, καταπιάστηκε με τη διόρθωση των σχεδίων της κ. Παύλου και παγιδεύτηκε, γιατί η δουλειά δεν ήτανε λίγη. Έφαγε όλη την ημέρα του στο γραφείο μόνος και αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Σαν τελείωσε, άφησε χρήματα για το ενοίκιο, για τα κοινόχρηστα, τη ΔΕΗ, τους μισθούς των κοριτσιών κι ένα σημείωμα στη Μαίρη, να τον πάρει την Δευτέρα το πρωί στο Λουτράκι να μιλήσουνε προφορικά.

Δεν περίμενε πως θα του έβγαινε τόσο ανάποδο αυτό το Σαββατοκύριακο. Αν το ήξερε δεν θα κατέβαινε. Θα ήτανε προτιμότερο να καθότανε στο Λουτράκι. Εκεί θα γνώριζε και τη Μαρία καλύτερα.

Αυτή η κοπέλα πάλι; αληθινός γρίφος. Τόσο γοητευτική, τόσο αξιοπρόσεκτη! Με τα τόσα προβλήματα που τη δέρνουν, αντί να κοιτάζει να βρει κάποιο διαθέσιμο, έστω και το Θεοδωράκη, αυτή προτίμησε να την πέσει σ' αυτόν. Τον κολάκευε βέβαια η προτίμηση, αλλά να.. αυτή η ενέργεια ήταν έξω από κάθε λογική και δεν μπορούσε να το δεχθεί έτσι αβασάνιστα.

Έπρεπε να το αναλύσει, να ψάξει για την αιτία της τόσο πρόθυμης και άνευ όρων παράδοσης, της 'ταβερνιάρισσας'.

Βέβαια η ιστορία που του διηγήθηκε, ήταν συγκινητική, αλλά λίγο τραβηγμένη. Έμενε στο Γιώργο, που τον προόριζε για θετό πατέρα του παιδιού της, αλλά δεν της άρεσε για σύζυγος. Είχε μια άρρωστη αδελφή που την κοίταζε, μα δεν την είχε και ανάγκη, που ζούσε μόνη αλλά και μαζί της. Μπερδεμένα κάπως τα data, γι' αυτό ο Πέτρος επιφυλάχτηκε τελικά να τα επεξεργαστεί.

Προς το παρόν το μόνο που καταλάβαινε σίγουρα, είναι πως η Μαρία τον είχε αναστατώσει. Όχι πως την αγάπησε. Προς Θεού. Πότε κιόλας. Τι είναι η αγάπη να την βρίσκεις έτσι τυχαία στο πρόσωπο κάποιας Μαρίας ταβερνιάρισσας, που σου έψησε μια ωραία μπριτζόλα και την άλλη ημέρα το πρωί ήρθε στο γραφείο σου και σου δόθηκε. Η αγάπη είναι διαδικασία συνταιριασμού χαρακτήρων, ψυχών, σωμάτων και χημείας που τραβάει σε μακρός χρόνου και απαιτεί δοκιμασίες. Τέτοιες προϋποθέσεις εδώ, δεν υπάρχουν. Εδώ υπάρχει ένας πόθος δυνατός και ο Πέτρος το ομολογεί, και ένα μυστήριο που τον προκαλεί να επιλύσει. Κυρίως αυτή η άρρωστη αδελφή που ούτε την έχει δει ακόμη, αλλά τόσα αταίριαστα μαθαίνει γι' αυτήν.

Κοίταξε το ρόλοι του. Ήταν περασμένες οκτώ το βράδυ. Πέρασε η μέρα και δεν είχε φάει τίποτε με τη δουλειά.

Σκέφτηκε να παραγγείλει μια πίτσα και να φάει στο γραφείο. Μετά όμως θυμήθηκε την αμερικάνα, τη φοιτήτρια της χτεσινής βραδιάς και σκέφθηκε πως με λίγη τύχη θα την έβρισκε στο ξενώνα της. Η κάρτα που του είχε δώσει ήταν

από ένα ξενώνα νεότητας της πλατείας Βικτορίας. Έβγαλε την κάρτα και τηλεφώνησε. Έλεπε την στιγμή εκείνη αλλά με προθυμία θα κρατούσαν να της δώσουν κάποιο μήνυμα. Άφησε το όνομα του και το τηλέφωνο του και αποφάσισε να περιμένει μισή ώρα για τυχόν τηλεφώνημα και μετά θα παράγγελνε τη πίτσα. Το τηλεφώνημα δεν ήρθε μέχρι τις οκτώμισι και ο Πέτρος παράγγειλε μια pítsa hut. Στις εννέα χτύπησαν μαζί το τηλέφωνο και το κουδούνι της πόρτας. Απάντησε πρώτα στο τηλέφωνο. Ήταν η αμερικάννα. Του είπε πως δεν ήταν ελεύθερη για την αποψινή βραδιά αλλά την επομένη στις δέκα το πρωί θα μπορούσαν να βρεθούνε και να φάνε μαζί το μεσημέρι. Αυτός δέχθηκε κι έτρεξε ν' ανοίξει του πιτσαδόρου. Ας γινότανε κι έτσι.. Πήρε τη πίτσα και πήγε στη κουζίνα να την ετοιμάσει.

Έτσι ο Πέτρος πέρασε ολόκληρο το Σάββατο στο γραφείο, διορθώνοντας σχέδια. Όταν αργά το βράδυ τελείωσε με τα σχέδια, προτίμησε να γυρίσει μόνος στο σπίτι του και να παρακολουθήσει λίγο τηλεόραση. Πήρε μόνο τηλέφωνο τη Βέρα στον Καναδά και αυτό τον έκανε να νιώσει καλύτερα.

Απόψε την ήθελε κοντά του. Απόψε ένιωσε την αξία της νόμιμης συζύγου. Της μιας, της επίσημης αγαπημένης, που κάνει το πόνο του, πόνο δικό της και τη δυστυχία του, δική της χωρίς παράπονο. Απόψε την σκεπτόταν τρυφερά όλο το βράδυ, μέχρι που τον πήρε ο ύπνος στο καναπέ.

Το πρωί της Κυριακής είχε όλη την άνεση να σηκωθεί με την ησυχία του, να κάνει ένα μπάνιο και να ετοιμαστεί.

Ήταν δέκα η ώρα όταν έφτασε στο ξενώνα νεότητας No. 4

στη πλατεία Βικτορίας. Η Τζένη, έτσι λεγόταν η νεαρή αμερικάνα, τον περίμενε στο πεζοδρόμιο, έξω από την είσοδο του παλαιού κτιρίου που στέγαζε τον ξενώνα.

Τη ρώτησε που θα ήθελε να πάνε και αυτή απάντησε πως του αφήνει την πρωτοβουλία. Αποφάσισε να την πάει στο Πασσαλιμάνι που δεν είχε πάει. Πήρε τη Πειραιώς που την Κυριακή έδειχνε μια πιο ανθρώπινη όψη από εκείνη των εργασίμων ημερών. Πήγανε στο Πειραιά και της έδειξε το λιμάνι. Ήξερε τα παιδιά του Πειραιά και είχε δει το έργο *‘Ποτέ την Κυριακή’*. Του ζήτησε να την περάσει από την οδό Νοταρά να δει τα σπίτια με τα κόκκινα φανάρια και το περιβάλλον, που είχε γυριστεί το έργο. Την πήγε παντού. Στο τέλος καταλήξανε στις παραθαλάσσιες ψαροταβέρνες στο Μικρολίμανο. Εκεί τη ρώτησε τι έγινε ο φίλος της. Μιλούσανε στην αγγλική γιατί τα ελληνικά της Τζένης ήσαν ανύπαρκτα. Στο χρόνο της παραμονής της στην Ελλάδα, είχε μάθει τις βασικές λέξεις που μαθαίνουν οι τουρίστες, είτε από ανάγκη είτε από γούστο. Καμιά φορά μαθαίνουν κάτι, για να το λένε στις πατρίδες τους, όταν γυρίζουνε από το ταξίδι πιο.. σοφοί.

«Έφυγε χτες, γι’ αυτό σου είπα πως δεν μπορούσα να βρεθούμε, όταν μου τηλεφώνησες.»

«Και γιατί δεν έφυγες κι εσύ μαζί;»

«Πέτρο, έχεις δίκιο που με ρωτάς. Σου έχω πει μόνο πως κωλύομαι να επιστρέψω στο Παρίσι. Είναι μια απίστευτη ιστορία. Έχω πάρει μια υποτροφία τριών μηνών για το Παρίσι. Κι έχει περάσει ο ένας. Μου μένουν δύο μήνες

ακόμη, αλλά δεν μπορώ να γυρίσω στο Παρίσι, γιατί βάσει του προγράμματος ανταλλαγής σπουδαστών, εγώ έγινα δεκτή εκεί για να φιλοξενηθώ σε μια γαλλική οικογένεια. Την οικογένεια αυτή την αποτελούσαν ο κύριος, η κυρία και μια κοπέλα δύο χρόνια μικρότερή μου. Ήτανε μια τυπική δεμένη οικογένεια, θα έλεγα μάλλον συντηρητική.

Όταν έφθασα στο Παρίσι, ο κύριος με περίμενε στο αεροδρόμιο και μου πρόσφερε άνθη. Αυτό με συγκίνησε πάρα πολύ. Στη συνέχεια όταν φτάσαμε στο αυτοκίνητο του, μου άνοιξε την πόρτα και περίμενε να την ξανακλείσει. Το βράδυ ερχότανε στο δωμάτιο μου να μου δώσει το.. *'good night kiss'*. Όλα αυτά σε μένα ήτανε πρωτόγνωρα. Δεν τα είχα στην πατρίδα μου, το Αϊντάχο. Μ' εντυπωσιάσανε και με συγκινήσανε τόσο, που μέρα με τη μέρα, ένιωθα να τον ερωτεύομαι και ξαφνικά βρέθηκα παγιδευμένη.

Ερωτεύτήκαμε κι ένα βράδυ που ήρθε να με φιλήσει, εγώ δεν τον άφησα να φύγει. Κάναμε έρωτα απρομελέτητα, έτσι απλά, χωρίς να σκεπτόμαστε πως μπορεί αυτό που κάναμε να έχει κάποια συνέπεια για μένα ή εκείνον ή για τη σύζυγο. Και στην αρχή έτσι φαινότανε το πράγμα, πως η κυρία δηλαδή το ήξερε και το ανεχόταν αφού, όπως μου είπε ο κύριος, η όλη ιστορία θα τελείωνε σε δύο μήνες και δεν θα ήτανε για όλους μας, τίποτε περισσότερο από μια όμορφη ανάμνηση για να την διηγούμαστε. Έτσι το νόμιζα κι εγώ, όπου πριν από πέντε μέρες, μου είπε ο κύριος πως θα μου πληρώνει όλα τα έξοδα να πάω σε όποια χώρα της Ευρώπης θέλω και να συνεχίσω το πρόγραμμά μου, γιατί δεν ήτανε

δυνατό να μείνω άλλο στο σπίτι. Ο λόγος; *“..η κόρη μας τα έχει αντιληφθεί όλα και δεν θέλουμε να της δημιουργηθούν κακές εντυπώσεις για τους γονείς της..”*

Κλάψαμε και οι δύο αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο. Διάλεξα λοιπόν την Ελλάδα και ήρθα εδώ και κάθε εβδομάδα μου στέλνει τα έξοδά μου.»

«Δηλαδή θα είσαι ακόμη στην Αθήνα για δύο μήνες;»

«Ναι, περίπου.. και ξέρεις κάτι Πέτρο; Με μεγαλύτερη ανυπομονησία περιμένω τα τηλεφωνήματά του για ν’ ακούσω τη φωνή του, παρά για να μάθω ότι μου έστειλε τα χρήματα που μου στέλνει »

Ο Πέτρος έμεινε βουβός. Δεν της απήντησε αλλά σκέφτηκε που στο διάβολο του τυχαίνουν όλα αυτά τα.. ψώνια. *Και να δεις πως αυτή τον έχει ερωτευτεί κι όχι ο γάλλος. Ο γάλλος έχει το γαμήσι για καλημέρα ή καληνύχτα. Το ψώνιο θα είναι η Τζένη. Και για να την δοκιμάσει αποφάσισε να της την πέσει. Και σίγουρα θα του αρνηθεί. Είναι βέβαιος πως θα του κάνει την πιστή Πηνελόπη προς τον αγαπημένο της γάλλο εραστή.*

Δεν της είπε τίποτε, πλήρωσε το λογαριασμό και φύγανε. Ακολούθησε τον παραλιακό και στον ιππόδρομο πήρε τη Συγγρού. Στην Ομόνοια ακολούθησε την Γ’ Σεπτεμβρίου και στη πλατεία Βικτορίας που σταμάτησε να την κατεβάσει ..της έσκασε το παραμύθι.

«Θέλεις να μείνουμε μαζί απόψε;»

«Ξέρεις Πέτρο, να.. η ψυχολογική μου κατάσταση από τον πρόσφατο δεσμό μου με τον κύριο Λαβουά, φοβάμαι μήπως

λειτουργήσουν αρνητικά και σε απογοητεύσω. Θα έλεγα να το αφήσουμε γι' αργότερα..»

«Κατάλαβα. Ίσως να έχεις δίκιο. Δύο ερωτικές εμπειρίες μπορεί να σου πέσουνε πολλές.»

Και για να την ειρωνευτεί πιο πολύ, βγήκε και της άνοιξε την πόρτα της μερσεντές και κατέβηκε. Θέλησε να το παίξει γάλλος. Τι πιο πολύ της έκανε ο μεσιέ Λαβουά.

«Θα σε ιδώ αύριο;»

«Οχι Τζένη γιατί φεύγω απόψε για το Λουτράκι. Άλλωστε εσύ θυμάσαι ακόμη έντονα τον κ. Λαβουά και αυτό γίνεται εμπόδιο σε σένα για μια καινούργια σχέση.»

«Πότε θα γυρίσεις;»

«Το ερχόμενο Σάββατο.»

«Θέλεις να ιδωθούμε;»

«Αν έχεις ξεπεράσει τον κ. Λαβουά, πάρε με τηλέφωνο να ιδωθούμε. Αν ακόμη θεωρείς τον εαυτό σου κτήμα του, όχι.. δεν θέλω να σε ιδώ.»

«Ο κεί. Ευχαριστώ για το γεύμα και την ειλικρίνειά σου. Την εκτιμώ ιδιαίτερα.»

«Δεν πειράζει. Μην το αναφέρεις. Δεν ήτανε δα και τίποτε σπουδαίο. Άλλωστε κι εγώ είχα ένα καλό απόγευμα.. Ελπίζω να μου τηλεφωνήσεις, πράγμα που θα σημαίνει ότι θα νιώθεις καλύτερα.»

Μετά από λίγο, έτρεχε στην Εθνική οδό Αθηνών Κορίνθου γυρνώντας στο Λουτράκι. Παρά την επιθυμία του να πάει από το γραφείο για ένα καφέ δεν το έκανε. Αυτό το θυμήθηκε στα διόδια, όταν δύο μπόμπιρες, πλησιάζοντας

στην πλευρά του οδηγού τον ρωτήσανε ευγενικά, εάν ήθελε ένα καφέ φραπέ. Κοίταξε αυτά τα δύο χαριτωμένα παιδιά. Ήταν ένα αγοράκι κι ένα, το πιο μικρό, ξανθό κοριτσάκι. Τα ρώτησε αν είναι συνεταιριάκια.

«Όχι, αδέρφια είμαστε κύριε..» ..του είπαν ευγενικά.

Ο Πέτρος πήρε ένα καφέ κι ένα μικρό μπουκάλι νερό ΗΒΗ. Πλήρωσε τα διόδια μέριασε δεξιά και τακτοποίησε το καλαμάκι στο κύπελλο του καφέ. Άρχισε να τον πίνει και αμέσως ένιωσε την ευεργετική επίδραση της καφεΐνης στα αντανakλαστικά του. Ανάσανε βαθιά.. *Να είσαστε καλά βρε πιτσιρίκια* ..σκέφτηκε.

Του ήτανε συμπαθείς κάτι τέτοιοι λιλιπούτειοι έμποροι. Χαιρόταν αυτά τα παιδιά, που πάσχιζαν από μικρά στην πιάτσα για να εξοικονομήσουν τον επιούσιο, ή την αξία κάποιου ρούχου. Ο Θεός να τα φυλάει και να οδηγεί τα βήματα τους. Θυμήθηκε το γιο του στο Τορόντο. Ήτανε δέκα εννέα χρόνων φέτος και είχε τελειώσει το *Χάι Σκουλ*. Το λύκειο στην Ελλάδα. Μετά τις εξετάσεις του, σ' ένα τηλεφώνημά του, εκείνος του είπε πως ήθελε να κάνει τουρισμό και ο Πέτρος του έβαλε τις φωνές.

«Να μην πας για τουρισμό. Αρκετά ταξίδια έχεις κάνει. Να ψάξεις να βρεις δουλειά. Να γνωρίσεις κόσμο. Να δεις την πιάτσα, να εργαστείς, να μπεις στη παραγωγική διαδικασία και να μάθεις πόσο δύσκολα βγαίνει το χρήμα..»

Δεν του έφερε αντίρρηση και πράγματι βρήκε δουλειά. Και κέρδισε δικά του χρήματα και πήγε στο τέλος των διακοπών του και διαπραγματεύτηκε το πρώτο δικό του

αυτοκίνητο. Και ήτανε τόσο περήφανος όταν πήγε στην τράπεζα και ο διευθυντής ακούγοντας όλα αυτά, τον εμπιστεύθηκε και του έδωσε το δάνειο που χρειάστηκε για να συμπληρώσει τα χρήματα του.

Όταν τελείωσε τον καφέ του, έβαλε μπρος και πάτησε το γκάζι τέρμα μέχρι που βρήκε πάτο. Τα δεκατέσσερα άλογα του κινητήρα μούγκρισαν και η μερσεντές όρμισε ακράτητη στη φαρδιά εθνική οδό προς τη Κόρινθο. Δεν στάθηκε πουθενά παρά μόνο σαν έφτασε στη Γκράβα, στο γραφείο του. Ήτανε μια γεμάτη μέρα. Η παρέα της Τζένης δεν τον ενθουσίασε βέβαια, ιδίως μετά την απίθανη κατάληξή της, αλλά δεν τον έριξε και σε μαύρη απελπισία. Ο Πέτρος είναι από τους ανθρώπους που μπορούν ν' αντλούν χαρά και από τα απλά περιστατικά της ζωής, έστω και αν αυτά αφορούν σε μια απλοϊκή νεαρή τουρίστρια. Και η Τζένη, του ήταν αρκετά συμπαθής. Μιλούσε σωστά αγγλικά για αμερικάνα, απαλλαγμένα από τις πολλές απλοποιήσεις που στο τέλος αρχίζεις ν' αμφιβάλεις ο ίδιος, αν αυτά που μιλάει είναι αγγλικά ή εσύ δεν τα έμαθες σωστά.

Ένιωσε την ανάγκη να πάει κατ' ευθείαν στο κρεβάτι του. Ήταν ευτύχημα που δεν συνάντησε κανέναν στο γραφείο. Ούτε το φύλακα. *Ότι και να ήτανε τα νέα, ας τα μάθαινε την επομένη. Δευτέρα ήταν, είχε καιρό να επιλύσει οποιοδήποτε ζήτημα. Άλλωστε μέχρις αργά, σε φαγάδικο ήτανε στο Πασσαλιμάνι. Δεν είχε καμία όρεξη για βραδινό.* Παρ' όλες όμως αυτές τις σκέψεις κάτι τον έσπρωχνε προς την διπλανή πόρτα, του διαμερίσματος που είχε τα κλειδιά η Μαρία.

Κοίταξε από το παράθυρο του γραφείου στο αντικρινό μπαλκόνι που μπορούσε να βλέπει. Ήτανε φωτισμένο και είχε κρεμασμένη κουρτίνα. Κατάλαβε πως η Μαρία είχε εκμεταλλευτεί το σαββατοκύριακο και είχε μετακομίσει.

Σκέφτηκε να πάει στην ταβέρνα να την ιδεί. Αλλά όχι, δεν θέλησε να δείξει αδυναμία ή σπουδή. Ας ερχόταν αύριο η ίδια να του ανακοινώσει την απόφαση της. Αλλά ποία απόφαση; Οι κουρτίνες γίνανε *..ρουφιάνος*, που καταμαρτυρούσε ότι η Μαρία είχε ήδη μετακομίσει στο διαμέρισμα. Τι να συζητούσε λοιπόν. Αν κτυπούσε, το μόνο που θα κατόρθωνε, θα ήτανε να ενοχλήσει την άρρωστη αδελφή της που δεν τη γνώριζε καν. Και ούτε επειγόταν να τη γνωρίσει. Ποίος επείγεται να γνωρίσει έναν άρρωστο. Ίσως κάποτε να γινότανε κι αυτό, αλλά ας ερχότανε μόνο του. Αυτός δεν θα πήγαινε γυρεύοντας.

Έτσι παραιτήθηκε από τέτοιες σκέψεις και τ' άφησε όλα για την επόμενη μέρα. *Ές αύριο τα σπουδαία* ' ..λοιπόν.

Έκανε ένα χλιαρό ντους κι έπεσε για ύπνο. Έφερε τα χέρια του κάτω από το κεφάλι και μετά κόλλησε τη ματιά του στην οροφή του δωματίου του. Έμεινε έτσι γι' αρκετή ώρα, μέχρι που ξαναπέρασαν από τη μνήμη του όλα τ' απρόβλεπτα του ταξιδιού του. Το κρεβάτι δε σε βοηθάει πάντα για να κοιμηθείς. Στο στρατό είχε συνηθίσει να τον παίρνει πιο εύκολα στη πολυθρόνα. Όμως φαίνεται πως όλη η αποψινή κούραση τον νίκησε και αποκοιμήθηκε.

8. η βάβω.

*Μάτια 'νοιχτά, στόμα 'νοιχτό κ' η γλώσσα της ροδάνι.
Και λέει, λέει η βάβω για 'λουνούς,
αλήθειες, ψέματα που δεν τα βάνει νους.
Κάλιο αλάργα να περνάς, μη σε προκάνει.
(Η βάβω, Α. Κουμανάκος)*

Πρωινό της Δευτέρας. Η μετεωρολογική υπηρεσία είχε προβλέψει λιακάδα. Αλλά αυτή τη φορά ατύχησε. Από νωρίς είχε αρχίσει να βρέχει. Έριχνε κείνο το ψιλοβρόχι που ενώ φαίνεται να μην έχει ιδιαίτερη σημασία, όμως αυτό σου διαπερνά τα ρούχα και φτάνει κατάσαρκα. Ο ουρανός είχε κλείσει δυτικά, πράγμα που έδειχνε πως δεν θα καθάριζε ο καιρός πριν από το μεσημέρι. Ο Πέτρος βγήκε στο δρόμο κι ένιωσε έντονη στο κορμί του τη κρυάδα από το παγωμένο ανεμοβρόχι. Έφερε το χέρι του, κάλυψε το πρόσωπό του και γύρισε στο γραφείο του απογοητευμένος. Με άσχημο καιρό τι οικοδομικές εργασίες να κάνεις. Ο πρώτος που ήρθε να του αναφέρει ήταν ο φύλακας, ο γέρο Μάρκος.

«Τι έχουμε Μάρκο;»

«Τίποτα ιδιαίτερο αφεντικό. Ήρθε αυτή η κυρία, που ήταν εδώ την Παρασκευή και μετακόμισε στο δωάρι του ισογείου. Μου είπε πως το νοίκιασε από εσάς. Την πίστεψα γιατί μου έδειξε τα κλειδιά που της δώσατε.»

«Σωστά σου είπε Μάρκο και καλά έκανες που την άφησες. Τι άλλο έχουμε;»

«Λόγω της βροχής έδιωξα τους εργάτες της αυλής. Οι μπογιατζήδες έχουν έρθει κι εργάζονται στον τρίτο.

Οι μωσαϊκατζήδες δεν φάνηκαν ακόμη. Αυτοί αφεντικό δεν συμμορφώνονται.. *τι έχεις Γιάννη, τ' είχα πάντα.* Δεν κοιτάμε να βρούμε κανέναν άλλο μάστορα, νοικοκύρη να μας τελειώσει τη δουλειά; Αυτοί, δεν αναγνωρίζουνε καλό.»

Ο Πέτρος χάρηκε χωρίς να το δείξει, που ο Μάρκος ένωθε τη δουλειά σα δική του.

«Μάρκο έχεις δίκιο. Αυτό συμβαίνει όμως κάθε Δευτέρα. Γι' αυτό τη λέμε.. *τσαγκαροδευτέρα.* Δύσκολα ξυπνάς για δουλειά όταν έχεις οργιάσει τη Κυριακή το βράδυ. Και στο Λουτράκι, μόλις αρχίσουν να φτάνουν οι τουρίστριες, όλοι γίνονται.. *καμάκια.* Τώρα, γι' αυτούς τους δύο.. τους ξέρω. Αλλά λυπάμαι τους γονείς τους βρε Μάρκο. Και οι δύο τους είναι καλοί άνθρωποι. Τους γνωρίζεις κι εσύ θαρρώ.. το μπάρμπα Βασίλη και τη κυρά Χρυσούλα. Θα πάω ο ίδιος στο σπίτι τους να δω τι συμβαίνει. Μήπως είδες αν έφυγε η κυρία του ισογείου;»

«Όχι αφεντικό. Από τις επτά που είμαι δω, δεν την είδα.»

«Ποία ημέρα μετακόμισε;»

«Το Σάββατο το πρωί.»

«Από πότε μένει μέσα;»

«Από την ίδια μέρα. Από το Σάββατο. Δεν μένει μόνη της. Έχει άλλη μια κοπέλα μαζί της.»

«Το ξέρω.. αδερφή της είναι, άσε τώρα αυτές. Τα υλικά που περιμέναμε ήρθανε;»

«Ήρθαν αφεντικό. Τα έβαλα κάτω στην αποθήκη. Εκεί έχω αφήσει και τα δελτία αποστολής.»

«Εντάξει Μάρκο. Εγώ πάω μια βόλτα να ιδώ τα συνεργεία

και μετά θα πάω στις κυρά Χρυσούλας, να δω τι κάνουν αυτοί οι σύγχρονοι Λατίνοι εραστές. Αν με ζητήσει η κυρία του ισογείου, πες της ότι λείπω και πως θα πάω κατά τις δύο στη ταβέρνα για φαγητό και θα την ιδώ εκεί.»

..και άρχισε να μετρά τα σκαλιά μέχρι τον τρίτο όροφο που δούλευαν εκεί οι μπογιατζήδες. Του άρεσε το κουβεντολόι με το Γρηγόρη.

Έμεινε για καμπόση ώρα με τους μαστόρους και μετά κατέβει και πήρε το δρόμο για το σπίτι της κυρά Χρυσούλας. Στο μεταξύ, παρά την αρχική του εκτίμηση, η βροχή είχε σταματήσει τελείως. Η νέφωση αραιώσε και ο ουρανός είχε ξανοίξει. Λίγα σύννεφα που και που και ο ήλιος είχε αρχίσει να παίζει κρυφτό μαζί τους. Κοίταξε ευχαριστημένος τον ουρανό και τον μαγιάτικο ήλιο. Μετά έφερε ολόγυρα τη ματιά του και είδε με ευχάριστη έκπληξη, πως παντού κρεμόντουσαν δροσοσταλίδες. Στα φύλλα και στα κλαριά των δένδρων, στις σιδεριές των μπαλκονιών και στα καλώδια του ηλεκτρικού. Κι' όπως τις φώτιζε το ηλιόφως, φάνταζαν σαν χρυσόδετα διαμάντινα σκουλαρίκια. Δεν μετάνιωσε που προτίμησε να πάει με τα πόδια μέχρι το σπίτι της κυρά Χρυσούλας. Δεν ήτανε δα και τόσο μακριά. Μερικές δρασκελιές δρόμος.

Τη βρήκε καθισμένη στο κεφαλόσκαλο της πολυκατοικίας που έμενε, στον ίδιο μαχαλά, στη Γκράβα όπως είναι γνωστή η γειτονιά αυτή, στους πρόποδες των Γερανείων. Συζητούσε με την απέναντι γειτόνισσα και σχολίαζε τα κοινωνικά του Λουτρακίου με περισσή γνώση και λαϊκή γλαφυρότητα. Η

κυρά Χρυσούλα έβλεπε μόνο από το ένα μάτι. Το άλλο ποτέ δεν έμαθε κανείς τι ακριβώς έγινε και το έχασε. Στη θέση του χαμένου έβαλε ένα γυάλινο το οποίο ίσως από κακή χειρουργική επέμβαση, ίσως από αστοχία του ίδιου του μηχανισμού, έμενε ακίνητο. Το μάτι λοιπόν αυτό, η κυρά Χρυσούλα, άλλοτε το φορούσε και σε κοιτούσε αλλήθωρα και άλλοτε το έβγαζε και τότε φορούσε ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά είτε ήλιος ήταν, είτε κατάμαυρη συννεφιά και τότε θύμιζε τη Γεωργία Βασιλειάδου στο ρόλο της 'Καφετζούς'.

Μπορεί η κυρά Χρυσούλα να έμεινε μ' ένα μάτι, αυτό όμως το μάτι έβλεπε για δύο. Τίποτα δεν της ξέφευγε. Ήταν ενημερωμένη για όλη τη κοινωνική ζωή, της μικρής πόλης του Λουτρακίου.

Εκείνο το πρωινό, η Χρυσούλα φορούσε το γυάλινο μάτι και ήτανε γελαστή και χαρούμενη. Αμφιλεγόμενης καταγωγής, έλεγε πως γεννήθηκε στην Αμερική. Ότι ήρθε με τον πατέρα της στην Ελλάδα πριν από τον πόλεμο του 1940, μα για κακή τους τύχη χάσανε τα διαβατήρια. Δικαιολογία αληθοφανής και πιστευτή. Και γιατί να μην γίνει πιστευτή, αφού η κυραχρυσούλα ..δεν συνελήφθη πουθενά ψευδόμενη. Πάντα έλεγε την αλήθεια, γιατί δεν είχε κανένα λόγο να τη κρύψει. Ακόμη και όταν ήτανε σε βάρος της. Αυτή θα το μολόγαγε χασκογελώντας.

Η ιταλική κατοχή τους έκλεισε πατέρα και κόρη στην Ελλάδα. Την εποχή εκείνη ήτανε στα είκοσι. Ο μαστρογρηγόρης ο μπογιατζής, γέννημα θρέμμα κι' αυτός του Λουτρακίου, γιος χασάπη που ήρθε φευγάτος από τη

Σμύρνη, του είχε εμπιστευτεί πως στα νιάτα της η κυρά Χρυσούλα υπήρξε καλλονή και πολύ την κυνηγούσαν. Μια κοπέλα πάνω στα ντουζένια της. Αφράτη σαν τη φρέσκια φραντζόλα και μεστωμένη σαν τη νιοσκαμμένη γη, που είναι έτοιμη να δεχθεί το σπέρμα και να δώσει τους καρπούς της. Κι αυτή όπως ήτανε φυσικό, το πήρε πάνω της κι έγινε ζωηρή. Έτρεχε ακράτητη και καλούσε τ' αρσενικό όπου κι' όταν τόβρισκε. Και δεν είχε και μεγάλη δυσκολία γι' αυτό.

«Μην έχεις όμως πολλά-πολλά με τη Χρυσούλα και σε γράψει στα κατάστιχα, γιατί η Χρυσούλα, είναι το μητρώο του Λουτρακίου.»

..και συνέχισε με απίθανες ιστορίες από την πολυτάραχη ζωή της κυρά Χρυσούλας.

«Τι λες βρε Γρηγόρη. Αυτή έχει μεγάλα παιδιά, έχει άνδρα νοικοκύρη, κρατάει μια χαρά το σπίτι της. Τι είναι αυτά που λες... Δεν κολλάνε..»

Τον Πέτρο, δεν τον ενδιέφεραν αυτά, τα θεωρούσε κακοήθειες. Ιστορίες μπαγιάτικες, σαράντα χρόνων παρελθόν που μυρίζανε μούχλα. Στο κάτω-κάτω όλοι έχουνε το παρελθόν τους και τους ανήκει. Το παρόν μετράει.

«Τα στερνά νικούν τα πρώτα Γρηγόρη. Από την κατοχή μέχρι σήμερα, έχουνε περάσει σαράντα χρόνια. Αυτά που λες εσύ τώρα, είναι πια αντικείμενο του ιστορικού. Το θέμα είναι, τι κάνει τώρα η κυρά Χρυσούλα. Εκείνο που μετράει είναι 'το τώρα'. Και τώρα, εγώ ξέρω πως μεγάλωσε τρεις λεβέντες που πήγανε στρατιώτες και γυρίσανε τιμημένοι. Γιατί είναι τιμή να υπηρετείς την πατρίδα.»

Συνέχισε για το σπίτι της κυρά Χρυσούλας. Ήθελε να διαπιστώσει ο ίδιος, γιατί οι δύο της γιοι, δεν είχαν έρθει το πρωί στο γιαπί για δουλειά. Οι γιοι της, ήτανε και οι δύο οικοδόμοι. Στρώνανε μάρμαρα, κεραμικά πλακίδια ακόμη και μωσαϊκά. Η πολυκατοικία βρισκότανε στο στάδιο της επένδυσης των δαπέδων και η απουσία τους θα έφερνε τη δουλειά πίσω. Το καλοκαίρι στο Λουτράκι, οι τεχνίτες είναι δυσεύρετοι. Όλοι προτιμούνε να δουλεύουνε στ' αυθαίρετα που δίνουνε καλύτερες αμοιβές.

«Που είναι τα παιδιά κυρά Χρυσούλα; Γιατί δεν ήρθανε στη δουλειά;»

«Ναι τώρα μάλιστα. Ποιά δουλειά. Αυτοί τώρα ήρθανε για ύπνο. Για τράβα του λόγου σου, κύργε Πέτρο μου, μέσα να τους ξυπνήσεις.»

«Και που γύριζαν όλη τη νύχτα;»

«Που θες να ξέρω 'γω, σάματις μου λένε; Ο ένας με μια παστρική που τα 'χει. Χρύσα τη λένε. Και ο άλλος με τις τουρίστριες. Βλέπεις σαν μπαίνει το καλοκαιράκι και οι δυο ξεμυαλίζονται.»

«Καλά.. το Κώστα τον είδα χτες το βράδυ στο *Zorba* με τη Χρύσα. Μου τη σύστησε. Με φώναξε και τους κέρασα. Φαινότανε μια χαρά κοπέλα. Γιατί τη λες παστρική; Το πράγμα έδειχνε πως το πηγαίνουνε για σοβαρό σκοπό. Γι' αυτό και τους κέρασα. Μάλιστα τους πρότεινα να γίνω και κουμπάρος. Δεν θα την παντρευτεί;»

Τι ήτανε που το είπε αυτό.. «Χα! Χα! Χα! Χα! Χα!»

..ακούστηκε ηχηρό το γέλιο της κυρά Χρυσούλας.

«Γιατί γελάς κυρά Χρυσούλα;»

«Γιατί γελάω; Μα είναι πράγματα αυτά που ρωτάς κύργε Πέτρο μου; Η Χρύσα που γνώρισες, δεν έχει αφήσει πούτσα για πούτσα στο Λουτράκι. Αυτή θα πάρει ο Κώστας μου; Ξέρεις πια είναι η Χρύσα;»

«Όχι, πως να ξέρω, χτες την είδα για πρώτη φορά τη κοπέλα. Δεν τη ρώτησα δα και τι καπνό φουμάρει.»

«Περίεργο, γιατί αυτή που κέρασες, κύργε Πέτρο μου, δεν είναι για γάμο.. γιατί αυτή είναι μια ψωλοδιαλέχτρα πρώτης γραμμής. Θεός να σε φυλάει, αλλά φαίνεται πως σε φύλαξε, που δεν την είχες μέχρι τώρα συναντήσει στη στράτα σου. Τώρα όμως που την γνώρισες.. φυλάξου. Πρόσεξε μην σου την πέσει.»

«Και γιατί, κυρά Χρυσούλα μου να μου την πέσει εμένα; Εγώ είμαι παντρεμένος άνθρωπος. Δεν έχει να περιμένει τίποτε από μένα. Χαθήκανε τόσα ανύπαντρα παλικάρια;»

«Χα! Χα! Χα! Χα! Χα!..»

Ακούστηκε πιο ηχηρό και πιο ειρωνικό, αυτή τη φορά, το γέλιο της κυρά Χρυσούλας.

«Και ποιος σου είπε κύργε Πέτρο μου, πως η Χρύσα θα ερχότανε να σε παντρευτεί. Αυτή να πηδηχτεί θέλει. Ψωλές δοκιμάζει. Γι' άνδρα δεν νοιάζεται. Κάθε βράδυ παντρεμένα είναι. Αυτή δεν θέλει ένα και καλό, τον ίδιον κάθε βράδυ στο μαξιλάρι της, μοναδικό και τιμημένο. Η Χρύσα θέλει έναν η και πολλούς, διαφορετικούς κάθε βράδυ. Αυτή δεν αφήνει, κύργε Πέτρο μου, πούτσα να στάξει στο χώμα. Το θεωρεί κρίμα. Κατάλαβες τώρα; »

«Ε.. όχι, διάβολε, δεν κατάλαβα. Πως ένα νέο και ωραίο κορίτσι έτοιμο για παντρεία, να μην θέλει να παντρευτεί. Σπίτι δεν έχει; Δεν τη μαζεύουν;»

«Κύργε Πέτρο μου.. τι να πω. Βλάκας δε μου φαίνεσαι. Τι σπίτι; Μόνη της μένει και όπου μέρα της και όπου νύχτα της. Ούτε ξέρει κανένας πούθε κρατάει η σκούφια της. Κανένας δε νοιάζεται για δαύτη. Έτσι κι αυτή όπου το πετύχει το πνίγει το κουνέλι. Του κοριτσιού, πως αλλιώς να το πω. Του αρέσει το γαμήσι. Ούτε τώρα δεν κατάλαβες;»

Ναι, τώρα ο Πέτρος είχε καταλάβει. Για πρώτη φορά άκουγε τέτοιους χαρακτηρισμούς. Λίγο τραβηγμένους, αλλά φραστικά επιτυχείς. Ναι τώρα κατάλαβε. Κατάλαβε ότι δεν έβγαινε τίποτα απ' αυτόν το διάλογο. Ούτε φαινότανε πια πιθανό να πάρει αυτούς τους ανεύθυνους ερωτύλους, τους γιους της, για δουλειά σήμερα.

Μια χαμένη μέρα, ..σκέφτηκε.

Αποφάσισε να φύγει. Τη χαιρέτισε και πήρε το δρόμο για το γιαπί σκεπτικός. Στ' αφτιά του όμως αντηχούσε το ηχηρό γέλιο της κυρά Χρυσούλας. «Χα! Χα! Χα! Χα! Χα!»

Ξαναγύρισε στο γραφείο του και ο Μάρκος τον ενημέρωσε με τα νεώτερα:

«Η κυρία πέρασε και ρώτησε που είσαστε. Της είπα ότι μου είπατε να πω κι έφυγε. Κάτι ακόμη. Σας πήρε τηλέφωνο η δεσποινίς Μαίρη από το γραφείο της Αθήνας.»

«Καλά Μάρκο, κάνε μια βόλτα να ελέγξεις τα φρεάτια της πίσω αυλής μήπως κλείσανε από τα νερά της βροχής.»

Ο Μάρκος έφυγε και ο Πέτρος άρχισε να σκέπτεται όλα αυτά που διαδραματιστήκανε τις τελευταίες ημέρες.

Ήρθανε στη σκέψη του σαν κινηματογραφικό έργο όλα τα συμβάντα με τη Μαρία, τη Τζένη, τη Μαίρη που δεν ήρθε στη δουλειά και τώρα με τη δύστυχη τη Χρύσα και με όσα στολίδια τη φόρτωσε η κυρά Χρυσούλα. Έχουνε και το ίδιο όνομα τρομάρα τους. Και οι τέσσερες, όλες μοναχικές κοπέλες που κυνηγάνε χίμαιρες και άπιαστα όνειρα.

Πόση δυστυχία μπορεί να κρύβει αυτή η μοναξιά. Και που μπορεί να οδηγήσει τελικά. Κορίτσια που τα βλέπεις και τα χαίρεσαι εμφανισιακά, μα που η έλλειψη προστασίας και οικογενειακής φροντίδας, τούς έχει αποστερήσει τα ηθικά ερείσματα πάνω στα οποία θα μπορούσαν να στηρίζουν το οικοδόμημα μιας ολοκληρωμένης και σωστής προσωπικότητας. Και τα μεν κορίτσια, στο κάτω κάτω, άντε, όσα τελικά χάσουν και τα τελευταία ίχνη του αυτοσεβασμού τους και της αυτοσυγκράτησης, να καταντήσουν στο χάλι της φτωχιάς Χρύσας, όπως την ζωγράφισε τόσο παραστατικά η κυρά Χρυσούλα. Τα αγόρια όμως; Αυτά δεν κινδυνεύουν να παρασυρθούν και να παραστρατήσουν; Αυτά είναι που κινδυνεύουν περισσότερο και από τα κορίτσια. Γιατί τα αγόρια, τι θα γίνουν μακριά από την οικογένεια και τη γονική μέριμνα; Μια παροιμία λέει 'ξαναπάς εκεί που πρωτογλυκάθηκες.' Στα reality show, σχεδόν το σύνολο των ομοφυλοφίλων που εμφανίζονται, προέρχονται από διαλυμένες οικογένειες. Αυτά τον κάνουν να κρατάει τη γυναίκα του κοντά στο γιο τους που σπουδάζει.

Από τις θλιβερές αυτές σκέψεις τον διάκοψε ο Μάρκος.

«Αφεντικό σου έφερα ένα καφέ. Είδα πως δεν κατέβηκες σήμερα στο καφενείο. Συμβαίνει τίποτε;»

«Τι να συμβαίνει μωρέ Μάρκο. Στενοχωρήθηκα στις κυρά Χρυσούλας. Με προβλημάτισε πολύ. Πόσες στενοχώριες μπορεί ν' αντέξει ένας άνθρωπος;»

«Αφεντικό πιες το καφεδάκι σου και μη πας γυρεύοντας για δύσκολα. Άσε το κόσμο να βράζει στο ζουμί του. Καθ' ένας ζει τη ζωή που του ταιριάζει. Μόνοι μας φτιάχνουμε τη ζωή μας. Δεν έχεις ακουστά την παροιμία που λέει.. *όπως στρώσεις θα κοιμηθείς*;»

«Φαίνεται Μάρκο να έχεις δίκιο, μα πάλι το πρόβλημα παραμένει και νομίζω πως δεν πρέπει ν' αδιαφορούμε.»

«Δεν εννοώ αυτό αφεντικό, αλλά να.. δε μπορείς μόνος εσύ ή και ο όποιος άλλος έχει την ευαισθησία να βλέπει το πρόβλημα, να σηκώνεις όλη τη δυστυχία του κόσμου.»

«Δεν έχεις άδικο Μάρκο, αλλά αυτή η δυστυχία όπως τη λες, ενοχλεί και σου χαλάει την καθημερινή σου γαλήνη. Πρέπει να είσαι πολύ χονδρόπετσος να μην ενοχλείσαι. Ας δοκιμάσω όμως τώρα το καφεδάκι σου, όπως το είπες. Πως τον έχεις κάνει Μάρκο;»

«Μέτριο αφεντικό. Σ' έχω ακούσει που το παραγγέλνεις.»

«Εντάξει Μάρκο, αφού είναι όπως το παραγγέλνω, θα το πιω στην υγεία σου.»

9. συμφωνίες.

*Πέντε πάνω, πέντε κάτω, θα τα βρούμε
και συνέταιροι στο μαγαζί θα μπούμε.
Θα δουλεύεις, θα δουλεύω, θα κερδίζουμε.
Και τον έρωτα κι' αυτόν, θα τον φροντίζουμε.
(Η συμφωνία Α. Κουμανακος)*

Ώρα ήτανε δύο παρά τέταρτο. Πήρε το αυτοκίνητο του και κίνησε για την ταβέρνα του Γιώργου. Πεινούσε σα λύκος. Από το πρωί ήτανε μόνο με τον καφέ του Μάρκου. Έφτασε στο μαγαζί σε δύσκολη ώρα. Ένα τουριστικό πούλμαν απ' έξω από την ταβέρνα, έδειχνε πως η Μαρία θα είχε δύσκολο μεσημέρι. Μπήκε στο μαγαζί και διαπίστωσε πως η σάλα ήτανε γεμάτη νεαρά παιδιά που είχαν έρθει εκδρομή. Ο Γιώργος συνεχώς σερβίριζε ή μάζευε κενά πιάτα ενώ η Μαρία δεν φαινότανε πουθενά. Ο Πέτρος έριξε μια ματιά σε όλη τη αίθουσα και τον έπιασε βαθιά απελπισία. Δεν υπήρχε ούτε ένα τραπέζι άδειο. Από τη δύσκολη θέση τον έβγαλε ο Γιώργος, ο ταβερνιάρης που τον φώναξε..

«Κυρ' Πέτρο.. εδώ.»

Ο Πέτρος τον κοίταξε και είδε να του δείχνει ένα τραπέζι στη γωνιά κοντά στην πόρτα της κουζίνας, που όμως και αυτό ήτανε πιασμένο από ένα πελάτη, που από μακριά δεν τον αναγνώρισε. Φαινότανε σαν οικοδόμος στην δική του περίπου ηλικία. Όταν πλησίασε και διάκρινε καλύτερα τα χαρακτηριστικά του πελάτη, είδε πως ήτανε ο Λουκάς, ο φιλόσοφος χτίστης, που του είχε χτίσει τις τουβλοδομές της

πολυκατοικίας. Έπινε μόνος του τσιμπολογώντας μια μερίδα κοκκινιστό. Σκέτο στουρνάρι από την Παρνασίδα. Είχε έρθει στο Λουτράκι να βοηθήσει ένα συνάδελφο του και ξέμεινε κι αυτός.

Αριστοτέχνης στη δουλειά του ήταν ο Λουκάς και όταν έχτιζε ήτανε σα' να κεντούσε. Ήθελε δύο εργάτες να τον τροφοδοτούν με τούβλα και λάσπη. Δεν είχε ανάγκη ούτε στάθμες να σημαδέψει, ούτε ζύγια να κρεμάσει. Εκεί που άφηνε το τούβλο, εκεί κι έμενε. Και η δουλειά του φτούραγε γιατί δούλευε για δυο. Αυτός ο βουνίσιος μάστορας, είχε κι ένα άλλο προσόν. Ήτανε καλός Χριστιανός. Συνήθιζε να πηγαίνει κάθε Πάσχα στους Άγιους τόπους για να λουστεί στις φωτιές από τον Πανάγιο Τάφο, όπως έλεγε.

Ακόμη κάθε καλοκαίρι πήγαινε στο Άγιο Όρος και δούλευε εθελοντικά στα μοναστήρια, σ' όποιο από αυτά είχε ανάγκη, παίρνοντας μαζί του μερικούς ακόμη οικοδόμους. Ο Λουκάς λοιπόν, διαβάζοντας την Αγία Γραφή, είχε γίνει, εκτός από καλός Χριστιανός κι ένας πρωτότυπος φιλόσοφος.

«Γεια σου Λουκά. Τόσο νωρίς τρως;»

«Ε! να αφεντικό.. κάνω ένα μερεμέτι πίσω στην αυλή κι έκανα διάλειμμα. Και τα είπαμε λίγο δω με τη Μαρία. Τις έλεγα για το Άγιο φως. Εσύ.. πως από εδώ;»

«Μα για φαγητό, όπως κι εσύ.»

«Για σένα, με ρώτησε ο Γιώργος, αν θέλω παρέα;»

«Έτσι φαίνεται.»

«Κόπιασε, κάθισε όπου θέλεις. Και βέβαια θέλω παρέα.»

«Ωραία λοιπόν, θα έχουμε και μια καλή συζήτηση. Πήγες

και φέτος στους Άγιους Τόπους;»

«Πήγα αφεντικό και για όσο μπορώ, θα πηγαίνω κάθε χρόνο. Χαίρομαι να νιώθω τις φωτιές του Άγιου τάφου να με περιζώνουν και να με λούζουν χωρίς να με καίνε.»

Ο Πέτρος δε του απάντησε. Κάθισε στη καρέκλα που του έσυρε ο Λουκάς και δοκίμασε το κρασί που τον κέρασε. Σε λίγο ήρθε και ο Γιώργος κι έφερε σερβίτσιο για τον Πέτρο.

«Θα έρθει η Μαρία να σε περιποιηθεί.»

..είπε στον Πέτρο κι έφυγε χωρίς καμιά άλλη εξήγηση. Πράγματι, σε λίγο έφτασε η Μαρία περιποιημένη αυτή τη φορά φορώντας μια μπλούζα ροζ, λευκά παπούτσια πάνινα της δουλειάς και με περιποιημένες τις ξανθές μπούκλες της.

«Γεια σας» ..είπε και κάθισε σε μια τρίτη καρέκλα.

«Γεια σου και σένα Μαρία. Σήμερα είσαι στις ομορφιές σου. Τι έχει σήμερα ο Γιώργος; Δεν θέλησε να πάρει παραγγελία και μου είπε πως θα με σερβίρεις εσύ.»

«Το ξέρω. Εγώ του το ζήτησα.»

«Τι του ζήτησες δηλαδή;»

«Να σε σερβίρω εγώ. Από χτες.. πολλά έχουν αλλάξει εδώ. Του είπα ότι νοίκιασα το διαμέρισμα στη πολυκατοικία και ότι μετακόμισα και θα μείνω κι εγώ μαζί με την αδελφή μου. Τότε μου πρότεινε, αν θέλω, να παραμείνω στο μαγαζί, εξαγοράζοντας το μισό ώστε να είμαστε συνέταιροι. Εγώ δέχτηκα και από σήμερα είμαι συνιδιοκτήτρια με το μισό μαγαζί. Σήμερα, λοιπόν, κερνάει η νέα διεύθυνση. Αν δεν έχεις να παραγγείλεις κάτι συγκεκριμένο, άφησε 'μένα να κανονίσω το φαγητό σου.»

Λέγοντας αυτά, άπλωσε τα χέρια της, έπιασε τα χέρια του Πέτρου και συνέχισε..

«Είσαι ευχαριστημένος;»

«Μαρία αν αυτό είναι εκείνο που συ θέλεις, γιατί εγώ να έχω αντίρρηση; Αφού σε βλέπω ευχαριστημένη, ελπίζω ότι αυτό θέλεις. Όσο για το φαγητό, ας είναι, κάνε.. παιχνίδι. Ότι και να κάνεις, σίγουρα θα είναι νόστιμο.»

Έφυγε κολακευμένη και ξαναγύρισε με ένα μισόκιλο κόκκινο κρασί.

«Από το ίδιο για ν' ανάψουν οι φωτιές.» ..είπε κι έφυγε. Ο Πέτρος τότε σκέφτηκε..

‘Πάλι αυτές οι φωτιές. Μήπως ο Λουκάς την ξεσηκώνει με τις φωτιές του Πανάγιου Τάφου;’

Στο μεταξύ η Μαρία ξαναγύρισε με πιάτα και μαχαιροπήρουνα. Ακολούθησαν σαλάτες και στο τέλος μια πιατέλα μ' έναν μεγάλο σαργό βραστό, με κρεμμύδια.

«Κυρία ιδιοκτήτρια, αυτό για να γίνει θέλει ώρα. Πως γίνεται να είναι έτοιμα όλα αυτά τα πράγματα;»

«Πέτρο, μου φαίνεται πως ξεχνάς πολύ εύκολα. Δεν μου άφησες ειδοποίηση ότι στις δύο θα έρθεις για φαγητό; Ε.. λοιπόν, είχα το χρόνο να φτιάξω το σαργό και να είναι έτοιμος στις δύο.»

Στη συνέχεια κάθισε στη καρέκλα που καθόταν νωρίτερα, πριν έρθει ο Πέτρος στο μαγαζί και αφού σερβίρισε τους δύο άνδρες, σήκωσε το ποτήρι της και είπε..

«Σε ότι θέλει ο καθ' ένας.»

«Εγώ θα πω για καλή επιτυχία στη νέα σου ιδιότητα.»

Ο Λουκάς τα είχε χάσει. Δεν ήξερε τι να ρωτήσει. Ήπια και αυτός το κρασί του, δοκίμασε το σαργό που του έβαλε η Μαρία κι ευχήθηκε και αυτός με τη σειρά του καλά κέρδη. Μετά από λίγο, σαν ζήτησε να φύγει, ο Πέτρος δεν τον κράτησε. Ήθελε να μείνει μόνος με τη Μαρία.

«Εντάξει Λουκά, άλλωστε δουλεύεις τώρα και δεν πρέπει να πίνεις. Βλέπεις.. *‘εργάτης μέθυσος ού πλουτισθήσεται’* Έτσι δε λέει η Αγία Γραφή;» (*Σοφία Σειράκ, ΙΘ’*)

«Αφεντικό πράγματι έτσι λέει η Αγία Γραφή αλλά θα σου απαντήσω κι εγώ με τη συνέχεια του ίδιου κειμένου. *‘..οἶνος και γυναῖκες αποστήσουσι συνετούς.’* Άντε γεια σας τώρα..»

..και ο Λουκάς έφυγε χαμογελώντας. Σαν μείνανε μόντοι με τη Μαρία, ο Πέτρος έφερε το θέμα στις φωτιές.

«Πέτρο δεν έχω τώρα όρεξη για ιστορίες με φωτιές. Οι φωτιές μου έχουνε γίνει εφιάλτης. Ίσως ήτανε λάθος μου που τις ανάφερα από την αρχή, αλλά να... ήμουνα πολύ αγχωμένη με δαύτες. Μπορεί ακόμη να διαβάζω πολύ βιβλία που μου δημιουργούν απορίες κι ερωτήματα. Και αυτός ο Λουκάς όλο για τις φωτιές του Άγιου Τάφου μου μιλάει. Μια άλλη φορά θα τα πούμε και αυτά. Να είσαι βέβαιος.»

«Τότε ας φύγω κι εγώ.»

Η Μαρία δεν απήντησε αμέσως. Φαινόταν αφηρημένη σαν να ταξίδευε σε άλλους κόσμους, ξένους κι αλαργινούς. Κάπου μακριά, έξω από τη σάλα και ίσως πέρα και από τη γη μας που πατούμε. Η τελευταία όμως φράση του Πέτρου ότι θα φύγει, μονομιάζ την συνέφερε. Τίναξε το ωραίο κεφάλι της σαν να έδωξε κάποια άσχημη εικόνα.

«Όχι, δεν θα φύγεις έχουμε να μιλήσουμε. Ασφαλώς θα έχεις καταλάβει πως το διαμέρισμα το κράτησα και ήδη μετακόμισα. Η αδελφή μου βολεύτηκε μια χαρά. Μόνο που επέμενε να μην την αφήσω μόνη και να μείνω κι εγώ μαζί της. Επέμενε να πάρουμε μαζί μας και το παιδί. Εδώ δεν την άκουσα. Εδώ στην Ελλάδα είμαι Πέτρο για να τακτοποιήσω το παιδί. Δεν μπορώ έτσι πρόχειρα να τ' αλλάξω όλα.

Την απόφασή μου αυτή, την είπα όσο πιο καθαρά μπορούσα και στο Γιώργο. Αυτό τον έχει στενοχωρήσει. Δεν περίμενε πως θα τον άφηνα. Ίσως το περίμενε γιατί δεν έπεσε και του πεθαμού. Η μόνη του έγνοια ήταν.. *‘τι θα έλεγε ο κόσμος που μας νόμιζε παντρεμένους’* και ζήτησε να μην του πάρω το παιδί.

‘Ε! Θα πούμε ότι χωρίσαμε.. τόσοι και τόσοι χωρίζουν. Πέσε ότι είχα προβλήματα με την αδελφή μου, που εσύ δεν μπορούσες να τ’ αντιμετωπίσεις’.

Κι εδώ που τα λέμε Πέτρο, τα προβλήματά μου είναι με τη Νατάσσα, την αδελφή μου και όχι με το Γιώργο. Αυτός μπορεί να είναι αδικημένος στην εμφάνιση, αλλά κατά βάθος είναι ανθρωπάκι. Η απάντησή μου λοιπόν ήταν αρνητική, διότι πλέον είχα να κοιτάζω δύο ανθρώπους και ακόμη είχα χρήματα για τη συντήρησή μας. Τότε μου έκανε μια πρόταση ενδιαφέρουσα και νομίζω είναι έντιμη. Μου πρότεινε να μου πουλήσει τη μισή επιχείρησή της ταβέρνας και να υιοθετήσει τον μικρό μου γιο τον Κωστάκη. Δεν την απόρριψα τη πρόταση, αλλά κράτησα επιφύλαξη να του απαντήσω, για να ρωτήσω και σένα. Θέλω να εκτιμήσεις

πόσο κάνει η επιχείρηση εκτός από το κτίριο. Θέλει να φαίνομαι στο μαγαζί. Ακόμη θέλω να σε συμβουλευτώ και για το παιδί.»

Ο Πέτρος την κοιτούσε όσο μιλούσε και δεν μπορούσε να καταλάβει. Αφού μόνη μπόρεσε να κάνει όλα αυτά τα πράγματα, τι τάχα έφερε αυτή τη κοπέλα τόσο κοντά του; Ήταν έξυπνη και τα κατάφερνε. Συνεπώς τα προβλήματα ήτανε μια καλή πρόφαση. Συναντηθήκανε δύο φορές και ζήσανε δύο ώρες ερωτικής φαντασίωσης και την είδε να κλαίει και τα δάκρυά της του φάνηκαν δάκρυα πόνου και ειλικρίνειας. Άξιζε άραγε τη συμπάθειά του ή είχε να κάνει με μια πανούργα και καπάτσα γυναίκα που εκμεταλλευότανε τις ευκαιρίες που δημιουργούσε ή της ανοιγόntonτουσαν. Τότε την πίστεψε μα τώρα αναρωτιέται μήπως γελάστηκε. Αποφάσισε να μιλήσει και με το Γιώργο. Την κοίταξε και τη ρώτησε..

«Αυτά στα ζήτησε ο Γιώργος;»

«Ναι, και δέχτηκε ακόμη τη πρότασή μου να αποτιμήσεις εσύ την αξία της επιχείρησης. Εκείνο που θέλω τώρα από σένα Πέτρο, είναι να κάνουμε το συμφωνητικό για το σπίτι και να φωνάξουμε και το Γιώργο, να καταλάβεις πως εννοεί το συνεταιρισμό αυτό. Εγώ δεν πολυκαταλάβαινα όλα όσα μου έλεγε. Από εταιρείες έχω μαύρα μεσάνυχτα. Το μόνο που ξέρω είναι, πως αν κάτι δεν πάει καλά στην εταιρεία, ο χαμένος είναι αυτός που βάζει τα μετρητά.»

«Ξέρεις το σπουδαιότερο και αυτό είναι αρκετό.»

Την ώρα εκείνη ο Γιώργος είχε τελειώσει με την κουζίνα και οι τελευταίοι πελάτες είχανε φύγει. Τον φωνάξανε και

ήρθε στο τραπέζι. Ο Πέτρος τον ρώτησε εάν ήτανε αλήθεια όσα του είπε η Μαρία και τι σκόπευε να της μεταβιβάσει.

«Κύριε Πέτρο. Η Μαρία έχει βοηθήσει να γίνει αυτό το μαγαζί. Θέλω κι εγώ τώρα που είναι να φύγει, να κάνω κάτι γι' αυτήν. Θέλω να τη βάλω μέσα στο μισό μαγαζί, στην επιχείρηση, όχι στο κτίριο. Υπολόγισε συ, πόσο κάνει όπως είναι, πέντε πάνω πέντε κάτω, δεν χάθηκε ο κόσμος. Θέλω να έρχεται δω σα κυρά, όχι σα γκαρσόνα. Αυτό είναι όλο..»

Ο Πέτρος είδε πως η Μαρία δεν του είχε αλλάξει τίποτε και τους ζήτησε τρεις ημέρες προθεσμία να εξετάσει και να εκτιμήσει τα πράγματα και τους ρώτησε αν θα αποδεχθούν και οι δύο τις προτάσεις του, αλλιώς να μην χάνει το καιρό του με συζητήσεις. Τον διαβεβαίωσαν ότι θα δεχόντουσαν τις προτάσεις του. Φαίνονταν να το έχουν αποφασίσει.

«Εντάξει λοιπόν. Αύριο θα έρθω να κάνω μια απογραφή του τι υπάρχει, να έχετε δω και τα βιβλία να δούμε την οικονομική κατάσταση της επιχείρησης. Εγώ πάω τώρα και θα έρθω αύριο το μεσημέρι.»

«Πέτρο σε παρακαλώ, αύριο, έχε μαζί σου και το μισθωτήριο για να σου δώσω τα χρήματα. Ακόμη κάτι. Θα με περιμένεις δύο λεπτά να πάρω λίγο φαγητό για την αδελφή μου και να με ανεβάσεις στη Γκράβα;»

Μετά από λίγο, οι δύο τους στο αυτοκίνητο, ανέβαιναν για τη Γκράβα. Για μερικά λεπτά δεν αντάλλαξαν κουβέντες. Είχαν αφεθεί και οι δύο στις δικές του σκέψεις. Η Μαρία σκεπτότανε πως.. *μέσα σε τρεις ημέρες, πόσο είχε αλλάξει η ζωή της. Πόσο καταλυτική υπήρξε η παρουσία του Πέτρου.*

Πριν τρεις ημέρες ούτε που τον γνώριζε. Σήμερα, νιώθει τόση εμπιστοσύνη και σιγουριά μαζί του. Είχε δίκιο ο γεροθόδωρος που της είπε, πως μαζί του θα έλυνε όλα τα προβλήματά της. Αυτός ο γέροντας της φάνηκε τόσο καλός.

Καθισμένη στην θέση του συνοδηγού έφερε την πλάτη της λοξά προς το παράθυρο και τον κοίταζε καθώς οδηγούσε σοβαρός, προσέχοντας την κίνηση. Γιατί να μην ήτανε να τον είχε γνωρίσει μερικά χρόνια νωρίτερα. Γιατί, δύο άνθρωποι που ταιριάζουν τόσο, να συναντιούνται σε λάθος χρόνο. Γιατί να μην υπάρχει στους ουρανούς, ένα ηλεκτρονικό αρχείο που να κάνει δυνατή την ένωση δύο ανθρώπων που τόσο ιδανικά συνταιριάζουν οι χαρακτήρες, οι ψυχές και τα σώματα τους.

Άρχισε να εξοργίζεται. Ένιωθε να δημιουργείται μέσα της ένας θυμός και θέλησε να τον καταπνίξει καταπίνοντας το σάλιο της. Δεν δικαιούται να εξοργίζεται εναντίον κανενός. Κανείς δεν της έχει φταίξει. Τώρα διαπιστώνει πως η ίδια ευθύνεται μόνο, που υπήρξε λίγο άτυχη στις επιλογές της.

Από αυτές τις σκέψεις την έκοψε ο Πέτρος με μια ξαφνική ερώτησή του.

«Τι έγινε το αυτοκίνητό σου;»

«Ποιο αυτοκίνητό μου. Του Γιώργου ήτανε και αφού τον άφησα, μου το κράτησε. Ευτυχώς που το Λουτράκι είναι τόσο μικρό και περπατιέται εύκολα. Πρέπει όμως να βρω τρόπο να το λύσω αυτό το πρόβλημα, γιατί πρέπει να βγάλω καμιά βόλτα την αδερφή μου, για ν' αλλάξει εντυπώσεις. Έτσι μου έχει πει ο γιατρός.»

«Πως την λένε την αδελφή σου;»

«Νατάσσα. Έχει το όνομα της γιαγιάς μας.»

«Και που είναι τώρα η Νατάσσα;»

«Που να είναι Πέτρο; Στο σπίτι είναι. Βγαίνει και μόνη της, παρ' όλο που εδώ δεν έχει ακόμη ξεθαρρέψει.»

«Όταν με γνωρίσει, θα τη πάρουμε μαζί καμιά μέρα, να την πάμε και λίγο έξω από το Λουτράκι.»

Ο Πέτρος, έχοντας πιστέψει όλα όσα του είχε αραδιάσει η Μαρία, είχε πιστέψει πως η Νατάσσα ήταν ένα άρρωστο κορίτσι. Δεν είχε λόγο να σκέπτεται κάτι διαφορετικό.

Η Μαρία δεν απάντησε, αλλά πάλι αναρωτήθηκε..

Γιατί αυτός ο άνθρωπος κάνει όλ' αυτά σε μένα; Τι έχει να κερδίσει; Ένα κρεβάτι; Σιγά το πράγμα. Οπουδήποτε μπορεί να το βρει και μάλιστα σε ότι ποιότητα το θέλει. Το μεσημέρι πριν έρθει ο Πέτρος στη ταβέρνα, ο Λουκάς ο χτίστης της είπε, πως ο Πέτρος έτσι είναι πάντα. Καλός με όλους. Μήπως κι εγώ είμαι για τον Πέτρο, μια δυστυχισμένη της σειράς, που πρέπει να βοηθήσει κατά τη συνήθειά του;

Η Μαρία παιδευόταν. Κάτι τέτοιο δεν θα το ήθελε, παρ' όλη την άσχημη κατάσταση που βρίσκεται τώρα, με τα προβλήματα που την έχουν πλακώσει και δεν την αφήνουν ν' ανασάνει. Τώρα μετανιώνει για όσα δυσάρεστα του διηγήθηκε για τον εαυτό της. Δεν θέλει να την καταχωρήσει με αυτές που του ζητάνε βοήθεια από ανάγκη. Τα δεδομένα αλλάξανε, τώρα μένουνε στο ίδιο σπίτι και μπορούνε να βλέπονται όποτε θέλουν. Και κάθε μέρα. *Αχ Θεέ μου, ας ήτανε να μην της συμβεί κάτι κακό. Ας ήταν όλες αυτές οι κακές σκέψεις που την κατακλύζουν τις τελευταίες ημέρες να*

μην ξεσπάσουν σε κάποια δυσάρεστη κατάσταση. Τι καλά που ο Πέτρος δεν επέμεινε να του μιλήσω για τις φωτιές. Τι να του έλεγα; Ότι στην Αγία γραφή, διάβασα για τη συντέλεια του κόσμου με φωτιά; Και ακόμη ότι όλο αυτό τον καιρό, αυτές οι σκέψεις δε λένε να φύγουν από το μυαλό μου; Πρέπει κάποτε να του μιλήσω και για τις φωτιές. Κάτι θα έχει να μου πει κι αυτός, σχετικό. Άλλωστε για συμβουλές του είπα πως τον θέλω. Στο κάτω κάτω ας είμαι ειλικρινής στον εαυτό μου. Του ρίχτηκα Για να τον κερδίσω και ας φαίνεται αυτό σαν όνειρο απραγματοποίητο. Κι ' όταν γνωρίσει τη Νατάσσα; Τι θα γίνει τότε; Ας αφήσω τα πράγματα να εξελιχθούν και αργότερα θα δω τι θα κάνω.

Το απότομο φρενάρισμα αυτή τη φορά της διέκοψε τις σκέψεις. Φτάσανε στη πολυκατοικία.

«Ο.Κ. Μαρία, φτάσαμε. Μην ανοίξεις.. περίμενε.»

Έσβησε τη μηχανή, κατέβηκε από το αμάξι και ήρθε ένα γύρο και της άνοιξε την πόρτα. Τη βοήθησε να κατεβεί με τα φαγητά που κρατούσε και της ευχήθηκε καλή ξεκούραση. Αυτή τον ευχαρίστησε, τον κοίταξε με τρυφερότητα και τον ρώτησε..

«Πέτρο, με τις κουβέντες στη ταβέρνα δεν σου έκανα ένα καφέ. Να σου φέρω έναν στο γραφείο; Πίστεψέ με, είναι κάτι που θα το κάνω μ' όλη μου την ευχαρίστηση. Δεν προσπαθώ να επωφεληθώ.»

«Μα τι είναι αυτά που λες τώρα; Τι να επωφεληθείς. Σε παρακαλώ. Εντάξει κάνε μου ένα φραπέ ζεστό με γάλα.»

Η Μαρία έφυγε, ο Πέτρος πάρκαρα το αυτοκίνητο και

πήγε στο γραφείο του. Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα και ακούστηκαν διακριτικά χτυπήματα στη πόρτα.

Προφανώς ήταν η Μαρία που προτίμησε να μην κτυπήσει το ηλεκτρικό κουδούνι, για ν' αποφύγει τον υπερβολικό θόρυβο. Ο Πέτρος της άνοιξε και η Μαρία μπήκε με ένα δίσκο με τον καφέ, όπως της τον ζήτησε. Άφησε το δίσκο πάνω στο γραφείο και γύρισε προς την πόρτα. Ο Πέτρος που την περίμενε κει, την έσυρε πίσω από την μισάνοιχτη πόρτα, την αγκάλιασε και αφού την αισθάνθηκε πρώτα με το πρόσωπο του, τη φίλησε μ' ένα παρατεταμένο φιλή, που η Μαρία φαίνεται το περίμενε.

Ο Πέτρος είχε ξεχάσει όλες τις αμφιβολίες του και δεν χόρταινε να φιλάει τα καλογραμμένα χείλη της Μαρίας. Τα ένιωθε σαν δύο γλυκές καραμέλες να τρίβονται άλλοτε απαλά άλλοτε βίαια πάνω στα δικά του και να εναποθέτουν τη γλύκα τους σιγά σιγά. Άλλοτε πάλι τα δάγκωνε και τα ρουφούσε ολόκληρα, έτσι όπως ήταν ενωμένα. Σκέφτηκε πως ίσως την πονούσε. Αυτή όμως δεν του παραπονέθηκε ποτέ για κάτι τέτοιο. Είχε παρατηρήσει πως της άρεσαν τα απότομα, τα άγρια φιλιά του που δεν τα περίμενε. Άλλωστε τι είναι ο πόνος; Σε τελευταία ανάλυση, δεν είναι και ο πόνος ηδονή; Πόσοι δεν τον αποζητάνε για λύτρωση;

Μόνο όταν την άφησε να πάρει ανάσα, τον κοίταξε βαθιά στα μάτια και του είπε..

«Πέτρο.. τι άγρια φιλιά είναι αυτά.. Είσαι απρόβλεπτος.» Δεν της απάντησε αλλά, σαν πράξη αποθεραπείας, συνέχισε να την φιλά, όμως τώρα μαλακά, αισθησιακά, ακουμπώντας

και νιώθοντας με τα χείλια του όλο το πρόσωπο της Μαρίας.

«Μούτρο, καλύτερα να φύγεις τώρα, γιατί δεν μας βλέπω καλά. Γύρισε στο διαμέρισμά σου πριν βγει η Νατάσσα.»

«Δεν νομίζω.. τη βρήκα να κοιμάται.»

«Τι ώρα θα πας στη ταβέρνα απόψε;»

«Κατά τις οκτώ, θα πάω να βοηθήσω λίγο.»

«Καλά θα κάνης, τότε ξάπλωσε να ξεκουραστείς. Εγώ θα έρθω εκεί αργά και γυρίζουμε μαζί.»

Χωρίς να του απαντήσει έφυγε αφήνοντας πίσω το άρωμα της και στο Πέτρο τη γλυκιά γεύση του φιλιού της. Έκλεισε τη πόρτα και στάθηκε για λίγο ακίνητος.. Πολύ θα ήθελε να την κρατήσει κοντά του, αλλά δεν τον άφηνε να ησυχάσει η Νατάσσα. Δε την γνώριζε και δεν ήξερε πόσο πολύ είχε την ανάγκη της αδελφής της. Για άλλη μια φορά αναρωτήθηκε, μήπως τελικά ήτανε σφάλμα του, που ανακατεύτηκε σε μια τέτοια κατάσταση. *Ας περιμένω λίγο ακόμη. Δεν θα πρέπει να βγάζω συμπεράσματα, χωρίς να ξέρω τα πρόσωπα και όλα τα πράγματα. Μακάρι το κορίτσι να βρει τα λογικά του. Το κλίμα της Ελλάδας είναι τόσο φιλικό με όλους, Έλληνες και βαρβάρους. Πολλές φορές έχει σκεφτεί πως οι αρχαίοι πρόγονοι του, στο θέμα της επιλογής του αγροτεμαχίου για τη σύσταση του κράτους των, αναδειχθήκανε πάρα πολύ επαίοντες. Διαλέξανε προνομιούχο οικόπεδο, που το λούζει ο ήλιος και το βρέχει η θάλασσα ολόγυρα, που στη πορεία του χρόνου το ζηλέψανε πολλοί. Νιώθει τόσο όμορφα που ζει στην Ελλάδα.*

Πήγε και κάθισε στην περιστρεφόμενη πολυθρόνα του

γραφείου του. Αυτή η πολυθρόνα του αρέσει ιδιαίτερα. Του δίνει άνεση και τον ξεκουράζει. Πήρε το ποτήρι και δοκίμασε τον καφέ που έφερε η Μαρία. Όσο τον έπινε τόσο τον απολάμβανε και τότε διαπίστωσε πως από τη μια μέρα στην άλλη, όλο και πιο πολύ, ένιωθε γι' αυτή τη γυναίκα μια γλυκιά τρυφερότητα. Μετά η σκέψη του πέταξε στο φίλο του, το μπαρμπαθόδωρο. Είχε δίκιο ο γέρος. Η Μαρία είναι ένα αξιαγάπητο κορίτσι.

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου τον διέκοψε από τις σκέψεις του. Ήταν η Μαίρη από το γραφείο της Αθήνας. Είχε ξεχάσει να της τηλεφωνήσει και τυπική όπως ήτανε, ξαναπήρε η ίδια.

«Κύριε Πέτρο, σας τηλεφώνησα και το πρωί αλλά δεν σας βρήκα. Ξαναπαίρνω για να σας ενημερώσω. Λοιπόν, τα γράμματα φύγανε και όλοι οι λογαριασμοί πληρωθήκανε.»

«Πολύ καλά κορίτσι μου. Τηλεφώνησε κανείς;»

«Ναι, η κ. Παύλου, με ρώτησε αν πήραμε την άδεια της οικοδομής της. Της είπα πως την πήραμε σήμερα.»

«Καλά.. ψέματα είπες;»

«Όχι κ. Πέτρο. Την έφερε την άδεια η Ελένη. Ετοίμασε τα σχέδια που της αφήσατε και τους τα πήγε και πήρε την άδεια. Πείτε μου όμως, πότε θα ανεβείτε πάλι στην Αθήνα;»

«Μαίρη, την Παρασκευή όπως πάντα, δεν έχει αλλάξει τίποτε κορίτσι μου. Ελπίζω αυτή την εβδομάδα να μην έχεις κι άλλη οικογενειακή υπόθεση. Έλα τώρα, αν δεν θέλεις κάτι άλλο, εγώ τελείωσα μαζί σου. Ξέρεις έχω κόσμο εδώ.»

«Καλά κύριε Πέτρο, θα σας περιμένουμε την Παρασκευή.

Σας εύχομαι καλή εβδομάδα..»

Και η Μαίρη έκλεισε. Κατά βάθος ο Πέτρος δεν ήθελε να είναι τόσο απότομος μαζί της. Σ' έναν άνθρωπο που τον συμπαθείς, δεν μπορείς να είσαι διπρόσωπος, αλλά από την άλλη, ήθελε να διατηρεί μαζί της μια γεύση από καθαρή επαγγελματική σχέση. Με τη Μαίρη, αυτό το ύφος δεν ήταν απαραίτητο γιατί ποτέ της δεν ξεπέρασε τα όριά της. Η τυπικότητά της σε όλες τις στιγμές ήτανε δεδομένη. Πάει χρόνος τώρα που είναι μαζί και ακόμη *κύριε* τον ανεβάζει, *κύριε* τον κατεβάζει. Συχνά θυμάται τις ατάκες της και τότε χαμογελάει..

Η Μαίρη δεν είναι χυδαία. Έχει δικές της ιδέες για τα ερωτικά θέματα και μια χαριτωμένη ελευθεριότητα. Τον έρωτα τον θεωρεί σαν μια Θεόπεμπτη δωρεά στους ανθρώπους που αυτοί τον κακομεταχειρίζονται και του αφαιρούνε την γλυκύτητα και την αγνότητά του. Και συνηθίζει να υποστηρίζει τις ιδέες της..

‘Κύριε Πέτρο, θέλω κι έρχομαι μαζί σας γιατί κι εμένα μου αρέσει να το κάνω.’

Η Μαίρη έχει κι ένα σοβαρό αίσθημα που την τυραννάει τα δύο τελευταία χρόνια. Ο Πέτρος την συμβουλεύει, γιατί θέλει να πετύχει στο δεσμό της αυτό. Η Μαίρη όμως κάνει το δικό της, Στο τέλος και η ίδια απορεί για πολλά.

Κατά τα άλλα είναι ένα θαυμάσιο κορίτσι. Δεν πίνει δεν καπνίζει, ντύνεται μοντέρνα και χορεύει όλους τους χορούς. Γενικά είναι ένα γλυκό, καλοσυνάτο κορίτσι της εποχής του

που βιώνει και χαίρεται την εποχή της με γνώση πως σύντομα θα περάσει. Ας την ζήσει λοιπόν.

Άφησε το ακουστικό στη θέση του και ξαναπήρε τον καφέ του. Είχε αρχίσει να κρυώνει. Δεν βαριέσαι. Του αρέσει να πίνει τον καφέ αργά, για να τον απολαμβάνει. Στην Αθήνα που έκανε στατικά, ξεχνιότανε με τον ίδιο καφέ για ώρες. Τότε φαινόταν η φροντίδα της Μαίρης, που εκδηλώνονταν έμπρακτα με το να σπεύδει ν' αλλάζει την κρύα κούπα με μια άλλη, γεμάτη με φρέσκο και ζεστό καφέ. Τι κάθεται και σκέπτεται τώρα..

Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα, με όλα αυτά, είχε πάει τέσσερις. Όλα τα συνεργεία είχανε φύγει. Ακόμη και ο Μάρκος. Είναι η πιο βαρετή ώρα του γραφείου. Αυτές οι ώρες της μοναξιάς φαίνονται ατέλειωτες. Δεν περνούν, μα ούτε και σ' αφήνουν να ησυχάσεις. Ναυαγείς στις ίδιες σου τις σκέψεις και βολοδέρνεις ταλαίπωρος, σαν το караβοτσακισμένο ναυτικό που ναυάγησε σε αφιλόξενη ακτή και ενώ είναι γερός και με θέληση να κάνει κάτι, είναι υποχρεωμένος να κάθεται στο νησί. Η μοναξιά είναι κακός σύμβουλος. Σου πλακώνει τη ψυχή και σε ρίχνει σε μια αποβλάκωση θανατερή. Χωρίς άμεση επικοινωνία με δικό σου άνθρωπο, απομονώνεσαι και αρκείσαι να τα βρεις μόνος με τον εαυτό σου και αυτό σε τρελαίνει.

Από αυτή τη δύσκολη κατάσταση τον έβγαλε ο χτύπος του τηλεφώνου. Συνήλθε από το ζαβλάκωμα που τον περιτριγύριζε και σήκωσε το ακουστικό.

«Εμπρός.»

«*Hallo, I'm looking for Mr. Petros. Is he over there please?*»¹⁰

«Speaking. Who is calling?»

«*Petros, Jenny is calling. How are you?*»

«I'm well, thank you Jenny. What can I do for you?»

«*Nothing particular, Petros. I wonder if you are to come to Athens, for this weekend.*»

«No Jenny. I'm sorry. An unusual amount of business prevents me from doing so. May be, on the next week.»

«*I see.. Well, never mind Petros. Forget it. So long.*»

Το τηλέφωνο έκλεισε. Ήταν προφανές πως η Τζένη είχε αποφασίσει να ξεχάσει τον κ. Λαβουά. Ο Πέτρος όμως είχε άλλα σχέδια για αυτό το σαββατοκύριακο. Δεν θα ήθελε να το ρίξει πάλι σε παρηγοριές και μάλιστα στην αγγλική. Αν στ' αλήθεια η Τζένη είχε αποφασίσει να δώσει τέλος στο ατυχές της ρομάντζο με τον μεσιέ Λαβουά, θα μπορούσε να ξαναγυρίσει στο Παρίσι ή στην Αμερική. Αν όμως το αισθηματικό της πρόβλημα συνέχιζε να υπάρχει, ήτανε βέβαιο ότι θα του κατέστρεφε κι αυτό το week end. Γι αυτό και αρνήθη να την συναντήσει. Βέβαια είχε κι άλλους λόγους.

¹⁰ -Γειά σας, ζητώ τον κ. Πέτρο. Είναι κει παρακαλώ; -Ομιλεί. Ποίος τηλεφωνεί; -Πέτρο, η Τζένη είμαι. Τί κάνεις; -Είμαι καλά, σ' ευχαριστώ Τζένη. Τί μπορώ να κάνω Για σένα; -Τίποτε το ιδιαίτερο. Θα ήθελα να πληροφορηθώ εάν πρόκειται να έρθεις στην Αθήνα το Σαββατοκύριακο. - Όχι Τζένη. Λυπάμαι. Πολλές δουλειές με εμποδίζουν να έρθω. Μπορεί να έρθω την επόμενη εβδομάδα. -Κατάλαβα, δεν πειράζει Πέτρο. Ξέχνα το. Γειά σου.

*Η Μαρία έβλεπε φωτιές να κατακαίουν τα πάντα
και να την καταδιώκουν ανάμεσα στα κατακαΐδια*

10. ..αγωνία.

*Ούτως εσταί εν τη συντελεία του αιώνος, εξελεύσονται
οι άγγελοι και αφοριούσι τους πονηρούς εν μέσω των
δικαίων και βαλούσι αυτούς εις την κάμνηνον του πυρός.
Εκεί εσταί ο κλαυθμός και τριγμός των οδόντων.
(ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ. Κεφ. ιγ' 49,50)*

Ώρα ήταν περασμένες, δέκα πριν τα μεσάνυχτα.. όταν ο Πέτρος έφτασε στη ταβέρνα του Γιώργου. Η αίθουσα ήταν γεμάτη και χάρηκε. Τη στιγμή που μπήκε δεν έβλεπε και πολλά πράγματα στο μισοσκόταδο που κυριαρχούσε. Όταν όμως συνήθισαν τα μάτια του στο νέο περιβάλλον, άρχισε να διακρίνει τα πρόσωπα των θαμώνων. Στο γνωστό του τραπέζι διάκρινε πάλι το γέρο Θόδωρο να συζητάει και να σιγοπίνει με δύο αγνώστους του.

Περίμενε για λίγο ορθός, ελπίζοντας να δει κάποιο τραπέζι ν' αδειάζει. Ας έβλεπε τουλάχιστον το Γιώργο ή τη Μαρία. Αυτοί θα τον τακτοποιούσαν κάπου. Μάταια όμως. Φαίνεται πως θα είχανε μεγάλη απασχόληση στη κουζίνα. Σε κάποια στιγμή φάνηκε η Μαρία. Τον είδε κι έτρεξε κοντά του και το πρόσωπο της έλαμψε. Φαίνεται πως τον περίμενε. Κάποια κρυφή της σκέψη που τη βασάνιζε μέχρι τη στιγμή εκείνη, την άφησε ήσυχη.

«Έλα τι μου έγινες. Σου έχω κρατήσει καρέκλα εδώ στο τραπέζι του μπάρμπα Θόδωρου. Ρώτησε αν θα έρθεις. Του είπα πως θα έρθεις και σε περιμένει.»

Ο Πέτρος την ακολούθησε μέχρι το τραπέζι του Θόδω-

ρου κι' όταν κάθισε, αυτή τον ρώτησε.

«Θα φας κάτι;»

«Οχι Μαρία, θα ήθελα μόνο λίγη γιαούρτη, από αυτή της σακούλας που σας φέρνουν.»

«Εντάξει» ..είπε εκείνη κι εχάθη στο βάθος της κουζίνας.

Ο Θόδωρος σαν τον είδε, μετακινήθηκε λίγο στο κάθισμά του για να τον διευκολύνει να τακτοποιηθεί στη θέση του και ύστερα τον ρώτησε..

«Τι έγινες εσύ; Χάθηκες. Είχες κατεβεί στην Αθήνα;»

«Ναι Θόδωρε. Όπως κάθε εβδομάδα.»

«Είδα τη Μαρία πως μετακόμισε στη πολυκατοικία σου. Νοίκιασε διαμέρισμα;»

«Ναι, νοίκιασε.»

Του Θόδωρου τίποτα δεν του ξέφευγε. Ήτανε το μάτι που τα έβλεπε όλα. Αλλού όμως ο Θόδωρος το πήγαινε. Ήθελε να φέρει το πράγμα απ' έξω-απ' έξω, πριν εξαπολύσει την *κατά μέτωπο επίθεση*.

Θέλοντας λοιπόν ο Πέτρος να τον πειράξει του είπε..

«Άντε ρίχτει..»

«Ποιά να ρίξω Χριστιανέ μου;»

«Την ερώτηση για τη Μαρία. Έτοιμη την έχεις.»

Ο Θόδωρος γέλασε και συγκαταβατικά, σα να τον πιάσανε μέσα στο μυστόνι με τα πεπόνια στα χέρια, ρώτησε..

«Αλήθεια.. Μιας και το ανάφερεις, πως τα πας μαζί της; Πολύ στο μυστικισμό το ρίξατε σεις οι δύο. Αναρωτιέμαι αν θα πρέπει να μαντεύω τώρα τι συμβαίνει ή θα πρέπει, για πιο σίγουρα, να σας ρωτάω.»

«Τι να σου πω Θόδωρε. Καταλαβαίνεις.. προσπαθώ να τη βοηθήσω. Αλλά έχει πολλά προβλήματα. Άλλωστε, δεν είναι σωστό να βγάζουμε στη ρούγα τα οικογενειακά των άλλων. Όσο για τα δικά μου, ε!! λίγο-πολύ, τα ξέρεις.»

«Δεν τ' αρνούμαι. Γι' αυτό το λόγο στη συνέστησα. Αν μπορείς να τη βοηθήσεις κατά κάποιο τρόπο, κάντο. Είναι καλό παιδί και το αξίζει. Βλέπεις, έμπλεξε με αυτόν τον άχρηστο. Τον έκανε ταβερνιάρη και τώρα θέλει να της πουλήσει το μισό μαγαζί.»

«Μπα;»

..έκανε ο Πέτρος σαν να το άκουγε αυτό για πρώτη φορά.

«Ναι βέβαια. Να της πουλήσει ένα μαγαζί που το έφτιαξε η ίδια. Ότι υπάρχει δω μέσα το έχει πληρώσει η Μαρία. Αυτός ο άθλιος, μόνο το κτίριο κατέχει.»

«Και πως το πλήρωσε η Μαρία; με τι χρήματα;»

«Όταν ήρθανε, είπανε πως ήντουσαν ζευγάρι και είχανε και το αγοράκι της Μαρίας. Εμείς δεν είχαμε λόγο να μην τους πιστέψουμε. Μετά από καιρό, η Μαρία μου είπε πως το παιδί δεν είναι του Γιώργου και ούτε είναι παντρεμένη με δαύτον. Το παιδί είναι αλλουνού και ο Γιώργης απλά τη φιλοξενεί και αυτή ίσως του δώσει το παιδί για υιοθεσία, αφού βεβαιωθεί ότι το αγαπούν και το θέλουν όλοι στην οικογένειά του. Η Μαρία είχε εισπράξει λεφτά στη Γερμανία από μια ασφάλεια των γονιών της και αυτή πλήρωνε για όλα που έχουνε γίνει δω μέσα.»

Ο Θόδωρος σταμάτησε γιατί η Μαρία πλησίαζε κρατώντας τη γιαούρτη του Πέτρου.

«Σου έβαλα δίπλα και μέλι, γιατί σχέση η γιαούρτη είναι πολύ ξινή. Κυρ' Θόδωρε θέλεις κι εσύ λίγη γιαούρτη;»

«Όχι Μαρία, σ' ευχαριστώ.»

Η Μαρία έφυγε και ο Θόδωρος πήγε να συνεχίσει την ιστορία της επισκευής της ταβέρνας.

«Όχι μωρέ Θόδωρε. Σε παρακαλώ, μη μου λες άλλα, έχω εξοργιστεί με τον άθλιο τον ταβερνιάρη.»

Μετά σκέφτηκε.. *Μου κάνει και το φίλο. Θα βρω ράμματα για την γούνα του και τότε θα τον συγγυρίσω.*

Έπρεπε να καταστρώσει κάποιο σχέδιο να τον παγιδέψει. Κάτι θα σκεπτότανε μέχρι μεθαύριο. Είχε ακόμη δύο μέρες μέχρι να τους φέρει τη πρότασή του. Ο Θόδωρος σηκώθηκε.

«Εσείς Πέτρο μπορεί ν' αργήσετε. Εγώ με την παρέα μου, θα φύγουμε, να με πάει και μένα μέχρι το σπίτι.»

Τότε ο Πέτρος πρόσεξε πως ο Θόδωρος καθότανε παρέα με το Λούη τον ταξιτζή.

«Καλά Θόδωρε, όπως θέλεις. Καλή νύχτα.»

Ο Πέτρος συνέχισε να τρώει τη γιαούρτη του μόνος, μέχρι που ήρθε μετά από λίγο η Μαρία, κρατώντας άλλο ένα πιάτο με γιαούρτη, για δικό της.. όπως είπε.

«Ξέρεις.. ζήλεψα. Αποφάσισα να φάω κι εγώ γι απόψε, μόνο γιαούρτη. Κάτι θα ξέρεις εσύ.»

«Κάτι ξέρω Μαρία, μόνο που η σκέτη γιαούρτη, δεν φτιάχνει το κεφάλι. Φτιάχνει μόνο το στομάχι.»

«Κάτι είναι και αυτό.»

..απάντησε εκείνη και συνέχισε το γιαουρτάκι της. Όταν τελείωσε, πήρε όλα τα κενά και τα λοιπά σερβίτσια και

καθάρισε το τραπέζι. Ο Πέτρος δεν της είπε τίποτα για όσα είπε με τον Θόδωρο. Ήθελε πρώτα να βρει στοιχεία μόνος του. Ακόμη φοβότανε μήπως η Μαρία του έκρυβε κάτι από την αλήθεια λόγω του παιδιού της που είχε υιοθετήσει ο Γιώργος. Σαν ξαναγύρισε, κρατούσε μια μεγάλη πιατέλα καθαρισμένα μήλα σε φέτες και πασπαλισμένα με κανέλα.

«Και τα μήλα κάνουν καλό στο στομάχι.»

..είπε και κάθισε.

«Ναι, έχεις δίκιο. Κάτσε λοιπόν και τρώγοντας τα μήλα πες μου και για τις περίφημες φωτιές σου, γιατί μέρες τώρα τις σκέπτομαι και με τσουλουφρίζουν.»

«Εντάξει Πέτρο. Φαίνεται πως τελικά δεν θα το αποφύγω. Άκουσε με λοιπόν. Θέλω να σου πω, πως παρ' όλο που γεννήθηκα στη Γερμανία κι εκεί οι πιο πολλοί είναι άθεοι, εγώ πιστεύω και προσπαθώ να είμαι μια καλή χριστιανή. Πιστεύω στο Θεό και πηγαίνω και στην εκκλησία. Πάντα πήγαινα και το ίδιο κάνανε και οι γονείς μου. Διαβάζω θρησκευτικά βιβλία και μπορώ να πω πως αντλώ δύναμη και παρηγοριά από τη Θρησκεία. Η Αγία Γραφή δεν λείπει από το κομοδίνο μου και ο παπαδημήτρης, ο πατριώτης σου, έχει γίνει ο καλύτερος φίλος μου.

Τώρα κατά πόσο κατόρθωσα να τηρήσω τις εντολές του κυρίου. Ε! μεγάλη του η χάρη. Ας με κρίνει. Έχω κάνει κι εγώ τα κρίματα μου και τα έχω βάρος στη ψυχή μου. Και το χειρότερο για μένα είναι ότι η μεγάλη μου αμαρτία με ακολουθεί και δε μ' αφήνει να ησυχάσω. Αυτή η αμαρτία μου είναι ο μαύρος μου ουρανός, είναι η σκοτεινή μου νύχτα

που πλακώνει τη ψυχή μου. Η αμαρτία μου Πέτρο.. είναι το παιδί μου, ο Κωστάκης μου. Τον έχω δω μαζί μου και δεν μπορώ να τον νομιμοποιήσω, γιατί τα χαρτιά του είναι μπερδεμένα. Σου έχω πει πως είναι εξώγαμο. Μέχρι τώρα το έχω εγώ, στ' όνομα μου, σαν άγαμη μητέρα. Χρειάζομαι όμως ένα πατέρα. Γι' αυτό έχω αυτή την εξάρτηση από το Γιώργο. Δεν θέλω να μεγαλώσει ο Κωστάκης σαν ένα παιδί 'αγνώστου πατρός'. Και μέσα σ' αυτό το προσωπικό μου δράμα που το ζω καθημερινά και με ταλανίζει και μου καίει την καρδιά, έχω και την παρουσία της Νατάσσας.

Αυτή μου μεγαλώνει το δράμα μου. Έτσι τελευταία βιώνω ένα πραγματικό εφιάλτη. Και να μην έφταναν αυτά ήρθε και έπεσε στα χέρια μου ένα έντυπο που έγραφε για το πως θα επέρθει η συντέλεια του κόσμου. Συνομιλούσανε δύο και ο ένας έλεγε πως *..οι επιστήμονες προβλέπουν πως το τέλος του κόσμου ίσως έρθει σε περίπου 880 χρόνια με την πτώση ενός αστεροειδούς στην επιφάνεια της γης*. Βέβαια δεν πρόκειται να ζήσουμε 880 χρόνια για να νιώσουμε αυτή την συντέλεια σα φωτιά στο πετσί μας, αλλά από τότε σχεδόν κάθε βράδυ, βλέπω τρομακτικά όνειρα που δεν με αφήνουν να κοιμηθώ.»

«Σαν τι όνειρα βλέπεις δηλαδή.»

«Να, βλέπω φωτιές και καταστροφές. Μετά τις καταστροφές έρχονται οι φωτιές που κινούνται. Σαν να έχουν πόδια και περπατούν και να φεύγουν και να χάνονται μακριά, φωτίζοντας το σκοτεινό ορίζοντα. Κόσμος που ουρλιάζει, ζώα μονάχα τους που τρέχουν, άλογα που καλπάζουν χωρίς αναβάτες και μέσα σ' αυτή την αναμπουμπούλα, εγώ σαν

πτερό, σαν ένα χαρτί στον άνεμο, σηκώνομαι ψιλά και από εκεί παρακολουθώ όλον αυτό τον ορυμαγδό. Μετά μένουνε μόνο τα κατακαΐδια, οι φουρτουνιασμένες θάλασσες και τα χαλάσματα. Και τότε ξαφνικά, ξεφεύγω από της γης τη κόλαση και βρίσκομαι μέσα σ' ένα γαλάζιο στερέωμα κι εκεί επιπλέω. Βλέπω να πετώ στο διάστημα ανάλαφρη, απελευθερωμένη από το σώμα μου και να γυρίζω, έτσι σε ονειρική κατάσταση, ανάμεσα σ' άλλους όμοιους με μένα, άυλους και ιπτάμενους που κοιταζόμαστε σα να θέλουμε ν' αναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλον. Σαν να ψάχναμε να βρούμε δικούς ή γνωστούς μας ανθρώπους. Τότε, ένα χέρι δυνατό με πιάνει και με ξαναφέρει στη γη.»

Ο Πέτρος είδε ότι η Μαρία ήτανε μέσα σε ένταση και θέλησε να χαμηλώσει λίγο τη φόρτισή της.

«Μαρία ωραία τα περιέγραψες όλα. Είσαι καταπληκτική στα παραμύθια και θα μπορούσες άνετα να γράψεις ωραία σενάρια επιστημονικής φαντασίας.»

«Γιατί με ειρωνεύεσαι τώρα;»

«Με συγχωρείς, δεν σε ειρωνεύομαι. Αλήθεια είδες όλη αυτή την ιστορία στον ύπνο σου;»

«Μα ναι.. αυτό είναι τ' όνειρό μου.»

«Για πες μου.. πιστεύεις στα όνειρα;»

«Πέτρο.. τι να σου πω. Δεν ξέρω. Αυτό όμως τ' όνειρο το βλέπω σχεδόν κάθε νύχτα. Θέλω να πάω να δω και τον παπαδημήτρη, να μου διαβάσει μια ευχή.»

«Μαρία, όλοι βλέπουμε όνειρα. Το πέντε τοις εκατό της ζωής μας είναι ονειροθέαση. Το πράγμα φαίνεται αστείο μα

έτσι είναι. Βλέπουμε διαφόρων ειδών όνειρα. Τα δικά σου, που λες πως βλέπεις πάντα τα ίδια, είναι αυτά πού τα λέμε 'επαναλαμβανόμενα' και δεν έχουν μεγάλη σημασία.

Εκείνα που πρέπει να μας ανησυχούν, είναι τα άλλα, τα 'προφητικά', όπως τα λένε, που κατά κάποιο τρόπο μας προειδοποιούν για επικείμενα γεγονότα. Και αυτά όμως, για να τους δώσεις σημασία, θα πρέπει να σου τα αξιολογήσει κάποιος που ασχολείται με την ερμηνεία των ονείρων. Για να μπορέσει όμως και αυτός να δώσει πετυχημένη ερμηνεία, θα πρέπει να γνωρίζει όλα τα βιώματα της ζωής σου, καλά και κακά. Από το μηχανισμό των ονείρων, συνήθως, αυτό που βλέπουμε, είναι να πραγματοποιούνται επιθυμίες του ασυνειδήτου.»

«Πέτρο βλέπω κατέχεις αρκετά πράγματα για τα όνειρα. Θα μπορέσεις άραγε να μου εξηγήσεις τι μου συμβαίνει;»

«Κατέχω μερικά πράγματα, γιατί με τραβά πάρα πολύ το θέμα αυτό. Αλλά πες μου, τους δικούς σου τους έχεις ιδεί μέσα σε αυτά τα όνειρα; Έχεις μιλήσει ποτέ μαζί τους;»

«Ποίους δικούς, Πέτρο. Μια άρρωστη αδελφή έχω και το παιδάκι μου, που είναι δω μαζί μου στο σπίτι του Γιώργου.»

«Μαρία κοιτάξε.. έχεις, σε κάποια στιγμή θυμού, σκεφτεί κάτι κακό γι' αυτά τα πρόσωπα, που κατά βάση αγαπάς; Τότε είναι δυνατό να δεις κάποιον από αυτούς τους δικούς σου, να παθαίνει αυτό που ευχόσουν να πάθει. Αυτά τα δύο πρόσωπα που λέμε, δηλαδή τον Κωστάκη ή τη Νατάσσα, τους έχεις ιδεί στον ύπνο σου;»

«Μόνο την αδερφή μου βλέπω, τη Νατάσσα.»

«Τότε πιθανό, τα όνειρά σου να αφορούν στη Νατάσσα και να στέρξουνε σ' αυτήν. Αυτό όμως δεν είναι απαραίτητο να συμβεί και απλώς τα όνειρά σου να είναι το ξέσπασμα του ασυνειδήτου σου. Τους άλλους τους έχεις ιδεί; Εννοώ τους συχωρεμένους τους γονείς σου.»

«Όχι δεν τους έχω δει ποτέ.»

«Ε!! τότε μη φοβάσαι. Όταν δεις τη μητέρα ή τον πατέρα σου, τότε να δώσεις σημασία. Τότε το όνειρο αυτό μπορεί να είναι μήνυμα. Μπορεί όμως να είναι και για καλό. Κάθε όνειρο δεν είναι κατ' ανάγκη για κακό.»

«Έτσι νομίζεις;»

«Δεν το νομίζω απλά. Το πιστεύω. Οι γονείς ποτέ δεν μας εγκαταλείπουν. Από κει ψιλά πάντα μας παρακολουθούνε και νοιάζονται για μας. Όταν είναι κάτι σοβαρό να σου πούνε, να είσαι βέβαιη πως θα έρθουνε και θα στο πούνε. Εγώ επικοινωνώ με τους γονείς μου. Τους βλέπω και για τα καλά και για τα κακά. Πέσε μου τώρα, τι του απάντησε ο άλλος συζητητής στη συνομιλία που μου περιέγραψες.»

«Αμάν, κόλλησες κι εσύ εκεί. Του είπε πως οι επιστήμονες κάνουν κι αυτοί τις υποθέσεις τους. Αλλά καμία υπόθεση δεν είναι απόδειξη. Μιλάμε για κάτι που.. θα έρθει.»

«Ακριβώς.. έτσι είναι Μαρία. Τις υποθέσεις αυτές η Θρησκεία τις σέβεται, χωρίς όμως να τις θεωρεί και βέβαιες. Η Καινή Διαθήκη, σε πολλά σημεία της, μας λέγει ότι το τέλος του κόσμου θα έρθει με υπερθέρμανση και πολλοί επιστήμονες δέχονται το.. *‘τέλος του κόσμου δια υπερθερμάνσεως’*. Αυτό δεν είναι όμως σίγουρο, γιατί άλλοι μιλούν για ψύξη

των πάντων. Βέβαια τούτο δεν έχει καμιά σημασία, γιατί όπως θα ξέρεις ίσως από τη φυσική, όταν μιλάμε για ψύξη ή θέρμανση, μιλάμε για το ίδιο πράγμα. Η θερμοκρασία είναι μέγεθος μετρούμενο στην ίδια κλίμακα, θετικά ή αρνητικά.

Εμείς, δεν ξέρω αν θα υπάρχουμε όταν θα γίνουν αυτά, αλλά εκείνοι που θα υπάρχουνε, θα δουν επιτέλους μια από τις θεωρίες αυτές να επιβεβαιώνεται. Ακόμη, δεν πρέπει να συγχέουμε την καταστροφή του ανθρώπινου γένους, για τιμωρία, επειδή εκτράπηκε από τον ενάρετο τρόπο ζωής, σαν αυτή που έγινε με τον κατακλυσμό την εποχή του Νώε. Η Αγία γραφή περιγράφει την καταστροφή ολόκληρου του ηλιακού συστήματος. Στην καταστροφή αυτή, ο ήλιος θα σβήσει, οι πλανήτες θα καταποντιστούν στο χάος και μαζί κάθε ίχνος ζωής.¹¹ Εμείς πιστεύουμε εκείνο που βρίσκεται στην ομολογία της πίστης μας. Δεν λέμε; *‘Προσδοκόμεν ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος;’* »

«Πέτρο φαίνομαι ήρεμη. Προσπαθώ να είμαι, μα αυτό με κουράζει πάρα πολύ. Καταβάλλω έντονη προσπάθεια και αυτή η συνεχής ένταση με διαλύει. Καμιά φορά σκέπτομαι να κόψω το διάβασμα, για να μη διαβάζω και μαθαίνω.

Με τρελαίνουν ακόμη κάτι παπαγαλάκια που ισχυρίζονται στα κανάλια της τηλεόρασης να μας πείσουν με διάφορα επιχειρήματα, πως θα μας πούνε το μέλλον με τα ζώδια και με την αστρολογία.»

¹¹ ” Ο ήλιος σκοτισθήσεται και η σελήνη ού δώσει το φέγγος αυτής και οι αστέρες πεσούνται από του ουρανού και οι δυνάμεις των ουρανών σαλευθήσονται.” (Κατά Ματθαίον Κεφ.κδ’ ,29)

«Δεν χρειάζεται να τρελαθείς. Όσα συμβαίνουν τώρα στο σύμπαν, είναι καταστάσεις των ουρανίων σωμάτων που αλλάζουνε σχήματα, χρώματα, θέσεις ή ακόμη χρονολογικές συμπτώσεις, που επαναλαμβάνονται με περιοδικότητα.

Η Αγία γραφή και η μυθολογία μας, περιγράφουν τέτοιες καταστάσεις καταστροφικές που τις συσχετίζουν με διάφορα απομεινάρια που βρίσκουμε κατά καιρούς στη φύση.»

«Δεν τα καταλαβαίνω αυτά που μου λες. Τι σχέση έχουν αυτά, με τα όνειρα που βλέπω εγώ;»

«Μερικοί άνθρωποι έχουν το χάρισμα να δέχονται μηνύματα από το παρελθόν που αυτά συνδέονται με το μέλλον. Ελάχιστοι όμως είναι σε θέση να τα ερμηνεύουν σωστά. Μπορεί κι εσύ να είσαι ένα από αυτά τα άτομα.»

«Δεν περίμενα ν' ακούσω πως είμαι και χαρισματικό άτομο με ιδιαίτερες μεταφυσικές ικανότητες. Πέτρο μη μου φορτώνεις κι άλλο το μυαλό. Ας έρθουμε στα σημερινά. Αν μου λύσεις και τις διαφορές μου με το Γιώργο, μετά από όσα καθησυχαστικά που μου είπες για τα όνειρα, ελπίζω να μου φύγει το άγχος και ν' απαλλαγώ από τους εφιάλτες. Ας μη δώσει ο Θεός να έχει σχέση το δικό μου όνειρο με τη ζωή μου ή με τους δύο μοναδικούς μου συγγενείς.»

«Πότε είδες για τελευταία φορά αυτό τ' όνειρο;»

«Χτες το βράδυ. Σχεδόν κάθε βράδυ το βλέπω. Γι' αυτό, αν καμία φορά ακούσεις φωνές τη νύχτα, μη τρομάξεις. Θα είμαι 'γω.»

Τη χτύπησε απαλά αλλά προστατευτικά στη πλάτη. Τον κοίταξε αφηρημένα δείχνοντας πως τα τελευταία λόγια του

την αναστατώνανε περισσότερο. Ήτανε βέβαιος πια, πως η Μαρία ήτανε πολύ φορτισμένη με τα όνειρα και θέλησε να την αποφορτίσει.

«Σιώπα, όλα θα τακτοποιηθούν.. Νομίζω πως το όνειρό σου, δεν έχει καμία σχέση με το Γιώργο και τις διαφορές που έχεις με αυτόν. Κάπου αλλού θα στέρξει. Τι θα έλεγες να πηγαίναμε σιγά σιγά. Φτάσανε μεσάνυχτα.»

«Ναι, ένα λεπτό, έχω κάτι πραγματάκια για το σπίτι.»

Πράγματι δεν έκανε πιο πολύ από ένα λεπτό. Γύρισε κρατώντας μια πλαστική σακούλα. Φαίνεται τα είχε προετοιμάσει. Ο Πέτρος δεν της έδωσε χρόνο να του πει κάτι. Είχε σηκωθεί. Της είπε να προηγηθεί. Καληνύχτισε το Γιώργο και σε λίγο η μερσεντές μούγκριζε στην ανηφόρα της Κουλούκη. Άφησε το αυτοκίνητο έξω από την πολυκατοικία και όταν βρεθήκανε στο χωλ του ισογείου, ο Πέτρος κοντοστάθηκε στην εξώπορτα του γραφείου. Η Μαρία ήρθε κοντά του και αναζήτησε τα χείλη του.

Αντάλλαξαν ένα θερμό φιλί και μετά τον ρώτησε.

«Θέλεις να μείνω μαζί σου;»

«Μα η Νατάσσα;»

«Δεν μ' ελέγχει. Θα κοιμάται κι όλες. Ίσως είναι και πιο σκόπιμο αν θέλεις, να έρθω μαζί σου τώρα και να πάω στο δικό μου σπίτι μια και καλή, μην την ξυπνήσω.»

Ο Πέτρος χάρηκε με την ιδέα. Μπήκανε μαζί στο γραφείο. Ήταν ένα δωάρι που το ένα του δωματίο ο Πέτρος το χρησιμοποιούσε για κοιτώνα. Η Μαρία δεν το είχε δει ακόμη αυτό το δωμάτιο. Της είπε ν' αφήσει τη σακούλα της

πάνω στο γραφείο και μπορούσε να την πάρει φεύγοντας. Μετά τη παρέσυρε προς την κάμαρα του. Η Μαρία έμεινε με το στόμα ανοιχτό για ότι αντίκρισε. Ένα διπλό κρεβάτι, κομοδίνα και τουαλέτα. Άνοιξε την ντουλάπα του. Ήτανε γεμάτη κουστούμια.

«Είχα προσέξει ότι ήσουν α κοκέτης. Και ποία φροντίζει το δωμάτιό σου παρακαλώ κύριε;»

«Έρχεται μια χριστιανή. Μην πάει το μυαλό σου στο κακό. Είναι εξήντα χρόνων.»

Της έδειξε μια πολυθρόνα στην μεριά προς την πόρτα και αυτός χρησιμοποίησε την εσωτερική.

«Βάλε τα πράγματα σου από εδώ. Θα έχεις ευκολότερη επικοινωνία με το λουτρό.»

Άρχισαν να γδύνονται και αυτή τη φορά, δεν είχανε τη σπουδή της πρώτης. Όλα ήτανε διαφορετικά. Και οι δύο ξέρανε τι θα συμβεί. Το βρίσκανε φυσιολογικό και γρήγορα βρεθήκανε γυμνοί αγκαλιασμένοι στο κρεβάτι. Τώρα ήτανε σαν να γνωριζόντουσαν χρόνια και όλα γίνονταν αβίαστα. Ο καθένας ζητούσε αυτό που ποθούσε και ο άλλος ανταποκρινόταν άμεσα και αποτελεσματικά. Ήτανε μια ταύτιση σωμάτων, μα πιο πολύ ψυχών. Δεν καταλάβανε για πότε τερματίσανε. Μετά ηρέμησαν, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Η Μαρία είδε σε μια στιγμή τον Πέτρο να γλαρώνει και να τον παίρνει ο ύπνος. Η στιγμή αυτή είναι *το πρώτο σημείο* όλων των ανδρών. Μετά το λυτρωμό, να έρχεται η νύστα σαν ανεπιθύμητος προδότης στη βούλησή του. Ο ανασασμός του πολεμιστή μετά τη νίκη του στη μάχη. Είναι

η ικανοποίηση ενός πόθου έντονα δυνατού.

Τον κοίταξε με τρυφερότητα κι έμεινε σχεδόν ακίνητη για αρκετά λεπτά μέχρις ο Πέτρος να κοιμηθεί για καλά και να μη ξυπνήσει όταν αυτή θα σηκωνόταν. Σ' αυτή την αμηχανία της, ένιωσε πάλι τις τύψεις για την ανειλικρίνειά της να την κυριεύουν και να την ελέγχουν. Αλλά αυτό κράτησε για πολύ λίγο. Γρήγορα συνήλθε. *‘..αν κάτι δεν μπορείς να το έχεις δικό σου, χρησιμοποίησέ το, όσο πιο καλά μπορείς’*

..σκέφτηκε και με προσοχή τραβήχτηκε, πήρε τα πράγματα της και πέρασε στο γραφείο. Ντύθηκε πήρε τη σακούλα από το γραφείο και τράβηξε την εξώθυρα όσο πιο σιγά μπορούσε για να μην ακουστεί. Άνοιξε με προσοχή τη δική της πόρτα και προχώρησε στο δωμάτιο της Νατάσσας. Όπως το περίμενε. Η Νατάσσα κοιμόταν ήρεμη. Πήγε στην κουζίνα και από τα άπλυτα του νεροχύτη κατάλαβε πως η αδελφή της είχε δειπνήσει. Πήγε στο μπάνιο και χωρίς να κάνει υπερβολικούς θορύβους ασχολήθηκε με την προσωπική της τουαλέτα. Όταν έπεσε στο κρεβάτι, ήτανε σχεδόν δύο μετά τα μεσάνυχτα. Από μια μεριά, αυτό την ευχαριστούσε. Ας μπορούσε να εξαφάνιζε τις νύχτες και να έκανε τη κάθε νέα μέρα να διαδέχεται την άλλη χωρίς να μεσολαβεί η νύχτα. Έτσι θα γλίστωνε από αυτούς τους νυχτερινούς εφιάλτες. Δεν μπορούσε όμως. Αναρωτήθηκε τότε πως θα μπορούσε να κάνει τα πράγματα στη καθημερινή της ρουτίνα ώστε να κοιμάται όσο γίνεται πιο λίγο. Σχεδόν καθόλου. Δυστυχώς, ούτε και αυτό δεν γίνεται. Και μέσα σ' αυτές τις συνεχείς απογοητεύσεις, η μόνη χαρά που της απόμεινε γι' απόψε,

είναι αυτή που ένωσε από την παρέα του Πέτρου για ολόκληρο το βράδυ.. Πέρασαν τόσο όμορφα αλλά αλιμονο τόσο γρήγορα οι ώρες μαζί του.

Ξαναήρθανε στο μυαλό της περίεργες σκέψεις για τον Πέτρο, για την ίδια και για τη σχέση τους.

“Ας ήτανε, να ήταν έτσι για πάντα. Ας ήτανε Θεέ μου..”

Αμέσως όμως, συνήρθε από τις σκέψεις αυτές.

“Μα τι αφελής που είμαι. Πως είναι δυνατό να σκέπτομαι οτιδήποτε άλλο πέραν από αυτό που μπορεί να μου δώσει ο Πέτρος; Ο άνθρωπος είναι παντρεμένος με παιδί και ποτέ δεν θα τολμούσα να σκεφτώ κάτι τέτοιο. Ύστερα, ο Πέτρος αγαπάει την οικογένειά του. Τώρα αν πηγαίνει και με κάποια άλλη.. ε!! τι να πω. ‘Ο αναμάρτητος πρώτος το λίθο βαλέτω’. Πέντε χιλιάδες μίλια μακριά από τη γυναίκα του, ανάμεσα στους πειρασμούς της Ελλάδας. Κι’ έπειτα, άνδρας είναι κι έχει και οργανικές ανάγκες. Αυτό του έλειπε στα σαράντα του, πάνω στα ντουζένια του, που η πούτσα του σπάζει πέτρα, αυτός να τραβάει μαλακία. Μόνο αυτό δεν του ταιριάζει. Μωρέ καλά κάνει ο άνθρωπος. Δουλεύει από το πρωί ως το βράδυ μόνος και θα του ζητήσουμε και τα ρέστα, γιατί στραβοκατούρησε. Χαρά στην αμαρτία που υπέπεσε. Τότε τι να πω εγώ που πνίγομαι από την επίγνωση της αμαρτίας που με βαραίνει. Κι’ ακόμη η Νατάσσα; Τι μου φταίει κι’ αυτή. Την αδικώ, προσπαθώντας να καλύψω τα δικά μου κρίματα. Καλή μου Νατάσσα, θα μπορέσεις να με καταλάβεις κάποτε και να μου συγχωρέσεις την άδικη συμπεριφορά μου για σένα;

Μέχρι τρελή σ' έκανα καλή μου αδελφούλα. Μέχρι στρίγκλα σ' έχω πει."

Η Μαρία αυτοελεγχόταν. Μέσα στη κρίση της, έβλεπε τις απρέπειες που είχε κάνει σε βάρος της αδελφής της και του Πέτρου και ήτανε φανερό πως την ενοχλούσαν. Δεν έκανε όμως τίποτε να διορθώσει αυτή την ενοχλητική κατάσταση. Ήξερε πως κάποια στιγμή όλα θα αποκαλύπτονταν. Δεν αντιδρούσε και άφηνε τα γεγονότα να εξελίσσονται και αυτή να συμπαρασύρεται. Κάθε μέρα και πιο πολύ ένιωθε να παγιδεύεται η ίδια στις παγίδες που έστηνε για τους άλλους. Είχε αρχίσει να πιστεύει πως το θανατερό χτύπημα ήτανε κοντά και πως θα έπληττε πρώτα την ίδια. Ενώ στο βάθος ένιωθε πως αγαπούσε το Πέτρο, αυτή προσποιούταν πως αδιαφορούσε. Απόφευγε να τον γνωρίσει στη Νατάσσα και ο λόγος ήτανε προφανής. Φοβότανε πως η γνωριμία αυτών των δύο, θα έφερνε την ίδια σε δεύτερο πλάνο.

Το ήξερε πως στη πραγματικότητα η Νατάσσα, ήταν ικανή να εξουδετερώσει την ίδια και είναι βεβαία τώρα, πως αυτό θα συμβεί από τη πρώτη στιγμή που θα αντίκριζε το Πέτρο. Άλλωστε από τη σύντομη σχέση τους έχει καταλάβει πως είναι από τους τύπους που δεν αφήνουν ούτε θηλυκιά γάτα να ευδοκιμήσει. Στις γυναίκες φέρεται τόσο καλά, μα είναι αδίστακτος. Από αυτό το λόγο απόφυγε να του γνωρίσει τη Νατάσσα, αλλά για πόσο καιρό ακόμη; Σαν τελείωσε με τις μικροδουλειές πήγε κι έπεσε σχεδόν αποκαμωμένη στο κρεβάτι. Μετά από λίγο, παρά τους φόβους της, την πήρε ένας βαθύς ύπνος.

Όταν ξύπνησε την άλλη μέρα το πρωί ήτανε περασμένες δέκα. Μπορεί να κοιμόταν ακόμη αν δεν άκουγε δυνατές φωνές και κλάματα από το δρόμο. Το διαμέρισμά της ήταν εσωτερικό και δεν μπορούσε να δει τι γινότανε στο δρόμο.

Σηκώθηκε κι ετοιμάστηκε και πρόσεξε πως οι φωνές του δρόμου είχανε σταματήσει μα τώρα ακούγονταν από τους πάνω ορόφους τραγούδια των μπογιατζήδων που δούλευαν. Καμιά φορά, βρίσκεις ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους μερικούς που είναι πραγματικά φωνητικά ταλέντα.

Της άρεσε ν' ακούει ελληνικά τραγούδια στο γιαπί. Έτσι.. ζωντανά, χωρίς μουσική κι ενισχυτές που τα αλλοιώνουν και παραμορφώνουν τη φωνή των τραγουδιστών. Πρόσεξε τα λόγια του τραγουδιού. Λες και το τραγούδι ήτανε γραμμένο για την ίδια. Μιλούσε για μια σύντομη ζωή. Για ένα βιαστικό πέραςμα απ' αυτή που κράτησε μόνο μια μέρα.

Ήταν ένας βαρύς καταθλιπτικός σκοπός σαν μοιρολόι. Καμιά φορά αυτά τα τραγούδια την έριχναν σε κατάθλιψη. Έχει παρατηρήσει πως τα πιο πολλά ελληνικά τραγούδια είναι λυπητερά και κλαψουριάρικα. Και οι στίχοι τους πονεμένοι και καταθλιπτικοί. Θυμάται τα λόγια του Πέτρου στη ταβέρνα, σαν τραγουδούσε ο φίλος του..

«Στην πατρίδα μου τη Μάνη, Μαρία, οι Μανιάτες δεν κάνουνε διάκριση μεταξύ τραγουδιού και μοιρολογιού. Σαν πεθαίνει κάποιος στη Μάνη λένε: *‘σύρτε και φέρτε τις μοιρολογίστρες να τον.. τραγουδήσουν’*.»

Η ίδια του είχε παρατηρήσει, πως ο έλληνας ιδιοκτήτης της ταβέρνας που εργαζότανε στη Φρανκφούρτη ήτανε

πατριώτης του, από τη Μάνη. Αυτός ο άνθρωπος την είχε εντυπωσιάσει που ήτανε πολύ περήφανος για τη καταγωγή του. Μια μέρα τον άκουσε να λέει σε μια πελάτισσα:

‘Οι Μανιάτες έχουνε μια μοναδικότητα στο χαρακτήρα, στη πνευματική τους συγκρότηση και τη φιλοπατρία.’

Και τότε ο Πέτρος της είχε απαντήσει.

‘Πράγματι Μαρία, έτσι είναι και φαίνεται πως οι μανιάτες αυτό το οφείλουν στην ίδια τους τη χώρα, τη Μάνη, η οποία έτσι που είναι βραχώδης και κακοτράχαλη που δέχεται την αύρα από τα νερά και τους αέρηδες της Μεσογείου και τη κάψα από τον λαμπερό ήλιο της, υπάρχει σαν πνεύμα και σαν κατάκτηση του νου και όχι σαν υλική παρουσία. Σαν είσαι στη Μάνη, είτε στο λιακωτό είτε στο απόσκιο της μέρος, σε τρομάζει με τα βράχια και σ’ ημερεύει με τα λιόδενδρά της. Οι μανιάτες είναι μοναδικοί στον κόσμο. Από αυτούς τους παιδεμένους ανθρώπους, τους δεμένους τόσο με τη γη τους, έχουνε διακριθεί πάρα πολλοί στις τέχνες, τα γράμματα, τις επιστήμες, τη πολιτική και το στρατό.’

Αλλά αυτός ο μογιατζής επάνω ποιόν τάχα να μοιρολογάει πρωί-πρωί; Ίσως να του αρέσει ο σκοπός και απλά να τραγουδάει. Ποιος ξέρει πάλι, τι σεκλέτια μπορεί να έχει και τι βασανίζει τη ψυχή του. Πρόσεξε τα λόγια:

*‘Δύο πόρτες έχει η ζωή, άνοιξα μια και μπήκα..
περπάτησα ‘να πρωινό
κι’ όσο να μπει το δειλινό,
από την άλλη βγήκα.’*

Προσπάθησε ν’ αποστηθίσει το στιχάκι. Όσο και αν την ενοχλούσαν τα λόγια, κάτι της έλεγε πως έπρεπε να εξοι-

κειωθεί με τον θάνατο. Μα τι είναι πάλι αυτά που σκέπτεται. Ετοιμάστηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Έπρεπε να δει τον Πέτρο. Με τον Πέτρο ηρεμούσε. Θα του έλεγε για το τραγούδι που την αναστάτωσε. Μήπως όλα αυτά είναι *τα μηνύματα* που της είπε ο Πέτρος; Δεν είναι δυνατόν. Αυτός της είπε πως το μήνυμα θα είναι από τους συχωρεμένους γονείς της. Τι σχέση μπορεί να έχει ένας νεαρός τεχνίτης που τραγουδάει, με τους πεθαμένους γονείς της. Όχι δεν θα πω τίποτε. Αν ακούσει κάτι τέτοιο.. το μόνο που θα κάνει είναι να γελάσει.

Τελείωσε στο μπάνιο όταν άκουσε θόρυβο στη κουζίνα. Η Νατάσσα είχε σηκωθεί και προσπαθούσε να κάνει πρωινό. Περισσότερος θόρυβος από δουλειά.

«Καλημέρα Τάσα, πως είσαι;»

«Καλά. Ανέλπιστα είμαι πολύ καλά. Κοιμήθηκα τόσο ωραία σήμερα. Μου αρέσει εδώ. Με ξύπνησε ένας τεχνίτης που τραγουδούσε. Τραγουδούσε ωραία, αλλά σταμάτησε. Κι εσύ; με το τραγούδι ξύπνησες;»

«Όχι. Εγώ ξύπνησα με κάτι φωνές από το δρόμο. Άκουσα και το τραγούδι όμως και το τραγούδι του τεχνίτη. Πολύ μελωδικό αλλά καταθλιπτικό. Θέλεις να σου κάνω κάτι;»

Η Νατάσσα γέλασε..

«Μα.. Μαρία εδώ και πολύ καιρό τώρα, μόνη μου κάνω το πρωινό μου. Ποτέ δεν έχω ξανακούσει αυτή την ερώτηση από σένα. Όχι Μαρία, δεν χρειάζεται αδελφούλα μου να μου κάνεις το πρωινό μου. Κάνε το δικό σου και μην ανησυχείς για μένα. Άλλωστε, έτσι δεν έχουμε συμφωνήσει; Μην

προσπαθείς να μου γλυκάνεις τα μαχαιρώματα. Μήνες τώρα ζούμε σε μια αντιπαράθεση. Θα μπορούσαν τα πράγματα να ήσαν καλύτερα και για τις δύο μας, αν ήθελες να τα δεις λίγο πιο ψύχραιμα και να τα αντιμετωπίσεις πιο λογικά. Έχεις κολλήσει σε μια ακατανόητη εγωιστική θέση και ακολουθείς μια εξ ίσου ακατανόητη συμπεριφορά, που εγώ τουλάχιστον σαν αδελφή δική σου και του Κωστάκη, δεν μπορώ ούτε να την εννοήσω ούτε να την αποδεχθώ. Στο θέμα αυτό, πολύ φοβάμαι, πως δεν θα συμφωνήσουμε ποτέ.»

Η Μαρία πράγματι, έτσι είχε συμφωνήσει με τη Νατάσσα, να μη γίνεται η μια φόρτωμα στην άλλη, για ψύλλου πήδημα. Δεν έκανε την πρότασή της γιατί περίμενε πως η Νατάσσα θα την δεχόταν. Αυτή ήτανε, μάλλον, μια πρόταση αμηχανίας. Έτσι κάτι να πει για να κρύψει την αναστάτωση που της έφερε το τραγούδι του άγνωστου τεχνίτη. Έκανε πως δεν έδωσε σημασία στην απάντηση της Νατάσσας και καταπιάστηκε να κάνει ένα δικό της καφέ. Ίσως ο καφές να την ηρεμούσε. Τότε σκέφτηκε πάλι το Πέτρο. Θα έκανε και ένα *καπουτσίνο* για κείνον. Θα του τον πήγαινε για να βρει μια πρόφαση, να τον ιδεί στο γραφείο του. Όσο οι καφέδες γίνονταν, έβαλε και δύο βουτήματα σ' ένα δίσκο. Μετά από λίγο ήταν έξω από το γραφείο. Δεν χρειάστηκε να χτυπήσει τη πόρτα γιατί ήταν ανοιχτή.

Μπήκε μέσα, αλλά το γραφείο ήταν άδειο. Έβαλε το *καπουτσίνο* εμπρός στη θέση του Πέτρου, κάθισε στο μικρό σαλονάκι και άρχισε να απολαμβάνει τον δικό της καφέ περιμένοντας υπομονετικά την επιστροφή του. *Για να έχει*

αφήσει την πόρτα ανοικτή, πρέπει να είναι κάπου εδώ και δεν θ' αργήσει. ..σκέφτηκε. Ο συλλογισμός της αποδείχθηκε σωστός. Δεν είχε μισέψει ο καφές της και ο Πέτρος γύρισε.

«Καλημέρα μούτρο. Πως είσαι σήμερα; Μια χαρά σε βλέπω.»

Μιλώντας έφτασε στο γραφείο του και η ματιά του έπεσε στον καπουτσίνο. Αστεεινόμενος ρώτησε.

«Ποιος μου παρήγγειλε καπουτσίνο; ποιο καλό κορίτσι το έκανε και δεν το μαρτυράει;»

«Η Μαρία το έκανε, αλλά δεν ξέρει αν πρέπει να πάρεις δύο καφέδες μέχρι τις δέκα.»

«Μαρία, η ώρα είναι έντεκα. Αλλά από σένα.. τα είπαμε. Και φαρμάκι να μου δώσεις θα το πάρω.»

«Τι να το κάνεις το φαρμάκι από μένα Πέτρο. Μόνο αγάπη μπορώ να δίνω εγώ σε σένα. Τόσα που κάνεις για μένα τι άλλο θα μπορούσα να σκεφτώ.»

«Απλά να μη σκέφτεσαι. Καμιά φορά και η σκέψη μπορεί να σε βλάψει. Άσε λοιπόν να σκέπτονται οι άλλοι για σένα.»

«Θα επωφεληθώ από την υπόδειξη σου. Που ήσουν και άφησες το γραφείο ανοικτό; Δεν φοβάσαι τους κλέφτες;»

«Δεν υπάρχουν κλέφτες εδώ Μαρία. Όλοι οι Λουτρακιώτες αφήνουν τα σπίτια τους ανοικτά. Όποια πόρτα και αν ανοίξεις θα την βρεις ξεκλείδωτη. Άλλωστε, δεν πήγα μακριά. Ακριβώς απέναντι. Στης κυρά Μαρίας της χήρας. Άκουσα κάτι φωνές και κλάματα και πήγα να δω τι συνέβη.»

«Αλήθεια τι ήταν αυτές οι φωνές; Από αυτές τις φωνές ξύπνησα κι εγώ.»

«Τι να σου πω.. Είναι μια θλιβερή ιστορία. Ξεκινάει από τα χρόνια της γερμανικής κατοχής. Εσύ δεν είχες γεννηθεί ακόμη. Καμία άλλη φορά θα σου τη διηγηθώ.»

«Έλα Πέτρο, τώρα με το καφέ μας νομίζω θα τα πεις καλύτερα.»

«Αυτή η ιστορία Μαρία δεν θα σου αρέσει, γιατί έχει σχέση με τις θηριωδίες που διαπράξαν οι μισοπατριώτες σου οι γερμανοί, σε βάρος των ελλήνων. Γι' αυτό δεν πρόκειται να σου τη πω. Ακόμη δεν βοηθάει στα δικά σου προβλήματα. Ας τη ξεχάσουμε λοιπόν.»

Ο Πέτρος ρούφηξε μια γουλιά από το καπουτσίνο του και συνέχισε να τον απολαμβάνει με μια προκλητικότητα που δεν είχε επιδείξει προς τη Μαρία στο παρελθόν. Σήμερα κάτι τον έσπρωχνε να την εκνευρίσει.

Σκέφτηκε να την ιδεί και μια φορά εκνευρισμένη.. να θυμώνει. Μέχρι τώρα την είχε γνωρίσει γλυκιά, υπομονετική σαν θύμα του. Ας την έβλεπε και λίγο διαφορετική.

Ήθελε να διαπιστώσει αν μπορεί να θυμώσει μαζί του, να του αντιμιλήσει. Πως τέλος θα αντιδράσει. Αν μπορεί να διακινδυνεύσει μια σύγκρουση και μέχρι ποίου σημείου μπορούσε να φτάσει. Αντί όμως άλλης αντίδρασης την είδε να σηκώνεται. Πήρε τα κενά σερβίτσια και βάδισε προς την ανοικτή πόρτα. Πριν βγει κοντοστάθηκε και γυρνώντας προς το Πέτρο του είπε:

«Κατάφερες να μ' εκνευρίσεις. Αλλά δεν θα σου κάνω το χατίρι να μείνω κι' άλλο, για να γελάσεις μαζί μου. Πρέπει να πάω στη ταβέρνα. Θα κατεβείς αργότερα για φαγητό;»

«Ναι Μαρία, θα κατεβώ κατά τις τρεις. Θα έχω και το μισθωτήριο μαζί μου. Όσο για το κέφι που σου χάλασα, λυπάμαι μούτρο. Εγώ σου είπα ν' αφήσουμε την ιστορία γι' άλλη μέρα. Εσύ επέμενες και στο τέλος μόνη σου νευρίασες. Πάντως πέρασες το τεστ.»

Η Μαρία έφυγε απορημένη. Τι τάχα εννοούσε με το *τεστ*. Με τη σειρά του σηκώθηκε ο Πέτρος και βγήκε από το γραφείο κλειδώνοντας αυτή τη φορά. Ανέβηκε μέχρι τον τρίτο όροφο όπου ο Γρηγόρης έβαφε με το συνεργείο του. Τους έπιασε στο κολατσιό. Κοίταξε το ρόλοι του. Ήταν έντεκα και μισή.

«Καλή όρεξη.. μα λίγο νωρίς δεν το ξεκινήσατε;»

«Καλώς το αφεντικό, θα πάρεις ένα μεζέ μαζί μας;»

..απήντησε ο Γρηγόρης.

«Όχι αυτή τη φορά Γρηγόρη. Θέλω να κρατήσω την όρεξη μου για το μεσημέρι.»

«Κατάλαβα.. πάλι για τη ταβέρνα σε βλέπω.»

«Καλά κατάλαβες, μόνο που σήμερα θα πάω για δουλειά και με την ευκαιρία θα τσιμπήσω και κάτι.»

«Τι θα τσιμπήσεις αφεντικό;»

Ο Πέτρος αντελήφθη το υπονοούμενο αλλά προτίμησε να μην του απαντήσει. Αγνόησε το καρφί και παίρνοντας το Γρηγόρη παράμερα, του είπε σε χαμηλό τόνο.

«Γρηγόρη, μου είπε ο Λουκάς πως εσύ έχεις βάνει την ταβέρνα του Γιώργου. Θυμάσαι ποίος σε πλήρωνε;»

«Η Μαρία, η ίδια η Μαρία.»

«Έχεις τα στελέχη των αποδείξεων;»

«Τα έχω, αλλά πρέπει να τα ψάξω.»

«Ναι Γρηγόρη, να τα ψάξεις και να μου τα φέρεις. Είναι ανάγκη.»

«Εντάξει αφεντικό, θα σου τα φέρω. Συμβαίνει τίποτα;»

«Όχι μωρέ Γρηγόρη, τι να συμβαίνει. Θα σου εξηγήσω όταν μου τα φέρεις. Πες μου κάτι ακόμη. Τα τραπέζια και τα ντουλάπια της κουζίνας, ξέρεις ποίος τα έκανε;»

«Ο Τσίνης αφεντικό.»

«Πάει κι αυτό. Άντε γεια σου τώρα.»

Και ο Πέτρος έφυγε για το ξυλουργείο του Τσίνη. Αναζητούσε τα στοιχεία για να διαπιστώσει πόσα χρήματα είχε ρίξει η Μαρία στην ταβέρνα του Γιώργου. Ο Τσίνης του έδωσε αμέσως τα ποσά που είχε πάρει από τη Μαρία με προσωπικές της επιταγές. Ακόμη τον πληροφόρησε ποίος έκανε τα ηλεκτρικά, τα υδραυλικά και του είπε ακόμη από που πήρανε και τα πιατικά. Το γνώριζε αυτό, γιατί η ίδια η Μαρία τον είχε παρακαλέσει να της τα μεταφέρει από το κατάστημα μέχρι την ταβέρνα. Έτσι, ο Πέτρος μάζεψε όλα τα στοιχεία που αποδείχνανε, ότι η Μαρία είχε πληρώσει όλους τους λογαριασμούς κι αυτός ο Γιώργης της ζητούσε να τα ξαναπληρώσει για να την βάλει ..συνεταίρα.

Αύριο θα δω πως θα το χειριστώ το θέμα. Εν ανάγκη θ' αγνοήσω τη γνώμη της Μαρίας, γιατί ποιος ξέρει που την κρατάει ο άθλιος ο ταβερνιάρης κι αυτή υποχωρεί

Πήρε από το γραφείο του το συμφωνητικό που είχε ετοιμάσει για τη Μαρία, το έβαλε στο ντοσιέ του και κατέβηκε με το αυτοκίνητο του στη πλατεία. Περπάτησε

μέχρι το παλιό καφενέ και κάθισε. Περίμενε να συναντήσει το γεροθόδωρο να μιλήσουνε λίγο. Αυτός ο αγαθός γέροντας του έδινε μια ευχαρίστηση ιδιαίτερη. Η ώρα όμως περνούσε και ο Θόδωρος δεν φαινόταν. Ήδη πέρασε η δωδέκατη και οι δείκτες τρέχανε για τις μικρές ώρες πια. Κάπου αλλού θα έμπλεξε. Ο γεροθόδωρος βλέπεις, ήταν ευπρόσδεκτος σ' όλες τις παρέες. Τον αγαπούσαν και τον σέβονταν. Όχι τόσο γιατί το ένιωθαν σαν υποχρέωση σεβασμού στα ογδόντα έξι χρόνια του, αλλά έχοντας τον στην παρέα τους, είχανε μια αστείρευτη πηγή πληροφοριών. Ο γεροθόδωρος ήτανε μια ζωντανή βάση δεδομένων, που περίμενε μόνο την ερώτηση για να δώσει την απάντηση.

Ο Πέτρος άφησε στο τραπέζι το αντίτιμο του καφέ του και τελικά έτσι που ήρθανε τα πράγματα, απεφάσισε να πάει νωρίτερα στο κουτούκι, για να τελειώνει με το μισθωτήριο και με το θέμα της ταβέρνας. Δεν ήθελε να συσσωρεύονται οι εκκρεμότητες της Μαρίας, γιατί απ' ότι είχε αντιληφθεί μέχρι τώρα, θα ήταν αρκετές ακόμη.

Οδήγησε μέχρι τη ταβέρνα και η Μαρία χάρηκε που τον είδε νωρίτερα, αλλά απολογήθηκε που δεν πρόλαβε να έχει κάνει κάτι.

«Δεν πειράζει. Σήμερα θα πληρώσω εγώ, αφού σήμερα εγώ θα πάρω χρήματα.»

Αυτή γελώντας, τον παρέσυρε σ' ένα τραπέζι στο βάθος, που ενώ δε φαινόταν από την αίθουσα, εν τούτοις το ίδιο δεχόταν επάνω του το φως από ένα *spot light* και μπορούσες να βλέπεις θαυμάσια. Ακόμη και να διαβάσεις.

Το τραπέζι αυτό ήταν ότι έπρεπε για την περίπτωση.

«Μαρία είσαι απίθανη. Που το έκρυβες αυτό το τραπέζι;»

«Δεν το έκρυβα, όποιος το ξέρει έρχεται. Αφού κι εμείς θα μετρήσουμε λεφτά, ας βλέπουμε τι δίνουμε.»

«Δίκιο έχεις. Μη μας γελάσουν κι' όλας. Χα! Χα!. Χαίρω όμως που σου πέρασε τόσο σύντομα ο εκνευρισμός. Θα το είχα ξέρεις βάρος στη ψυχή μου. Ακόμη δεν συνηθίζω να εκνευρίζω ωραίες γυναίκες.»

Χωρίς να σχολιάσει τίποτε τον πλησίασε από πίσω και τον αγκάλιασε.

«Τι να σου ετοιμάσω Πέτρο;»

«Ότι ετοιμάσεις για μένα θα ετοιμάσεις και για σένα. Πάντως σήμερα εγώ θα ήθελα μια χοιρινή κρασάτη και μια χωριάτικη σαλάτα με κρασί κόκκινο. Ψωμί καψαλισμένο στη φωτιά και μετά ένα καφέ με τη δική σου συνταγή.»

Εκείνη τότε χαμογέλασε κι έφυγε για να γυρίσει μετά από λίγο κρατώντας μια καράφα νερό με δύο νεροπότηρα.

Ο Πέτρος σ' αυτό το μεταξύ, είχε βγάλει στο τραπέζι το συμφωνητικό μίσθωσης σε τρία αντίγραφα κι έδωσε το ένα στη Μαρίας να το διαβάσει.

«Πέτρο, τι μου το δίνεις αυτό εμένα; Ούτε να διαβάσω ξέρω καλά, μα ούτε θα το καταλάβω, έτσι γραμμένο στη καθαρεύουσα. Εμένα πες μου μόνο, τι πρέπει να σου δίνω το μήνα και για πόσο χρόνο το έχεις κάνει.»

«Καλά λοιπόν, θα πληρώνεις πέντε χιλιάδες το μήνα. Εσύ θα μου πεις για πόσο χρόνο το θέλεις.»

«Εγώ το θέλω, εάν μπορείς βέβαια, για δύο χρόνια. Μήπως όμως στο δεσμεύω έτσι για μακρύ χρονικό διάστημα ενώ εσύ θέλεις να το πουλήσεις;»

«Μαρία, θα μείνεις όσο θέλεις εσύ. Όταν εσύ αποφασίσεις να φύγεις, τότε μόνο θα πουληθεί το διαμέρισμα.»

Η Μαρία έσκυψε βουρκωμένη και τον φίλησε διακριτικά στο μάγουλο. Ήτανε μια καθυστερημένη απάντηση στην ερώτηση του για τον εκνευρισμό της. Η Μαρία δεν ένιωθε πια κανένα εκνευρισμό. Μόνο συγκίνηση ένιωθε. Με ένα μικρό μαντηλάκι που έβγαλε από την τσέπη της προσπάθησε να σταματήσει τα δάκρυα που ήσαν έτοιμα να κυλήσουν. Ένιωθε για μια ακόμη φορά την εύνοια του Πέτρου, σαν αόρατο δίχτυ να την περιβάλει και να την προστατεύει. Ήθελε κάτι να πει, να τον ευχαριστήσει για μια ακόμη φορά, αλλά καταλάβαινε πως τα πολλά *ευχαριστώ* θα γίνονταν στο τέλος μια βαρετή διαδικασία.

Προτίμησε να μην πει τίποτα και απλά να προσπαθήσει να καλύψει τα δάκρυα της που ήταν έτοιμα να προδώσουν την συγκίνηση της. Αυτά τα σκαμπανεβάσματα στη ψυχική της διάθεση τη συντρίβανε. Και η ίδια δεν μπορούσε τελικά να καταλάβει, αν αυτές οι εκδηλώσεις προς τον Πέτρο ήταν ειλικρινείς και στο βάθος τον είχε αγαπήσει ή όλα αυτά δεν ήτανε παρά ένα καλοστημένο θέατρο, στο οποίο έπρεπε να παίζει ένα πολύ άσχημο ρόλο. Ευμετάβλητες σκέψεις και αλληλοσυγκρουόμενες ιδέες της αφαιρούσαν τη καθαρότητα στις εκδηλώσεις και στα λόγια της. Άρχισε να φοβάται μήπως αυτό το ψυχικό πήγαιν' έλα, γινότανε στο τέλος αντι-

ληπτό από τον Πέτρο και αυτό ίσως να έφερνε πιο σύντομα την καταστροφή που φοβότανε.

Μόλις ξεπέρασε την δύσκολη αυτή στιγμή, κατάφερε να ψελλίσει μερικές λέξεις, για να δείξει πως ήταν ακόμη μέσα στο παιχνίδι.

«Πόσους μήνες εγγύηση μου έχειςβάλει Πέτρο;»

«Δεν σου έχωβάλει εγγύηση, αλλά αν επιμένεις για να είναι όλα τυπικά, θαβάλουμε δύο μήνες εγγύηση και ένα μήνα που θα τρέχει. Αυτό συνήθως γίνεται.»

«Δηλαδή.. εσύ τώρα θέλεις δέκα πέντε χιλιάδες.»

«Ακριβώς Μαρία. Μου οφείλεις το.. τεράστιο ποσό των δέκα πέντε χιλιάδων δρχ. Και εάν δεν με εξοφλήσεις τώρα, κινδυνεύεις να πας στα κάτεργα για την υπόλοιπη ζωή σου.» ..της είπε χαμογελώντας ελπίζοντας να κατάλαβε το αστείο του. Η Μαρία πράγματι κατάλαβε το αστείο και βγάζοντας ένα δερμάτινο αντρικό πορτοφόλι έβγαλε τρία χαρτονομίσματα των πέντε χιλιάδων δραχμών και του τα έδωσε. Αυτός της έδωσε την αντίστοιχη απόδειξη και η Μαρία την πήρε, την κοίταξε για λίγο και την έβαλε στο πορτοφόλι της.

Την ίδια στιγμή ο Πέτρος της έδωσε το στυλό του να υπογράψει. Η Μαρία υπογράψε και ρώτησε πόσα αντίγραφα πρέπει να κρατήσει. Ο Πέτρος της έδωσε το ένα χωρίς ν' απαντήσει στην ερώτηση της. Εκείνη το δίπλωσε και το έβαλε στην τσέπη της ποδιάς της και σηκώθηκε.

«Πάω να δω τι γίνονται οι κρασάτες.»

Και ώ!! του θαύματος. Οι χοιρινές ήταν έτοιμες και η Μαρία άρχισε να τις φέρνει. Στη τελευταία διαδρομή τη

βοήθησε και ο Γιώργος. Έφερε τη σαλάτα και το κρασί. Μόλις τον είδε ο Πέτρος του είπε.

«Γιώργο, μετά το φαγητό σε θέλω. Μη φύγεις, θέλω να κλείσουμε την υπόθεση του μαγαζιού.»

«Εντάξει κύριε Πέτρο. Απόλαυσε τώρα το φαγητό σου και τα λέμε με τον καφέ.»

Περασμένες πια τρεις το απόγευμα. Οι κρασάτες ήτανε να γλύφει κανείς τα δάχτυλά του. Ο Γιώργος είχε βάλει τη τέχνη του. Για μια φορά ακόμη αποδείχθηκε άσσος στη κουζίνα. Η Μαρία έφερε τους καφέδες. Μετά από λίγο ήρθε και ο Γιώργος κρατώντας τον δικό του καφέ. Ο Πέτρος τράβηξε μια γουλιά καφέ και τον δοκίμασε. Οι δύο άλλοι τον περιμένανε ν' αρχίσει. Η ανυπομονησία τους είχε ζωγραφιστεί στα πρόσωπα τους. Τότε αυτός, μη θέλοντας να παίξει άλλο με την αγωνία τους.. άρχισε:

«Κατ' αρχήν θέλω ν' ανανεώσετε και οι δύο την υπό-σχεση που μου δώσατε, ότι δηλαδή μου έχετε εμπιστοσύνη και θα δεχθείτε την πρότασή μου. Συμφωνείτε;»

«Ναι, Πέτρο, συμφωνούμε, σου έχουμε ανεπιφύλαχτη εμπιστοσύνη. Ότι πεις θα το δεχθούμε.»

«Λοιπόν, προχωρούμε. Μαρία, μπορείς να μας αφήσεις για λίγο μόνους; Θέλω αρχικά να μιλήσω στο Γιώργο ιδιαιτέρως. Σε λίγο θα σε φωνάξω να γυρίσεις.»

Η Μαρία θορυβημένη, τον κοίταξε με αμηχανία. Του είχε εμπιστοσύνη, αλλά δεν καταλάβαινε γιατί την απομάκρυνε

από τη συζήτηση. Σηκώθηκε σιωπηλή και προχώρησε προς την κουζίνα. Όταν βρέθηκε κει καταπιάστηκε να κάνει καμιά δουλειά για να κυλήσει ο χρόνος. Η ώρα περνούσε αργά. Κοίταξε το ρολογάκι της. Είχε περάσει ένα ολόκληρο τέταρτο. Μια ή δύο φορές πλησίασε τη πόρτα της σάλας κι έριξε μια βιαστική ματιά προς τους δύο άνδρες που μιλούσαν. Δεν άκουσε τίποτα αλλά είδε τον Πέτρο να χειρονομεί. Άρχισε ν' ανυπομονεί. Ας τελείωναν καμιά φορά. Τι μπορεί να λένε αυτοί, που η ίδια δεν μπορούσε ν' ακούσει. Υπάρχουν απόρρητα; Την καθυσήχαζε όμως το γεγονός ότι ο Πέτρος ήτανε αυτός που της ζήτησε να φύγει από τη συζήτηση. Και ο Πέτρος ενδιαφερότανε για τα δικά της συμφέροντα. Ξαφνικά είδε το Γιώργο στη κουζίνα και της είπε να γυρίσει στο τραπέζι, και ότι όλα είχανε τελειώσει με τον Πέτρο. Στο τραπέζι ο Πέτρος ξαναπήρε το λόγο.

«Μαρία.. Τα βρήκαμε με το Γιώργο και την ερχόμενη εβδομάδα θα σας ετοιμάσω ένα συμβολαιογραφικό προσύμφωνο που θα σε αναγνωρίζει κατά το ήμισυ συνιδιοκτήτρια της επιχείρησης και όλων των κινητών και ακίνητων επίπλων, σκευών και λοιπών εξαρτημάτων της ταβέρνας, πλην του κτιρίου που θα συνεχίζει να ανήκει στο Γιώργο. Εσύ παράλληλα θα κάνεις διαθήκη και θ' αφήνεις γενικό κληρονόμο σου, το μικρό Κωστάκη. Ο Γιώργος επίσης θα κάνει γονική παροχή στον Κωστάκη το μισό εξ αδιαιρέτου του ακίνητου της ταβέρνας. Η μεταβίβαση αυτή θα γίνει έναντι του ποσού των τριών εκατομμυρίων που ο Γιώργος έλαβε από εσένα κατά καιρούς σε μετρητά και σε είδος,

όταν μαζί φτιάχνατε την ταβέρνα. Αυτή είναι η πρόταση μου. Ο Γιώργος την δέχθηκε. Αν κι εσύ τη δέχεσαι, την ερχόμενη εβδομάδα, μόλις γυρίσω από την Αθήνα θα πάμε στο συμβολαιογράφο να κάνουμε και τα χαρτιά. Εγώ θα υπογράψω σαν μάρτυρας.»

Η Μαρία τα έχασε. Δεν ήξερε αν είναι ξύπνια και ακούει τη φωνή του Πέτρου ή έβλεπε όνειρο. Περίμενε πως ο Πέτρος θα έλεγε να πληρώσει στο Γιώργο τα τρία εκατομμύρια σε πραγματικό χρήμα. Αυτό που άκουσε ήταν πέραν από κάθε προσδοκία της. Είχε ξεγράψει αυτά τα χρήματα και δεν περίμενε ποτέ από τον αγροίκο το Γιώργο να παραδεχθεί τίποτα. Η ίδια πάλι δεν θα τολμούσε ποτέ ν' ανακινήσει τέτοιο θέμα, στον άνθρωπο που θα υιοθετούσε το γιο της. Το άλλο πάλι; Πως κατάφερε να τον πείσει, να κάνει περιουσία στο παιδί της. Θα μου πεις, πως θα γίνει και του ίδιου του Γιώργου παιδί, αλλά κακά τα ψέματα. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη σκέψη της κι ένιωσε να καταρρέει. Έπεσε πίσω στο κάθισμα της και κρατήθηκε από το τραπέζι να μη πέσει. Και οι δύο άνδρες αμέσως σηκωθήκανε και σπεύσανε προς το μέρος της να την συγκρατήσουν. Ο Πέτρος, έβαλε ένα ποτήρι νερό και της έδωσε λίγο να βρέξει τα χείλη της. Η Μαρία συνήρθη από τη στιγμιαία αδιαθεσία. Νοερά έκανε μια μικρή προσευχή. *Βοήθησε με Παναγιά μου ν' αντέξω σ' αυτή τη δοκιμασία.*

Ο Πέτρος έβρεξε τη μια γωνία της πετσέτας της Μαρίας που ήτανε δίπλα της καθαρή, στο κρύο νερό και μετά την πέρασε απαλά στο μέτωπο της. Αυτό φάνηκε να επιδρά

ευνοϊκά στην κατάσταση της. Πήρε μια βαθιά αναπνοή και έδειξε πως επανήλθε για καλά.

«Με συγχωρείτε και σας ευχαριστώ και τους δύο. Είσαστε και οι δύο καλοί. Λυπάμαι που σας ανησύχησα τόσο.»

«Μαρία μας ανησύχησες πολύ, κορίτσι μου. Τι έπαθες; Είσαι καλά τώρα;»

«Ναι Πέτρο, τώρα είμαι καλά. Κάθισε δω σε παρακαλώ να σε βλέπω. Φοβήθηκα πως κάτι θα πάθαινα και δεν θα προλαβαίναμε να τελειώσουμε. Κάθισε κι εσύ Γιώργο. Κι συ, είσαι τόσο καλός. Σ' ευχαριστώ Γιώργο. Ότι και να συμβεί σε μένα, μη ξεχνάς, πως ο Κωστάκης θα γίνει και δικό σου παιδί. Αγάπαγέ τον.»

Τελειώνοντας τη φράση της αυτή, σήκωσε και τα δύο χέρια και χάιδεψε στο πρόσωπο και τους δύο άνδρες.

Ο Πέτρος φοβήθηκε αυτή τη συμπεριφορά της Μαρίας. Ήταν πρόσφατα τα άσχημα όνειρα που έβλεπε..

«Όχι Θεέ μου. Μην της συμβεί τώρα κάτι κακό..»

«Μαρία να σε πάω στο σπίτι να ξαπλώσεις;»

«Όχι Πέτρο. Καλύτερα να συνέλθω εδώ. Άλλωστε δεν τελειώσαμε. Πρέπει να σε διαβεβαιώσω πρώτα ότι συμφωνώ κι εγώ με την πρόταση σου και σε εξουσιοδοτώ να προχωρήσεις σε κάθε άλλη ενέργεια που χρειάζεται, για να υλοποιηθεί αυτή η συμφωνία με το Γιώργο. Κι εσένα Γιώργο, θέλω ακόμη μια φορά να σε ευχαριστήσω γιατί αποκαλύφθηκες σήμερα στα μάτια μου, ένας καινούργιος άνθρωπος. Χαίρομαι που δεν γελάστηκα τελικά, για την εμπιστοσύνη που σου έδειξα, από τη Γερμανία.»

Η Μαρία έλεγε τα λόγια αυτά αλλά στο βάθος της ψυχής της ήξερε πως υποκρινόταν. Η συγκίνηση όμως και η αδιαθεσία ήσαν αληθινές. Πράγματι ένιωσε μια μεγάλη ικανοποίηση από την επιτυχία που της εξασφάλισε ο Πέτρος. Ο γεροθόδωρος, αυτή η γριά αλεπού, είχε δίκιο. Δεν μπόρεσε όμως να αποφύγει τις υπερβολικές κολακείες. Όπως να είχε το πράγμα κατάλαβε πως φάνηκε υπερβολική. Και για μεν το Γιώργο, λίγη εκτίμηση του είχε, άσχετα αν σκόπευε να του αφήσει το μικρό Κωστάκη. Τον θεωρούσε βλάκα και άξεστο και ίσως σ' αυτό να μην είχε και άδικο. Μα για τον Πέτρο, λυπότανε που έπρεπε να υποκρίνεται. Τον πλησίασε από υπολογισμό, με μοναδικό σκοπό να επωφεληθεί από την επιρροή του και από την καθαρή λογική του. Και το πέτυχε. Ντρέπεται όμως μέσα της, που ενώ αυτός τόσο καλά της φέρεται, η ίδια παίζει ένα διπλό παιχνίδι που στο τέλος θα φανερωθεί. Τώρα όμως, δεν μπορεί να γίνει και τίποτε άλλο.

‘..όσο ο Πέτρος δεν έχει γνωρίσει τη Νατάσσα, δεν υπάρχει λόγος ν’ ανησυχώ. Άμα τη γνωρίσει, θα δω τι θα κάνω. Είναι βέβαιο πως αυτή η σκύλα θα του ριχτεί, και αυτός.. μάλλον δεν θ’ αντιδράσει. Αυτό είναι σίγουρο. Κι εγώ τώρα πια, νιώθω παγιδευμένη με αυτόν τον άνδρα. Θα πρέπει να ξεχάσω το δικό μου αίσθημα, αν θέλω να τον εκμεταλλευτώ στις ανάγκες μου.’

Ξαφνικά ο Πέτρος έσπασε την αλυσίδα των συλλογισμών της Μαρίας λέγοντας..

«Νομίζω τελειώσαμε. Έχω λοιπόν την εξουσιοδότησή σας να δώσω στο συμβολαιογράφο οδηγίες για να ετοιμάσει τα χαρτιά. Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο για διευκρίνηση. Εγώ τώρα πρέπει να φύγω. Έχω τη γνώμη Μαρία πως πρέπει κι εσύ να πας στο σπίτι να αναπαυτείς λίγο.»

«Έχεις δίκιο Πέτρο. Θα έρθω μαζί σου.»

Ανεβαίνοντας προς τη Γκράβα, η Μαρία δεν άντεξε.

«Πες μου σε παρακαλώ Πέτρο, τι του είπες όταν μ' έστειλες στη κουζίνα, που δεν έπρεπε ν' ακούσω εγώ και άλλαξε αυτός ο άξεστος έτσι απότομα; Τον είχα μέχρι τώρα για μπαμπούλα. Πως κι έγινε το θαύμα και φάνηκε τόσο λογικός. Αγνώριστος άνθρωπος έγινε.»

«Μαρία, με παρακάλεσε να μη σου πω. Εγώ τώρα θα σε παρακαλέσω, μόλις φτάσουμε, να πας να ξαπλώσεις και να ηρεμήσεις. Αν αργότερα νιώσεις καλύτερα, θα ήταν χαρά μου να σας πάρω μαζί με τη Νατάσσα και να πάμε κάπου να πάρετε λίγο καθαρό αέρα.»

«Πολύ καλή η ιδέα σου Πέτρο, αλλά να δούμε τι γνώμη θα έχει η *κακιά πεθερά*. Τώρα τελευταία δεν έχουμε και τόσο αγαθές σχέσεις. Γενικά οι σχέσεις μας βρίσκονται σε δοκιμασία. *Μαύρο-άσπρο, σήκω-κάτσε*.. το πάμε. Δε μπορώ να προβλέψω που θα μας βγάλει. Πρέπει να τη πάω πάλι στο ψυχίατρο να δω πως εξελίσσεται η αρρώστια της. Το πρωί μου μιλούσε σαν να ήμουν μια ξένη, η καθαρίστρια να πούμε. Το ευτύχημα είναι πως της αρέσει το σπίτι και ευχαριστείται να κάθεται με τις ώρες στο μπαλκόνι.»

«Τι ακριβώς γνωματεύει ο ψυχίατρος;»

«Μήπως τα καταλαβαίνω κιόλας; *Κατάθλιψη*.. λέει. Όταν τον πήρα τηλέφωνο, μου είπε πως χρησιμοποιούν τον όρο αυτό, για να περιγράψουν ψυχικές καταστάσεις που παρεμποδίζουν την καθημερινή ζωή. Τα συμπτώματα μπορούν να εμφανίζονται σαν απώλεια ενδιαφέροντος για ψυχαγωγία, σαν συναισθήματα ενοχής, και να φτάνουν μέχρι σε τάση αυτοκαταστροφής. Οι αιτίες της κατάθλιψης των νέων, μου είπε, Πως μπορεί να είναι διάφορες και να συνδέονται ακόμη και με τα οικογενειακά προβλήματα, την καταπίεση στο σχολείο, ή τις ανησυχίες για το μέλλον.»

«Καταλαβαίνω.. κι εσείς είχατε την ατυχία να υποστείτε στην οικογένειά σας μια αληθινή ανθρώπινη τραγωδία.»

«Πέτρο, η οικογένειά μας διαλύθηκε μ' ένα τρόπο τραγικό και βίαιο. Εγώ έφυγα, οι γονείς μας χάθηκαν και η Νατάσσα έμεινε μόνη, χωρίς την απαραίτητη αγάπη κι επίβλεψη που έπρεπε να νιώθει σαν παιδί στο περιβάλλον της.»

«Έχεις δίκιο. Η σταθερότητα της οικογένειας και του οικογενειακού περιβάλλοντος που μεγαλώνει κάποιος, ασκεί τεράστια επίδραση στη διανοητική υγεία του.»

«Άντε να μαντέψω εγώ τώρα, τι είναι αυτό που ενοχλεί τη Νατάσσα και τη ρίχνει σε κατάθλιψη. Φοβάμαι Πέτρο, πως πληρώνω αμαρτίες.»

«Μη βαρυγκωμάς. Η βαρυγκώμια είναι μεγάλη αμαρτία. Με την κουβέντα φτάσαμε. Μη βγεις, περίμενε να έρθω να σου ανοίξω.»

Έξω από την πόρτα του γραφείου έγινε μια μικρή στάση. Η Μαρία πλησίασε τον Πέτρο τον έπιασε από το κεφάλι και

πριν προλάβει αυτός ν' αντιδράσει, τον φίλησε στο στόμα. Μετά από αυτό το απρόσμενο του είπε:

«Επειδή θα έχεις βαρεθεί *τα ευχαριστώ* μου. Πιστεύω να μην έχεις βαρεθεί *τα φιλιά* μου.»

Έφυγε πριν προλάβει ο Πέτρος ν' αντιδράσει. Μπήκε και αυτός στο γραφείο και κάθισε λίγο στην πολυθρόνα του. Τεντώθηκε προς τα πίσω, έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να μην σκέπτεται τίποτα. Πως όμως να το κατορθώσει αυτό, που τα απανωτά περίεργα περιστατικά που του συμβαίνουν με αυτή την κοπέλα, κοντεύουν να τον βγάλουν από το δικό του ρυθμό ζωής και να τον φέρουν σε άλλους ασυνήθιστης λογικής και συμπεριφοράς. Προσπαθεί να την εκνευρίσει κι' αυτή τον φιλάει. Της κάνει καλό και αυτή κλαίει. Της μιλάει για την αδελφή της και τη νιώθει να πέφτει η ίδια σε κατάθλιψη. Αισθάνθηκε μεγάλη ικανοποίηση που κατάφερε το Γιώργο να δεχθεί τη πρότασή του.

Εκείνο όμως που τον προβληματίσε απόψε ήταν η λιποθυμική τάση της Μαρίας. Μήπως η Νατάσσα την κουράζει πολύ ψυχικά; Μήπως η προσπάθειά της να τα φέρει όλα βόλτα, ήτανε πολύ μεγάλη για τους αδύναμους ώμους της; Όσο δυνατός και να είσαι, αν δε βρεις κάπου στήριγμα, κάποια στιγμή θα γονατίσεις. *Αυτό το στήριγμα προσπαθώ να της δώσω διάβολε. Αυτή τη συμπαράσταση, που θα της ενισχύσει το κουράγιο να σταθεί μόνη στα ποδιά της.*

Ας τις ξεχάσει τώρα και τις δύο. Αδελφές είναι και θα τα βρουν. Αν και αυτό δεν είναι σίγουρο. Πόσες αδελφές δεν είναι στα μαχαίρια μεταξύ τους για ασήμαντες αφορμές.

Έχει προσωπική εμπειρία από αυτή τη φαγωμάρα μεταξύ αδελφών. Δεν μονοιάζουν να μοιράσουν δύο γαϊδουριών άχυρο. Από τις σκέψεις αυτές τον έβγαλε ένα χτύπημα στη πόρτα. Πήγε και άνοιξε. Ήταν η Μαρία.

«Μήπως σε ενοχλώ Πέτρο;»

«Όχι, έλα μέσα.»

«Ας μην μπω καλύτερα. Πέρασα μόνο να σου απαντήσω σε αυτό που πρότεινες προ ολίγου. Η Νατάσσα δέχεται να πάμε μια βόλτα με το αυτοκίνητο, αν έχεις ακόμη όρεξη. Θα ήθελε και αυτή να σε γνωρίσει πάρα πολύ και σε ευχαριστεί για την ευγενική σου πρόσκληση.»

«Ε! Όχι κι ευχαριστίες προκαταβολικά. Ετοιμαστείτε και βγαίνοντας χτυπήστε μου την πόρτα. Στο μεταξύ, εγώ θα κάνω μερικά τηλεφωνήματα.»

Η Μαρία έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω της και ο Πέτρος ευχαριστημένος από την αποδοχή της πρόσκλησής του ξαναπήγε στο γραφείο του και άρχισε να τηλεφωνεί. Πήρε πρώτα στο Τορόντο, τη γυναίκα του. Αυτή την ώρα εκεί, ήταν έντεκα το βράδυ και η Βέρα έβλεπε τηλεόραση.

Τον πληροφόρησε ότι άρχισε να λειτουργεί ένα ελληνικό κανάλι και μπορούσαν να βλέπουν ελληνικά προγράμματα.

«Εδώ λειώσανε τα χιόνια πια, αλλά έχουμε πολλές βροχές. Πρόσεχε συ εκεί. Να φοράς τα βράδια κάτι και να μη ξεθαρρεύεις ακόμη. Αν κρυώσεις ποιος θα σε κοιτάζει. Να κοιμάσαι καλά αλλά να μην τρως πάρα πολύ και παχύνεις.»

«Έλα 'ντίαρ' μην με κάνεις κομπλεξικό. Μου αρέσει να με συμβουλεύεις, γιατί νιώθω την αγάπη σου να με περιβάλει,

αλλά να.. και ο κουμπάρος μας ο βλάκας, όταν κρυώνει, φοράει ένα τζάκετ.»

«Αλήθεια τι κάνουν αυτοί;»

«Που να σου τα λέω. Είναι μεγάλη ιστορία. Αρραβώνα είχε αλλά τελικά δεν του κάθισε.»

«Τι εννοείς;»

«Τι να εννοήσω. Δεν έγινε ο αρραβώνας γιατί η νύφη το έσκασε με άλλον.»

«Τι κρίμα.. Εντάξει αγάπη μου.. μου τα λες όταν έρθεις.»

«Αυτό θα κάνω μην ανησυχείς. Έλα τώρα σ' αφήνω. Θα σε πάρω πάλι αύριο. Φιλάκια..»

Μετά ο Πέτρος πήρε τη Μαίρη στο σπίτι της. Δεν είχε να του πει τίποτα νέο. Τα συνηθισμένα..

«Μερικοί τηλεφώνησαν για πληροφορίες για διαμερίσματα στο Λουτράκι και μια αμερικάνα που της είχατε δώσει το τηλέφωνό σας, σ' ένα εστιατόριο. Έτσι μου είπε. Της έδωσα το τηλέφωνο του Λουτρακίου να σας πάρει. Πότε θα έρθετε κύριε Πέτρο;»

«Θα έρθω αύριο το μεσημέρι, Μαίρη, Στη μια θα είμαι κει. Έλα τώρα, γεια σου.»

Δεν πρόλαβε ν' αφήσει το ακουστικό κι ένας διακριτικός χτύπος με το χέρι στην πόρτα του γραφείου, τον έκανε να καταλάβει πως η Μαρία με τη Νατάσσα τον περίμεναν. Ο Πέτρος δεν είχε ακόμη γνωρίσει τη Νατάσσα.

Δεν είχε καμία περιγραφική πληροφόρηση από τη Μαρία ενώ όλα που του είχε πει ήσαν συγκεχυμένα.

Του έλεγε πως είναι άρρωστη, αλλά κυκλοφορεί και μόνη της. Πως έχει την ανάγκη της αλλά περιποιείται τον εαυτό της και μπορεί να ετοιμάζει το φαγητό της. Τελείως ασαφείς και αλληλοαναιρούμενες πληροφορίες, που ο Πέτρος δεν τους πολυέδινε σημασία, αφού δεν είχε γνωρίσει καν το κορίτσι. Ότι και να είναι, η στιγμή ήρθε και το μυστήριο θα λυθεί. Άλλωστε και η ίδια η Μαρία του είπε προ ολίγου πως και η Νατάσσα θα ήθελε να βγουν έξω και να τον γνωρίσει.

Πήγε στο μπάνιο, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπο του, χτενίστηκε και κίνησε προς την εξώπορτα του γραφείου.

Μια ανυπομονησία τον κατέλαβε ξαφνικά και μια αγωνία απροσδιόριστη. Θα γνώριζε επί τέλους την κοπέλα, για την οποία πολλά άκουγε μα πιο πολλά είχε φανταστεί. Αυτό όμως, δεν ήταν και ο σπουδαίος λόγος, να του δημιουργηθεί κατάσταση τελείως ξαφνικά. Φαινόταν σαν του προκάλεσε η Νατάσσα, το σύνδρομο του αγνώστου. Δεν του είχε συμβεί ούτε στο στρατό όταν έφευγε για αναγνώριση δρομολογίου, που έπρεπε να επισημάνει όλα τα στοιχεία του που ενδιαφέρουν μία στρατιωτική επιχείρηση. Τώρα όμως; Γιατί να τον ενδιαφέρει αυτόν, τι είδους κορίτσι είναι η Νατάσσα. Όλα τ' άρρωστα κορίτσια ίδια είναι. Λίγο αναιμικά, λίγο πανιασμένα και σχεδόν πάντα αδιάφορα προς τους τρίτους.

Σε λίγες στιγμές, όλα θα έχουνε μπει σε νέα τροχιά. Κι' ίσως ίσως και το τοπίο ν' αλλάξει. Κίνησε προς την έξοδο κι εκεί κοντοστάθηκε. Αναλογίστηκε τι μπορεί να κρύβει η κλειστή πόρτα. Μήπως τελικά ήτανε σφάλμα του η πρόταση

για τη βόλτα αυτή. Πέμπτη απόγευμα και την επομένη είχε τόσες δουλειές να κάνει. Μα τώρα πια ήταν αργά.

Είναι η τελευταία στιγμή, η στιγμή της αλήθειας που όλα αποκαλύπτονται και οι απορίες βρίσκουνε την απάντησή τους. Πως να φανταστεί πως θα συναντούσε τη πιο μεγάλη έκπληξη της ζωής του. Το ευχότανε μα δεν το πίστευε. Πριν ακόμη δει τη Νατάσσα, την ανάσαινε και αυτή η ανασαιμιά ήτανε σα να του έφερνε μέσα του και τον κατάκλυζε μ' ένα απροσδιόριστο άρωμα. Δε μπορούσε να την φανταστεί και τώρα ανυπομονούσε να την συναντήσει. Διέκοψε τους συλλογισμούς του και άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα.

Η Νατάσσα.

11. η Νατάσσα.

*Νεράδ' αν είσαι τόπου κανενού,
φανέρωσ' μου το πικιόν να μέσ σέ λάμνω.
Αντσέλισσα αν είσαι τ' ούρανού,
να μάθω τσαί νά ξέρω είντα κάμνω.
(Θωρώ σε. Δ. Λυμπέρτης)*

*Μ*ε το που άνοιξε, η πόρτα έγινε το μαγικό πέρασμα που έφερε τον Πέτρο, μπροστά σε μια έκπληξη. Η Νατάσσα ήταν ένα νεώτερο αντίγραφο της Μαρίας. Ίδιο μπόι, ίδια χαρακτηριστικά, ίδιο χρώμα στα μαλλιά και στα μάτια.

Διαφέρανε μονάχα στο χτένισμα. Η Μαρία άφηνε τα μαλλιά της ελεύθερα να πέφτουν στους ώμους της σπαστά, ενώ η Νατάσσα τα κρατούσε ίσια και καλοχτενισμένα. Κατά τα άλλα, θα νόμιζε κανείς πως αυτό το κορίτσι επεδίωκε σκόπιμα να μοιάζει της Μαρίας. Διαφέρανε βέβαια στην ηλικία και εκεί η ζυγαριά έγερνε στο μέρος της Νατάσσας.

Η Νατάσσα δεν ξεπερνούσε τα είκοσι τέσσερα. Ήταν ένα ωραίο κορίτσι, που ο Πέτρος θωρώντας το, μόνο εικόνα άρρωστης κοπέλας δεν μπορούσε να σχηματίσει. Μήπως η ασθένεια ήτανε στη φαντασία της Μαρίας ή μήπως η Μαρία ζήλευε τη μικρότερη αδελφή της και τον είχε φορτώσει με ψέματα; Αλλά γιατί να την ζηλεύει; Και η Μαρία ήταν ένα ωραιότατο κορίτσι, που είχε επί πλέον το πλεονέκτημα της ωριμότητας και της εμπειρίας. Δεν μπορεί η διάφορα των έξι ή επτά χρόνων στην ηλικία να οδηγεί τις δύο αυτές γυναίκες σε σχέσεις ζηλοφθόνιας και σε πράξεις αλληλοεξόντωσης.

Θυμήθηκε ακόμη, που του είπε μια φορά, πως ο Γιώργος δεν ήθελε τη Νατάσσα στο σπίτι. Γιατί να μην τη θέλει; Ένα

ωραίο κορίτσι, ο καθ' ένας θα το ήθελε να το είχε στο σπίτι του, έστω και για.. *γλάστρα*. Κάτι άλλο πρέπει να συμβαίνει. Ίσως αυτός ο άθλιος να του ρίχτηκε και η Νατάσσα να τον απέκρουσε. Ο Πέτρος δεν είχε άλλο χρόνο για αναλύσεις. Θα μπορούσε να το κάνει αυτό όταν ακούσει και τη φωνή της *altera partis*. Για την ώρα, ένα ήτανε σίγουρο. Πως για μια φορά ακόμη, όπως συνέβη και με τη Μαρία, ο Πέτρος βρίσκεται μπροστά σε μια απρόσμενη έκπληξη.

«Γεια σας. Τι κάνεις Νατάσσα;»

..τη ρώτησε, σα να τη γνώριζε από παλιά. Σκέφτηκε από την αρχή να της φανεί οικείος.

«Πολύ καλά, εσείς;»

..απάντησε η Νατάσσα ευγενικά και του έτεινε το χέρι. Ήταν ένα λεπτό, λευκό και περιποιημένο γυναικείο χέρι με μακριά δάχτυλα και περιποιημένα νύχια, βερνικωμένα με βερνίκι σε φυσική απόχρωση.

Ο Πέτρος το πήρε και το έφερε στα χείλη του αφήνοντας ένα τυπικό φιλί. Παρακολούθησε τότε την αντίδραση και των δύο γυναικών. Η Μαρία χαμογέλασε αφήνοντας να διαφανεί μια ειρωνική έκπληξη, ενώ η Νατάσσα έδειξε ευχαρίστηση και ικανοποίηση. Απόφυγε να χαιρετήσει την Μαρία, μα τη ρώτησε..

«Μαρία που την έκρυβες αυτή τη κούκλα τόσο καιρό;»

Και χωρίς ν' αφήσει χρόνο για απάντηση, συνέχισε..

«Κύριες μου, αισθάνομαι ευτυχής που απόψε θα συνοδεύω δύο καταπληκτικές γυναίκες. Που θέλετε να πάμε;»

«Πέτρο αυτό το αφήνουμε σε σένα. Έχομε εμπιστοσύνη

στο γούστο σου.» ..απάντησε η Μαρία.

«Ας πάμε προς το αυτοκίνητο και βλέπουμε. Τις άφησε να προχωρήσουν μπροστά και τις ακολούθησε μερικά βήματα πίσω. Μπήκανε στο αυτοκίνητο με τη Μαρία στη θέση του συνοδηγού. Μετά ο Πέτρος οδήγησε προς τον Ισθμό της Κορίνθου, ακολουθώντας τον παραλιακό δρόμο. Στην ακτή ήσαν ακόμη μερικοί που κολυμπούσαν. Παρατηρούσε στο καθρεφτάκι τη Νατάσσα να κοιτάζει τη θάλασσα. Λες και την έβλεπε για πρώτη φορά. Η Μαρία σοβαρή, είχε βαλθεί να εντοπίσει κάποια ραδιοφωνική εκπομπή με μουσική.

Απόφευγε τα ελληνικά τραγούδια, γιατί όπως του είχε.. *όλα είναι λυπητερά και μιλούν για θάνατο*. Ψάχνοντας τις συχνότητες, βρήκε κάτι που το θεώρησε αρεστό και το άφησε. Ο Πέτρος έσπασε τη σιωπή.

«Σου αρέσει η θάλασσα Νατάσσα; Βλέπω την κοιτάξεις.»

«Πάρα πολύ. Γι' αυτό ήρθα κοντά στην Μαρία. Επειδή έμενε στο Λουτράκι που έχει μια τόσο ωραία θάλασσα.»

«Πόσο καιρό είσαι δω;»

«Την ερχόμενη Κυριακή θα κλείσω τέσσερις εβδομάδες.»

«Θαυμάσια, τότε υποθέτω.. δεν θα έχετε πάει ακόμη στο Ναύπλιο. Θέλετε να πάμε μέχρις εκεί;»

«Να μια ωραία ιδέα.» ..έσπευσε ν' απαντήσει η Μαρία.

Η μερσεντές έφθασε στο κανάλι και για καλή τους τύχη, η μικρή φορτηγίδα που θα τους περνούσε στη Πελοπόννησο, ήταν αδειανή στη πλευρά τους κι έτσι πέρασαν αμέσως. Η Νατάσσα δεν είχε ξαναδεί αυτό το πλωτό χειροκίνητο μέσο διεκπεραίωσης και το κοίταζε απορημένη αλλά χαρούμενη.

Έβλεπε τη θάλασσα τόσο κοντά τους και δεν περίμενε να υπάρχουν ακόμη τέτοια πρωτόγονα μέσα μεταφοράς. Ήρθε κοντά στο Πέτρο, τον έπιασε από το χέρι με τα δύο της χέρια και του είπε με ένα ειλικρινές χαμόγελο.

«Πέτρο, σ' ευχαριστώ που μας έβγαλες. Απολαμβάνω αυτή τη βόλτα πάρα πολύ..» Και μετά, κοιτάζοντας προς το κανάλι.. «Αχ!! πόσο μου αρέσει εδώ. Είναι θαύμα!!..»

«Δεν χρειάζεται να μ' ευχαριστείς Νατάσσα. Γιατί αν δεν είσαστε σεις, ούτε εγώ θα είχα την ευκαιρία αυτής της βόλτας και της όμορφης συντροφιάς σας.»

Η Μαρία άκουγε το διάλογο σιωπηλή. Δεν είπε τίποτα και παρατηρούσε περίεργα, τη χονδρή μεταλλική αλυσίδα που γλιστρώντας στη σχεδία, έκανε ένα χαρακτηριστικό μεταλλικό και σκληρό ήχο.. *γρι, γρι, γρι*.

Βγήκαν από τη σχεδία και συνέχισαν το παραλιακό δρόμο προς τη Κόρινθο. Είχανε περάσει πλέον στη Πελοπόννησο. Ο Πέτρος τους έδωσε ένα τουριστικό οδηγό της Πελοποννήσου και τους έδειξε το δρομολόγιο που θα ακολουθούσαν. Τον πήρε η Μαρία, ενώ η Νατάσσα βρήκε περισσότερο ενδιαφέρον να κοιτάζει τις εναλλασσόμενες εικόνες, δεξιά και αριστερά του δρόμου, όπου οι παπαρούνες λέκιαζαν, θαρρείς με αίμα, τα καταπράσινα γρασίδια. Σ' ένα φραγμένο χτήμα, μερικά πρόβατα και κατσίκες, βοσκούσαν αμέριμνα.

Πέρασαν κάτω από το φρούριο της Ακροκορίνθου και όδευαν προς το χωριό Σολομό. Ακολούθησε ο σταθμός της Νεμέας όπου στη κατωφέρεια, φάνηκε αριστερά τους το άγαλμα του Κολοκοτρώνη. Ο Πέτρος τους είπε μερικά

πράγματα για τη μάχη στα Δερβενάκια και τη στρατιωτική οξυδέρκεια του γέρου του Μοριά. Δεν ήξεραν πολλά πράγματα από την ελληνική ιστορία. Παραδέχτηκαν όμως, πως ένιωθαν υπερηφάνεια όταν έβλεπαν στη Γερμανία να τις κοιτάζουν, σαν λέγανε πως έχουν ελληνική καταγωγή.

«Οι γερμανοί τους αγαπούν τους έλληνες και όλοι σχεδόν, έχουνε μια καλή γνώση της αρχαίας ελληνικής ιστορίας. Όταν ακούγανε ότι είμαι ελληνίδα, όλοι θέλανε να μου διηγηθούν μια ιστορία από την ελληνική μυθολογία.»

..παράτηρε η Νατάσσα και σε αυτό συμφώνησε και η Μαρία. Όλα μέχρι στιγμής πήγαιναν καλά. Η μερσεντές έτρωγε αχόρταγη τα χιλιόμετρα και η ώρα περνούσε. Η Νατάσσα κοίταζε προς τα έξω και φλυαρούσε, ενώ η Μαρία κρατώντας τον χάρτη, αναγνώριζε το δρομολόγιο. Ήτανε φανερό πως είχε κάτι, όσο κι αν δεν το έδειχνε. Η θελημένη σιωπή της την κρατούσε έξω από τη συζήτηση. Ο Πέτρος το είδε αυτό και θέλησε να το διορθώσει. Απλωσε το δεξί του χέρι και έπιασε το δικό της και το έσφιξε δυνατά.

«Σιγά κύριε, με πονάς.»

..τον μάλωσε τρυφερά αυτή.

« Penny for your thought¹².»

..της είπε ο Πέτρος και πρόσθεσε πως θα την ήθελε πιο ενεργή στη συζήτηση και αυτή.. πάντοτε συγκαταβατική, του το υποσχέθηκε.

¹² .. μια δεκάρα για τη σκέψη σου.

*Η άπιστη Ελένη, οδηγείται από τον Μενέλαο προς
τα πλοία των ελλήνων μετά το κάψιμο της Τροίας.¹³*

¹³ (σ.σ. Η εικόνα είναι τμήμα της επιφανείας ελληνικού αγγείου που υπάρχει στο αρχαιολογικό μουσείο του Μονάχου.

12. Κλυταιμνήστρα και Ελένη.

Από την περίεργη ένωση της Λύδας και του κύκνου, η Λύδα γέννησε ένα αυγό και από αυτό ήρθε στη ζωή η πιο ωραία γυναίκα της αρχαιότητας, η ωραία Ελένη.

Πριν από το Άργος, στο χωριό Φίχτι, ο Πέτρος έστριψε αριστερά, τότε η Μαρία αντέδρασε κάπως περίεργα:

«Ε!! κύριε.. που πηγαίνεις; Βγήκες από το δρομολόγιο που ακολουθούμε. Προς Άργος έπρεπε να πας.»

«Δίκιο έχεις Μαρία. Σκέφτηκα να πάμε να γνωρίσετε για λίγο τις.. χρυσοφόρες Μυκήνες, τη χώρα των Ατρείδων με τον αρχαιότερο πολιτισμό.»

Περάσανε μέσα από το χωριό και φτάσανε μπροστά στην ακρόπολη. Μα ήταν αργά απόγευμα και όλα ήτανε κλειστά. Από μακριά είδανε τη *πόλη των λεόντων*, που περνά κανείς για να πάει στα ανάκτορα του βασιλιά των Μυκηνών.

«Κρίμα..» ..είπε ο Πέτρος και συνέχισε..

«Ας πάρουμε τουλάχιστον μερικές κάρτες.»

Τους πήρε τότε αρκετές κάρτες από μια κινητή καντίνα που υπήρχε στην αλάνα του *πάρκιν*. Τα κορίτσια νιώσανε κάποια ικανοποίηση. Στη συνέχεια κατηφόρησαν πάλι προς το χωριό Φίχτι και μέχρι να βγουν στο δρόμο του Άργους η Νατάσσα εντυπωσιασμένη από όσα έβλεπε στις κάρτες και

άκουγε από τον Πέτρο, τον ρώτησε ποίοι ήσαν οι Ατρείδες.

«Μα.. οι γιοι του Ατρέα, ο Αγαμέμνωνας, βασιλιάς των Μυκηνών και ο Μενέλαος, βασιλιάς της Σπάρτης. Είχανε πάρει αδερφές. Ο πρώτος τη Κλυταιμνήστρα και ο δεύτερος την ωραία Ελένη που η φυγή της με τον Πάρη, γίνηκε αιτία να πολεμήσουν οι έλληνες για δέκα χρόνια στη Τροία.»

«Στο σχολείο έμαθα πως η ωραία Ελένη ήτανε Θεά. Πως γίνεται να είχε αδελφή μια θνητή.»

«Νατάσσα, στην Αρχαία Ελλάδα όλα ήταν αλληλένδετα. Σε πολλά θέματα, θνητοί και Θεοί μπερδευόντουσαν. Οι Θεοί πολλές φορές πήγαιναν με θνητούς και γεννούσαν τους ημίθεους. Έτσι και η ωραία Ελένη ήτανε μισή θεά. Με την Κλυταιμνήστρα είχανε την ίδια μητέρα, τη Λύδα, αλλά άλλο πατέρα. Η Κλυταιμνήστρα είχε πατέρα τον Τυνδάρεω, ενώ η ωραία Ελένη, ήτανε κόρη του Δία. Η Λύδα, στη προσπάθειά της να γλιτώσει από τον Δία, μεταμορφώθηκε σε χίνα. Τότε ο Δίας με τη σειρά του μεταμορφώθηκε σε κύκνο κι έτσι την έκανε δική του. Από την ένωση αυτή γεννήθηκε ένα αβγό, που σαν το βρήκε ένας βοσκός, το παρέδωσε στον Τυνδάρεω. Από το αβγό, κατά το μύθο, βγήκε η Ελένη.»

«Τα πήγαιναν καλά αυτές οι δύο μεταξύ τους;»

«Πολύ καλά. Τόσο καλά, που η Κλυταιμνήστρα μεγάλωνε σαν δικό της παιδί τη νόθα κόρη της Ελένης, την Ιφιγένεια, που την είχε αποκτήσει πριν το γάμο της με τον Θησέα.»

Τότε η Νατάσσα πετάχτηκε σαν να την δάγκωσε φίδι. Γύρισε και κοίταξε λοξά την αδερφή της. Αυτό προκάλεσε την άμεση αντίδραση της Μαρίας.

Με τη σειρά του ο Πέτρος παρατήρησε πως η απάντησή του στη τελευταία ερώτηση της Νατάσσας, έκανε και τις δύο αδερφές να κάνουνε άτσαλες νευρικές κινήσεις. Η Νατάσσα, σα να περίμενε να βγάλει κάτι από την ιστορία της Ελένης και της Κλυταιμνήστρας, συνέχισε..

«Δηλαδή και απιστία και εγκατάλειψη τέκνου..»

«Όχι βέβαια. Η Ελένη άφησε το νόθο παιδί στην αδελφή της, για να μην εκτεθεί μιας και ήτανε άγαμη.»

«Εντάξει, μα μετά το γάμο της με το Μενέλαο, η Ελένη δεν ησύχασε κι έφυγε με τον Πάρη..»

«Ναι.. έφυγε σε χρόνο που ο Μενέλαος απουσίαζε στη Κρήτη. Εδώ έχουμε απιστία κι εγκατάλειψη στέγης.»

«Αναρωτιέμαι.. πόσο κακό μπορεί να κάνει μια άπιστη γυναίκα. Και τότε και τώρα.»

..και κοίταζε πάλι τη Μαρία. Ο Πέτρος που δεν αντελήφθη την ματιά αυτή της Νατάσσας, συνέχισε..

«Νατάσσα.. πολλά έχουνε γραφεί και θα γράφονται στο μέλλον. Η ωραία Ελένη, γι' άλλους είναι ένας ωραίος μύθος και γι' άλλους μια τραγική πραγματικότητα. Ο Όμηρος περιγράφει στα έργα του την Ελένη σαν ανθρώπινη ύπαρξη με θεϊκή καταγωγή, αποφεύγοντας να την κατακρίνει και την παρουσιάζει να αυτοκαταδικάζεται μεταχειριζόμενη για τον εαυτό της το επίθετο.. *κυνώπις*¹⁴. Άλλοι, όπως οι ποιητές Ίβυκος και Αλκαίος, τη θεωρούν υπαίτια του πολέμου και την συνδέουν με την απιστία. Η Σαπφώ αναφέρει την Ελένη όχι για να την κατακρίνει σαν αιτία πολέμου, αλλά για να

¹⁴ *Η έχουσα οφθαλμούς κυνός, αλλά και η ..αδιάντροπη.*

δικαιώσει τον έρωτα, που μπορεί να προκαλέσει πολλά δεινά στον άνθρωπο. Ο Ευριπίδης την παρουσιάζει περισσότερο σαν θύμα, παρά σαν πρόξενο των κακών του πολέμου που της φορτώνουν.»

«Μα.. δεν ήταν η Ελένη η αιτία του τρωικού πολέμου;»

«Μπορούμε να πούμε πως ήταν η αφορμή και όχι η αιτία. Μιλάμε για ένα μύθο, για τον οποίο ακόμη και οι αρχαίοι διαφωνούν. Ο Όμηρος λέγει ότι η Ελένη πήγε στη Τροία, ενώ ο Ευριπίδης γράφει ότι η Ελένη έμεινε στην Αίγυπτο και οι έλληνες πολεμούσαν για ένα είδωλο, μια πλασματική ωραία γυναίκα που σκάρωσε μια άλλη Θεά.»

«Και η απιστία; Δεν σήμαινε τίποτε για τον Μενέλαο;»

«Ασφαλώς και σήμαινε. Σαν λακεδαιμόνιος και μάλιστα βασιλιάς, δεν ανέχθηκε την απιστία της Ελένης, μα πολύ περισσότερο την ατιμία του Πάρη, γιατί οι έλληνες τιμούσαν τους φιλοξενούμενους. Ο Μενέλαος, μετά την επιστροφή του στη Σπάρτη, ζήτησε από τον Πρίαμο, τον βασιλιά της Τροίας και πατέρα του Πάρη, να ξαναγυρίσει η Ελένη στη Σπάρτη για ν' αποφευχθούν τα χειρότερα. Αυτός όμως αρνήθηκε και τότε τα πράγματα πήρανε το δρόμο τους.»

«Εννοείς πως ο Μενέλαος προκάλεσε τον πόλεμο;»

«Όχι ακριβώς. Ο Μενέλαος, ήτανε νόμιμος σύζυγος της ωραίας Ελένης και την υπεραγαπούσε γιατί εκτός του ότι ήταν η πιο όμορφη γυναίκα της εποχής της, είχε και παιδιά μαζί της. Όμως, από τη σπαρτιάτικη υπερηφάνεια του και τη βασιλική του σύνεση, δύσκολα θα εξεστράτευε εναντίον της Τροίας για να φέρει πίσω μια μοιχαλίδα. Τον Μενέλαο και

τους άλλους έλληνες που είχανε δεσμευτεί με όρκο να βοηθήσουν τον Μενέλαο, τους ξεσήκωσε ο Αγαμέμνονας που απέβλεπε στη κατάκτηση της Τροίας για να ελέγχει τα στενά του Ελλησπόντου..»

Μεσολάβησε μια σιωπή. Στη συζήτηση αυτή η Μαρία δεν πήρε μέρος. Άκουγε όμως προσεχτικά όσα λέγονταν για τις δύο αδελφές και για το νόθο παιδί που μεγάλωναν..

Η Νατάσσα τουναντίον, έδειξε να προβληματίζεται με όσα είπε ο Πέτρος για όλους τους ήρωες της ιστορίας και με τις συνεχείς ερωτήσεις της, έδειχνε πως είχε κολλήσει στη σχέση της Ελένης με την αδερφή της. Έτσι.. ξαναρώτησε..

«Εσύ Πέτρο τι πιστεύεις γι' αυτές τις ιστορίες;»

«Νατάσσα, έχουνε περάσει τόσα πολλά χρόνια από τότε και οι άνθρωποι έχουν αλλάξει. Για τον πόλεμο της Τροίας έχουμε μόνο τρεις ή τέσσερις μαρτυρίες που οι συγγραφείς τον διηγούνται κατά διαφορετικό τρόπο. Αλλά δεν έχει σημασία τόσο η εξέλιξη του μύθου, αλλά το μήνυμα που θέλει να στείλει ο καθ' ένας σαν άτομο, όταν την διηγείται. Ο πόλεμος είναι ένα ολέθριο φαινόμενο για τον άνθρωπο και δεν πιστεύω πως οι αρχαίοι έλληνες, με τον ορθολογισμό που δίδασκαν, θα εκστρατεύανε κατά της Τροίας για την Ελένη, όσο ωραία κι αν ήταν αυτή και όσο περήφανοι γυναικάδες και σκληροί πολεμιστές ήσαν οι ίδιοι. Πιστεύω λοιπόν, ότι η επιθετικότητα του Αγαμέμνονα οδήγησε στα γεγονότα που ακολούθησαν τη φυγή της Ελένης.»

«Για τη κακή συμπεριφορά του Πάρη δεν πήρες θέση. Τον δικαιώνεις αυτόν; Δεν έπρεπε να τιμωρηθεί;»

«Δεν τον δικαιώνω. Νομίζω είπα, πως δεν τίμησε την φιλοξενία του Μενελάου. Μα ήτανε άνδρας και...»

Δεν τον άφησε να τελειώσει τη φράση του.

«Κατάλαβα. Κόρακας κοράκου.. μάτι δεν βγάζει..»

«Τι εννοείς; Υπαινίσεσαι κάτι; Μαντεύω πως κάπου αλλού στρέφεις τώρα τα βέλη σου.»

«Λυπάμαι εάν σου έδωσα τέτοια εντύπωση. Όμως βλέπω η απιστία στα σημερινά ζευγάρια έχει γίνει θεσμός.»

«Νατάσσα, πριν έρθουμε στο σήμερα, ας κλείσουμε με την απιστία της Ελένης. Έφυγε όντας βασίλισσα της Σπάρτης, είχε παιδιά και είχε ορκιστεί πίστη και αφοσίωση στο νόμιμο σύζυγό της. Δεν ήτανε πρόπον να κάνει όσα έκανε. Νομίζω πως λειτούργησε επιπόλαιο. Από αυτό το λόγο και μόνο, δεν δέχομαι πως οι έλληνες εξεστράτευσαν στη Τροία για μια επιπόλαιο γυναίκα. Ο πόλεμος είναι ένα φαινόμενο παλαιό, όσο και ο άνθρωπος. Το ίδιο και ο έρωτας και η απιστία. Δεν με εκπλήσσουν ο Πάρης με την Ελένη, για όσα κάνανε.»

«Αυτό το λες γιατί σε βολεύει σαν άνδρα.»

«Σε παρακαλώ Νατάσσα. Γιατί με συσχετίζεις εμένα με αυτή την ιστορία; Δεν έχω ν' απολογηθώ εγώ για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των άλλων. Θα μπορούσα να συνεχίσω τη συζήτηση μαζί σου πάνω στο θέμα αυτό, αλλά φτάσαμε στο Άργος. Ας δούμε τη πόλη πρώτα και μετά βλέπουμε. Μόνο θύμισέ το μου. Λοιπόν, βρισκόμαστε στο σύγχρονο Άργος που είναι χτισμένο πάνω στα ερείπια της αρχαίας πόλης..»

..μιλώντας συνεχώς πήγανε στο αρχαίο θέατρο.

«Το θέατρο αυτό έχει μια μοναδικότητα. Είναι μονολιθικό,

λαξευμένο πάνω σ' ένα βράχο. Πάνω κει, στη κορυφή του βουνού, φαίνεται το μεσαιωνικό κάστρο της πόλης. Η πόλη του Άργους έχει κι ένα αξιόλογο αρχαιολογικό μουσείο..»

Το βρήκανε κλειστό. Έτσι πήρανε κάρτες και φύγανε για την Τίρυνθα. Το ίδιο έγινε κι εδώ. Κάνανε μια βόλτα γύρω από την ακρόπολη και μετά κατευθύνθηκαν για τ' Ανάπλι, τη πόλη που είχανε βάλει για προορισμό. Το Ναύπλιο τον έχει γοητεύσει τον Πέτρο. Από εδώ έχει τις ωραιότερες αναμνήσεις, που τώρα μια-μια του ξανάρχονται στο νου..

Εδώ γνώρισε και τη γυναίκα του τη Βέρα. Τη γυναίκα που του εμπιστεύθηκε τη ζωή της και του χάρισε το μεγαλύτερο δώρο που περιμένει ο άνδρας από τη γυναίκα του.. ένα γιο. Και τώρα καρτερικά τον περιμένει, σαν την Πηνελόπη στο Τρορόντο. Του ορκίσθηκε πίστη και αφοσίωση και το τηρεί, χρόνια τώρα. Τον υπεραγαπά, τον σέβεται και τον τιμά, την ώρα που αυτός, αδιόρθωτος μπερμπάντης, ιδεολόγος εραστής του ωραίου, τσιλημπουρδίζει με τις νεαρές κυρίες που του τη πέφτουν. Η συμπεριφορά του αυτή, δεν οφείλεται σ' έλλειψη αισθημάτων για τη Βέρα που την υπεραγαπά και δεν θα την άλλαζε με καμία άλλη. Δεν έχει σχέση η αγάπη του για τη Βέρα, με τις προσωρινές αισθηματικές του περιπλανήσεις. Ο χαρακτήρας, η ψυχική και φυσική ομορφιά της Βέρας, δεν είναι συγκρίσιμο ποσό. Ποτέ του δεν πήγε με άλλη, γιατί είχε παράπονο από τη Βέρα. Φωτιά να τον κάψει. Η Βέρα είναι η προσωποποίηση της τελειότητας. Αυτά που του συμβαίνουν τώρα, δεν αφορούν στη Βέρα που τον αγαπά, τον συμπαράστέκεται και τον βλέπει σαν τον μοναδικό, σαν τον άνδρα της

μιας ζωής. Και ο Πέτρος την αγαπά με όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Όταν βρίσκεται μακριά της μπορεί ν' ατακτήσει, σαν το κυνηγόσκυλο που το βγάζεις για κατούρημα, μα κείνο παρασυρμένο από την τέχνη του, ότι δει θα το κυνηγήσει...

Ξαφνικά, από τις σκέψεις του τον διέκοψε η Μαρία..

«Πέτρο αφαιρέθηκες. Είχες πει πως μετά το Άργος θα συνέχιζες κάποια συζήτηση με τη Νατάσσα.»

Γύρισε προς το μέρος της και της απάντησε..

«Χαίρω που με παρακολουθούσες. Φοβόμουνα πως τα λόγια μου ενδιαφέροναν μόνο τη Νατάσσα που συνεχώς με ρωτούσε και ότι για σένα ήμουνα πληκτικός.»

«Αυτό έχεις καταλάβει ως τώρα; Μαντεύω ότι η Νατάσσα σε στενοχώρησε και φοβάμαι πως δεν θα επανέλθει. Πες μου λοιπόν εμένα, γιατί σε αγαπάνε οι γυναίκες;»

Γύρισε και τις κοίταξε διαδοχικά. Πρώτα τη Μαρία που τον ξάφνιασε η ερώτησή της και μετά τη Νατάσσα που μ' ένα μειδίαμα σήκωσε τους ώμους της, σα να του έλεγε.. *‘Αυτή σ’ ερωτά, απάντησέ της..’* Ήτανε ακόμη θυμωμένος με την αδιακρισία της Νατάσσας αλλά τώρα η Μαρία τον έφερνε σε καινούρια δύσκολη θέση. *Μα γιατί να το κάνουνε αυτό; Επειδή δεν τους μιλάει για τη Βέρα; Αποφάσισε να τηρήσει την ίδια τακτική και ν' απαντήσει με γενικότητες..*

«Οι γυναίκες κυνηγάνε πάντα αυτόν που νομίζουν ότι τις ενδιαφέρει κι εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Κάτω από αυτό το πρίσμα, νομίζω πως κι εμένα με κοιτάζουν όσες θεωρούν, ότι στο μέτρο που μπορώ, τις εξυπηρετώ σε ότι ζητάνε από έναν άνδρα. Σε ικανοποίησα;»

Η Μαρία έδειξε να σκέπτεται για λίγο και του είπε..

«Δεν με ικανοποίησες. Απάντησες με ένα γενικό αφορισμό με τον οποίο δεν διαφωνώ, αλλά εγώ θέλω να μάθω αν είμαι προσωπικά δικαιωμένη που σε πλησίασα.»

«Καλά θα κάνεις να ρωτήσεις τις ίδιες τις γυναίκες. Εγώ δεν νομίζω πως είμαι ικανός να κάνω κάτι περισσότερο ή διαφορετικό από τους άλλους άνδρες. Ίσως να είναι ο τρόπος συμπεριφοράς μου που μπορεί ν' αρέσει. Αυτό που μπορώ να πω ακόμη, είναι το τι σκέπτομαι για τις γυναίκες και το πως προσπαθώ να κερδίσω το ενδιαφέρον τους.

Το πρώτο το επιτυγχάνω με το ν' αγαπώ γενικά όλες τις γυναίκες και ν' αφήνω την αγάπη μου να φαίνεται. Αυτές αντιλαμβάνονται την αγάπη μου και μου ανταποδίδουν τη δική τους. Τότε αρχίζει το δεύτερο μέρος. Ο τρόπος δηλαδή που εκδηλώνω το ενδιαφέρον μου. Εδώ, έχω υπομονή και ξέρω να περιμένω μέχρι ν' αντιληφθούν πως τις αγαπώ. Τότε κι αυτές εκδηλώνουν συνήθως θετικά το δικό τους ενδιαφέρον. Υπάρχει και η αντίθετη περίπτωση. Αυτή που οι γυναίκες στέλνουν τα μηνύματα και προκαλούν το αρσενικό. Τότε κι εγώ ανταποκρίνομαι στο κάλεσμα και τις κολακεύω με όλη μου τη μαεστρία..» ..εδώ ο Πέτρος σταμάτησε.

«Η απιστία του άνδρα.. δεν σε προβληματίζει;»

«Μαρία.. η απιστία του άνδρα, ας μη μας εκπλήσσει. Είναι τόσο παλιό το φαινόμενο όσο και ο γάμος. Εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια τώρα παίζεται το παιχνίδι αυτό, με αμείωτη ένταση. Ας μη γυρίσουμε πάλι στο Πάρη και την Ελένη. Φτάσαμε στ' Ανάπλι που μας περιμένει να το γνωρίσουμε..»

Το λιμάνι του Ναυπλίου σε αργία, Στο βάθος το Μπούρτζι.

13. στο Ναύπλιο.

*Όμορφη πόλη 'στορική, με φρούρια ζωσμένη,
από Θεούς κι' από ανθρώπους στολισμένη.
(Ανάπλι. Α. Κουμανάκος)*

Ανάπλι, μια ονειρική πολιτεία που όποιος έζησε κοντά της δεν έχει γλιτώσει από τη γοητεία της. Στ' Ανάπλι, είτε στο ψαρομαχαλά του πας, σκαλωμένο στη πλαγιά της Ακροναυπλίας, είτε στο συνοικισμό της Πρόνοιας, σ' αγκαλιάζει φιλικά από τη πρώτη στιγμή που θα βρεθείς εκεί, μ' ένα καλωσόρισμα φανερό, που εκδηλώνεται μέσα από την αυθόρμητη φιλική συμπεριφορά των κατοίκων.

Όμορφες καθαρές πλατείες, στενά γραφικά δρομάκια που καταλήγουν σε λίθινες σκάλες ανερχόμενες προς το βράχο της Ακροναυπλίας, αυλές πλακοστρωμένες και λουλουδοστόλιστες παρέα με αρχαία μνημεία διαφόρων εποχών, συνθέτουν ένα περιβάλλον γοητευτικό κι ενδιαφέρον.

Το Ναύπλιο είναι μια προικισμένη πολιτεία από τη φύση και τους ανθρώπους. Όπου κοιτάξεις, αισθάνεσαι το διαχρονικό ιστορικό του παρελθόν. Λευκά κομμάτια μάρμαρα από γλυπτά, λεοντοκεφαλές λαξευμένες σε βράχους, γιγαντιαία φρούρια και γερασμένες νεοκλασικές κατοικίες, συνθέτουν την ιστορική συνέχεια της όμορφης πόλης.

Ο Πέτρος ανάμεσα στις δύο κοπέλες, τις οδηγεί και τους εξηγεί την ιστορική σημασία των διαφόρων μνημείων και περιοχών που επισκέπτονται. Με ιστορία που ξεκινά πολύ

πριν από τη γέννηση του Χριστού, λέγεται ότι πήρε τ' όνομά του από το Ναύπλιο, γιο του Ποσειδώνα και της Δαναΐδας Αμυμώνης. Το γνωστό κάστρο Παλαμήδι ονομάστηκε έτσι, από το γιο του Ναυπλίου, τον Παλαμήδη που πολέμησε και στην Τροία. Το 1821 ξεκίνησε η πολιορκία του από τους έλληνες και το 1822 οι τούρκοι παραδίδουν τη πόλη στο Θόδωρο Κολοκοτρώνη, ενώ τον επόμενο χρόνο, το 1823 ορίζεται σαν η πρώτη πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους. Εδώ δολοφόνησαν και τον Καποδίστρια το 1831.

Πήρανε φωτογραφίες στη πλατεία του Συντάγματος, όπου στέκει επιβλητικό το βενετσιάνικο κτήριο του αρχαιολογικού μουσείου, που κρατάει ολόκληρη τη Δυτική πλευρά της πλατείας. Περπατήσανε στο *μεγάλο δρόμο*, έργο του Καποδίστρια, ήπιανε καφέ στους καφενέδες της παραλίας κοιτάζοντας το κάστρο *Μπούρτζι* και καταλήξανε στις ψαροταβέρνες δίπλα στο τελωνείο. Καθίσανε στη γνωστή ταβέρνα του *Σαβούρα* και δοκιμάσανε τα θαλασσινά του.

Γνωστός του Πέτρου ο Σαβούρας, εντυπωσιασμένος από τις δύο όμορφες κοπέλες, ήρθε και κάθισε στο τραπέζι τους και τους έκανε παρέα για αρκετή ώρα. Ο Πέτρος βρήκε την ευκαιρία και τον ρωτούσε για παλιούς γνωστούς και φίλους και ο Σαβούρας αισθανόταν μεγάλη χαρά να του δίνει κάθε σχετική πληροφορία. Αγράμματος όντας, (το Σαβούρας είναι παρατσούκλι), στην ώρα του λογαριασμού καμωνότανε πως άθροιζε τις τιμές, ενώ αυτός προσποιούνταν. Στο τέλος, χρέωνε το λογαριασμό κατά κεφαλή, έχοντας κόψει πάγια στρογγυλεμένη ταρίφα, για να μη μπερδεύεται.

Οι δύο κοπέλες φάνηκαν γοητευμένες από τη πόλη, την ξενάγηση του Πέτρου και τις κολακειές του Σαβούρα. Στη ταβέρνα βρήκανε την ευκαιρία να ρωτήσουνε..

«Πέτρο πως τα ξέρεις όλα αυτά τα πράγματα; Είδα πως αρκετοί ντόπιοι σε χαιρετούσαν.» ..ρώτησε η Νατάσσα.

«Με ξέρουν αρκετοί και όσα σας είπα, τα γνωρίζω γιατί έχω υπηρετήσει εδώ, στο στρατό, για τέσσερα χρόνια.»

Δεν τους είπε περισσότερα, γιατί δεν ήθελε να μπλέκει τα δικά του βιώματα, στα προσωπικά προβλήματα των άλλων. Πρόσεξε όμως πως η Μαρία άρχισε να πέφτει σιγά σιγά, σε μια κατάσταση μελαγχολίας, ενώ αντίθετα η Νατάσσα γινότανε πιο ομιλητική κι εκδηλωτική στη συμπεριφορά της. Σε μια στιγμή, η Νατάσσα ρώτησε το Σαβούρα που είναι η τουαλέτα. Ο Σαβούρας της έδειξε και η Νατάσσα σηκώθηκε και βάδισε προς τα κει. Ο Πέτρος, βρήκε την ευκαιρία κι έπιασε το χέρι της Μαρίας και της είπε με τρυφερότητα.

«Τι έχεις Μαρία; Σε βλέπω να μη μιλάς. Δεν νιώθεις καλά; Μήπως θέλεις να φύγουμε;»

«Το πρόσεξες. Τελικά δεν σου ξεφεύγει τίποτα. Έχεις δίκιο.. μελαγχόλησα. Ίσως φταίει το κρασί.. ίσως να με ζάλισε το ταξίδι, ίσως να φταίει ο Σαβούρας που μοιάζει του Γιώργου, ίσως ακόμη να μην έπρεπε να έρθουμε. Θα σου εξηγήσω άλλη μέρα. Όμως σ' ευχαριστώ που με νοιάζεσαι.»

Στα λόγια της αυτά φαινότανε να είναι ειλικρινής. Ότι και να είχε μέσα της, ότι και να έκρυβε με τόση επιμέλεια στα κατάβαθα της ψυχής της, ο Πέτρος ένιωθε πως τη στιγμή εκείνη, ήταν αληθινή και τη συμπόνεσε. Κοίταξε το ρολόι

του. Η ώρα ήτανε πια περασμένες δέκα και παρ' όλο ότι την επομένη θα είχε φορτωμένη μέρα κι ένα ταξίδι, κρατώντας της ακόμη το χέρι, της είπε:

«Μήπως είναι σκόπιμο να μείνουμε απόψε 'δώ και να φύγουμε αύριο το πρωί;»

«Αν είμαστε μόνο οι δύο μας εδώ, θα σου το ζητούσα. Είναι τόσο ωραία. Νιώθω την αγάπη σου να μου διαπερνά το σώμα, σαν πολλές βελόνες που με τρυπούν παντού και μου προξενούν ευχάριστους πόνους. Μαζί σου Πέτρο και ο πόνος γίνεται ευχάριστος. Τώρα βλέπω, πόσο καλύτερα θα ήτανε να είμαστε μόνοι μας σ' αυτό το ταξίδι. Φοβάμαι ότι η Νατάσσα με τις ιστορίες των Μυκηνών, μου προκάλεσε αυτή τη πτώση. Σταματώ όμως γιατί τη βλέπω να γυρίζει.»

Πράγματι, η Νατάσσα ξαναγύρισε και με ένα αυθόρμητο ξέσπασμα εκδήλωσε την φυσική της ανακούφιση.

«Ουφ.. ξαλάφρωσα. Αν δεν πήγαινα τουαλέτα, φοβάμαι πως θα έσκαγα. Νομίζω πως κι εσύ πρέπει να πας Μαρία, πριν φύγουμε.»

«Ναι, έχεις δίκιο. Θα πάω κι εγώ.»

Και παίρνοντας μαζί της τη τσάντα της, κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα. Σχεδόν την ίδια στιγμή σηκώθηκε και ο Σαβούρας και πήγε στο τραπέζι μιας κοντινής παρέας, που τον φώναξε για το λογαριασμό. Έτσι ο Πέτρος έμεινε μόνος με την Νατάσσα. Προς στιγμή σκέφτηκε να την ρωτήσει για την ξαφνική αλλαγή στη διάθεση της Μαρίας. Δεν το βρήκε όμως σοφό γιατί δεν ήθελε από την πρώτη ημέρα που τη γνώρισε, να τον θεωρήσει ιδιαίτερα περίεργο. Θεώρησε σαν

ικανοποιητική εξήγηση όσα του είπε η ίδια η Μαρία. Καμία όμως δυστυχώς πρόοδο δεν είχε στη πληροφόρησή του για τις διμερείς σχέσεις των δύο κοριτσιών, που από σήμερα, τον προβληματίζει.. ακόμη περισσότερο.

Διάβολε, αυτή τη Νατάσσα.. για οτιδήποτε μπορώ να τη δεχτώ, μόνο για άρρωση δε μπορώ. Από τη δύσκολη στιγμή τον έβγαλε η ίδια, που γυρνώντας προς το μέρος του με ύφος φυσικό, σαν να τον γνώριζε από παλιά, σαν να είχανε συνομιλήσει πολλές φορές στο παρελθόν.. του είπε:

«Πέτρο, μήπως δεν με ήθελες να έρθω μαζί σας;»

«Μα τι είναι αυτά που λες Νατάσσα. Αυτή τη βόλτα την κάναμε για σένα. Πως είναι δυνατόν να μη σε ήθελα. Η Μαρία το κανόνισε, για να βγεις λίγο έξω. Μου είπε πως πρέπει ν' αλλάζεις εικόνες.»

«Γιατί ν' αλλάζω εικόνες; Σου έχει πει ότι είμαι άρρωστη; Αυτό κάνει, διαδίδει ότι είμαι άρρωστη.»

«Όχι ακριβώς. Δεν μου έχει πει αυτό. Απλά.. μου έχει πει, ότι αυτή την εποχή αντιμετωπίζεις κάποια προβλήματα και σου συμπαραστέκεται.»

«Σιώπα έρχεται. Θα σου τα πω όλα.. μια άλλη μέρα.»

Η Μαρία πλησίαζε και η Νατάσσα σταμάτησε την εξομολόγησή της. *Κρίμα* ..σκέφτηκε ο Πέτρος. *Την στιγμή που το πουλάκι είχε αρχίσει να κελαηδάει.* Τώρα όμως, η καχυποψία του Πέτρου άρχισε να μεγαλώνει και να τον κάνει να θέλει να πληροφορηθεί τι τάχα μυστικό κρύβουν αυτά τα δύο ωραία κορίτσια που δεν του εμπιστεύονται και ενώ δεν τους λείπει τίποτε και θα μπορούσαν να έχουνε μια

καλή σχέση μεταξύ τους, κοντά ή μακριά η μια από την άλλη, αυτές αλληλοεπιβουλεύονται και μόνες κάνουνε τη ζωή τους δύσκολη. Άρχισε ν' ανυπομονεί να ξεμοναχιάσει τη Νατάσσα, για ν' ακούσει και την ιστορία της άλλης πλευράς, ν' ανακαλύψει επί τέλους τι βρίσκεται.. *στη πίσω πλευρά του λόφου.*

Όταν πλησίασε η Μαρία, ήτανε πράγματι αλλαγμένη. Είχε χτενιστεί και είχε φρεσκάρει το κραγιόν της. Φαινόταν ανανεωμένη και σαν να είχε ξεπεράσει τη στιγμιαία κρίση που φάνηκε να την χτύπησε. Ο Πέτρος της χαμογέλασε. Σηκώθηκε και της κράτησε τη καρέκλα. Κι ενώ η Μαρία καθότανε, της έκανε ένα κομπλιμάν.

«Κούκλα έγινες. Είχε δίκιο η Νατάσσα που σε προέτρπε να πας τουαλέτα. Ξέρετε όμως, τώρα κι εγώ ζήλεψα. Θα μου επιτρέψετε να επισκεφθώ κι εγώ για λίγο, τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του Σαβούρα;»

Οι κοπέλες το θεώρησαν αστείο και γέλασαν, ενώ ο Πέτρος προχώρησε προς το βάθος της σάλας. Όταν γύρισε, περίμενε ότι θα τις εύρισκε αναμμένες από κάποια έντονη συζήτηση αλλά ήσαν ήρεμες και φαινόntonουσαν σαν να μην τις απασχολούσε κάτι. Κοίταζαν ολόγουρα γελαστές.

Τι μυστήριο οι γυναίκες. Δύναμη, να το πει αυτό ή τέλεια υποκρισία; Τα έχουν καλά μεταξύ τους αυτές οι δύο και απλά του λένε ψέματα ή κρατούν μεταξύ τους μια επίπλαστη τυπικότητα και μέσα τους βράζει το μίσος της μιας για την άλλη; Γι' αυτά τα κορίτσια δεν γνώριζε τίποτα. Μόνο όσα του έχει πει η Μαρία. Αυτά απόψε η Νατάσσα τ' αμφισβήτησε.

Όπως και να έχει όμως το πράγμα νιώθει τυχερός που απόψε τις συνοδεύει Ναύπλιο.

Έστεκε βουβός στο βάθος της σάλας και τις κοιτούσε που τον περίμεναν. Σε κάποια στιγμή, κάτι είπε η Νατάσσα στη Μαρία. Μάλλον θα τη ρώτησε για την ώρα, γιατί αυτή κοίταξε το ρολόι της και της απάντησε. Μηχανικά κοίταξε και ο Πέτρος το δικό του ρολόι. Ήταν έντεκα. Οι θαμώνες στη σάλα της ψαροταβέρνας είχαν αραιώσει. Ο Πέτρος γύρισε στο τραπέζι τους και τις ρώτησε..

«Τι θα λέγατε αν πηγαίναμε σιγά σιγά;»

«Το ίδιο θα σε ρωτούσαμε κι εμείς Πέτρο. Αύριο είναι Παρασκευή και θα έχεις πολλές δουλειές να κάνεις.»

«Έχεις δίκιο Μαρία. Η Παρασκευή είναι.. άστα να πάνε.»

Ζήτησε το λογαριασμό και τότε ο Σαβούρας μ' ένα κωμικό φανφαρονικό τρόπο δε θέλησε να πάρει χρήματα, παρά τις αντιρρήσεις του Πέτρου. Αντέταξε μια δική του θεωρία.

«Καπετάνιε, έχω να σε δω δύο χρόνια και σε είδα σήμερα στο μαγαζί μου με δύο κούκλες και μου ζητάς να πληρώσεις το λογαριασμό; Κράτα τα χρήματά σου. Απόψε είσαστε φιλοξενούμενοι του μαγαζιού γιατί ..το στολίσατε.»

Τελικά δεν πήρε χρήματα. Τότε και οι τρεις τους, τον ευχαριστήσανε και κίνησαν κατά την έξοδο.

Έξω, η νύχτα είχε έρθει για καλά. Τα φώτα της πόλης είχαν ανάψει και όλα φαίνονταν διαφορετικά. Περίεργες μαύρες σκιές πέφτανε πάνω στους κιτρινισμένους τοίχους των διώροφων παλαιών αρχοντικών και συνεχώς αλλάζανε σχήματα, αφού ένα ελαφρό αεράκι που είχε αρχίσει να

φυσά, κινούσε τα κρεμαστά φανάρια. Πίσω από τους φανοστάτες, προς το μέρος της θάλασσας, το σκοτάδι ήταν αδιαπέραστο. Μακριά στο βάθος μερικά αδύνατα φώτα μαρτυρούσαν τη θέση της πόλης του Άργους.

Τα δύο κορίτσια κοντοστάθηκαν και ο Πέτρος τις είδε να μαζεύονται και ν' ανατριχιάζουν από την υγρασία της θάλασσας που γινόταν αισθητή. Η Μαρία στεκόταν αμήχανη και κοίταζε προς το σκοτάδι, λες σαν κάτι να περίμενε από κει. Κι αυτός σαν έβαλε το χέρι του στη πλάτη της, ένιωσε ένα σύγκρυο να διατρέχει το κορμί της. Η Μαρία έτρεμε.

Η Νατάσσα πιο δίπλα, είχε κολλήσει κι αυτή το βλέμμα της μακριά στο σκοτάδι, που φαίνονταν σαν αιωρούμενα τα φώτα μερικών αυτοκινήτων που κατέβαιναν αργοκίνητα τις καμπύλες του Αχλαδοκάμπου. Γυρνώντας στο Πέτρο με απορία τον ρώτησε, δείχνοντάς του προς το μέρος που φαινότουσαν αυτά τ' αδύναμα φώτα ν' αργοσαλεύουν..

«Πέτρο, τι φώτα είναι αυτά που κινούνται κει ψιλά και πηγαίνουν πέρα δώθε;»

Ο Πέτρος της εξήγησε για τα αυτοκίνητα που ακολουθούν ζητοειδή πορεία στις κορδέλες του Αχλαδοκάμπου, μέχρι να κατεβούν από τη πλαγιά του βουνού στην αργολική πεδιάδα. Δεν φάνηκε να κατάλαβε τι της είπε κι έμεινε κει αμίλητη με το βλέμμα καρφωμένο προς τον ορεινό σκοτεινό όγκο. Τότε, ο Πέτρος την έπιασε από το μπράτσο και τη Μαρία από τη πλάτη και τις παρέσυρε να κινηθούν προς το αυτοκίνητο. Σε λίγο τρέχανε στον εθνικό δρόμο προς το Λουτράκι. Ο Πέτρος προσπάθησε να κρατήσει κάποια συζήτηση ανοιχτή,

αλλά δεν είδε να υπάρχει τέτοια διάθεση. Η Νατάσσα είχε φέρει πίσω το κεφάλι της και είχε κλείσει τα μάτια της. Ίσως και να είχε κοιμηθεί. Η Μαρία, καθισμένη δίπλα του, αρχικά απαντούσε στις ερωτήσεις του, σιγά σιγά όμως κι αυτή έδειχνε σημεία νύστας. Μέχρι να φτάσουνε στη Κόρινθο είχε κοιμηθεί κι αυτή.

Ο Πέτρος ήτανε συνηθισμένος να οδηγεί για πολλές ώρες με συνεπιβάτες να κοιμούνται. Αυτό ψυχολογικά, το ένιωθε πολύ σκληρό, αλλά σε μια νυχτερινή οδήγηση, έπαιρνε ορισμένα προληπτικά μέτρα. Δεν έπινε αλκοόλ, έβαζε στο ραδιόφωνο έντονη μουσική κι έπαιρνε σ' ένα θερμός ζεστό καφέ. Απόψε βέβαια δεν χρειάστηκε τίποτε απ' όλα αυτά, γιατί Ναύπλιο-Λουτράκι είναι μιας ώρας δρόμος. Και με τις δύο κοπέλες να κοιμούνται του καλού καιρού, ξαναέφερε στο μυαλό του τις αντιδράσεις και τα λόγια των δύο αυτών αδελφών κι εξέτασε πάλι αυτή τη περίεργη σχέση.

Είχε περάσει μια εβδομάδα από την ημέρα που γνώρισε τη Μαρία και αυτή η εβδομάδα άρκεσε να του δημιουργηθούν αρκετά προβλήματα. Της έδωσε εμπιστοσύνη και πίστεψε όσα του είπε. Και ακόμη τη πιστεύει. Σήμερα, όλα όσα του έχει πει η Μαρία, αμφισβητούνται από την αδελφή της τη Νατάσσα. Ποιά πρέπει να πιστέψει. Ήδη έχει δύο ραντεβού, ένα από τη κάθε μια χωριστά, να του εξηγήσουν και να του λύσουν τα άλυτα. Θα περιμένει. Μάλλον κάποια οικογενειακή διαφορά, που όμως είναι ικανή να τις κρατά σε κατάσταση λυκοφιλίας.

Με τις σκέψεις αυτές ο Πέτρος, ούτε κατάλαβε πότε πέρασε τον Ισθμό κι έστριψε αριστερά για το Λουτράκι.

Δέκα λεπτά χρειάστηκε να φτάσει στην οικοδομή. Με το σβήσιμο του κινητήρα, οι κοπέλες ξύπνησαν. Ο Πέτρος τους άνοιξε τις πόρτες και βγήκανε τρίβοντας τα μάτια τους.

«Φτάσαμε;» ..ρώτησαν και οι δύο σχεδόν ταυτόχρονα.

«Έτσι φαίνεται..» ..απάντησε ο Πέτρος λίγο πειραγμένος, κοιτάζοντάς τες να τρίβουν τα κουρασμένα τους μάτια στο μισοσκόταδο της νύχτας, που τώρα στο φως της εξώπορτας, μοιάζανε με μικρές θολές θάλασσες που πλανιόταν η νύστα. Μπροστά στη πόρτα του γραφείου στάθηκαν και τα κορίτσια μετά τα *ευχαριστώ και τις καληνύχτες*, φίλησαν τον Πέτρο και στη συνέχεια πήγανε προς τη δική τους πόρτα. Αυτός, πήγε κατ' ευθείαν στο κρεβάτι. Το μόνο που ήθελε τώρα, ήταν ένας καλός ύπνος...

«Είδατε κ. Πέτρο που σας τόλεγα; Τη Μαρία ούτε που τη νοιάζει τι κάνω και που πάω εγώ.»

14. στην Αθήνα

*Νά μας! νά μας! Όλοι φρέσκοι χαρωποί,
στην Αθήνα με την ξακουστή λιακάδα.
(Οι επαρχιώτες στην Αθήνα.
Ηλ. Καπετανάκης)*

Έπτά και μισή η ώρα και ο Πέτρος κοιμόταν ακόμη. Χρειάστηκε ο Μάρκος να του χτυπήσει τρεις φορές για να ακούσει.

«Αφεντικό τι συμβαίνει; βαριοκοιμήθηκες απόψε.»

«Ναι βρε Μάρκο, γυρίσαμε αργά χτες το βράδυ. Τι έγινε, ήρθανε τα συνεργεία;»

«Ναι αφεντικό. Όλοι τους εδώ είναι. Παρασκευή βλέπεις σήμερα. Μέρα πληρωμής κι όσες ώρες να 'χει, θα περάσει.»

«Έχεις δίκιο Μάρκο. Κάθισε λίγο στο γραφείο για ν' απαντάς στα τηλέφωνα μέχρι να ετοιμαστώ. Αν με ζητούν να λες πως είμαι στη πόλη και θ' ανέβω σε μια ώρα.»

«Εντάξει αφεντικό.»

Όταν ο Μάρκος έφυγε, ο Πέτρος σηκώθηκε και σε ένα τέταρτο ήταν έτοιμος. Στις οκτώ ήταν έξω. Ανέβηκε στην οικοδομή και είδε όλα τα συνεργεία. Σήμερα είχαν έρθει και.. τα καμάκια, οι μωσαϊκατζήδες. Βλέπεις στη πληρωμή όλοι είναι παρόντες. Μα όσοι δεν είχανε βγάλει δουλειά δε θα έπαιρναν χρήματα. Μετά από μια ώρα, ο Πέτρος ήτανε πάλι στο γραφείο του. Πήρε τις επιμετρήσεις των υπεργολάβων κι έβγαλε τους λογαριασμούς. Δουλειά ρουτίνας, αλλά ουσιαστική, γιατί η δουλειά γινότανε βάσει τιμών

μονάδας εργασίας. Αφού έκανε αυτό τον έλεγχο έπρεπε να κατεβεί μέχρι τη τράπεζα να πάρει χρήματα. Φώναξε το Μάρκο να καθίσει στο γραφείο και με το αυτοκίνητο κατέβηκε στη πλατεία του ΚΤΕΛ όπου ήταν η τράπεζα. Πήρε τα χρήματα και ανέβαινε σιγά σιγά τον κεντρικό δρόμο προς τη Κουλούκη. Πριν αρχίσει ν' ανηφορίζει, είδε τη Μαρία να κατεβαίνει με τα πόδια, περιποιημένη και λαμπερή σαν επιτάφιος του Πάσχα, στολισμένος με άσπρα κρίνα και άλλα αγριολούλουδα. Σταμάτησε και όταν αυτή πλησίασε, της άνοιξε την πόρτα.

«Καλημέρα Μαρία. Έμπα μέσα.»

Τού ανταπόδωσε το χαιρετισμό και όταν τακτοποιήθηκε στη θέση του συνοδηγού, ο Πέτρος έκανε όπισθεν και με μια αριστερή τιμονιά ξανάφυγε προς τη λεωφόρο.

«Σε ζήτησα, αλλά μου είπε ο επιστάτης ότι είχες κατεβεί για δουλειά. Πως κοιμήθηκες εχτές.»

«Καλά. Δεν είχα πρόβλημα. Εσύ;»

«Κι εγώ το ίδιο. Όπως θα θυμάσαι, είχα πολύ κουραστεί και με πήρε ο ύπνος αμέσως. Θα φύγεις σήμερα;»

«Πρέπει. Θα φύγω στις δώδεκα το μεσημέρι, για να είμαι στη μία στο γραφείο μου στην Αθήνα, πριν φύγουν οι κοπέλες. Κάθε βδομάδα το κάνω αυτό.»

«Έχεις κι εσύ τα βάσανά σου. Σε σκέπτομαι. Κουράζεσαι, νομίζω, υπερβολικά χωρίς ουσιαστικό λόγο.»

Δεν της απάντησε. Πως μπορεί να ξέρει η Μαρία τα δικά του βάσανα. Μετά από λίγο φθάσανε στη ταβέρνα. Της είπε πως δεν θα κατέβαινε για φαγητό και θα την ξανάβλεπε το

μεσημέρι της Δευτέρας.

«Όπως θες αγάπη μου. Έχε ένα καλό ταξίδι.»

Έσκυψε και τον φίλησε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του οδηγού. Του χάιδεψε τα μαλλιά και του είπε:

«Κάνε μου τη χάρη να προσέχεις.»

Ο Πέτρος πρόσεξε, πως η Μαρία συνέχιζε να του φέρεται με τρυφερότητα. Κάτι όμως μέσα του είχε από χτες αλλάξει. Είχε αρχίσει ν' αμφιβάλει και για τα δύο κορίτσια.

Η βόλτα στο Ναύπλιο αντί να ξεκαθαρίσει τα πράγματα τα έμπλεξε περισσότερο. Η ιστορία της Ωραίας Ελένης και της Κλυταιμνήστρας, αντί να φωτίσει τα πράγματα τα συσκοτίσε ακόμη περισσότερο.

Την διαβεβαίωσε ότι θα προσέχει πολύ και γύρισε στην οικοδομή. Πάει η πρώτη σκέφτηκε.. *Κάτι μου λέει πως στο γραφείο θα συναντήσω τη Νατάσσα*. Τι ήτανε να το σκεφτεί και του βγήκε. Η Νατάσσα ήταν καθισμένη στο σαλονάκι του γραφείου και τον περίμενε. Του είπε πως είχε βρει το γραφείο ανοιχτό και κάθισε να τον περιμένει. Ο Πέτρος θα προτιμούσε να μην ήταν εκεί και να είχε προλάβει να φύγει για την Αθήνα. Δεν ήθελε να τον καθυστερήσει η Νατάσσα.

Στο σημείο όμως αυτό, ίσως ο Πέτρος να μην ήταν απόλυτα ειλικρινής. Μέσα του, μια ενδόμυχη επιθυμία του κατέτρωγε τη ψυχή και τον πίεζε να την ιδεί. Ναι ήθελε να την ιδεί. Γιατί να υποκρίνεται. Την ήθελε.. Αλλιώς δεν δικαιολογείται το φέρσιμό του και η απότομη αλλαγή του, μόλις την είδε καθισμένη στο γραφείο του. Κατευθύνθηκε κατά πάνω της και χωρίς καν να τη χαιρετίσει τη ρώτησε..

«Κοριτσάκι, πως είσαι σήμερα; Κοιμήθηκες καλά;»

Έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα. Ήξερε ότι αυτό ήτανε τολμηρό. Έγινε όμως αυθόρμητα. Ήτανε το πρώτο τους φιλή. Πρώτη φορά ένιωσε τη γλύκα του φιλιού της πανέμορφης κοπέλας. Εδώ ξέχασε τη σοφία Σιράκ.¹⁵

Ήθελε να λειώσει τελείως τους πάγους της πρόσφατης γνωριμίας τους. Ήθελε να κερδίσει την εμπιστοσύνη της, να την κάνει να του πει, ότι δεν πρόφθασε να κάνει στη χτεσινή βόλτα τους στ' Ανάπλι και κυρίως να διαπιστώσει και τη δική της αντίδραση. Ακόμη ήθελε να της πει πως είναι με το μέρος της και να τον εμπιστευτεί. Φάνηκε πως το πήρε το μήνυμα και μάλιστα πάρα πολύ σύντομα.

Πριν προλάβει να σηκωθεί ο Πέτρος, του έπιασε το κεφάλι και τον κράτησε κάτω, συνεχίζοντας να τον φιλά τώρα αυτή, άγρια, παθιασμένα και σε βαθμό που δεν περίμενε ο Πέτρος. Όταν αποσπάσθηκε από την λαβή της, της είπε...

«Με το μαλακό Νατάσσα, με το μαλακό κοριτσάκι μου. Εδώ είμαστε, δεν φύγαμε.»

«Το ξέρω Πέτρο, αλλά σε λίγο εσύ θα φύγεις και θα ιδωθούμε πάλι τη Δευτέρα. Κι εγώ έχω τόσα να σου πω. Πάρε με μαζί, σε παρακαλώ Πέτρο. Πάρε με στην Αθήνα μαζί σου και θα σου τα πω όλα στο δρόμο. Πρέπει να σου μιλήσω. Πρέπει οπωσδήποτε. Το καταλαβαίνεις;»

¹⁵ «Απόστρεψον οφθαλμόν από γυναικός ευμόρφου και μη καταμάνθανε κάλλος αλλότριον, εν κάλλει γυναικός πολλοί επλανήθησαν και εκ τούτου φιλία ως πύρ ανακαίεται.» ΣΟΦΙΑ ΣΙΡΑΚ Κεφ. Θ' ,8

«Νατάσσα σε παίρνω μαζί μου. Η Μαρία σε αφήνει;»

«Μα τι σχέση έχει η Μαρία; Εγώ είμαι ελεύθερη να πάω όπου θέλω. Ποτέ δεν μ' εμπόδισε η Μαρία να μετακινούμαι και ξέρεις κάτι; ούτε και την ενδιαφέρει που πηγαίνω εγώ. Μακάρι να την ενδιέφερε. Δε βαριέσαι Πέτρο.»

Ο Πέτρος είδε να σκοτεινιάζει το πρόσωπό της και να στυλώνει ακίνητη τη ματιά της στο δάπεδο του γραφείου.

«Νατάσσα.. δεν νομίζω να είναι έτσι τα πράγματα. Απ' ότι μου έχει πει, η Μαρία σ' αγαπάει, σε φροντίζει και νοιάζεται για σένα. Πως είναι δυνατό να μου λες πως δεν την ενδιαφέρει που πηγαίνεις;»

Ο Πέτρος παρατήρησε πως ένα θερμό κύμα αγανάκτησης πλημμύρισε το βλέμμα της και την έκανε ν' ανάψει. Κράτησε όμως την ψυχραιμία της και του είπε.

«Εν τάξει, για να μη μαλώνουμε.. Να την πάρεις τηλέφωνο και να την ρωτήσεις...»

Ο Πέτρος την κοίταξε σαστισμένος, χωρίς να είναι σε θέση να καταλάβει τι μπορεί να συνέβαινε δω. Δύο αδερφές να ισχυρίζονται δύο διαφορετικές καταστάσεις για το ίδιο πράγμα. Θέλοντας πιο πολύ ν' απαγκιστρωθεί από την αξίωση της Νατάσσας και πιστεύοντας πως η Μαρία θα έλεγε όχι, συμφώνησε για το τηλεφώνημα. Στο πρόσωπο του διαγράφηκε όμως ένας μορφασμός δυσaráσκειας, που έδειχνε πως ότι και να ήτανε το αποτέλεσμα του τηλεφωνήματος, αυτός θα ήταν ο εκτεθειμένος και ίσως ακόμη, ο χαμένος, είτε με τη Μαρία, είτε με τη Νατάσσα. Το βέβαιο ήτανε πως στη φάση αυτή, δεν ήθελε να δυσareστήσει τη

Νατάσσα, δεν ήθελε όμως, πολύ περισσότερο να στενοχωρήσει και τη Μαρία, ούτε να ψυχράνει την καλή σχέση που είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους. Σε μια στιγμή σκέφτηκε, να παρακαλέσει την Νατάσσα να βγει από το γραφείο και να τον αφήσει ήσυχο να τελειώσει τις δουλειές του, γιατί στις δώδεκα η ώρα έπρεπε να φύγει. Τι δουλειά είχε αυτός να μπερδεύεται στις υποθέσεις δύο γυναικών. Κάτι μέσα του, του έλεγε να τελειώνει με τις δύο κυράδες, που ήρθαν από το πουθενά και του φόρτωσαν τους μπελάδες τους.

Όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα τον τρώνε οι κότες'. Και η παροιμία αυτή ποτέ δεν διαψεύσθηκε. Εμπρός λοιπόν αποφάσισε. Η ώρα είναι έντεκα και αυτή η χαζογκόμενα, φαίνεται να σου αρέσει, αλλά σου έβαλε δύσκολα.

Τελικά προτίμησε να μη τα χαλάσει με τα δύο κορίτσια και αποφάσισε να συνεχίσει με την υπόδειξη της Νατάσσας, υπολογίζοντας τώρα πια σε μια άρνηση της Μαρίας.

«Ωραία, έλα και πάρε τη Μαρία στη ταβέρνα. Αλλά θα της πεις πως εγώ είμαι αρνητικός. Έτσι;»

Σαν από θαύμα η Νατάσσα αμέσως άλλαξε και ύφος και διάθεση. Χαμογελαστή και γεμάτη χαρά σα να ήτανε βέβαιη για το αποτέλεσμα του τηλεφωνήματος, σηκώθηκε από τη πολυθρόνα της και κινήθηκε προς το τηλέφωνο.

«Εν τάξει κύριε Πέτρο.»

Η Νατάσσα, παρά τα φιλιά που ανταλλάζανε με τον Πέτρο λίγο πριν και μετά την αρνητική στάση του στο θέμα της απαίτησής της να την πάρει μαζί του στην Αθήνα, δεν έπαψε να παραμένει τυπική στις προσφωνήσεις της.

Πλησίασε το γραφείο και σηκώνοντας το ακουστικό του τηλεφώνου σχημάτισε στο καντράν τον αριθμό της ταβέρνας. Μετά από λίγο η Νατάσσα άρχισε να μιλά γερμανικά οπότε ο Πέτρος τη διέκοψε και της ζήτησε ο διάλογος να γίνεται στα ελληνικά για να τον καταλαβαίνει και ο ίδιος.

Η Νατάσσα του απάντησε..

«Θα σου δώσω το ακουστικό να μιλήσεις κι εσύ μαζί της. Μην διαμαρτύρεσαι κύριε Πέτρο. Αυτά που της λέω στα γερμανικά είναι προσωπικά μας.»

..και συνέχισε στα ελληνικά αυτή τη φορά.

«Μαρία πάρε και το κύριο Πέτρο και μίλησε κι εσύ μαζί του, να του επιβεβαιώσεις όσα είπαμε.»

Ο Πέτρος πήρε το ακουστικό. Από το την άλλη άκρη του καλωδίου ακούστηκε η φωνή της Μαρίας.

«Πέτρο, μου είπε η Νατάσσα πως σου ζήτησε να την πάρεις στην Αθήνα κι εσύ της είπες να ρωτήσει εμένα.

Χάρηκα γι' αυτό, αλλά σου λέω το θέμα είναι δικό σου. Είναι σε θέση να φροντίζει τον εαυτό της κι έχει χρήματα. Αν το θέλει να έρθει και δεν θα σου γίνει εμπόδιο στις δουλειές σου, μπορείς να την πάρεις. Πίστεψέ με, δεν έχω κανένα λόγο ν' αρνηθώ. Μόνο, αν αποφασίσεις να την πάρεις, άφησέ τη σε κάποιο καλό ξενοδοχείο. Σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.»

«Καλά, Μαρία, αφού δεν έχεις αντίρρηση, θα την πάρω. Από τώρα σου λέω που θα την αφήσω, για να επικοινωνείς. Θα είναι στο ξενοδοχείο 'Αναστασία' που βρίσκεται στην πλατεία Βικτορίας.»

«Εντάξει Πέτρο, καλό ταξίδι να έχετε.»

Ο Πέτρος κατέβασε το ακουστικό δυσαρεστημένος. Τούτη η αναπάντεχη εξέλιξη τον ανάγκαζε ν' αλλάξει τα σχέδιά του. Είχε αρνηθεί να δει και τη Τζένη για να είναι αυτό το σαββατοκύριακο με τη Μαίρη. Τώρα νέα ξαφνική αλλαγή.

Η Νατάσσα φαινόταν ικανοποιημένη με τη νέα τροπή των πραγμάτων. Πέτυχε τη συναίνεση της Μαρίας και τώρα την αποδοχή του Πέτρου να την πάρει μαζί του, παρά την έντονη δυσφορία του. Καλά τα είχε καταφέρει και γεμάτη χαρά αυτή τη φορά, είπε στο Πέτρο που την κοιτούσε αμίλητος και φαινομενικά αφηρημένος.

«Είδατε κ. Πέτρο που σας τόλεγα; Τη Μαρία ούτε που τη νοιάζει τι κάνω και που πάω εγώ.»

«Είδα, που να μην έβλεπα. Είδα όμως να της μιλάς στα γερμανικά και δεν ξέρω τι πρόλαβες να της πεις. Θέλω να μάθω τι είπατε στα γερμανικά.»

«Εντάξει, θα σου πω, αλλά στο αυτοκίνητο. Σου δίνω το λόγο μου. Δεν θα σου κρύψω τίποτα. Όρεξη να έχεις ν' ακούς. Και τότε κύριε Πέτρο θα καταλάβεις πολλά.»

«Ωραία λοιπόν, πήγαινε να ετοιμαστείς, γιατί πρέπει να τελειώσω κι εγώ τις δουλειές μου και στις δώδεκα παρά πέντε να είσαι στην είσοδο της πολυκατοικίας. Στις δώδεκα ακριβώς αν δεν είσαι έξω, θα σε αφήσω εδώ.»

Η Νατάσσα έφυγε χαρούμενη ενώ ο Πέτρος χτύπησε δυνατά το ακουστικό του τηλεφώνου του χουφτιάζοντάς το. *Πόσα πιο πολλά να καταλάβω ανάθεμά με, απ' όσα βλέπω;* Αμέσως όμως το ξανασήκωσε και κάλεσε το γραφείο του

στην Αθήνα. Απάντησε η Μαίρη.

«Έλα Μαίρη.. ναι εγώ είμαι.. εντάξει, άκουσε τώρα τι θα σου πω. Αλλάζει το πρόγραμμα όπως σου το είχα πει. Μην με περιμένετε στη μία. Όπως φαίνεται θα καθυστερήσω εδώ. Να φύγετε με την Ελένη κανονικά κι εσύ να έρθεις στο γραφείο όπως πάντα, αύριο Σάββατο στις εννέα το πρωί.»

«Καλά κύριε Πέτρο.. όπως θέλετε.. θα έρθω αύριο.»

Η Μαίρη εξέφρασε την απορία της, αλλά τελικά θα ερχόταν την επομένη σύμφωνα με τις καινούργιες οδηγίες. Αυτό δεν την ενόχλησε ιδιαίτερα, διότι όταν ο Πέτρος την απασχολούσε κάποιο Σαββατοκύριακο, έπαιρνε τα ρεπό της μεσοβδόμαδα.

Μετά από αυτό το τηλεφώνημα ο Πέτρος θα είχε τώρα όλο το σαββατόβραδο δικό του να το διαθέσει στη Νατάσσα. Ίσως να μπορέσει να καταλάβει επί τέλους, τι συμβαίνει μ' αυτές τις γυναίκες. Άρχισε τώρα να σκέπτεται τι να κάνει απόψε στην Αθήνα με τη Νατάσσα. *Να την οδηγήσω μέχρι το ξενοδοχείο και να την αγνοήσω, ή να βγω μαζί της το βράδυ και ν' αφήσω τα πράγματα να πάρουνε το δρόμο τους και όπου μας βγάλουν; Η πρώτη λύση φαίνεται σκληρή και απάνθρωπη. Η δεύτερη είναι πιο βολική. Μπορεί να μην είναι η πιο φρόνιμη, αφού κρύβει αστάθμητους παράγοντες . Όταν όμως έρχεται η τύχη και μου χαμογελάει, πρέπει να είμαι από πέτρα για να κάνω τον αδιάφορο ή πως δεν καταλαβαίνω τι ζητάει η Νατάσσα, που θέλει απόψε να έρθει στην Αθήνα μαζί μου. Και η Μαρία τα ίδια έκανε και τώρα έχω φορτωθεί τα προβλήματά της. Αν είναι να φορτωθώ και της Νατάσσας, ε.. ας μου τα διηγηθεί στο κρεβάτι..*

Αυτά σκεπτόταν ο Πέτρος περιμένοντάς την και στο βάθος ήταν απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό του. Του άρεσε η Νατάσσα και ας εκδηλωνόταν αρνητικός. Οι αντιρρήσεις του προέρχονταν από επιφύλαξη για τη Μαρία. Δεν ήθελε να συγκρουσθεί μαζί της. Ίσως ήτανε προτιμότερο να μην είχε μπλέξει καθόλου σ' αυτή την ιστορία, τώρα όμως εδώ που έχουνε φτάσει τα πράγματα, ο Πέτρος δεν έτρεφε αυταπάτες. Έτσι αποφάσισε να μείνει με τη Νατάσσα και να μάθει και τη δική της ιστορία..

Φώναξε το Μάρκο και ξεκλείδωσε το κεντρικό συρτάρι που είχε τα χρήματα με τις αποδείξεις των εργαζομένων.

«Μάρκο, φώναξε τους υπεργολάβους και ν' αφήνεις να περνάει μέσα ένας κάθε φορά. Πρώτος ο Γρηγόρης.»

«Εντάξει αφεντικό, κατάλαβα. Τέλος του μηνός σήμερα, να περιμένω κι εγώ τίποτε;»

«Ναι Μάρκο, να περιμένεις. Κάνε τώρα ότι σου είπα.»

Δώδεκα παρά δέκα. Ο Πέτρος είχε τελειώσει με όλες τις δουλειές του και βρισκότανε μπροστά στη μπεζ μερσεντές που με περισσή φροντίδα την είχε κάνει ο Μάρκος να λάμπει κάτω από το μεσημεριανό ήλιο. Έκανε ένα έλεγχο κοιτάζοντας την γύρω-γύρω και μετά άνοιξε το *πόρτ μπαγάζ*, έβαλε μέσα τη τσάντα του και.. ώ του θαύματος! Λες και η Νατάσσα περίμενε πίσω από την πόρτα, εμφανίστηκε στην είσοδο της πολυκατοικίας κρατώντας μια τσάντα και μια μικρή βαλίτσα. Ο Μάρκος έσπευσε να την βοηθήσει και έφερε τη βαλίτσα στο *πόρτ μπαγάζ*. Ο Πέτρος της άνοιξε τη πόρτα του συνοδηγού και η Νατάσσα γεμάτη χαρά που ήταν

ολοφάνερη, πήρε τη θέση της και είπε ένα θερμό *ευχαριστώ* στο Πέτρο που της έκλεισε την πόρτα.

Ξεκινήσανε και πέρασε αρκετή ώρα χωρίς ν' ανταλλάξουνε κάποια, έστω και τυπική κουβέντα. Η μουγκαμάρα συνεχίστηκε και μετά τα διόδια της Κορίνθου. Ο Πέτρος οδηγούσε ήρεμος και προσεχτικός στη κίνηση του δρόμου χωρίς να βιάζεται. Η Νατάσσα το πρόσεξε και με αφορμή αυτό, δεν άργησε να σπάσει τη σιωπή και να τον ρωτήσει..

«Καλά δεν βιάζεσαι; Έτσι που πηγαίνεις κύριε Πέτρο δεν πρόκειται να είμαστε στη μία στο γραφείο σου.»

«Έχεις δίκιο Νατάσσα. Δεν πάμε στο γραφείο. Άλλαξα το ραντεβού μου και το σημερινό απόγευμα θα το διαθέσω για σένα. Το θέλεις;»

Αντί άλλης απάντησης, η Νατάσσα σύρθηκε κοντά του, τον έπιασε από το κεφάλι και άρχισε να τον φιλά όπου την βόλευε.. Ήτανε βέβαιο πια, πως ο σκοπός του ταξιδιού είχε αλλάξει, τουλάχιστον γι' αυτόψε. Μέσα στις υποχρεώσεις του σαββατοκύριακου είχε προστεθεί και η φροντίδα της Νατάσσας, που τώρα τον αγκάλιαζε και τον τύλιγε με τη ζέστα του κορμιού της και τον μεθούσε με τα ατέλειωτα φιλιά της. Ο Πέτρος ένιωθε στο σώμα του την επαφή του κορμιού της Νατάσσας και αυτό τον αναστάτωνε. Τον έζωνε και τον έκαιγε η ίδια φλόγα που είχε νιώσει να τον καίει και με την αδερφή της. Τούτη όμως ήτανε πιο δυνατή και πιο απειλητική γιατί του ήταν ακόμη καινούργια και άγνωστη.

«Σ' ευχαριστώ κύριε Πέτρο. Έχει δίκιο η αδερφή μου.»

«Λοιπόν, από τώρα το *κύριε* κομμένο. Σκέτο Πέτρο και

πες μου.. που έχει το δίκιο η αδερφή σου;»

«Να.. που μου λέει πως είσαι πολύ καλός.»

«Δηλαδή.. τώρα τι γίνεται. Μου τη πέφτεις;»

«Όπως το πάρεις. Αυτό εξαρτάται από σένα.»

«Ωραία, αυτό άστο σε μένα να το εκτιμήσω, εσύ τώρα πες μου τι στο διάβολο σημαίνουν όλα αυτά τα καμώματα. Από χτες το βράδυ, στη ψαροταβέρνα του Σαβούρα, μου έχεις βάλλει πολλά προβλήματα που ζητάνε διευκρίνηση. Πριν χάσω την υπομονή μου, πες μου.. είσαι αδελφή της Μαρίας; Είσαι άρρωστη; Γιατί έτσι που το πάμε, εσείς οι δύο θ' αρρωστήσετε 'μένα.»

«Πέτρο, ηρέμησε. Θα σου τα πω όλα με τη σειρά και θα δεις πως δεν θα κινδυνέψεις ν' αρρωστήσεις. Ακόμη, επειδή η αλήθεια δεν κρύβεται, θα δεις, πως ότι σου πω θα είναι αληθινό και κάποια μέρα θα το εκτιμήσεις. Η Μαρία που σ' έχει τρελάνει με τον έρωτά της, δεν σ' αφήνει να δεις καλά τα πράγματα, υποκρίνεται και συνέχεια σου λέει ψέματα.»

«Νατάσσα, τι είναι αυτά που λες; Αντί να μου απαντήσεις σε ότι σ' ερώτησα, εσύ μου αυξάνεις τα ερωτήματα. Τι έχεις με την αδελφή σου και την κατηγορείς έτσι;»

«Εντάξει Πέτρο, απαντήσεις θέλεις; Θα τις έχεις. Είμαι λοιπόν μισή αδελφή της Μαρίας.»

«Τι θα πει μισή αδελφή, δεν το έχω ξανακούσει αυτό.»

«Το έχεις. Θυμάσαι χτες φεύγοντας από τις Μυκήνες που μας διηγήθηκες την ιστορία της Κλυταιμνήστρας και της ωραίας Ελένης κι εγώ σε ρωτούσα τόσο επίμονα γι' αυτές τις δύο αδερφές;»

«Ναι. Το θυμάμαι. Τι σχέση έχετε σεις με αυτές τις δύο;»

«Να, έχουμε κι εμείς την ίδια μάνα, αλλά διαφορετικό πατέρα. Όταν ο πατέρας μου παντρεύτηκε τη μητέρα μας, αυτή είχε ήδη τη Μαρία από πρώτο γάμο, σε ηλικία τεσσάρων περίπου χρόνων. Κατάλαβες τώρα;»

«Αυτό το κατάλαβα, πάμε πάρα κάτω.»

«Ο πατέρας μου ήτανε μηχανικός αυτοκινήτων και είχε δικό του συνεργείο. Αγάπησε τη μητέρα μου και αφού τη παντρεύτηκε, δέχτηκε και τη μικρή Μαρία σαν δικό του παιδί. Γεννήθηκα κι εγώ και ζούσαμε πάρα πολύ καλά, όλοι μαζί σαν μια οικογένεια. Εγώ σαν μικρότερη, θεωρούσα τη Μαρία σαν φυσική μου αδελφή. Έχομε πάρει και οι δύο από τη μάνα μας και γι' αυτό μοιάζουμε τόσο πολύ μεταξύ μας. Κανείς δεν μου είχε πει εμένα τίποτε και δεν είχανε και λόγο να το κάνουν. Η Μαρία κι εγώ, όμοιες σαν δύο σταγόνες νερό, διαφέρουμε μόνο στην ηλικία και στο χαρακτήρα. Η Μαρία είναι πέντε χρόνια μεγαλύτερή μου, όσο για το χαρακτήρα.. εσύ θα τον εκτιμήσεις.

Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι πριν από πέντε χρόνια. Τότε λοιπόν παρατήρησα μια ιδιαίτερη αδυναμία του πατέρα μου προς τη Μαρία, που η μητέρα μου την απόδωσε στο ότι η Μαρία είναι μεγαλύτερη και ο πατέρας έπρεπε να την προσέχει πιο πολύ. Αλλά η Μαρία ήταν είκοσι τεσσάρων χρόνων και είχε πια πιάσει δουλειά και κέρδιζε δικά της χρήματα. Δεν είχε ανάγκη άλλης ιδιαίτερης φροντίδας.

Δεν μπορούσα λοιπόν να δεχθώ αυτές τις δικαιολογίες της μητέρας μου και η ζήλια με κατάρτωγε. Έτσι η Μαρία

αναγκάστηκε να φύγει από το σπίτι, με τη δικαιολογία πως θέλει να είναι κοντά στη δουλειά της. Νοίκιασε δικό της διαμέρισμα και πλέον εγώ έπαψα να την ζηλεύω αφού την έβλεπα μόνο όταν ερχόταν να μας ιδεί. Η ζωή μας κυλούσε ήρεμη και η ειρήνη είχε πάλι γυρίσει στην οικογένεια.

Πέρασαν έτσι πέντε χρόνια κι εγώ άρχισα να μετανιώνω που έγινα αιτία ν' αναγκαστεί η αδελφή μου να φύγει από το σπίτι και να ζει μόνη της. Έτσι ένα πρωί, που δεν είχα τι να κάνω, σκέφτηκα να πάρω ένα ταξί και να επισκεφτώ τη Μαρία. Δεν της τηλεφώνησα για να της κάνω έκπληξη. Πήρα γλυκά και άνθη γιατί ήταν η πρώτη μου φορά που θα πήγαινα σπίτι της, ύστερα από τόσο καιρό.

Όταν έφτασα εκεί, φαντάζεσαι την δική μου έκπληξη, όταν από κάτω είδα το αυτοκίνητο του πατέρα μου. Μου φάνηκε περίεργο αυτό, αλλά σκέφτηκα, πως ίσως και αυτός με την ίδια σκέψη, να πήγε να την επισκεφθεί για να δει τι κάνει. Χάρηκα μάλιστα, υπολογίζοντας ότι θα γυρίζαμε μαζί στο σπίτι το μεσημέρι. Χτύπησα το κουδούνι και φαντάζεσαι τη δεύτερη και πιο μεγάλη έκπληξή μου, όταν κανείς δεν απάντησε, ούτε στο δεύτερο ούτε στο τρίτο χτύπημά μου που ήτανε και πιο παρατεταμένο.

Κρύφτηκα κι εγώ απέναντι σ' έναν αυλότοιχο και είχα την υπομονή να περιμένω μέχρι τις δώδεκα. Την ώρα αυτή είδα τον πατέρα μου και τη Μαρία να βγαίνουν από το σπίτι, να μπαίνουν στο αυτοκίνητο και να φεύγουν. Μαζί τους είχανε κι ένα μικρό αγοράκι.

Γύρισα στο σπίτι αναστατωμένη και δεν είπα τίποτα σε

κανέναν. Έκανα όμως άλλες δύο φορές τέτοιες επισκέψεις και πάλι το αυτοκίνητο του πατέρα μου ήταν από κάτω.

Τότε Πέτρο άρχισαν να μου μπαίνουν ψύλλοι στ' αφτιά. Συνέχισα να το παίζω χαζή κι αδιάφορη, αλλά άρχισα να ψάχνω τα παλιά μας πράγματα και ν' ανασκαλεύω τα αρχεία και ότι χαρτί υπήρχε στο σπίτι. Από φωτογραφίες μέχρι παλαιά γράμματα κι εφημερίδες. Και τι βρήκα Πέτρο;»

«Τι βρήκες; αστυνομικό μυθιστόρημα μου διηγείσαι;»

«Άκουσε λοιπόν τι βρήκα και θα πάθεις την πλάκα σου. Η αγαπητή μου αδελφή Μαρία, δεν είναι κόρη του πατέρα μου, αλλά μόνο της μητέρας μου, από τον πρώτο της γάμο. Ακόμη ότι ο πατέρας μου και η Μαρία, αφού δεν είχανε τίποτε μεταξύ τους, ανέπτυξαν ερωτικό δεσμό, που είχε σαν αποτέλεσμα τη γέννηση του μικρού, που τον βαφτίσανε και τον είπανε Κώστα, πριν από τέσσερα χρόνια.»

Το τελευταίο έσκασε σαν βόμβα στ' αφτιά του Πέτρου. Μόλις είχανε περάσει τα διόδια της Ελευσίνας και με μια απότομη τιμονιά δεξιά, ήρθε και σταμάτησε στην εξωτερική λουρίδα έτσι που να μην εμποδίζει, ούτε να κινδυνεύει από την κυκλοφορία των άλλων αυτοκινήτων. Έφερε το χέρι του στο μέτωπο του χτένισε με τα δάχτυλα του τα μαλλιά του προς τα πάνω, και με ασύνδετες φράσεις που και ο ίδιος δεν καταλάβαινε, στράφη προς τη Νατάσσα, που τα είχε κι αυτή τώρα πια χαμένα μη ξέροντας τι συνέβη.

«Για.. για.. για στάσου. Τι είναι αυτά που λες; Μήπως μου λες κάποιο καλοστημένο παραμύθι και πας να γυρίσεις αυτά που λέει η Μαρία για σένα, εναντίον της; Ή μήπως είσαι μια

πραγματικά ψυχασθενής, όπως ισχυρίζεται η αδερφή σου κι έχεις πραγματικά ανάγκη κάποιας θεραπείας;»

«Πέτρο, δεν είμαι τίποτε από αυτά που λες. Σου είπα την αλήθεια και μόνο την αλήθεια. Ποτέ μου δεν ήμουν πιο ειλικρινής όσο είμαι σήμερα σε σένα. Επειδή ήξερα ότι δεν θα με πίστευες, μέσα στη βαλίτσα μου έχω όλες τις αποδείξεις που τεκμηριώνουν τα λεγόμενά μου. Το βράδυ στο ξενοδοχείο, ή στο γραφείο σου, όπου θέλεις, μπορώ να σου δείξω όλα τα ντοκουμέντα που δείχνουν πως ότι σου είπα μέχρι τώρα και ότι θα σου πω, είναι αληθινό.»

«Δηλαδή, εσύ τώρα λες πως ο μικρός Κωστάκης είναι αδελφός σου και ανιψιός σου μαζί;»

«Ακριβώς. Και ξέρεις κάτι;»

«Τι να ξέρω Νατάσσα. Εδώ που με έχετε φέρει, δεν ξέρω, τι πρέπει να ξέρω και τι να ξεχάσω.»

«Περίμενα ότι ο πατέρας μου θα ζητούσε διαζύγιο από τη μητέρα μου και θα παντρευόταν τη Μαρία, αφού στο κάτω κάτω, δεν είχανε καμία συγγένεια μεταξύ τους που να τους εμπόδιζε να το κάνουν. Πιστεύω, πως για χάρη του παιδιού θα έπρεπε να το κάνουν και όλα θα διορθωνόντουσαν.»

«Καλά λες, Αυτό μπορούσε να γίνει και θα έδινε κάποια ανεκτή λύση. Και η οικογένεια, με μία θυσία της μάνας σας, θα έμενε πάλι ενωμένη. Γιατί δεν το έκαναν;»

«Εδώ φταίει η μητέρα μας. Δεν ήθελε να κοινολογηθεί το σκάνδαλο και προτιμήσανε μια χειρότερη λύση.»

«Δηλαδή;»

«Ένα βράδυ, συνάντησαν αυτόν τον χαμένο το Γιώργο τον

ταβερνιάρη, στο μαγαζί που εργαζόταν η Μαρία και δεν ξέρω πόσα του έδωσαν, ή τι άλλο του τάξανε κι αυτός δέχθηκε να υιοθέτηση τον Κωστάκη, να πάρει και τη Μαρία, και να έρθουν στην Ελλάδα για ένα διάστημα, ισχυριζόμενοι ότι είναι παντρεμένοι για να δικαιολογήσουν την παρουσία του Κωστάκη. Μετά από κάποιο διάστημα, η Μαρία θα έφευγε, το παιδί θα είχε συνηθίσει το Γιώργο για πατέρα και η Μαρία θα εύρισκε την τύχη της με κάποιον στην Ελλάδα ή θα γυρνούσε πάλι στη Γερμανία.»

«Καλά κι εσύ, πως δικαιολογείς την παρουσία σου εδώ μαζί με τη Μαρία, αφού είσαι ανεξάρτητη;»

«Πέτρο, μετά από την φυγή του Γιώργου και της Μαρίας για την Ελλάδα, συνέβησαν κι άλλα περίεργα γεγονότα που επηρέασαν και τη δική μου ζωή.»

«Τι γεγονότα Νατάσσα; Πέσ' τα μου όλα γιατί εδώ που βρίσκεσαι, είσαι τελείως ξεκρέμαστη. Τώρα έτσι που με βάλατε στο χορό θα χορέψουμε όλοι, αλλά το χορό θα τον σέρνω πια εγώ. Ω!! Θεέ μου. τι ακούνε τ' αφτιά μου. Μου φαίνεται σαν σενάριο κινηματογραφικού έργου. Αυτά που μου λες, μόνο ευφάνταστος συγγραφέας θα μπορούσε να τα είχε σκεφτεί και να τα είχε γράψει. Καμιά φορά βέβαια, η πραγματικότητα ξεπερνάει τη φαντασία. Αλλά η δική σας ιστορία βρε κορίτσι μου, είναι απίθανη. Συνέχισε να δούμε που θα την φτάσεις.»

«Λοιπόν Πέτρο, το πρώτο και σπουδαιότερο είναι ότι οι γονείς μας σκοτώθηκαν σε αυτοκινητικό ατύχημα κατά ένα πολύ μυστηριώδη τρόπο.»

«Να και το *σασπένς*. Τι μυστηριώδη τρόπο βρε Νατάσσα; Εδώ παιδί μου εισπράξατε κάποια ασφάλεια και δεν ξέρω τι άλλο ακόμη παίρνετε. Που είναι το μυστήριο; Ποία ασφάλεια θα πλήρωνε για μυστηριώδεις θανάτους;»

«Η ασφάλεια είπε, πως ο πατέρας μας που ταξίδευε με μόνο επιβάτη τη μητέρα μας, γυρνώντας ένα βράδυ από το μαγαζί που δούλευε η Μαρία, γλίστρησε στη βρεγμένη άσφαλτο κι έπεσε έξω από το δρόμο. Το τελευταίο σκηνικό είχε σαν αποτέλεσμα την καταστροφή του αυτοκινήτου και τον ακαριαίο θάνατο των δύο γονιών μας. Το δεύτερο είναι, ότι η ασφάλεια δεν θέλησε να επεκτείνει την έρευνα και μας πλήρωσε το ποσό για το οποίο ήταν ασφαλισμένος ο οδηγός και η επιβαίνουσα.»

«Και γιατί θεωρείς αυτή την τυπική συμπεριφορά της ασφάλειας τόσο περίεργη;»

«Διότι Πέτρο, από δική μου έρευνα, διαπίστωσα ότι στο μέρος του ατυχήματος, δεν είχε βρέξει πριν το ατύχημα. Έβρεξε μετά και κατά συνέπεια, πριν το ατύχημα ο δρόμος ήταν στεγνός. Ακόμη, ενώ ο πατέρας μας δεν έπινε ποτέ αλκοόλ, εκείνο το βράδυ, κατέθεσαν μάρτυρες ότι τον είδαν να πίνει πάρα πολύ. Αλλά αυτό φάνηκε και από το λογαριασμό του στην ταβέρνα. Ακόμη η ημέρα του ατυχήματος ήταν η επόμενη που έφυγαν για την Ελλάδα η Μαρία, ο Γιώργος και το παιδί. Εδώ πρέπει να σου πω, πως ο πατέρας μου ήτανε πράκτορας της ασφάλειας στην οποία ήτανε και ο ίδιος ασφαλισμένος. Τους είχε στείλει, θέλω να πω, λόγω της δουλειάς του, πάρα πολλά αυτοκίνητα για ασφάλιση.»

«Για στάσου που το πας. Μου φαίνεται ότι πας να βγάλεις τα μάτια σας μόνη σου. Τι ισχυρίζεσαι δηλαδή, ότι ο πατέρας σου προκάλεσε το ατύχημα; Και αν αυτό είναι έτσι, γιατί να το κάνει; Ότι ήθελε, να κάνει, για το παιδί εννοώ, το είχε κάνει. Είχε βρει πατέρα και από τη Μαρία, που ήταν η πέτρα του σκανδάλου είχε απαλλαγεί. Μόνο ότι την έχασε. Γιατί λοιπόν να αυτοκτονήσει ο ίδιος και να σκοτώσει και τη μητέρα σας; Στέκει το σενάριο που μου πασάρισες, αλλά είναι λίγο τραβηγμένο. Κανείς Νατάσσα δεν αυτοκτονεί για ένα γαμήσι που χάνει, ή αν θέλεις ακόμη και για ένα μικρό σκανδαλάκι, που στο κάτω-κάτω της γραφής, όπως είπες κι εσύ, μπορούσε να διορθωθεί.»

«Πέτρο, είναι εύλογες οι απορίες σου, τις οποίες είχα κι εγώ, μέχρι που επισκέφθηκα ένα ψυχολόγο. Η υπόθεση δεν ήταν ένα απλό γαμήσι, όπως το είπες. Ήτανε μια σχέση πέντε χρόνων που το αποτέλεσμα αυτής της σχέσης ήταν ένα παιδί. Πέντε χρόνων δεσμό που θα συνεχιζόταν, νομίζω ούτε τον πετάς ούτε είναι εύκολο να τον ξεχάσεις και μάλιστα με ένα νέο κι ωραίο κορίτσι σαν την Μαρία. Φαίνεται λοιπόν πως ο πατέρας μου δεν ήθελε ν' αφήσει τη Μαρία να φύγει αλλά η μητέρα μου τον ανάγκασε να το κάνει. Στη Μαρία έχω πει λοιπόν, ότι πήγα στο ψυχολόγο γιατί εγώ ένιωθα μελαγχολία και κατάθλιψη. Η Μαρία έχει αρπαχτεί από αυτό, γιατί της ήρθε γάντι και ισχυρίζεται πως εγώ είμαι άρρωστη κι έχω ανάγκη ψυχολογικής υποστήριξης. Έτσι λέει σε όλους. Ίσως το έχει πει και σε σένα. Αυτό βέβαια δεν έχει καμία σημασία. Σημασία έχει, πως ο ψυχολόγος που

κατέφυγα για ενημέρωση, μου είπε, ότι η απώλεια ενός πολύ αγαπημένου προσώπου, μπορεί να φέρει κάποιον σε τέτοια απογοήτευση που να επιδιώξει ακόμη και το θάνατό του.»

«Δηλαδή ισχυρίζεσαι, πως ο πατέρας σου αυτοκτόνησε;»

«Εάν δεν θέλεις το *‘ισχυρίζομαι’*, τουλάχιστον αυτό που μετά βεβαιότητας μπορώ να πω, είναι το *‘υποπτεύομαι’*.»

«Εντάξει και εάν δεχθούμε πως όλα αυτά είναι, ή μπορεί να είναι δυνατά, εσύ τι θέλεις εδώ, ανάμεσα στη Μαρία και στο Γιώργο; Πως δικαιολογείς τη παρουσία σου; Γιατί δεν σε θέλει μαζί τους ο Γιώργος;»

«Γιατί όπως σου είπα ήμουν αντίθετη με την υιοθεσία του Κωστάκη από αυτόν τον άθλιο το Γιώργο. Η υιοθεσία αυτή βόλεψε το πατέρα μου και τη Μαρία. Σκεπτόμουν όμως, πως αυτό δεν βόλεψε τον Κωστάκη. Αυτό με αναστάτωνε. Η ταραχή της ψυχής μου μ’ έσπρωχνε σε πράξεις τολμηρές μα σύμφωνες με τις αρχές και τα αισθήματά μου. Πέτρο δεν θεωρώ τον εαυτό μου πιο ανόητο από κάποιον άλλο και ούτε θέλω να κρύβω τη πονηριά μου.

Βέβαια μέχρι τώρα, υιοθεσία δεν έχει γίνει και αυτό από τη δική μου αντίδραση. Ο Γιώργος δεν με θέλει μαζί τους επειδή του χαλάω τα σχέδια, γιατί είναι ανίκανος και δεν κάνει παιδιά. Ποιο θα είναι όμως το μέλλον του Κωστάκη με τον Γιώργο; Κάποια μέρα θα καταλήξει γκαρσόνι του και μετά μάγειρας. Και στο τέλος θα γίνει ένας ταβερνιάρης σαν τον ίδιο. Γιατί είμαι βεβαία πως αυτός ο άθλιος, δεν θα τον αφήσει να σπουδάσει. Είμαι λοιπόν εδώ, για να επιδιώξω νόμιμα την ακύρωση κάθε πράξης που μπορεί να έχει γίνει

και να ζητήσω τη κηδεμονία του αδελφού μου, ή να πείσω τη Μαρία να κρατήσει αυτή τη κηδεμονία του παιδιού της, σαν φυσική του μητέρα. Τα πράγματα απλοποιούνται πολύ, αφού δεν έχει γίνει ακόμη υιοθεσία. Αρκεί να πάρει η Μαρία το παιδί και να το φέρει στο σπίτι μας, στη Γκράβα.»

Ο Πέτρος δεν απάντησε. Για μια στιγμή φάνηκε σαν να μην ήτανε παρών. Σαν να ήτανε πάνω από τη γη και δεν τον αφορούσαν όλα αυτά. Στην πραγματικότητα σκεπτόταν. Σκεπτόταν ποιο από τα δύο κορίτσια έλεγε την αλήθεια και ποιο τον παραμύθιαζε. Δεν ξαναρώτησε τίποτα άλλο τη Νατάσσα. Όσα είχε ακούσει τον είχαν αφήσει άναυδο. Έβαλε μπρος τη μηχανή και γκάζωσε μέχρι που το πεντάλ έπιασε πάτωμα. Οι τροχοί σπινιάρανε και η μερσεντές δεν άργησε να πιάσει εκατόν είκοσι.

«Κύριε Πέτρο, πιο σιγά σε παρακαλώ.»

Φάνηκε να ξυπνά μέσα της το αίσθημα της αυτοσυντήρησης. Σαν να έβλεπε κατά πρόσωπο το θάνατο, αλλά ήταν ανέτοιμη να τον δεχθεί.

«Μπα, έγινα κύριος πάλι;»

«Εντάξει, Πέτρο σε παρακαλώ μη τρέχεις. Φοβάμαι...»

Χωρίς να της απαντήσει έκοψε ταχύτητα, αλλά παρακολούθησε την ταχύτητα της αριστερής λουρίδας που ήτανε γύρω στα ενενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Δεν της είπε άλλη κουβέντα. Οδηγούσε οργισμένος. Ένιωθε ξεγυμνωμένος και άδειος. Ένα κενό έχασκε μέσα του. Μια παγωνιά αλλόκοτη είχε εξαφανίσει τη ζεστασιά της προηγούμενης στιγμής. Αυτές οι διαδοχικές στιγμές, πόσο διαφορετικές είναι η μια

από την άλλη. Πόσο εύκολα αλλάζουν και τις επιλογές μας, τις αποφάσεις μας και τελικά τη ζωή μας. Πόσες άραγε τέτοιες στιγμές χρειάζονται να συνθέσουν τη διάρκεια μιας ζωής. Είναι βέβαιο πως κανείς δεν έζησε τις ίδιες στιγμές και στην ίδια ένταση. Αλίμονο όμως. Ο Πέτρος διαπιστώνει καθημερινά, πως οι δικές του στιγμές που του έρχονται στο μέλλον είναι πολλές ακόμη, αλυσίδα ολάκερη από άπειρες μικροστιγμές, που όλες μαζί στη σειρά του επιφυλάσσουν ένα μέλλον όλο εκπλήξεις. Πόσο πολύ τη νιώθει τώρα και πόσο συμπαθητική του φαίνεται η Νατάσσα. Πως μπόρεσε μόνη της ν' αντέξει όλα τα καλά και κακά βιώματα που του διηγήθηκε. Στιγμές ευχάριστες και δυσάρεστες, εύκολες ή δύσκολες, τραγικές κι εφιαλτικές που την παγίδεψαν και την προβλημάτισαν. Όμως άντεξε..

Τελικά φθάσανε αμίλητοι στο ξενοδοχείο, καθ' ένας βυθισμένος στις σκέψεις του. Ίσως αυτή η σιωπή, βοήθησε στη σύντομη αποκατάσταση της διάθεσης και των δύο. Στη ρεσεψιόν της ζήτησε το διαβατήριό της. Πριν μιλήσει στον υπάλληλο που τον γνώριζε, αυτός τον πρόλαβε..

«Το δωμάτιο σας κύριε Πέτρο;»

«Μα.. ναι, αν είναι ελεύθερο. Το 414. Μόνο που τώρα θα το χρεώσεις στη δεσποινίδα. Εγώ δε μένω εδώ, έτσι;»

«Μάλιστα κ. Πέτρο. Κατάλαβα.»

Στη συνέχεια μετέφερε τη βαλίτσα της Νατάσσας μέχρι το ασανσέρ και αφού τους άνοιξε, ο Πέτρος του έδωσε ένα φιλοδώρημα και του είπε να τους αφήσει. Ο Πέτρος είχε προνοήσει να μην αφήσει το τηλέφωνο του γραφείου του

στη Μαρία. Παράλληλα της είχε δώσει και το όνομα του ξενοδοχείου που θα άφηνε τη Νατάσσα, ώστε να μπορεί να της τηλεφωνήσει. Τα τηλέφωνα του γραφείου δεν θα τα σήκωνε, αφού ήτανε σαββατοκύριακο και κανείς δεν δουλεύει αυτές τις ημέρες. Το δωμάτιο κρατήθη στ' όνομα της Νατάσσας κι έτσι ο ίδιος θα μπορούσε να είναι με την Νατάσσα και η Μαρία να μην έχει τον τρόπο να το ελέγξει.

Βέβαια, τίποτε δεν ήτανε σίγουρο, διότι και το τηλέφωνό του, αν ήθελε να βρει η Μαρία, θα μπορούσε να το κάνει άνετα, μέσα από ένα τηλεφωνικό κατάλογο ή και από τον ΟΤΕ. Το πράγμα όμως θα ήτανε λίγο διαφορετικό. Άλλο να καλείς ένα νούμερο που σου έχουνε δώσει κι άλλο να καλείς το ίδιο νούμερο χωρίς να στο έχουνε δώσει, αλλά που το βρήκες μόνη σου ύστερα από έρευνα. Το πρώτο δείχνει απλό ενδιαφέρον, ενώ το δεύτερο έντονη σκοπιμότητα.

Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω τους, σαν κάτι δυνατό να συνέβη και στους δύο, λες και τους απασχολούσε η ίδια σκέψη ή το περίμεναν. Ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Ο Πέτρος φαινότανε να έχει ξεχάσει τελείως την ιστορία που ισχυρίστηκε η Νατάσσα. Την αγκάλιασε και την φιλούσε με τέτοιο πάθος που εξέπληξε και τον ίδιο. Τώρα ένιωθε τη Νατάσσα να τον τραβά. Είχε μια μαγνητική προσωπικότητα που τον αφοπλίζει και τον κατακτούσε. Ίσως να μεγάλωνε το πόθο του το γεγονός ότι δεν είχε βρεθεί ακόμη μαζί της. Μπορεί να ήτανε κι αυτό. Ο Πέτρος δεν το απέκλειε μα και δεν μπορούσε να το αποδώσει τελείως σ' αυτό το λόγο.

Στην Ελευσίνα ήταν αναστατωμένος μαζί της. Στο δρόμο όμως, στη διαμάχη με τις σκέψεις του τη δικαίωσε. Τώρα, δείχνει σαν να μη θυμάται τίποτε από εκείνα που του διηγήθηκε η Νατάσσα. Τα έχει ξεχάσει όλα και φαίνεται να έχει αλλάξει τελείως. Νιώθει πως αυτή η αλλαγή δεν είναι αποτέλεσμα υποκριτικής συμπεριφοράς από υπολογισμό. Αυτή η αλλαγή του Πέτρου, έκανε και την ίδια τη Νατάσσα να του πει..

«Πέτρο.. δεν σε αναγνωρίζω.»

«Πως να με αναγνωρίσεις ύστερα από το παραμύθι που τόσο έντεχνα που ξεφούρνισες.»

«Δεν είναι παραμύθι. Δεν με πιστεύεις; Και ξέρεις κάτι; Έχω μετανοήσει που μπλέχτηκα στην ιστορία αυτή.»

«Δεν σε πιστεύω μέχρι να μου δείξεις τα ντοκουμέντα που μου είπες ότι τα έχεις μαζί σου. Και αυτό θα γίνει απόψε. Γι' αυτό ήρθαμε δω. Μέχρι να το αποδείξεις όμως, εγώ τα βάζω όλα στη μπάντα, κάνω προσωρινά ειρήνη και δε σου κρύβω πως τώρα σε βλέπω σαν ένα θαυμάσιο κορίτσι, που με καλεί σ' ένα ερωτικό ταξίδι στους ουρανούς.»

Η Νατάσσα δεν πρόλαβε ν' αντιδράσει στην επίθεση. Το μόνο που κατόρθωσε να ψελλίσει ήτανε μερικές λέξεις.

«Εντάξει, πάνε με δική σου, αφού όπως εσύ είπες, δεν διαπράττω απιστία πριν από το γάμο μου..»

..και αφέθη στην αγκαλιά του ανταποδίδοντας τα φιλά. Μετά από κάμποσα λεπτά, ο Πέτρος την ελευθέρωσε από το σφιχταγκάλιασμά του. Κοίταξε από κοντά το ξαναμένο πρόσωπό της, την χάιδεψε τρυφερά και της είπε:

«Μικρή μου Κλυταιμνήστρα, ας κάνουμε ένα μπάνιο να ηρεμήσουμε και μετά μου δείχνεις τα χαρτιά σου.»

Εκείνη, συνέχισε να τον κρατάει με τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και ναζιάρικά, με τρόπο που του θύμιζε την αδελφή της, του είπε:

«Μ' αρέσει το όνομα που μου έδωσες. Όμως θα μπορούμε μαζί στη μπανιέρα;»

«Αν το θέλεις, αλλά τι θα κάνουμε στη μπανιέρα;»

«Μην σε νοιάζει. Κάτι θα σκεφτούμε. Ξέρεις αυτό είναι μια φαντασίωσή μου που ακόμη δεν έχω πραγματοποιήσει. Θα είναι υπέροχο να τη βιώσω μαζί σου.»

Την ξανατράβηξε κοντά του. Της κρατούσε το κεφάλι έχοντας χώσει τα δάχτυλα του ενός χεριού στα μαλλιά της ενώ με τ' άλλο της χάιδευε το πρόσωπο. Τι μπορεί να κρύβει αυτό το κεφαλάκι μέσα του; Τι σόι μυαλουδάκι να περιέχει; Είναι αλήθεια άραγε αυτά που του διηγήθηκε στο ταξίδι;

Πράγματι κατάφερε να κάνει μόνη της όλες αυτές τις ιδιωτικές αναζητήσεις, από αγάπη για ένα παιδί που όπως ισχυρίζεται είναι αδελφός της; Είναι δίκαιο να προσπαθεί να πάρει τη κηδεμονία ενός παιδιού που έχει μητέρα; Βέβαια, αυτό έκανε και η Κλυταιμνήστρα, όταν πήρε την Ιφιγένεια και την παρουσίασε στον Αγαμέμνονα για δική της κόρη. Η Νατάσσα τώρα τι κάνει; Σαν τη Κλυταιμνήστρα, έρχεται να ξαναζωντανέψει τον αρχαίο μύθο των Ατρείδων. Τώρα ο Πέτρος αντιλαμβάνεται το ενδιαφέρον της για το μύθο.

Και αν το κατορθώσει, με τι αντάλλαγμα μπορεί να το πετύχει αυτό; Δεν θα κινδυνεύσει η άλλη αδελφή της;

Θυσιάζεις την αδελφή για τον αδελφό; Μήπως αυτό το μπλέξιμο της Νατάσσας, ανοίξει τους ασκούς του Αιόλου και φέρει εξελίξεις απρόβλεπτες; Στην αρχαία μυθολογία, ο Αγαμέμνονας θυσίασε την Ιφιγένεια στους Θεούς για να του στείλουν ανέμους και να κινήσουν τα πλοία για την Τροία. Όμως τώρα; Ποίο θα είναι το διακύβευμα όλης αυτής της κατάστασης; Ποίος θα πληρώσει το λογαριασμό; Ο μικρός Κωστάκης; Ή μήπως θα κέρδιζε, ανάμεσα σε δύο μαινάδες που είναι έτοιμες να παίζουνε πολεμικά παιχνίδια πάνω στην αδύναμη ράχη του. Πόσο καλά γνωρίζουν αυτές οι δύο τι είναι το επωφελέστερο για το μικρούλη, που δεν γνωρίζει ακόμη πως και γιατί βρέθηκε σ' αυτόν το κόσμο. Η φυσική μητέρα, θέλει να τον δώσει για υιοθεσία και μέχρις εδώ μπορεί να υπήρχε η λογικοφανής αιτία. Μετά όμως από το θάνατο του πατέρα και παππού, υπάρχει ακόμη ηθική δικαίωση μιας τέτοιας αποξένωσης του μικρού Κωστάκη από την φυσική του μητέρα; Ένα πλήθος ερωτήματα ανακύπτουνε και ο Πέτρος βλέπει τη Νατάσσα πιο κοντά στη δικαίωση της συμπεριφοράς της, αρκεί ν' αποδείξει αυτά που ισχυρίζεται. Βέβαια και η Μαρία, θα μπορούσε ν' απαλλαγεί οριστικά από τις συνέπειες του λάθους της. Δεν το έκανε και αυτό είναι ένα θετικό σημείο που θα πρέπει να της αναγνωριστεί. Και σε τελευταία ανάλυση, ποίο ήτανε το έγκλημα της; Πήγε μ' έναν άνθρωπο με τον οποίο δεν είχε καμία σχέση *εξ αίματος*. Στη κάθε κοπέλα θα μπορούσε να συμβεί αυτό. Ο έρωτας είναι ανεξέλεχτος. Και πιο πέρα, η Μαρία με τα δεδομένα της χρονικής στιγμής, επέλεξε μια

λύση κοινωνικά αποδεκτή. Ζούσε μόνη, σαν άγαμη μητέρα μαζί με το παιδί της μέχρι που η Νατάσσα με τις έρευνές της, της αναστάτωσε τη ζωή. Πολλές μοναχικές μητέρες σήμερα επιζούν με τα παιδιά τους *‘εν αγαμία’*.

Εδώ ο Πέτρος φάνηκε να δυσανασχετεί και άρχισε να θυμάται τι έλεγε πριν από μερικές ημέρες στον γεροθόδωρο..

‘..τα παιδιά είναι χαρά, είναι ευτυχία γι’ αυτούς που έχουνε την τύχη να τα φέρουν στο κόσμο..’

Κι εγώ τώρα, τι γυρεύω εδώ σ’ αυτή την ιστορία; Μήπως έμπλεξα και στο τέλος θα βγω κι εγώ πληγωμένος;

Η Νατάσσα που τον είδε έτσι στατικό, να την κρατά στην αγκαλιά του, να τη κοιτάζει και να σκέπτεται χωρίς να μιλά, θέλησε να τον επαναφέρει στη πραγματικότητα.

«Ε!! κύριε, που ταξιδεύεις.»

«Νατάσσα.. με συγχωρείς, έχεις δίκιο. Ταξίδευα μακριά. Σκεπτόμουνα τον αγώνα σου που μου περιέγραψες πως έκανες για τον αδερφό σου και σκέφτηκα κάτι τολμηρό. Άφησέ το όμως αυτό γι’ άλλη στιγμή..»

«Έλα.. πες μου τώρα τη σκέψη σου.»

«Όχι τώρα.¹⁶ Τώρα είναι η ώρα για τη φαντασίωσή σου.»

«Πονηρούλη.. εδώ είμαι και πάμε.»

Ο Πέτρος της χάιδεψε το πρόσωπο και τη ξαναφίλησε πολλές φορές. Δεν χόρταινε να την φιλάει παντού. Μετά από το ταξίδι τους στο Ναύπλιο, δεν μπορούσε να ξεχάσει αυτό το πανέμορφο πλάσμα. Ήτανε μια γλυκιά νεράιδα που τον

¹⁶ *θα της έλεγε για χαριτολόγημα, πως θα μπορούσαν να κάνουν ένα παιδάκι οι δύο τους. Αλλά τελικά δεν της το είπε ποτέ.*

είχε μαγέψει και ας μην το παραδεχότανε. Σε επιβεβαίωση ότι αυτός ήτανε ο τυχερός που κρατούσε αυτή τη γλυκιά κοπέλα στα χέρια του, τη φιλούσε και την ξαναφιλούσε δυνατά, άγρια, παθιασμένα. Την έσφιγγε και τη μάλαζε έτσι που να την πονέσει, να την κάνει να ξεφωνήσει για ν' ακούσει τη φωνή της ν' αλλάζει και να εκφράζει πόνο. Δεν είναι σαδιστής ο Πέτρος και θέλει να δίνει μόνο χαρά, αλλά η έκπληξή του ήτανε μεγάλη σαν διαπίστωσε πως η Νατάσσα, ότι κι αν της έκανε δεν έβγαλε ούτε ένα ξεφωνητό πόνου, ούτε ένα μικρό παράπονο οδύνης. Αναρωτήθηκε, τι είδους αντοχή στο πόνο ήταν αυτή. Μήπως τον δεχότανε σα μορφή ερωτικής συμπεριφοράς, ή μήπως ήταν έκφραση εγωισμού ή απόλαυση κάποιας μορφής μαζοχισμού; Μαζί της ένιωθε αδύνατη την επιρροή της Μαρίας και η τωρινή του συμπεριφορά προς τη Νατάσσα ήτανε τελείως διάφορη.

Ο Πέτρος την άφησε πάλι από το σφίξιμο των μπράτσων του και τότε αυτή βάδισε προς την καρέκλα που ήταν δίπλα στο ένα από τα δύο μονά κρεβάτια. Άρχισε να ξεκουμπώνει τα λίγα ρούχα που έφερε πάνω της και δεν άργησε να μείνει με τα δύο μικρά 'ντεσού'. Ο Πέτρος την παρακολουθούσε γοητευμένος βλέποντας να αποκαλύπτεται στα μάτια του σιγά-σιγά, μια αγαλματένια ομορφιά, ένα κορμί που ήταν έτοιμο να του δοθεί χωρίς καμία βαθύτερη αιτία. Έρως, από τη μεριά του δεν υπάρχει. Μόλις την γνώρισε και δεν είναι δυνατό να ερωτευτήκανε από την πρώτη ματιά. Υπάρχει και ο κεραυνοβόλος έρως, αλλά τέτοιους έρωτες τους θεωρεί πλαστούς και απίθανους. Ο ίδιος έχει αποκλείσει για τον

εαυτό του, τουλάχιστον να ξαναερωτευτεί. Αγαπά την γυναίκα του και δεν διστάζει να το διακηρύσσει. Αυτές τις σχέσεις που δημιουργούνται προσωρινά, στη ζωή όλων των ανθρώπων, τις θεωρεί χωρίς σημασία. Είναι βραχύβιες, περνούν και φεύγουν σύντομα, όπως σύντομα γεννήθηκαν. Είναι σαν τους καλοκαιρινούς έρωτες των διακοπών που διαρκούν όσο και αυτές. Ίσως κι ένα χειμώνα ακόμη.

«Έλα εδώ μικρό» ..της είπε.

Αυτή πήγε σαν παιχνιδιάρα γατούλα που είχε κρύψει τα νύχια της και χώθηκε στην αγκαλιά του. Έτσι όπως του ήρθε της χάιδεψε την πλάτη μέχρι που συνάντησε το στηθόδεσμο και τον ξεκούμπωσε. Το μικρό ρούχο έμεινε να κρέμεται ανάμεσα στα σώματα τους, μέχρι τη στιγμή που ο Πέτρος απομακρύνθηκε. Κάθισε στη δεύτερη πολυθρόνα και την έσυρε απαλά μπροστά του, κρατώντας με το δεξί του χέρι το δικό της αριστερό. Έτσι, έχοντας την σε μικρή απόσταση από το σώμα του, άρχισε να χαϊδεύει το δικό της σώμα και να αισθάνεται όλη την απαλότητα της φίνας επιδερμίδας της.

Φτάνοντας στους γλουτούς, αναδίπλωσε το μικρό σλιπάκι της προς τα κάτω, αποκαλύπτοντας λίγο λίγο, ένα τέλειο κορμί, που η μαρμαρυγή του τον θάμπωνε. Όταν και το σλιπάκι έπεσε στο πάτωμα, την έφερε κοντά του και άρχισε να την φιλά παντού. Την ένιωθε ν' ανατριχιάζει και να τρέμει από γλυκιά προσμονή. Ο Πέτρος το αντελήφθη και δεν θέλησε να προχωρήσει, καταστρέφοντας έτσι το όνειρό της.

«Εντάξει Νατάσσα, αρκετά προχωρήσαμε. Η φαντασίωση είναι δική σου. Πάρε λοιπόν τη πρωτοβουλία και προχώρα

όπως θέλεις. Εγώ θα εκτελώ τις προσταγές σου και θ' ακολουθώ τις εμπνεύσεις σου.»

«Πέτρο είσαι τρελός.. θέλεις δέσιμο.»

Αυτός προσποιήθηκε πως κατάλαβε λάθος..

«Ε! όχι και να με δέσεις. Αυτό δεν το δέχομαι.»

Έσκασε στα γέλια και όπως ήταν έτσι γυμνή και γελούσε, ο Πέτρος την κοιτούσε και τη χαιρόταν με τα μάτια. Ήτανε στ' αλήθεια, μια μοναδική αναγάλια των ματιών.

«Ένα λεπτό να γδυθώ κι εγώ, γιατί εσύ βάλθηκες να με παιδέψεις σήμερα και αυτό είναι άδικο.»

Όταν και αυτός έμεινε με την περιβολή του Αδάμ, χωρίς φύλο.. συκιάς, η Νατάσσα ήταν ακουμπισμένη στη γωνία της ντουλάπας απ' όπου με τη σειρά της τον κοιτούσε στο δικό του *στρίπ τίτζ*. Εκείνος, την έσυρε πάλι στην αγκαλιά του και την ένιωσε αυτή τη φορά ολόκληρη να εφάπτεται πάνω σε όλο το δικό του γυμνό κορμί. Αισθάνθηκε τη κάψα του κορμιού της να τον κατακαίγει και τα μυτερά της νύχια να γδέρνουν τη προβιά του και να μπήγονται στη σάρκα του. Της έπιασε το ξανθό κεφάλι και άρχισε να την φιλά απαλά, με όλο του το στόμα ανοιχτό. Αυτή, ανταποκρινόταν στα φιλία του και μετά κατέβασε το δεξί της χέρι και πιάνοντας την ανδρική του ταυτότητα, τον χάιδευε με απαλές κινήσεις.

«Μουτράκι, έχεις το λόγο για την φαντασίωση σου.»

Αλίμονο όμως. Εκείνη τη στιγμή το εσωτερικό τηλέφωνο του δωματίου άρχισε να χτυπά.

«Νατάσσα, Φοβάμαι πως είναι η Μαρία. Μην ξεχάσεις, πως σ' έχω αφήσει στο ξενοδοχείο μόνη κι εγώ έχω φύγει.»

Η Νατάσσα γυμνή όπως ήτανε, κάθισε στο κρεβάτι και απάντησε στη κλήση γερμανικά. Ο Πέτρος δεν γελάστηκε. Ήταν η Μαρία και η Νατάσσα συνέχισε να της μιλάει γερμανικά. Ο Πέτρος μη θέλοντας να φανεί αδιάκριτος, πήγε στο λουτρό, γέμισε τη μπανιέρα με χλιαρό νερό και μπήκε μέσα μέχρι το λαιμό. Την άφησε να μιλά με την αδερφή της και να λέει ότι θέλει. Τι μπορούσε να λέει άλλωστε, παρά τα οικογενειακά τους. Σε μια στιγμή, με τα λίγα γερμανικά του, την άκουσε να λέει: *‘Νάιν, ίχ μπίν αλάιν’*.¹⁷ Προφανώς η Μαρία τη ρώτησε αν είναι και ο Πέτρος μαζί. Όταν τελείωσε το τηλεφώνημα, η Νατάσσα ήρθε και στάθηκε στην ανοικτή πόρτα του μπάνιου, ακούμπησε στη κάσα και για μερικά δευτερόλεπτα έμεινε ακίνητη και αμίλητη με τα χέρια δεμένα μπροστά στο στήθος της. Έδειχνε πως κάτι σοβαρό την απασχολούσε. Δεν της είπε τίποτα και την άφησε να το ξεπεράσει μόνη της. Αυτός απολάμβανε τη ζεστή επίδραση του νερού πάνω του, ενώ με τα μάτια χάιδευε το τέλειο κορμί της Νατάσσας πλαισιωμένο από το τρίξυλο της κάσας.

Όταν εκείνη συνήρθε και τον είδε να είναι βυθισμένος στη μπανιέρα του είπε..

«Ε!! κύριε.. έτσι είπαμε; Πάει η φαντασίωση;»

«Έτσι που μας τα έκανε η Μαρία, άσε τη φαντασίωση για αύριο το πρωί. Έλα τώρα κι εσύ στη μπανιέρα. Το ζεστό νερό θα σε ξεκουράσει. Και.. που ξέρεις..»

Η Νατάσσα δεν περίμενε δεύτερη πρόσκληση. Μπήκε στην μπανιέρα με αποτέλεσμα να σηκωθεί ακόμη η στάθμη

¹⁷ *όχι, είμαι μόνη.*

του νερού και τότε μικρή ποσότητα αναγκάστηκε να φύγει προς την βαλβίδα υπερχειλίσης. Κάθισε ανάμεσα στα πόδια του με την πλάτη στο στέρνο του. Έτσι ο Πέτρος είχε τη δυνατότητα να χαϊδεύει όλο το κορμί της. Την άλειψε με λίγη κρέμα αφρόλουτρου και της έτριβε απαλά την πλάτη και αυτή το απολάμβανε. Άρχισε να γελά και να χαίρεται σαν το μικρό παιδί που για πρώτη φορά ανακαλύπτει αυτό το παιχνίδι στο νερό. Ήσαν και οι δύο καθιστοί στη μπανιέρα και ο Πέτρος έφερε τα χέρια του παντού και δεν έπαψε να τη τρίβει, ώσπου είδε την άσπρη επιδερμίδα της να παίρνει μια ροδαλή απόχρωση. Τότε τη γύρισε αντικριστά του και την έφερε πάνω του. Άπλωσε τα πόδια του και τα στήριξε στο πίσω μέρος της μπανιέρας. Η Νατάσσα βλέποντας τον τώρα κατά πρόσωπο αναζήτησε τα χείλη του και ο Πέτρος την υποστήριζε σε αυτή τη θέση, κρατώντας την από τα απαλά κωλομέρια της. Τότε αυτή, με μια κίνηση που ο Πέτρος δεν περίμενε, ανασηκώθηκε και άρχισε να χαϊδεύεται στη περιοχή της ήβης της, πάνω στο σκληρό του όργανο. Ο Πέτρος διευκόλυνε αυτή της τη πρωτοβουλία και ξαφνικά, την άκουσε να βγάζει μια ευχάριστη φωνούλα ανακούφισης, ενώ την ίδια στιγμή ένιωσε το όργανο του να φωλιάζει στο ζεστό της κόλπο. Δεν άντεξαν πολύ στη θέση αυτή. Μια γλυκιά αίσθηση τους κατέλαβε και σχεδόν ταυτόχρονα, ένας γλυκός σπασμός ήρθε και ολοκλήρωσε την υπέρτατη ηδονή που νιώσανε τα δύο κορμιά τους. Μείνανε για λίγο έτσι, αγκαλιασμένοι χωρίς να μιλάνε. Μετά ο Πέτρος άρχισε να της χαϊδεύει το μέτωπο και να τη

φιλάει στο πρόσωπο. Την ένιωσε πάλι σα μια κούκλα που ο δημιουργός την έπλασε σε στιγμή που είχε τα κέφια του και τώρα του τη χάρισε για να παίζει μαζί της.

«Μουτράκι, νομίζω είναι ώρα να πάμε στο κρεβάτι.»

Αντί άλλης απάντησης, άρχισε να του τραγουδά το γνωστό τραγουδάκι:

‘Δύο δύο, στη μπανιέρα δύο δύο...’

«Ξέρεις ότι είσαι ένα γλυκό και αξιαγάπητο μουτράκι;»

«Γιατί με λες συνέχεια μουτράκι.. τι θα πει αυτό;»

«Εντάξει λοιπόν, ας κάνουμε ένα μάθημα ελληνικών.

μουτράκι: σημαίνει μουρίτσα, προσωπάκι, κατεργάρα, και *μούτρο*: σημαίνει, φάτσα, παλιόμουτρο, κουμάσι.»¹⁸

«Όλα αυτά είμαι εγώ;»

«Ακόμη δεν ξέρω. Προς το παρόν νομίζω πως εσύ είσαι *το μουτράκι* και η Μαρία είναι *το μούτρο*. Πάντως εγώ, ότι κι’ αν είσαι, αυτή τη στιγμή σε λατρεύω.»

«Εγώ να δεις κύριε ..μούτρο. Πάντως μην τολμήσεις να τα πεις αυτά στη Μαρία, χαθήκαμε.»

¹⁸ Ο Πέτρος είναι ΚΡΙΟΣ: Παρορμητικό ζώδιο της Φωτιάς, με κυβερνήτη τον πλανήτη Άρη που συμβολίζει τη δράση, τον αγώνα, την επιθετικότητα, το θάρρος. Ο Κριός αντιπροσωπεύει τη γέννηση. Άνθρωπος που έχει γεννηθεί κάτω από αυτό το ζώδιο, είναι πεισματάρης και αυταρχικός, λατρεύει την κίνηση και την ταχύτητα. Του λείπει η υπομονή, σκέπτεται γρήγορα κι’ ενεργεί ταχύτατα. Διαθέτει αποπλιστική αφέλεια, δεν γνωρίζει τι σημαίνει φόβος και όταν αποτύχει κάπου, θα ξαναδοκιμάσει ξεχνώντας το πάθημά του. Ανοίγει το δρόμο μέσα στη ζωή, έχει πάντοτε τις πρωτοβουλίες για δράση και δεν κοιτάζει ποτέ πίσω. Είναι αισιόδοξος, υπερβολικά υπερήφανος, Θεωρεί ότι είναι αναντικατάστατος σε οποιαδήποτε εργασία κι αν αναλάβει, συχνά λέει πράγματα που δεν εννοεί και τα οποία ξεχνά αμέσως. Ο Κριός κυβερνά το κεφάλι και το πρόσωπο.

Κι έσκασε στα γέλια φανερώνοντας ότι τη κολάκεψε η χρήση των δύο λέξεων, όπως τις όρισε ο Πέτρος. Και ο ίδιος χαιρότανε με τις χαρές της Νατάσσας. Σε μια στιγμή ο Πέτρος την απώθησε μαλακά και σηκώθηκε. Βρήκε τη τάπα και την τράβηξε για ν' αδειάσει η μπανιέρα. Τη βοήθησε να σηκωθεί και άνοιξε το κρουνό του ντους για να ξεπλυθούν. Την αγκάλιασε και μείνανε μαζί κάτω από το ντους και απολαμβάνανε το νερό να τους καταβρέχει. Έστερα άρχισε να την ξεπλένει από τις σαπουνάδες. Έτσι νιώσανε πάλι την ευχαρίστηση της επαφής των σωμάτων τους. Δεν κουραζό-ντουσαν να χαϊδεύονται και να φιλιούνται. Δε φαινότανε να χορταίνει ο ένας τον άλλον. Ο Πέτρος έπαιρνε την πρωτοβουλία των κινήσεων και των αλλαγών, γιατί η Νατάσσα φαινόταν αχόρταγη.

Μετά από λίγο έκλεισε το νερό τελείως και βγήκε από την μπανιέρα. Πήρε μια μεγάλη πετσέτα και τύλιξε τη Νατάσσα μη κρυολογήσει. Τη μάλαξε παντού, για να απορροφήσει η μαλακή πετσέτα τα νερά από πάνω της. Μετά παίρνοντας μια δεύτερη πετσέτα, άρχισε να σκουπίζει τον εαυτό του.

Δεν πρόλαβε όμως να ολοκληρώσει τη διαδικασία του σκουπισματος, όταν η Νατάσσα διαμαρτυρόμενη, του πήρε τη μεγάλη πετσέτα, την πέταξε και άρχισε να τον σκουπίζει μόνη της με μια μικρότερη, αργά αλλά δυνατά, σε όλο του το σώμα. Κάθε τόσο σταματούσε και άρχιζε να τον φιλά.

«Μουτράκι, μήπως αυτό είναι κομμάτι από τη φαντα-σίωσή σου;»

«Ναι και πάψε. Και τώρα που ξέρεις, δυστυχώς για σένα,

εγώ διατάζω.»

Χαμογέλασε και την άφησε να παίζει. Ο ίδιος χαιρότανε με όλα αυτά τα καμώματά της. Την απολάμβανε. Όταν η Νατάσσα θεώρησε πως το παιχνίδι της τελείωσε, τον πήρε από το χέρι και τον έσυρε προς το κρεβάτι. Πέταξε από πάνω τους τις πετσέτες και τον έριξε ανάσκελα στο στρώμα. Τότε ανοίγοντας τα τέλεια ποδιά της, ήρθε στο ύψος του στήθους του κι έτσι ορθή, με ανοιχτά τα σκέλια πάνωθό του, του έδινε μια μοναδική θέα του κορμιού της από τα κάτω.

Ο Πέτρος και με τα δύο του χέρια χάιδεψε αυτές τις τέλειες γάμπες, ανέβασε τα χάδια του στους λαξευτούς μηρούς και κατέληξε στη ξανθιά της ήβη, που από κάτω φαινόntonταν ανοιχτά και ερεθισμένα τα δύο ροδαλά χειλάκια της. Τα χάιδεψε και την έβλεπε να το απολαμβάνει. Της χάιδεψε με τον αντίχειρα την ευαίσθητη κλειτορίδα της και την ένιωσε να το θέλει και να τραντάζεται από άθελες κινήσεις. Το κορμί της, είχε αρχίσει να εκτελεί τις προσταγές της ψυχής της. Αυτή τώρα πια την οδηγούσε, αυτή έστελνε τα εγκεφαλικά μηνύματα να κινηθούν τα μέλη της και να ξεχυθούν οι χυμοί. Τώρα η καρδιά τρελαίνεται, το βλέμμα θολώνει και η γλώσσα δένεται. Ο Πέτρος σεβάστηκε τις δύσκολες στιγμές της και δεν επέμεινε σε αυτή την τακτική, για να μη της δυσκολέψει ακόμη τη κατάσταση. Έφερε τα δάχτυλα του παράλληλα στη σχισμή της και σιγά σιγά, διαβρέχοντάς τα από τα ίδια της τα υγρά, τα ωθούσε όλο και πιο μέσα στο στενό της κόλπο. Την είδε να κλείνει τα μάτια και να κάνει μια ανεπαίσθητη κίνηση στα δύο της

πόδια για να διευκολύνει τα δάχτυλα του Πέτρου. Σε λίγο άρχισε να βαριανασαίνει και να τρέμει ολόκληρη. Ήτανε φανερό ότι η Νατάσσα είχε φτάσει σε οργασμό, σε αυτή τη θέση. Δεν της είπε τίποτε, ούτε σταμάτησε με τα δάχτυλα του να την βοηθά, μέχρι που η ίδια έκρινε πως ξαναγύρισε στα εγκόσμια. Τότε του έπιασε το χέρι και πέφτοντας επάνω του σε όλο το μήκος του κορμιού του, έφερε τα χέρια του στη πλάτη της και με τους αγκώνες στους ώμους του, τον κοίταξε με τρυφερότητα και χαμογελώντας του είπε.

«Τώρα όμως, δεν με είπες *μούτρο*.»

Ο Πέτρος κατάλαβε που πήγαινε ο υπαινιγμός της, αλλά θέλοντας να την πειράξει, έκανε πως δεν κατάλαβε και της απάντησε:

«Γιατί να σε πω έτσι; Τι μου έκανες;»

«Να.. που έκανα μόνο εγώ κι εσύ με κοίταζες. Σου την έσκασα.. *μούτρο*.»

«Δε νομίζω ότι μου την έσκασες. Και αυτό που απόλαυσα εγώ, χαρά ήταν για μένα. Όταν σου δίνω χαρά, απολαμβάνω κι εγώ τη δική σου. Ψυχολογικά, η χαρά σου έρχεται και σε μένα. Άλλη φορά, αυτό μπορεί να συμβεί ανάποδα. Να κάνω εγώ κι εσύ να κοιτάζεις. Άλλωστε μη ξεχνάς. Η φαντασίωση ήτανε δική σου. Έτσι δεν είναι;»

«Τι σοφά που τα λες. Δεν τα είχα σκεφτεί ποτέ αυτά. Και τότε να τα σκεφτώ Πέτρο; Οι ερωτικές μου εμπειρίες είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Λίγο πάνω από το μηδέν. Έτσι για να ξεγελάμε τον εαυτό μας και ίσως κάποιον αφελή. Μην το ψάχνεις σου λέγω. Σκέτο ξενέρωμα.»

«Εντάξει μ' έπεισες, αλλά εγώ έχω μια άλλη ιδέα. Η ώρα έφτασε τρεις, το σκορ είναι δύο ένα και μας έχει πιάσει πείνα. Λέω λοιπόν να πάμε 'δώ απέναντι να τσιμπήσουμε κάτι και το βράδυ να πάμε στην πλάκα, να φάμε και να χορέψουμε. Έχεις κάποια άλλη γνώμη;»

«Καμιά αντίρρηση για το πρόχειρο φαγητό, αλλά δεν χρειάζεται να πάμε και οι δύο να τσιμπήσουμε. Προτείνω να πεταχτώ εγώ μέχρι τη γωνία και να φέρω κάτι σνακ. Εσύ δεν χρειάζεται να ντυθείς.»

«Τότε γιατί δεν τηλεφωνούμε στη ρεσεψιόν να μας παραγγείλει μια μεγάλη πίτσα με δύο κόκα κόλες;»

«Να μια καλύτερη ιδέα. Να σε χαρώ εγώ.»

Και η Νατάσσα ολόγυμνη ακόμη στο κρεβάτι, ξαπλωμένη πάνω του, έσκυψε και τον γέμισε φιλία. Την επόμενη στιγμή σήκωσε το τηλέφωνο από το κομοδίνο κι έδωσε τη παραγγελία της. Ο Πέτρος είχε την ιδέα να της ζητήσει όσο θα περιμένανε τη πίτσα, να του δείξει τα έγγραφα που αποδείχνανε την αλήθεια σε όσα του είχε πει στο δρόμο προς την Αθήνα. Η Νατάσσα δεν χάρηκε, αλλά και δεν δυστρόπησε. Και όπως ήτανε γυμνή, κατέβηκε από το κρεβάτι και πήγε στη βαλίτσα της. Ύστερα από λίγο γύρισε με μια δέσμη μηχανογραφημένα έντυπα. Ήταν όλα δημόσια έγγραφα από γερμανικές αρχές. Διάλεξε μερικά και του τα έδειξε. Ήτανε η ληξιαρχική πράξη γέννησης του Κωστάκη, δύο ληξιαρχικές πράξεις γάμου της μητέρας της, η βεβαίωση του ψυχολόγου για τη συμπεριφορά του πατέρα της και ακόμη μια βεβαίωση που βεβαίωνε τη φυσιολογική ψυχική

κατάσταση της ίδιας. Ο Πέτρος δεν καταλάβαινε και πολλά από όσα διατυπώνονταν στα έγγραφα. Τα γερμανικά του.. δεν φτάνανε μέχρις εκεί. Δέχθηκε για όλα τη γνησιότητα τους και την παρακάλεσε να του βγάλει μια κόπια από τα χαρτιά αυτά για να τα μελετήσει αργότερα μεταφρασμένα.

Μετά από λίγο κτύπησε πάλι το τηλέφωνο. Αυτή τη φορά ήταν η ρεσεψιόν και τους ειδοποιούσε πως ερχόταν το παιδί με τη πίτσα. Ο Πέτρος σηκώθηκε και φόρεσε το παντελόνι και το πουκάμισο του και είπε της Νατάσσας να πάει στο μπάνιο. Σε λίγο ένας διακριτικός χτύπος στη πόρτα έκανε το Πέτρο να κινηθεί προς τα κει. Ήτανε το παιδί με τη πίτσα. Έτσι στη συνέχεια, απολάυσανε στο δωμάτιο το πρόχειρο φαγητό τους γελώντας και μιλώντας σαν παιδιά.

Είχανε ξεχάσει το Γιώργο, τη Μαρία, τα ντοκουμέντα κι' όλα όσα τους προβλημάτιζαν και τους δημιουργούσαν δυσάρεστες καταστάσεις. Αυτό το απόγευμα, είχανε γλιστρήσει και οι δύο σε κάμποσες ασυλλογισιές. Ζούσαν ένα έρωτα πρωτόγνωρο για τη Νατάσσα και καλοδεχούμενο για το Πέτρο, που στο ενεργητικό του είχε μια μεγάλη ερωτική διαδρομή. Γλεντούσε με το ερωτικό ξύπνημα της Νατάσσας, που λες πως μια αβάσταχτη ορμή την ωθούσε να γίνει 'πολύ γυναικά' απότομα και κάθε κύτταρο της ν' αποζητά τη λύτρωσή του, από αυτόν το μεσογειακό άνδρα που τόσο τη τραβούσε. Με τα φώτα σβηστά και κλειστά τα πατζούρια, με μόνο το αχνό φως που περνούσε από τις γρίλιες της μπαλκονόπορτας, απολάμβανε μέχρι τα όρια της, με όλες τις αισθήσεις της ανοιχτές, τα ερωτικά σκιρτήματα του κορμιού

της, που της γεννούσαν τα περίτεχνα χάρδια των έμπειρων χειρών και χειλιών του συντρόφου της.

Καθησυχασμένη από φόβους και οικογενειακά προβλήματα και πεπεισμένη πια για την αγάπη του Πέτρου, του είχε παραδοθεί με το σώμα και τη ψυχή της, και ήταν η πρώτη της φορά που ένιωσε έτσι.

Η ερωτική της εμπειρία στη Γερμανία, ήτανε στο ένα, με άριστα το δέκα. Μια και μόνη φορά, μ' ένα Βόρειο, που κατάληξε σε βιασμό, της άφησε τις πιο οδυνηρές εμπειρίες, ώστε να μην θέλει από τότε να πλησιάσει άνδρα.

Ζούσε τον έρωτα στις φαντασιώσεις της, με τον πρίγκιπα που καρτερούσε να έρθει, να την ανασύρει από τη σφαίρα της φαντασίας και να τη φέρει στο κρεβάτι της αληθινής αγάπης. Χαμένη για χρόνια στις φαντασιώσεις αυτές, η τωρινή γνωριμία της με τον Πέτρο, γίνεται για την Νατάσσα η απαρχή μιας νέας ζωής. Αρχίζει να πιστεύει πως αυτός ήταν ο ερωτικός σύντροφος που τόσα χρόνια καρτερούσε, για να παίξει τα ερωτικά της παιχνίδια και να ζωντανέψει τα απραγματοποίητα όνειρα της μοναχικής εφηβείας της.

Άκουγε τη Μαρία να της μιλά για τον Πέτρο, με τέτοιον ενθουσιασμό και αυτό την ώθησε να της τον κλέψει, από την στιγμή που τον γνώρισε. Έτσι σήμερα υλοποιώντας την απόφασή της αυτή, του δόθηκε ολοκληρωτικά, χωρίς όρους, να την κάνει ότι ήθελε, να της φερθεί όπως ήθελε. Ήτανε βέβαιη πως θα την σεβόταν και θα την προστάτευε. Σήμερα γνώριζε κάτι καινούριο, άγνωστο μα γοητευτικό.

Ήτανε φανερό πως η Νατάσσα παγιδεύτηκε στον ιστό που

η ίδια έστησε. Αγάπησε τον Πέτρο με όλη τη ζωντάνια των είκοσι πέντε χρόνων της. Ήτανε βέβαιη, πως μετά από αυτό το ταξίδι, ο Πέτρος θ' άφηνε τη Μαρία για την ίδια.

Εδώ όμως γελάστηκε. Ο Πέτρος δεν είχε πρόβλημα να ανταποκριθεί στις προκλήσεις της. Ο έρωτας γι' αυτόν μαζί της, όπως και με τη Μαρία, δεν ήτανε τίποτε περισσότερο από το ερωτικό παιχνίδι που του άρεσε και ήξερε τόσο πολύ καλά να παίζει. Η Νατάσσα γνώριζε από τη Μαρία, αλλά και από τον ίδιο τον Πέτρο, την οικογενειακή του κατάσταση. Αυτά όμως τα ξεπερνούσε. Δεν ήθελε να τα συζητάει. Προς το παρόν ζούσε το όνειρό της. Ταξίδευε στα μαγευτικά ακρογιάλια που τόσες φορές ζωγράφιζε με τα χρώματα της φαντασίας της. Ποτέ όμως δεν είχε φανταστεί το ερωτικό παιχνίδι που ζούσε τώρα, για να το ζωγραφίσει. Τώρα διαπιστώνει, πως ο έρωτας δεν ζωγραφίζεται με χρώματα, αλλά βιώνεται. Με τι αποχρώσεις τάχα και τι πινελιές θα μπορούσε κανείς ν' αποδώσει τα σκιρτήματα του κορμιού, τη γλύκα του φιλιού, το σπασμό της ικανοποίησης; Τον έρωτα τον ζεις και τον χαίρεσαι. Τον μπολιάζεις στο κορμί σου σαν το τρυφερό μπόλι στο κλαδεμένο κλαρί. Και όπως το μπόλι με τον καιρό μεγαλώνει και ανθίζει, έτσι και ο έρωτας θεριεύει, σε συνεπαίρνει και σε συγκλονίζει. Και η Νατάσσα τον ένιωθε να την καίει και να την εξουθενώνει. Κι' αυτός ο υπέροχος ερωτικός σύντροφος, που τόσο αναπάντεχα βρέθηκε στο δρόμο της, πως την διαλύει με το τρόπο του, να την καρτεράει μεθοδικά, να την κερνάει το γλυκό κρασί του έρωτα με τρόπο, που αυτό να μη σώνεται

και να την παρασύρει σε ηδονικά μονοπάτια απερπάτητα.

Και σαν την έβλεπε να χάνεται στα θανατερά πελάγη της έκστασης, αυτός να τη καματεύει ακόμα, όλο και πιο πολύ, όλο και πιο μεθοδικά, μέχρι που να ξεσπά σ' ένα κορύφωμα κραυγών και σπασμών. Να νιώθει πως χάνεται άλλοτε στα ερέβη των ωκεανών ή στην παγωμένη απεραντοσύνη του διαστημικού χάους και τότε να μη ξέρει αν θα το ξεπεράσει και θα ξαναγυρίσει από το γλυκό θανατερό ταξίδι.

Τότε αρπαζόταν απεγνωσμένα από το δυνατό κορμί του, τρομαγμένη από αυτή τη ψυχική περιδίνηση, για να τον συμπαράσχει και να χαθούνε μαζί. Κάρφωνε τα νύχια της στο κορμί του που μάτωνε και σπάραζε. Ήθελε να του επιστρέψει κομμάτι από τον ηδονικό πόνο, που της προκαλούσε. Κι έτσι σφιγταγκαλιασμένοι κι ενωμένοι σ' ένα κορμί και σε μια ψυχή, να χάνονται στους ουρανούς για όσο κρατούσε το ηδονικό τους ταξίδι και να ξαναβρίσκονται στη γη, ναυαγοί και δέσμιοι στο εγκόσμιο πάθος τους, που αντί για τη λύτρωση τους οδηγούσε αργά αλλά σίγουρα σε μια θανατερή κατάληξη.

Η μπεζ μερσεντές έτρεχε στη Πατησίων. Ο Πέτρος ήταν περήφανος για το ξανθό κορίτσι που είχε δίπλα του. Της είχε τάξει να την πάει στη Πλάκα και το έκανε. Περπατήσανε στα πλακόστρωτα φωτισμένα στενά και η Νατάσσα που δεν είχε την ευκαιρία να επισκεφτεί τη Πλάκα στο παρελθόν, έκανε σαν μικρό παιδί. Έμπαινε στα μαγαζιά, περιεργαζότανε τα εκθέματα και ρωτούσε τις τιμές.

Ξετρελάθηκε μ' ένα τσολιά που της χάρισε ο Πέτρος. Του υποσχέθηκε πως δεν θα τον αποχωριστεί ποτέ της.

«Θα γίνει ο προσωπικός μου κούκλος. Θα πετάξω το αρκουδάκι μου και στο εξής θα έχω το τσολιά. Θα είναι του λοιπού ο τσολιάς μου, ο αναντικατάστατος κούκλος μου.»

Φλυαρούσε ασταμάτητα και μάταια ο Πέτρος προσπαθούσε να την επαναφέρει στη πραγματικότητα.

«Νατάσσα, καταλαβαίνω, σου συμβαίνει κάτι εξαιρετικό. Δεν περίμενες από στιγμή σε στιγμή, η ζωή σου ν' αλλάξει έτσι ολοκληρωτικά. Δεν το σκάσαμε από το Λουτράκι. Δεν εγκαταλείψαμε ούτε τις δουλειές μας ούτε τους δικούς μας. Σε περιμένει ο Κωστάκης και η Μαρία. Δεν ξέρω τι της έλεγες στα γερμανικά πριν φύγεις, αλλά μου είπες πως θα μου τα έλεγες όλα. Πες μου λοιπόν, όσα δεν μου έχεις πει ακόμη από όλη την ιστορία; Τι σε κρατά μακριά από τη Μαρία; Έχω καμία σχέση εγώ;»

«Πέτρο τι σχέση μπορεί να έχεις εσύ σ' αυτή την ιστορία; Εσένα σε ξέρει δω και δέκα μέρες. Δεν είναι δυνατόν να έχεις εσύ κάτι σε αυτά που με δένουν ή με χωρίζουν από τη Μαρία. Η μόνη καλή πράξη της Μαρίας, που την ίδια στιγμή έγινε και το μεγαλύτερο λάθος της, είναι που σε γνώρισε σε μένα. Εγώ τώρα σε γνώρισα καλέ μου φίλε, αλλά νιώθω να σε ξέρω χρόνια. Αυτή η παμπόνηρη η αδελφή μου σε ήξερε από καιρό. Σε κατασκόπευε. Ήθελε να γνωριστείτε. Της είχε κάνει εντύπωση πως οδηγούσες μερσεντές με γερμανικές πινακίδες. Νόμισε πως είχες κάποια σχέση με τη Γερμανία. Και το πέτυχε. Δεν βγήκες όμως στα μέτρα της.»

«Δηλαδή;»

«Τι δηλαδή.. να, είσαι παντρεμένος, αγαπάς τη γυναίκα σου και κυρίως της βγήκες σκληρό καρύδι. Σου αρέσει βέβαια, της έχεις αδυναμία, αλλά έχει καταλάβει ότι πρέπει να υποχωρεί αυτή, αλλιώς θα σε χάσει και δεν το θέλει. Μάθε λοιπόν τι λέγαμε στα γερμανικά. Μου ζητούσε να της υποσχεθώ πως δεν θα κοιμηθώ μαζί σου.»

Ο Πέτρος την άκουγε καθώς μιλούσε και στηριζόταν επάνω του έχοντας το αριστερό της μπράτσο στη δεξιά του μασχάλη. Δεν μπορούσε να φανταστεί ποτέ πως θα γινότανε και ο ίδιος αντικείμενο διαμάχης των δύο κοριτσιών.

Περπατώντας και χαζεύοντας με τον κόσμο και τα πλακιώτικα μαγαζιά, φτάσανε και στον *‘Ερωτόκριτο’*. Ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού αυτού, ο Λάκης, ένας πανέξυπνος ελληνοαμερικανός, ήτανε φίλος του. Τους έδωσε ένα ήσυχο τραπέζι λίγο παράμερα από τη πολλή βαβούρα, που είχε όμως μια εξαιρετική θέα προς την πίστα και την ορχήστρα. Τους υπέδειξε τι ήταν φρέσκο και πραγματικά είχαν ένα ωραίο δείπνο με τη συνοδεία ελληνικής μουσικής.

Ήπιαν ένα μισόκιλο κοκκινέλι Ο Πέτρος προτιμούσε το κρασί αυτό. Δεν πέρασε πολλή ώρα και το κρασί έφερε τα αποτελέσματά του. Ήρθανε και οι δύο σε μια ευθυμία που μετά από λίγο τους έφερε στη πίστα να χορεύουν ότι έπαιζε η ορχήστρα. Η Νατάσσα ζούσε τα όνειρά της αλλά και ο Πέτρος ξαναζούσε βιώματα που του είχε απλόχερα χαρίσει η φωτεινή του εφηβεία και που τώρα πια νόμιζε πως δεν θα ξανάρχονταν πλέον γι’ αυτόν. Επαναλάμβανε τα χρόνια της

γλυκιάς του νιότης. Χορέψανε και οι δύο με τη ψυχή τους. Τα μάγουλά τους κοκκίνισαν από το αίμα τους που καυτό πια κυκλοφορούσε στις φλέβες τους και τους έκαιγε. Και στριφογυρνώντας ο Πέτρος συνέπαιρνε στους ρυθμικούς γύρους του χορού και τη ξαναμμένη Νατάσσα, που τον ακολουθούσε δεμένη μαζί του με αόρατους δεσμούς πάθους. Και σαν τέλειωνε το ένα τραγούδι, μέχρι ν' αρχίσει το άλλο σφιχταγκαλιαζόντουσαν σ' έν' αγκάλιασμα αισθαντικό που φανέρωνε πως ο ένας γινόταν για τον άλλον, το παράθυρο σ' ένα κόσμο μαγικό, πρωτόγνωρο για τη μια και γνώριμο αλλά καλοδεχούμενο για τον άλλον. Με κλειστά τα μάτια η Νατάσσα βίωνε τον Απρίλη της νιότης της, ενώ ο Πέτρος ξαναζούσε περασμένες ωραίες στιγμές από το παρελθόν του, που τόσο απλόχερα τον γέμιζαν. Έτσι και οι δύο, από διαφορετικό μετερίζι, είχανε παραδοθεί σε μια αχαλίνωτη αίσθηση ενός αξεπέραστου πόθου.

Αφήσανε τη πίστα με χείλια ξεραμένα που άναψαν και τότε χρειάστηκε να τα σβήσουν σ' ένα καινούριο ποτήρι κοκκινέλι που το ήπιανε μέχρι πάτο σταυρώνοντας τα χέρια.

Όταν η ώρα έφτασε μια μετά τα μεσάνυχτα, ξαναγύρισαν στο ξενοδοχείο για ύπνο. Ήτανε μια ξεχωριστή ημέρα με απρόβλεπτα, που και οι δύο αντιμετώπισαν με αμοιβαία κατανόηση για να μην επέρθει ρήξη στη σχέση τους.

Γιατί άλλωστε να φτάσουνε σε μια τέτοια κατάσταση. Ο Πέτρος το αντιμετώπιζε σαν ένα παιχνίδι για το καλοκαίρι και η Νατάσσα σαν μια πρωτόγνωρη εμπειρία αλλά και σαν ένα πείσμα που ξεκινούσε από την επιθυμία της να πληγώσει

τη Μαρία. Μα τώρα η Νατάσσα βλέπει πως είχε σοβαρά ερωτευτεί τον Πέτρο. Σαν βρεθήκανε στο άνετο δωμάτιό τους, δεν δίστασαν να πέσουν πάλι ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και να πνιγούν στα φιλιά τους με ένα πάθος ασυγκράτητο. Μετά βρεθήκανε στο κρεβάτι. Αυτή τη φορά ο Πέτρος παρατήρησε πως είχε και αντίζηλο. Η Νατάσσα είχε πάρει μαζί της στο κρεβάτι και τον τσολιά.

«Βρε μουτράκι, άσε τον τσολιά στη πολυθρόνα.»

«Όχι κύριε. Δεν πρόκειται πια ν' αποχωριστώ τον τσολιά. Θα είναι πάντα μαζί μου, δίπλα μου. Στο προσκεφάλι μου τη νύχτα, στην αγκαλιά μου την ημέρα. Μόλις γυρίσουμε στο Λουτράκι θα πετάξω τον αρκούδο μου και πλέον δεν θα έχω αγκαλιά παρά μόνο τον τσολιά. Θα τον βαφτίσω κι' όλας.»

«Και πως θα τον ονομάσεις Νατάσσα;»

«Πως αλλιώς.. *μούτρο* θα τον ονομάσω.»

Άφησε τον τσολιά στην άκρη του κρεβατιού και γυρνώντας τον πήρε αγκαλιά.

Ο Πέτρος της ανταπέδωσε την αγκαλιά και πήρε θέση δίπλα της τέτοια, που να μην την κουράζει και όταν την ένιωσε σ' επαφή επάνω του με όλο το κορμί της, άρχισε να τη χαϊδεύει στοργικά και ν' αναρωτιέται μήπως η Νατάσσα βρίσκεται σε σύγχυση.

Μήπως, έτσι ξαφνικά που τον συνάντησε, έφτασε να τον βλέπει σαν το υποκατάστατο του τραγικά χαμένου πατέρα και το μίσος της για τη Μαρία να οφείλεται όχι στο κίνδυνο απώλειας του μικρού αδελφού, αλλά σε μανία εκδίκησης για τον άτυχο πατέρα..

Την ένιωσε να κινείται για να βελτιώσει τη θέση της δίπλα του και όταν θεώρησε ότι είχε επιτύχει αυτή που ζητούσε, έκλεισε τα μάτια της και με κουρασμένη φωνή του είπε:

«Μούτρο.. σ' αγαπώ.» ..και δεν άργησε ν' αποκοιμηθεί.

Τότε και ο Πέτρος την άφησε μόνη στο κρεβάτι της να ονειρεύεται και πήγε στο δικό του.

*Το πρωί έφυγε αθόρυβα και την άφησε
να κοιμάται αγκαλιά με τον τσολιά.*

15. ο αιφνιδιασμός.

Τι να απογίναν τα φιλιά μας.
Σε ποια καινούργια χείλη να πετάζαν
ποιοι να τα γεύονται άραγε,
σε ποιο όνειρο μέσα να κυλούν.

“Τα φιλιά πετάνε” Ι. Καρατζόγλου

Πρωί πρωί, την επόμενη μέρα, ο Πέτρος σηκώθηκε αθόρυβα και χωρίς να ξυπνήσει τη Νατάσσα, ετοιμάστηκε και άφησε το ξενοδοχείο. Με τα πόδια έφθασε στο γραφείο του. Άνοιξε τα παράθυρα και σκέφτηκε να κάνει ένα καφέ. Δεν βρήκε το μπρίκι καθαρό και θυμωμένος γύρισε στο γραφείο του για να τηλεφωνήσει στο γειτονικό καφενείο. Δεν πρόλαβε όμως γιατί τη στιγμή εκείνη άνοιξε η εξώπορτα και εμφανίστηκε η Μαίρη.

Πλησίασε στο γραφείο και ήρθε δίπλα στον Πέτρο τον καλημέρισε και σκύβοντας τον προκάλεσε για ένα θερμό φιλί που ο Πέτρος δεν το αρνήθηκε. Αυτό όμως δεν στάθηκε ικανό να τον αποτρέψει από την παρατήρηση..

«Καλά βρε Μαιρούλα, πως κάνεις τον καφέ;»

Η Μαίρη κατάλαβε και χαμογέλασε.

«Ξέρετε.. έφυγα βιαστικά και δεν πρόλαβα να τα πλύνω. Να κάνω καφέδες;»

«Και βέβαια να κάνεις. Το ρωτάς; Πάρε και δύο κρουασάν από το φούρνο.»

Σε λίγο η Μαίρη είχε ετοιμάσει το καφέ τους και όσο τον απολάμβαναν, τον ενημέρωσε για όλα τα συμβάντα της

εβδομάδας. Και τι δεν του είπε. Μέχρι πόσους αριθμούς τηλεφώνου της δώσανε στο λεωφορείο το πρωί.

«Εντάξει με αυτά. Με τον Θανάση, πως τα πας; Που βρισκόσαστε. Πέρασαν τα προβλήματα;»

«Πως να τα πάω κύριε Πέτρο. Δεν φτάνουν τα βάσανα που έχω μαζί του, πηγαίνει και στρατιώτης την άλλη εβδομάδα.»

«Δεν είναι άσχημο αυτό. Ο στρατός θα τον ωρίμαση.»

«Που κύριε Πέτρο; Στο Διδυμότειχο; Φοβάμαι πως θα τον χάσω. Από την περασμένη εβδομάδα που το έμαθα, είμαι στα μαύρα πανιά.»

«Μην απελπίζεσαι, θα φροντίσουμε να τον μεταθέσουμε κάπου εδώ κοντά. Έτσι θα τον βλέπεις εύκολα.»

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο...

Ο Πέτρος σήκωσε το ακουστικό και ξαφνιάστηκε. Ήταν η Νατάσσα αναστατωμένη.

«Πέτρο η Μαρία είναι 'δω. Άστα, γίναμε μπίλιες. Θα σου τα πω άλλη ώρα. Τώρα έρχεται προς το γραφείο σου. Της είπα αυτά που είχαμε συμφωνήσει. Κλείνω τώρα.»

Το μόνο που δεν περίμενε ο Πέτρος, ήτανε να δει τη Μαρία πρωί-πρωί στο γραφείο του. Όταν προχώρησε σε σχέση μαζί της, δεν πίστεψε ποτέ πως θα αντιμετώπιζε σκηνές ζήλιας αλλά ότι το πράγμα θα παρέμενε στη σχέση της με την ..άρρωστη αδελφή της και όχι με τον ίδιο. Της Μαρίας δεν της έταξε τίποτε αισθηματικό. Τουναντίον, δεν της έκρυψε την οικογενειακή του κατάσταση. Πάντα ήταν ειλικρινής με τους δεσμούς του, γιατί πιστεύει πως.. *οι καλοί λογαριασμοί κάνουνε τους καλούς φίλους.* Άλλωστε η Μαρία

έρχεται και σε λίγο θα λυθούν οι απορίες του. Φώναξε τη Μαίρη που διακριτικά τον είχε αφήσει να μιλά και της έδωσε οδηγίες πως να φερθεί στην επισκέπτρια που σε λίγο θα έφθανε.

«Εν τάξει κύριε Πέτρο μην ανησυχείτε.»

Η Μαίρη κατάλαβε τι έπρεπε να κάνει και τι είδους πελάτισσα θα ήταν η αναμενόμενη επισκέπτρια. Δεν ήτανε πρώτη φορά που γινόταν αυτό. Με τον κύριο Πέτρο είχε χάσει το λογαριασμό. Η ίδια, είχε ξεπεράσει πια αυτές τις καταστάσεις και στο κάτω κάτω δε την ενδιέφεραν. Η δική της σχέση με τον Πέτρο, ήτανε σε άλλη βάση. Είχαν ένα δεσμό, που βασιζόταν πάνω απ' όλα, στην αλληλοεκτίμηση και το σεβασμό των ιδιαίτερων προσωπικών υποχρεώσεων που τους δέσμευαν ατομικά. Κι εδώ βρισκόταν το μυστικό της επιτυχίας στη σχέση τους. Ούτε τον ζήλευε, ούτε τη ζήλευε. Όποτε ένιωθε ο ένας την ανάγκη του άλλου, βλεπόντουσαν χωρίς προβλήματα, παραμέτρους και τυπικότητες. Συγύρισε στα γρήγορα όλα τα γραφεία και το χτύπημα του κουδουνιού τη βρήκε να προσπαθεί να περάσει μια κόλλα χαρτί στη γραφομηχανή της. Πήγε στη πόρτα και άνοιξε. Όταν αντίκρισε την επισκέπτρια τάχασε.. Δεν περίμενε να δει μια τόσο ωραία γυναίκα. Προσποιήθηκε ότι εξεπλάγη από την επίσκεψη μιας και ήτανε Σάββατο και αργία.

«Παρακαλώ;»..

«Τον κύριο Πέτρο ζητώ. Είναι μέσα;»

«Μέσα είναι. Είναι απασχολημένος. Έχετε ραντεβού;»

«Όχι, είμαστε οικογενειακοί φίλοι κι έχω έρθει από την

επαρχία. Περνούσα και σκέφτηκα να του κάνω έκπληξη.»
«Περάστε.»

Η Μαίρη οδήγησε τη Μαρία στο σαλονάκι των επισκεπτών και ευγενικά της υπέδειξε να καθίσει λίγο, μέχρι να την αναγγείλει, γιατί ο κύριος Πέτρος τηλεφωνούσε. Η Μαρία κάθισε και πράγματι σε μια στιγμή που η Μαίρη άνοιξε τη πόρτα να την αναγγείλει, άκουσε το Πέτρο να μιλά στο τηλέφωνο.

Μετά η πόρτα έκλεισε πίσω από τη Μαίρη και δεν άκουγε πια. Δεν πέρασε όμως πολύ ώρα και η πόρτα ξανάνοιξε και ο ίδιος ο Πέτρος ήρθε να την προϋπαντήσει. Την πήρε από το χέρι και την οδήγησε στο γραφείο του κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. Αμέσως την πήρε στην αγκαλιά του και της έδωσε ένα παρατεταμένο παθητικό φιλί, που η Μαρία το δέχθηκε με ευχαρίστηση χωρίς καμία αντίδραση.

Φάνηκε πως το περίμενε. Ίσως σαν επιβεβαίωση ότι ήταν ακόμη δικός της και δεν τον είχε ξελογιάσει η πανούργα η αδελφή της. Μετά από αυτό το καλωσόρισμα, ο Πέτρος έσπευσε να την μαλώσει.. τρυφερά.

«Μαρία, αφού ήθελες να έρθεις στην Αθήνα, γιατί δεν το έλεγες να έρθουμε και οι τρεις μαζί; Θα περνούσαμε καλύτερα κι εμένα δεν θα μ' έτρωγε η μαύρη μοναξιά.»

Το τελευταίο το πέταξε επίτηδες, γιατί δεν γνώριζε τι της είχε πει η Νατάσσα. Η Μαρία τον κοίταξε χαμογελαστή αλλά με ασαφείς ακόμη τις προθέσεις της, του είπε.

«Ε! όχι και μαύρη μοναξιά. Είχες τη Νατάσσα μαζί σου.»

«Μαρία έλα τώρα. Μου έχεις πει ορισμένα πράγματα για

την Νατάσσα και αυτά με κρατούν σε άκρα επιφύλαξη με την αδελφή σου. Δεν μπορώ να πω, τη συνόδεψα χτες στη Πλάκα. Της έδειξα τα μαγαζιά και φάγαμε. Αυτό ήταν όλο. Εγώ όμως ευχόμουν να είχα δίπλα μου εσένα.»

Δεν ήτανε πάντα πειστικός στα ψέματά του, αλλά φαίνεται πως σήμερα τα πήγε καλά, γιατί μόλις η Μαρία άκουσε την τελευταία του ατάκα, πήγε δίπλα του και αγκαλιάζοντας τον ρώτησε παιχνιδιάρικα.

«Μου λες αλήθεια;»

«Αμφιβάλλεις; Ξέρεις κάτι; Ποτέ μη ρωτάς κάποιον, αν σου λέει την αλήθεια. Γιατί αν είναι ειλικρινής, η ερώτηση είναι περιττή, αν όμως δεν είναι ειλικρινής, δεν χρειάζεται να τον ερωτάς, αφού δεν θα διστάσει να σου πει ψέματα.»

«Όχι αγάπη μου γλυκιά. Δεν αμφιβάλλω. Έχω αρκετά δείγματα της αγάπης σου. Από χτες όμως απόκτησα μια επικίνδυνη αντίπαλο.»

«Μαρία, τι είναι αυτά που λες. Τη Νατάσσα προσπάθησα να την κάνω να επικοινωνεί με το κόσμο. Μόνο το βράδυ που την άφησα στην εξώπορτα του ξενοδοχείου χωρίσαμε. Σήμερα δεν την έχω δει ακόμη. Εσύ την είδες; Τι κάνει;»

«Ναι, πέρασα και κοιμόταν ακόμη. Μου είπε περίπου αυτά που μου είπες κι εσύ. Δεν ξέρω πως να της φερθώ. Πολύ με ανησυχεί αυτό το κορίτσι.»

Και μετά από αυτά τα λόγια, γύρισε στη θέση της και δεν ξαναμίλησε. Φαινότανε σαν να σκεπτόταν, αν όλα αυτά που της είπε η Νατάσσα και όσα της λέει τώρα ο Πέτρος, είναι πράγματι αληθινά ή αντιμετωπίζει ένα διπλό δούλεμα.

Βλέπει, πως στο θέμα της Νατάσσας, φταίει η ίδια. Έπρεπε να είχε πει την αλήθεια στο Πέτρο. Τώρα θα πρέπει να κρατά επιφυλακτική στάση απέναντι και στους δύο, μέχρι να διαπιστώσει τι γίνεται. Ελπίζει όμως στη καλοσύνη του Πέτρου και στο ότι θα της σταθεί ειλικρινής μέχρι τέλους. Ελπίζει ακόμη, πως αυτή η μικρή *σκύλα*, η αδελφή της, να μην έμπλεξε και το Πέτρο στις καταχθόνιες ιστορίες της. Ήτανε σφάλμα της που δέχθηκε να πάνε στο Ναύπλιο μαζί.

«Τι να σε κεράσω Μαρία; Είναι η πρώτη σου επίσκεψη στο γραφείο μου.»

Με την φωνή του Πέτρου συνήλθε.

«Ένας καφές φραπέ ζεστός, θα ήταν ότι μου χρειάζεται.»

«Κάτι να φας;»

«Όχι Πέτρο, ένας καφές μόνο, για το πρωί, μου αρκεί.»

Ο Πέτρος πάτησε ένα κουμπί στο γραφείο του και αμέσως ήρθε η Μαίρη περιμένοντας οδηγίες. Ο Πέτρος της εξήγησε τι ήθελε και η Μαίρη έφυγε για να γυρίσει σε λίγο με έναν ασημένιο δίσκο με τους καφέδες και τα βουτήματα. Η Μαρία άρχισε να βάζει ζάχαρη στον καφέ του Πέτρου. Αυτός άφησε τη πολυθρόνα του γραφείου και ήρθε και κάθισε δίπλα της. Πήρε το καφέ που του προσέφερε και αφού της ευχήθηκε *‘σε ότι επιθυμείς’* έφερε το ποτήρι στα χείλη του και ήπια μια γουλιά. Μετά μίλησαν για διάφορα τετριμμένα, άσχετα με τη σχέση τους. Έτσι πληροφορήθηκε πως είναι γεννημένη Οκτώβριο στο ζώδιο του σκορπιού. Ο Πέτρος ασχολείται με τα ζώδια και σκέπτεται τώρα, πως ο σκορπιός είναι το *ζώδιο του νερού* και όσοι ανήκουν σε

αυτό, είναι συνήθως άνθρωποι που κρύβουνε το εσωτερικό τους πάθος και τα συναισθήματά τους. Σπάνια δείχνουνε τα αισθήματά τους και μια παγερή στάση είναι η συνήθης εικόνα τους. Ο σκορπιός καμουφλάρεται συνεχώς και δεν αποκαλύπτει το μυστικό του. Ξέρει τι θέλει, έχει ολοκληρωμένη προσωπικότητα και δεν αλλάζει με τίποτε τη γνώμη του. Δεν είναι αφελής και δεν.. τουμπάρεται με κολακείες. Κάνει πιστούς φίλους ή άσπονδους εχθρούς, μα ποτέ κάτι μέτριο. Το ανησυχητικό με τους σκορπιούς, είναι ότι διακατέχονται από μνησικακία κι εκδίκηση για τον εχθρό τους. Ακόμη ο σκορπιός κυβερνά τα γεννητικά όργανα. Τώρα βλέπει πως η Μαρία συγκεντρώνει όλες τις ιδιότητες ενός.. σκορπιού. Τώρα εξηγούνται όλα. Βλέπει τη ζυγαριά να γέρνει προς τη πλευρά της Νατάσσας και τη Μαρία πως πρέπει να την προσέχει. Προσπάθησε να δείξει αδιάφορος. Έφερε πάλι στη συζήτηση το θέμα της αιφνίδιας επίσκεψης της Μαρίας στην Αθήνα τόσο πρωί. Δεν έμαθε πολλά, αλλά και δεν απελπίσθηκε. Συνέχισε με τρόπο τις ερωτήσεις και μεθοδικά έπαιρνε μια-μια, τις απαντήσεις που χρειαζότανε. Σ' αυτό είχε μια ιδιαίτερη ικανότητα. Ξεκινούσε από τα άσχετα για να φτάσει μετά από λίγο χρόνο στο στόχο του.

«Θα μείνεις μέχρι τη Δευτέρα το πρωί ή θα φύγουμε τη Κυριακή το βράδυ όλοι μαζί;»

«Τώρα που με ρωτάς, το σκέπτομαι. Θα ήτανε ωραίο να γυρίζαμε όλοι μαζί, εκτός αν δεν το θέλεις εσύ.»

«Έλα μη γίνεσαι παιδί και μου λες τέτοια πράγματα. Μόνο που ήρθες απροειδοποίητα και πρέπει να κανονίσω λίγο το

πρόγραμμά μου. Βλέπεις, τα Σαββατοκύριακα έρχομαι για δουλειές. Ελπίζω να έχεις λίγο κατανόηση σ' αυτό.»

«Πέτρο το ξέρω, μη νομίσεις πως θα σου φέρω εμπόδια. Πολύ έχεις ασχοληθεί μαζί μου και δεν θα ήθελα από πάνω να σου γίνω εμπόδιο στη δουλειά σου. Εσύ θα προτείνεις κι εμείς θα ακολουθούμε όπου μπορούμε. Όταν δεν μπορούμε, εγώ και η Νατάσσα θα απασχολούμαστε μόνες.»

«Πρακτική η πρόταση σου και τη δέχομαι. Λοιπόν, η δική μου πρόταση είναι να μου αφήσετε τη σημερινή ημέρα μέχρι τις επτά το απόγευμα, για να τελειώσω τη δουλειά μου και στις οκτώ, να έρθω να σας πάρω από το ξενοδοχείο και να βγούμε όλοι μαζί. Όλη η νύχτα και η Κυριακή θα είναι δική μας και το βράδυ φεύγουμε. Έτσι κερδίζετε και μια άσκοπη δαπάνη στο ξενοδοχείο για μία άσκοπη διανυκτέρευση.»

Η Μαρία συμφώνησε και σηκώθηκε να φύγει.. Ο Πέτρος την συνόδευσε μέχρι την εξώπορτα. Εκεί, δεν του αρνήθηκε ένα θερμό φιλί. Έκλεισε πίσω της τη πόρτα με βαριά καρδιά. Της είχε πει συνειδητά ψέματα και ήτανε βέβαιος πως αυτό θα μαθαινόταν. Τη βεβαιότητά του αυτή τη βάσιζε στην έχθρα που έχουν οι δύο αδερφές μεταξύ τους. Δεν είχε εμπιστοσύνη στη Νατάσσα που ήτανε τόσο αυθόρμητη και απρόβλεπτη και για να πληγώσει τη Μαρία, είναι ικανή να τα πει όλα, με το.. *νι και με το σίγμα*.

Αυτές οι σκέψεις τον επηρέασαν δυσάρεστα και όλως ξαφνικά άλλαξε η διάθεσή του και συνοφρυώθηκε. Φάνηκε πως όλη αυτή η ιστορία τον εξόργιζε. *..δεν πάνε στο διάβολο και οι δύο οι βλαμμένες. ..μουρμούρισε.*

Η Μαίρη που τον άκουσε τον ρώτησε..

«Είπατε κάτι κύριε Πέτρο;»

«Όχι κορίτσι μου, κάτι σκέφτηκα μεγαλόφωνα...»

Η Μαίρη δεν απάντησε αλλά τον παρατηρούσε ανήσυχη καθώς γύρισε στη θέση του. Εκεί έπιασε το κεφάλι του και παρέμεινε για αρκετή ώρα σκεπτικός. Ο Πέτρος σκεπτότανε τις δύο κοπέλες και το περίεργο αλληλοφάγωμά τους, που το συνεχίζουνε χωρίς να υπολογίζουνε τι κατάληξη μπορεί τελικά να έχει. Τώρα βλέπει τη Μαρία ν' αποκαλύπτει έναν άλλο εαυτό. Αρχικά τον πλησίασε σαν ταβερνιάρισα που είχε άλυτα προβλήματα, στη συνέχεια του δόθηκε με ένα τρόπο προσχεδιασμένο. Και το τελευταίο, που είναι το κλειδί όλου αυτού του χαβαλέ, του σύστησε τη Νατάσσα, σαν την άρρωστη αδελφή που έχει τα μυαλά της σαλεμένα, ενώ εκείνη είναι ένας κορίτσαρος ..να το πίνεις στο ποτήρι. Έτσι, αποφάσισε να κάνει το ταξίδι του στον Καναδά που θα τον κρατούσε κεί για δέκα πέντε μέρες. Μέχρι να φύγει του μένουνε δώδεκα μέρες. Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα θα προσπαθήσει να συγκολλήσει τη ραγισμένη σχέση των δύο γυναικών.

«Μακάρι να τα βρούνε και να μην συμβεί κάτι ανεπανόρθωτο. Αυτή η καταστροφική σχέση που τηρούν η μια για την άλλη, ας μην έχει κακό τέλος. Ας είναι καλά όλα μέχρι την επιστροφή μου.»

Θα πήγαινε στο ταξίδι του και στο διάστημα της απουσίας του, θα σκεπτότανε τη λύση που θα τους πρότεινε για το μέλλον του Κωστάκη.

Φώναξε τη Μαίρη και της ζήτησε τη κατάσταση με τις άδειες. Τη ρώτησε πότε θέλει να πάρει τη δική της.

«Την έχω προγραμματίσει για τον Ιούνιο, για να προλάβω και τη δική σας αναχώρηση, αλλά τώρα η στράτευση του Θανάση, μου τα χαλάει. Έφυγε χτες για το Διδυμότειχο να παρουσιασθεί. Εσείς πότε φεύγετε;»

«Το Σάββατο, στις δέκα τέσσαρες Ιουνίου.»

«Αν θέλετε μπορούμε να πάμε μαζί μερικές ημέρες κάπου να ξεκουραστείτε. Μπορεί και να ξεκόψετε από αυτή τη κρυόπλαστη. Τι τη θέλετε κύριε Πέτρο, αυτή τη ξεβαμμένη γερμανίδα. Την είδα από το ύφος της τι *κουμάσι* είναι.

Χαμογελούσε αλλά το χαμόγελό της ήτανε μαχαίρι που σ' έσφαζε. Φοβάμαι πως θα σας βάλει σε μπελάδες.»

«Αυτό κατάλαβες εσύ Μαιρούλα; Κάτι παρόμοιο φοβάμαι κι εγώ, αλλά οι άνδρες είμαστε χαζοί, για να μη πω κάποια άλλη λέξη, και την πατάμε και μπλέχουμε. Αυτά που είπες προηγουμένως, τα πιστεύεις ή τα είπες από ζήλια;»

«Από ζήλια; Χα, Χα! Τι να ζηλέψω εγώ από αυτή τη χαζή; Τα νιάτα της ή τα ξεβαμμένα της μαλλιά; Και ακόμη το σπουδαιότερο κύριε Πέτρο, γιατί να την ζηλέψω; Εγώ δεν σας διεκδικώ. Έρχομαι μαζί σας από ιδεολογία, να πούμε ..από μεράκι. Μου αρέσει και μένα να το κάνω μαζί σας.»

Και η Μαίρη στη συνέχεια, ήρθε γύρω από το γραφείο, έσκυψε πάνω του και τον γέμισε φιλία.

«Μαίρη, αντί να ξεδιαλύνεις τα πράγματα, τα μπέρδεψες πιο πολύ. Πες μου τώρα τι πιστεύεις; Λες να την έχει στήσει απ' έξω και να περιμένει να διαπιστώσει κάτι;»

«Δεν νομίζω. Είναι σίγουρο πως θα πήγε στο ξενοδοχείο, αφού της είπατε ότι θα πάτε το απόγευμα να τις βγάλετε.»

«Και τώρα τι λες, να φάμε 'δω ή να πάμε στο σπίτι μου;»

«Καλύτερα για σας να πάμε στο σπίτι σας.»

Η Μαρία, βγαίνοντας από το γραφείο, ακολούθησε την οδό Αριστοτέλους και ξαναγύρισε στην πλατεία Βικτορίας. Η πλατεία αυτή, έχει ότι θελήσεις για να σε κάνει να τη συμπαθήσεις. Μαγαζιά ολόγυρα και παγκάκια αν δεν θέλεις να ξοδέψεις και πλούσια σκιά από πλατύφυλλες μουριές. Έχει σιντριβάνι με το απαραίτητο άγαλμα, περιστέρια για τάισμα και κυρίως αρκετούς θαμώνες για να βρεις συζητητή. Άτομα τρίτης ηλικίας κάθονται 'δω για την πρωινή τους ψιλοκουβέντα με θέματα τη πολιτική, τον καιρό και τα καθημερινά προβλήματα των Αθηναίων. Η πλατεία έχει και μικρομάνες και νταντάδες που έχουν βγάλει τα μωρά τους βόλτα. Βέβαια δε λείπουν και τα γραφικά *καμάκια*, που προσπαθούν να πείσουνε κάποια ωραία νεαρή, συνήθως ασυνόδευτη, πως είναι το *κελεπούρι* της ζωής της.

Η Μαρία κάθισε σ' ένα παγκάκι αντίκρυ στο ξενοδοχείο, έτσι που να βλέπει το μπαλκόνι της Νατάσσας. Ήτανε δέκα το πρωί. Δεν ήταν σίγουρη αν είχε σηκωθεί η Νατάσσα μετά τον πρωινό καυγά. Θα ευχόταν όμως να το είχε κάνει, για να μπορέσει ν' ανεβεί. Είχε αποφασίσει να ξεκαθαρίσει αυτή την κατάσταση μαζί της. Τα πράγματα είχανε πια αρχίσει να συμπιέζονται χρονικά. Ο Πέτρος σύντομα θα έφευγε. Μέχρι τότε, έπρεπε να εκμεταλλευτεί τη παρουσία του για να έχει

τη γνώμη του και τη συμπαράστασή του.

Αν έφευγε ο Πέτρος και δεν είχε τακτοποιηθεί με αυτή τη *στρίγκλα*, ποιος ξέρει που θα κατέληγε η φαγωμάρα τους. Τι θράσος Θεέ μου κι αυτό; Ήρθε και σου λέει *‘διεκδικώ το παιδί σου, αφού εσύ δεν το θέλεις’*. Βέβαια αυτή η απαίτηση ξεκινάει από την άλλη παράλληλη σχέση που έχει με τον μικρό, αυτή της αδελφής, αφού έχουνε τον ίδιο πατέρα. Όμως και από αυτή τη θέση, είναι δίκαιο να μου αναστατώνει τη ζωή και να με αναγκάζει να παραμείνω μια *‘άγαμη μητέρα’* και ν’ *απαρνηθώ την υπόλοιπη ζωή μου;*

Βέβαια μπορώ να κρατήσω το παιδί και να βρω κι έναν άνθρωπο να μ’ αγαπήσει, όπως συνέβη και με τη δική μου μητέρα, που η παρουσία η δική μου δεν την εμπόδισε να βρει τον καλό άνθρωπο που χάρισε και σ’ εμένα τη χαρά του έρωτα για μερικά χρόνια και ακόμη τη μητρότητα. Δεν μπορούσε μόνο να προβλέψει τα σημερινά. Ας τον συγχωρέσει ο Θεός, ότι και να του συνέβη στο τροχαίο ατύχημα που είχε. Και μετά το θάνατο του, φρόντισε να μας αφήσει μια σεβαστή παρουσία.

Ήτανε φανερό πως η Μαρία προβληματιζόταν με σκέψεις που την μπέρδευαν ακόμη χειρότερα και την κάνανε βραδυκίνητη στις αποφάσεις της. Τώρα ένιωθε μπλοκαρισμένη και ανίκανη να φτάσει σε γρήγορες και λογικές αποφάσεις. Την Τρίτη θα τελείωναν όλα. Ο Πέτρος της έχει υποσχεθεί πως θα έδινε τα χαρτιά στο συμβολαιογράφο να συντάξει το συμφωνητικό. Τώρα όμως που το πράγμα όπως φαίνεται αποκαλύφθηκε, τι πρέπει να κάνει;

Σαν από μηχανή Θεό, είδε τη Νατάσσα να ανοίγει τη μπαλκονόπορτα και να βγαίνει στον εξώστη. Της έκανε νεύμα να τη προσέξει αλλά δεν το πέτυχε. Έτσι σηκώθηκε και βάδισε για το ξενοδοχείο. Ζήτησε να φέρουν δύο πρωινά κομπλέ στο 414 και πήγε στο δωμάτιο. Με τον καφέ και τα μπισκότα του Πέτρου, η ίδια δεν ένιωθε ιδιαίτερη ανάγκη για δεύτερο πρόγευμα, έδωσε όμως την παραγγελία, μόνο και μόνο για τη Νατάσσα. Σαν δεν είχε κλειδί, αναγκάστηκε και χτύπησε τη πόρτα. Στο δεύτερο χτύπο η Νατάσσα της άνοιξε προσπαθώντας με μια πετσέτα να στεγνώσει τα μαλλιά της.

«Με συγχωρείς που άργησα να σου ανοίξω, αλλά ήμουνα στο μπάνιο.»

«Δεν πειράζει Νατάσσα, το βλέπω. Από πρωτοβουλία μου έκανα κάτι που πιστεύω να το εγκρίνεις. Είπα να μας φέρουν πρόγευμα επάνω. Έξω είναι μια ωραία μέρα και σκέφτηκα να το πάρουμε στον εξώστη.»

«Καλά έκανες Μαρία. Είναι μια πολύ καλή ιδέα. Τον είδες τον Πέτρο; Τι κάνει;»

«Ναι τον είδα. Ήταν η βοηθός του εκεί κι εργαζόταν.»

«Πως ήταν η βοηθός του;»

«Μια μικρούλα μελαχρινή. Πάντως έδειξε ότι ξέρει πολύ καλά τη δουλεία της και ήταν αρκετά ευγενής.»

«Πόσο μικρούλα δηλαδή;»

«Έχει σημασία αυτό;»

«Όχι ιδιαίτερα, αλλά να, μου έκανε εντύπωση ο τρόπος που είπες το.. μικρούλα. Λες και αυτό περιλαμβάνεται στα

προσόντα της καλής βοηθού. Πιο πολύ με προβληματίζει το μελαχρινή, παρά το μικρούλα.»

«Έλα Νατάσσα, με αυτά θα πιαστούμε τώρα; Δεν έχουμε σοβαρότερα θέματα να συζητήσουμε;»

«Έχεις δίκιο.. κάποιος χτυπάει. Πρέπει να είναι ο γκρουμ.»

Πράγματι, ήταν ο σερβιτόρος που είχε φέρει σε καροτσάκι το πρόγευμα και ρώτησε που να το σερβίρει. Η Μαρία του υπέδειξε το μικρό τραπεζάκι του εξώστη και ο σερβιτόρος σε λίγο χρόνο τελείωσε κι έφυγε. Η Μαρία κάθισε και δεν άργησε και η Νατάσσα να έρθει χαμογελαστή..

«Καλημέρα αδελφούλα.»

..είπε κι αιφνιδίασε τη Μαρία που αναγκάστηκε πια, ν' ανταποδώσει τη *καλημέρα* μ' ένα βλέμμα απορίας. Αυτό όμως που άφησε και τις δύο έκπληκτες ήτανε μια ωραιότατη ανθοδέσμη που έφερε μετά από λίγο ο γκρουμ σταλμένη από τον Πέτρο, με μια κάρτα που έλεγε: ' *Με τις ευχές μου για μια καλή ημέρα.* '

Και οι δύο το χαρακτήρησαν πολύ γλυκό. Έτσι βρήκε αφορμή η Νατάσσα να ρωτήσει..

«Αλήθεια, τι κανονίσατε; Πότε θα τον ιδούμε;»

«Χρειάζεται την σημερινή μέρα για τις δουλειές του και θα έρθει να μας πάρει στις οκτώ το βράδυ. Είπε να είμαστε έτοιμες και να τον περιμένουμε στο φουαγιέ.»

«Ωραία, μπορούμε να κάνουμε τότε μόνες μία επίσκεψη στα μαγαζιά. Θα είναι κρίμα να χάσουμε τέτοια λιακάδα.»

..και λέγοντας αυτά τα λόγια η Νατάσσα, τελείωνε και με τη φροντίδα των ωραίων λουλουδιών, σ' ένα κρυστάλλινο

βάζο που είχε φέρει μαζί του ο γκρουμ. Πήρανε τις τσάντες τους και σε λίγο περπατούσανε στη Πατησίων προς τα Χαυτεία, φλυαρώντας σαν δύο φιλενάδες που τίποτε δεν φανέρωνε το άσβεστο μίσος της μιας για την άλλη, που φώλιαζε μέσα τους. Συνέχισαν με την οδό Αίολου και φτάσανε στην Ερμού. Προφανώς εδώ ήταν ο στόχος. Την ανέβηκαν προς τη πλατεία Συντάγματος και δεν φαινόταν να βιάζονται. Ενημερώθηκαν με τις τιμές, με τη τάση της μόδας και δεν αργήσανε να πάρουνε και τα καλοκαιρινά τους. Μαγιό, μπλουζάκια, παντελόνια και άλλα. Στη πλατεία Συντάγματος αποκαμωμένες, κάθισαν στο Mac Donald για ένα γρήγορο κολατσιό. Και φαίνεται πως δεν ήταν άσχημη η ιδέα. Γιατί μετά από λίγο ήσαν πάλι ευδιάθετες και άρχισαν τις κουβέντες. Τότε η Νατάσσα ξαφνικά το έκανε..

«Έλα, παραδέξου το τώρα. Πες μου πως με φοβήθηκες ότι θα σου πάρω τον Πέτρο.»

«Μη γίνεσαι σαχλή. Σου είπα, πως δεν μας συνδέει τίποτε σοβαρό με τον Πέτρο. Στο επανέλαβα πάλι και σήμερα το πρωί. Απλώς τον χρησιμοποιώ για να κάνω τις δουλειές μου. Μ' έχει βοηθήσει αρκετά και τελικά δεν νομίζεις πως κάτι πρέπει να δώσω κι εγώ; Τού δίνω λοιπόν ότι του λείπει. Έγινα το υποκατάστατο της συζύγου.»

«Τότε γιατί κόντεψες να με πνίξεις για να σου πω, αν κοιμήθηκα μαζί του; Σε πειράζει αυτό;»

«Σου είπα όχι.»

«Σαν δεν ντρέπεσαι υποκρίτρια. Ε! λοιπόν, αφού δεν σε πειράζει, μάθε το. Κοιμήθηκα μαζί του. Και ξέρεις κάτι;

Μου άρεσε. Είναι άριστος σύντροφος στο κρεβάτι. Ξέρει να ικανοποιεί μια γυναίκα.»

«Νατάσσα, σε παρακαλώ, σταμάτα. Θέλεις να σου πω στ' αλήθεια γιατί ήρθα να σε βρω; Δεν είναι τόσο απλό και ακόμη αφορά και σε σένα.»

«Ναι θέλω, πες μου, μήπως είναι αστείο και γελάσουμε κι όλας. Τι τάχα να είναι αυτό το επείγον που με αφορά.»

«Είδα πάλι το φοβερό όνειρο με τις φωτιές και ήθελα τη συντροφιά σας. Νατάσσα σ' αγαπώ αδελφούλα και δεν θέλω να χωρίσουμε καλή μου. Έχουμε μείνει μόνο οι δύο μας. Μην το ξεχνάς αυτό. Δεν πρέπει να βρισκόμαστε σε τέτοια αντιπαράθεση. Δεν το θέλω καλή μου αδελφούλα.»

«Μήπως έχεις ξεχάσει γιατί είμαι 'δώ; Εμένα, σαν αδελφή λες πως μ' αγαπάς και δεν θέλεις να με χάσεις, τον αδελφό μου όμως, τον μικρό Κωστάκη είσαι έτοιμη να τον αφήσεις στο γουρούνι το Γιώργο. Γιατί τόση υποκρισία Μαρία;»

«Νατάσσα σου τ' ορκίζομαι, το ξανασκέφτηκα και δεν πρόκειται να τον αφήσω. Από τη Δευτέρα κι' όλας, θα πάρουμε τον Κωστάκη στη Γκράβα, μαζί μας.»

«Έχω το λόγο σου;»

«Ναι αδελφούλα.. τον έχεις. Το απόγευμα θα το πούμε και στο Πέτρο, για να μας βοηθήσει με το Γιώργο.»

Η Νατάσσα μετά από αυτό, σηκώθηκε και φίλησε τη Μαρία στο μέτωπο και άρχισε να μαζεύει τις σακούλες της.

«Έλα να πάρουμε ταξί, γιατί δεν νομίζω πως θα πρέπει να τα κουβαλήσουμε αυτά στα χέρια μέχρι το ξενοδοχείο. Και αγοράσαμε ένα σωρό από δαύτα.»

16. στο Σούνιο

Ο ναός του Ποσειδώνα στο Σούνιο Αττικής κατά το ηλιοβασίλεμα.

Ο Πέτρος περπάτησε μέχρι τη πλατεία Βικτορίας και στις οκτώ ακριβώς έμπαινε στο φουαγιέ του ξενοδοχείου. Οι δύο κοπέλες είχαν ήδη κατεβεί και τον περίμεναν. Όταν τον είδαν, στην κυριολεξία πέσανε πάνω του και αυτός τις αγκάλιασε και τις δύο και με τη σειρά, τις φίλησε.

«Ετοιμες οι κούκλες;»

«Ετοιμες και με καλά νέα. Πέτρο θα χαρείς, πιστεύω, κι εσύ αφού ενδιαφέρεσαι για μας. Λύθηκαν οι διαφορές μας και δεν έχουμε πια προβλήματα..» ..είπε πρώτη η Μαρία.

«Αυτό είναι ευχάριστο. Πάμε και μου τα λέτε στο δρόμο.»

Βγήκανε στη πλατεία και βαδίσανε για το αυτοκίνητο. Τον βάλανε στη μέση και αυτός δεν προλάβαινε να τις ακούει, τότε την μια και τότε την άλλη.

Η Μαρία κάθισε μπροστά, δίπλα στον οδηγό. Ο Πέτρος τις ρώτησε αν έχουνε κάποια ιδιαίτερη προτίμηση, για το που να πάνε. Εκεί, λίγο τα πράγματα δεν πήγανε καλά, διότι τα κορίτσια δεν ήξεραν πολλά μέρη.

«Πέτρο, εσύ οδηγείς.. εσύ διαλέγεις. Εμείς τι ξέρουμε;»

«Πάμε στο Σούνιο τότε. Θα φάμε κει και θα 'δούμε και τη πανσέληνο να βυθίζεται στη θάλασσα.»

Συμφώνησαν και ξεκίνησαν. Πήρανε τη Συγγορού, και στη συνέχεια ακολουθήσανε τον παραλιακό δρόμο. Τα κορίτσια δεν είχανε κάνει άλλοτε αυτή τη διαδρομή και δείχνανε να την απολαμβάνουν. Η Νατάσσα, την πιο πολλή ώρα ήτανε σκυμμένη μπροστά ανάμεσα στους δύο άλλους για να συμμετέχει στη συζήτηση. Έτσι είχε γίνει ο ενδιάμεσος κρίκος ανάμεσα στους δύο άλλους. Ο Πέτρος απέφυγε να τρωτήσκει πάνω σε ποίο θέμα τα είχανε βρει και τι είχανε συμφωνήσει. Ήθελε να ξεκινήσουνε τη συζήτηση οι ίδιες.

Ανεβήκανε στο Σούνιο και περπατήσανε προς τις κολώνες. Ο Πέτρος τους εξήγησε την ιστορική σημασία του ναού και θαύμασαν το τοπίο.

«Ο ναός του Ποσειδώνα ήτανε για τους αρχαίους, ο κρίκος που συνέδεε τα τρία στοιχεία της φύσης.. τον αέρα, το νερό και τη γη. Εδώ παρουσιάζεται το ωραιότερο ηλιοβασίλεμα στο κόσμο. Από εδώ ρίχτηκε στη θάλασσα ο Αιγαίας, που καρτερώντας τον γιο του Θησέα να επιστρέψει νικητής από τη Κρήτη, ύστερα από τον αγώνα του με τον Μινώταυρο, αντίκρυσε το καράβι του να έρχεται με μαύρα πανιά.»

Γυρίσανε στο τουριστικό περίπτερο. Πήρανε κάρτες και τότε η Νατάσσα έριξε την ιδέα να μην καθίσουν εδώ για φαγητό, αλλά να προτιμήσουν ένα από τα πολλά μικρά εστιατόρια που συναντήσανε στο δρόμο του ερχομού τους.

Καταλήξανε στην Ανάβυσσο. Παράγγειλαν ψάρια και διάφορα ορεχτικά και κρασί ρετσίνα.

Μέχρι να γίνουν τα ψάρια, ήρθαν τα ορεχτικά και τότε η γλώσσα λύθηκε. Μετά το δείπνο, η Μαρία πήρε το ποτήρι της ήπια λίγο νερό και άρχισε..

«Πέτρο σου οφείλω, εγώ τουλάχιστον, μια εξήγηση. Δεν σου έχω πει όλη την αλήθεια για τον Κωστάκη μου. Έτσι άκουσες για το θέμα αυτό δύο ιστορίες. Η αληθινή ιστορία είναι αυτή που σου διηγήθη η Νατάσσα. Σου ζητώ συγνώμη γιατί δεν βρήκα το θάρρος να σου πω από την αρχή την αλήθεια. Επειδή όμως η αλήθεια δεν κρύβεται, γι' αυτό και αποφάσισα να έρθω κι εγώ στην Αθήνα, για να συμφιλιωθώ με τη Νατάσσα, την οποία αγαπώ πάρα πολύ.»

«Εγώ πάω στην τουαλέτα, εσείς πέστε τα, γιατί εμένα αυτά μ' έχουνε κουράσει.» ..και η Νατάσσα κάνοντας αυτή τη δήλωση, σηκώθηκε και πήγε προς το κατάστημα.

Σ' αυτό το μεταξύ, η Μαρία είπε στο Πέτρο πως άλλαξε η συμφωνία της με το Γιώργο, για την υιοθεσία του Κωστάκη.

«Θα κρατήσω τον γιο μου Πέτρο, και θα τον αναθρέψω η ίδια. Από τη Δευτέρα που θα πάμε στο Λουτράκι θα τον πάρω σπίτι. Δεν μ' ενδιαφέρει πια τι θα πει ο κόσμος. Ποιος κόσμος άλλωστε; Είμαι ξένη στο Λουτράκι και δε βλέπω σε ποια καλύτερη θέση θα βρεθώ, αν δεν έχω το παιδί μου. Πρέπει να ομολογήσω, πως εδώ η Νατάσσα έχει δίκιο.

Η πιο μεγάλη υπερηφάνεια που μπορεί να νιώσει μια γυναίκα που γνώρισε τη μητρότητα, είναι αυτή που θα εισπράττει καθημερινά βλέποντας το παιδί της να μεγαλώνει δίπλα της και να γίνεται άνδρας. Η απόφαση στη Γερμανία ήτανε βεβαιωμένη και φοβάμαι, ένα μεγάλο λάθος.

Ντρέπομαι τώρα στ' αλήθεια, που χρειάστηκε όλη αυτή η σύγκρουση για να το καταλάβω. Η Νατάσσα Πέτρο, είναι μια χαρά. Εγώ διέδιδα πως έχει ψυχολογικά προβλήματα, για να δικαιολογώ τη ψυχρή στάση που τηρούσαμε μεταξύ μας. Και τ' άλλα όλα, που σου είπε για τον πατέρα του Κωστάκη, είναι και αυτά αληθινά. Πέτρο σου ζητώ συγνώμη που άργησα τόσο να σου πω την αλήθεια...»

«Μαρία, δεν χρειάζεται να μου ζητάς συγνώμη για τίποτε. Για κάθε τι που κάνουμε, υπάρχει και μια δικαιολογία. Αυτό έγινε και ας το ξεχάσουμε. Θέλω τώρα να σου πω κι εγώ κάτι, για να μη βαραίνει και τη δική μου συνείδηση. Εχτές κοιμήθηκα με τη Νατάσσα.»

Έβαλε το δείκτη του χεριού της στα χείλη του και είπε..

«Μη μου λες τίποτα. Το ξέρω και ξέρω γιατί το έκανες. Ήθελες να μάθεις την αλήθεια και είχες δίκιο.»

Ο Πέτρος πολλές φορές αναρωτήθηκε ποία από τις δύο αδελφές τη Μαρία ή τη Νατάσσα να προτιμήσει.

17. το δίλημμα.

*Μα θαρρώ πως θα τα μπλέξω,
απ' τη Κική και τη Κοκώ ποιά να διαλέξω.
Τη Κική την αγαπώ,
μα μ' αρέσει και η Κοκώ
(Λαϊκό τραγουδάκι)*

Ο Πέτρος της κράτησε το χέρι στη θέση αυτή και το φίλησε. Τη στιγμή εκείνη την ένιωσε συντετριμμένη.

«Μαρία είσαι μεγάλη καρδιά. Χαίρω που τα βρήκατε με τη Νατάσσα. Νομίζω και αυτή είναι ένα καλό παιδί κι έχει αισθήματα. Να που η επιμονή της να κρατήσεις το παιδί, σας έφερε σε μια καλύτερη σχέση. Ξέρεις πόσο χαίρω γιατί θα πάω στο ταξίδι μου ήσυχος. Αν είχατε το πρόβλημά σας άλυτο κατά την απουσία μου, θα είχα κι εγώ πρόβλημα.»

«Βλέπω όμως πως έρχεται.. Ας αλλάξουμε συζήτηση. Τώρα που τα ξέρεις όλα ας μη διατηρούμε πια ατμόσφαιρα δυσάρεστη. Το βράδυ θα μείνουμε μαζί ή θέλεις να μείνεις με τη Νατάσσα;»

Ο Πέτρος δεν πρόλαβε ν' απαντήσει. Η Νατάσσα είχε πλησιάσει και ανακουφισμένη από την επίσκεψη της στην τουαλέτα, άρχισε να γελά και να φλυαρεί με ότι έβλεπε.

Την ακολούθησαν και οι δύο άλλοι και τελικά η ατμόσφαιρα φαινόταν να έχει γίνει ευχάριστη και για τους τρεις.

Στο μυαλό όμως του Πέτρου στριφογύριζε η ερώτηση της Μαρίας. Με ποιά από τις δύο θα ήθελε να μείνει απόψε. Αυτή η ερώτηση τον τρέλαινε. Δύο ωραίες γυναίκες να τον διεκδικούν για μια νυχτιά. Με ποια ..θα ήθελε να μείνει απόψε; Τι ερώτηση αλήθεια. Κι έπρεπε ν' απαντήσει.. Μα

αυτός και τις δύο θα τις ήθελε. Και οι δύο είναι κούκλες που τις ζωντάνεψε η καλή του τύχη και τις έφερε στο δρόμο του. Δύο γυναίκες τέλειες, έτοιμες να του χαρίσουνε την επίγεια ευτυχία. Πως όμως να τους το πει;

Θυμήθηκε ένα κινηματογραφικό έργο που ένας υπάλληλος εμπορικού καταστήματος έντυνε δύο γυμνές πανέμορφες κούκλες με γυναικεία εσώρουχα. Τόσο πολύ ήταν εντυπωσιασμένος ο υπάλληλος από τις γυμνές κούκλες, που άρχισε να φαντάζεται πως ζωντάνεψαν και άρχισαν να χορεύουν μπροστά του. Εδώ άρχιζε και το μαρτύριο του έκπληκτου υπαλλήλου. Δεν ήξερε ποια από τις δύο να διαλέξει για να σβήσει το πόθο του.

Ο Πέτρος τώρα βρίσκεται στην ίδια θέση. Πως μπορεί να έχει προτίμηση; Και με τις δύο θέλει να μείνει. Και οι δύο τώρα ξέρουν πως έχει κοιμηθεί μαζί τους και ότι καμιά τους δεν θα μπορούσε ποτέ να τον έχει δικό της στο μέλλον. Γιατί άραγε να μη μπορούνε να μείνουνε και οι τρεις μαζί; Ο ίδιος βέβαια δεν έχει καμία αντίρρηση για μια τέτοια λύση. Έτσι δεν θα είχε να διαλέξει τη μια και ν' απογοητεύσει την άλλη. Θα το φέρει έτσι, ώστε να το αποφασίσουνε μόνες τους. Κοίταζε το ρολοι του. Περασμένα μεσάνυχτα. Η βόλτα στο Σούνιο, το φαγητό και οι κουβέντες, κάνανε την ώρα να φύγει γρήγορα. Φώναξε το σερβιτόρο και πλήρωσε. Μετά σηκωθήκανε και περπατήσανε μέχρι τη μερσεντζής.

Η διαδρομή της επιστροφής αργά, ήταν πολύ όμορφη στη παραλιακή, που ακολουθούσε παράλληλα την οριογραμμή της παραλίας. Μια μαγευτική βόλτα *..by night*. Τι θέαμα!!

Μικρά ή μεγαλύτερα μαγαζιά δίνανε ένα τόνο χαράς με τα πολύχρωμα φώτα τους. Και η όμορφη βραδιά δεν έχασε τη γοητεία της μετά τη βύθιση του δίσκου του φεγγαριού πίσω από τη θάλασσα. Τα δύο κορίτσια γοητευμένα από τη βόλτα παραμένανε αμίλητα. Πρώτος έσπασε τη σιωπή ο Πέτρος.

«Λοιπόν; τι σκεφτήκατε για αύριο; Τι λέτε.. να φύγουμε μέχρι το μεσημέρι;» ..η Μαρία έσπευσε να του απαντήσει.

«Πέτρο εμείς ακολουθούμε 'σένα. Αν εσύ έτσι το αποφασίσεις, έτσι ας γίνει. Εσύ τη γνώμη έχεις Νατάσσα;»

«Συμφωνώ μαζί σου. Μπορούμε μετά το πρόγευμα, να φύγουμε. Πέτρο δεν νομίζω να μας αφήσεις απόψε μόνες;»

‘Νάτο.. πάλι το πρόβλημα.’ ..σκέφτηκε ο Πέτρος και απάντησε στην ερώτηση της Νατάσσας διπλωματικά, έτσι που να μείνει η λύση του προβλήματος πάλι στα κορίτσια.

«Αν βουλευτείτε οι δύο σας στο ένα κρεβάτι, δεν έχω αντίρρηση να μείνω μαζί σας. Όπως είδατε, το δωμάτιο είναι δίκλινο και υπάρχουνε μόνο δύο κρεβάτια μονά. Αν λοιπόν εσείς θέλετε, η κάθε μια να έχει το κρεβάτι της, τότε εγώ αναγκαστικά θα πάω στο σπίτι μου.»

Γύρισαν τότε και οι δύο και κοιταχτήκανε αμίλητες. Μετά η Μαρία απάντησε πρώτη, σα να ήθελε να προλάβει τη Νατάσσα που απόρησε με το τι θα έλεγε η αδερφή της.

«Εγώ λέω να μείνουμε και οι τρεις μαζί. Θα ενώσουμε τα δύο μονά κρεβάτια και.. μια βραδιά είναι, θα περάσει. Θα κοιμηθούμε όλοι μαζί. Εσύ στη μέση να μας χωρίζεις για να μη μαλώσουμε. Χα! Χα! Χα!»

«Όχι.. όχι.. όχι.»

..είπε περιχαρής η Νατάσσα, που φάνηκε πως δεν περίμενε τέτοια απάντηση από τη Μαρία. Πριν όμως εκφράσει τη δική της άποψη ο Πέτρος γέλασε δυνατά.

«Τι γελάς Πέτρο; Δεν ήτανε ωραία λύση;»

«Ωραία; μα τι λες Μαρία. Αυτή είναι λύση κανόνι. Θα υλοποιούσε και μια παλιά μου φαντασίωση. Πάντα ήθελα να κοιμηθώ με δύο ωραίες γυναίκες. Αλλά δυστυχώς άκουσα τη Νατάσσα να μη συμφωνεί. Ή έχεις άλλη γνώμη Νατάσσα;»

«Ναι και ακούστε τη. Τα κρεβάτια θα μείνουνε στη θέση τους κι εσύ θα έχεις το ένα, αφού το δικαιούσαι άλλωστε, σαν οδηγός για να ξεκουραστείς. Θα το κάνουμε παιχνίδι. Όταν θα σβήσουμε τα φώτα, θα ερχόμαστε στο κρεβάτι σου χωρίς να μιλάμε κι εσύ δεν θα ξέρεις ποία θα έχεις δίπλα σου. Το πρωί θα μας πεις τις εντυπώσεις σου.»

Ο Πέτρος τώρα χαμογέλασε. Αυτό μάλλον θα τον βολέψει καλύτερα. Θα έχει και μια στοιχειώδη διακριτικότητα.

«Μου φαίνεται πρακτική η πρόταση της Νατάσσας.»

Ήταν μία και μισή μετά τα μεσάνυχτα όταν φτάσανε στο ξενοδοχείο. Κουρασμένοι όπως ήτανε δεν πολυμίλησαν. Ο Πέτρος πήγε πρώτος στη τουαλέτα και όταν γύρισε τις βρήκε και τις δύο να έχουνε γδυθεί και ν' ασχολούνται με τις βαλίτσες τους, σαν να μην έτρεχε τίποτα για τη δική του παρουσία. Τότε και αυτός σκέφτηκε, *‘αν όλοι χορεύουν, τότε χόρεψε κι εσύ.’* Πήρε μια καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι που του άφησαν και άρχισε να βγάζει τα ρούχα του και να τα τοποθετεί στη καρέκλα. Όταν έμεινε με το σλιπάκι μπήκε κάτω από το σεντόνι και περίμενε να δει τη συνέχεια. Τα

κορίτσια πήγανε μαζί στο μπάνιο σβήνοντας προηγουμένως το φως οροφής για να μην ενοχλείται ο Πέτρος. Έτσι το δωμάτιο βυθίστηκε σε ένα ημίφως που ερχόταν από το λουτρό και από τη πλατεία, μέσα από τη συρόμενη πόρτα του εξώστη. Οι κοπέλες συζητούσαν στο λουτρό αλλά ο Πέτρος δεν μπορούσε να καταλάβει. Σχεδόν όλα ήσαν στη γερμανική. Έβαλε τα χέρια του κάτω από το κεφάλι κι έκλεισε τα μάτια του.

Είχε μαζευτεί στη μια άκρη του κρεβατιού, όποτε αν κάποια από τις δύο αποφάσιζε να πέσει πλάι του να έχει χώρο, χωρίς να χρειαστεί να τον σπρώξει ή να τον ξυπνήσει. Μέσα του θα προτιμούσε να κοιμηθούν οι δύο τους μόνες και να τον άφηναν να απολαύσει τον ύπνο του ήσυχος. Λίγο τον ενδιέφερε αυτή τη στιγμή να κάνει έρωτα με κάποια απ' αυτές. Του αρκούσε σήμερα η παρέα του με τη Μαίρη. Περίμενε λοιπόν να δει τι κατάληξη θα είχε αυτή η τρελή πρόταση της Νατάσσας. Ξαφνικά έσβησε το φως του μπάνιου. Το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι και τώρα πια, μόνο ένα αχνό φως ερχόταν από τη πλατεία. Ο Πέτρος τώρα, πιο πολύ ένιωθε, παρά έβλεπε ή άκουγε.

Χωρίς θόρυβο η πόρτα του μπάνιου άνοιξε και σιωπηλά τα κορίτσια ήρθαν προς το άλλο κρεβάτι. Βέβαια ο Πέτρος συμφώνησε με το απλοϊκό παιχνίδι της Νατάσσας, γιατί αυτός δεν θα είχε πρόβλημα να καταλάβει πιο κορίτσι θα ερχότανε στο δικό του κρεβάτι. Η Νατάσσα ήτανε πιο λεπτή με κοντά και ίσια μαλλιά, ενώ η Μαρία πιο γεμάτη και με πιο πλούσια και σπαστά μαλλιά. Μετά από λίγο ένιωσε το

σεντόνι να ανασηκώνεται κι ένα σώμα να παίρνει θέση δίπλα του. Ο Πέτρος γύρισε, έφερε το δεξί του χέρι κάτω από το λαιμό της, την έσυρε κοντά του και κατάλαβε πως ήταν ολόγυμνη. Την χάιδεψε με το αριστερό του χέρι, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει ποια από τις δύο κοπελιές θα έπαιζε στο πρώτο ημίχρονο, ενώ τα χείλη τους ενώθηκαν σε ένα θερμό φιλή. Σχεδόν αμέσως, αντελήφθη ότι ο πρώτος συμπαίκτης ήταν η Νατάσσα. Του έσυρε κάτω το σορτσάκι και παρά την ανασταλτική παρουσία της Μαρίας δεν άργησαν να φτάσουν σ' ένα τέρμα ανέλπιστα ηδονικό. Ίσως η αναμονή του Πέτρου, ίσως το ερωτικό παιχνίδι που σκαρφίστηκε ο θηλυκός σατανάς, η Νατάσσα, να βοήθησε σ' αυτό. Ο Πέτρος έμεινε σε ύπτια θέση και σε λίγο τον είχε πάρει ο ύπνος. Όταν χρειάστηκε να πάει τουαλέτα, ένιωσε τη Νατάσσα να είναι ακόμη δίπλα του. Ξαναγύρισε χωρίς ν' ανάψει φώτα, αλλά όταν έπεσε στο κρεβάτι είδε ότι η κοπέλα είχε φύγει. Μετά από λίγο, πάλι ένα γυναικείο κορμί ήρθε κι έπεσε δίπλα του αναζητώντας τα χείλη και τα χέρια του. Ο Πέτρος με την ίδια λογική αντελήφθη πως το κορμί που είχε στην αγκαλιά του ήταν το ίδιο με το προηγούμενο. Τότε κατάλαβε τη μικρή συνωμοσία των δύο κοριτσιών. Η Μαρία προφανώς είχε χαρίσει στη Νατάσσα τη θέση της δίπλα στο Πέτρο και αυτή έπαιζε μαζί του. *Παμπόνηρο κορίτσι*, σκέφτηκε. Αυτή τη φορά η Νατάσσα ήρθε από πάνω. Πήρε τη πρωτοβουλία και δεν ησύχασε παρά μόνο όταν ο Πέτρος την ένιωσε να φτάνει μόνη της. Μετά γύρισε και την πήρε ο ύπνος. Ο Πέτρος της σκέπασε τη πλάτη να

μην κρυώσει και αθόρυβα άφησε το κρεβάτι και πήγε στο κρεβάτι της Μαρίας. Τη βρήκε ξύπνια και δακρυσμένη. Την χάιδεψε και της φίλησε τα δακρυσμένα μάτια.

«Μαρία κατάλαβα πως δεν ήσουν εσύ. Αυτή τη φορά έκανε μόνη της. Τώρα κοιμάται. Μαρία μου έχεις λείψει...»

Άρχισε να συνέρχεται και να συνεργάζεται..

Φτάσανε σ' ένα οργασμό πνιχτό για να μη ξυπνήσουνε τη Νατάσσα. Μια ηδονή βουβή τους πλημμύρισε. Και σαν ο Πέτρος απλώθηκε να κοιμηθεί, η Μαρία του ψιθύρισε..

«Γύρισε κοντά της. Ας σε βρει το πρωί δίπλα της.»

Ο Πέτρος κατάλαβε. Ήτανε προφανές πως είχε γίνει και αντικείμενο συναλλαγής. Έτσι το είχανε συμφωνήσει. Τι τάχα να ήτανε το αντάλλαγμα της συναλλαγής; Η Νατάσσα εκβίαζε τη Μαρία, αλλά με ποιο τρόπο. Δεν της είπε τίποτε. Τη φίλησε και πήγε δίπλα στη Νατάσσα. Τότε θυμήθηκε τα λόγια του φίλου του, του Θεοδωράκη. “ ..όλες τους είναι καριόλες. Μας παίζουν όπου μας βρούνε, γι’ αυτό κι εμείς πρέπει να τις πατάμε.. όπου τις βρίσκουμε. “

Σκεπάστηκε με το σεντόνι και γι’ αρκετή ώρα σκεφτόταν όλα αυτά. Είχανε και τα κορίτσια τα ηθικά τους χάλια. Τα έβλεπε να πασχίζουν τόσο επίμονα ν’ αναλωθούν. Αλλά και αυτός δεν πήγαινε πίσω. Ήταν ένας υποκριτής με αξιώσεις. Ένας αδιόρθωτος γυναικάς που πίστευε πως μπορεί να δικαιολογεί τις παρεκτροπές του, με την αγάπη του, δήθεν, για τη γυναίκα και στις ρήσεις της *Αγίας Γραφής*. Ήτανε σκληρός στην αυτοκριτική του απόψε. Ζούσε έντονα μια εσωτερική κρίση που του είχαν επιβάλλει πια οι δύο ξανθές

καλλονές με τα καμώματά τους. Φοβήθηκε πως δεν ήτανε πια ο εαυτός του. Αυτή η ζωή που βίωνε τις τελευταίες ημέρες, ένιωθε να μην τον κολακεύει ιδιαίτερα.

Ένα δυνατό κορνάρισμα από τη πλατεία, του διέκοψε τη τάση για αυτοέλεγχο, που τόσο αναπάντεχα τον κατέλαβε. Ένιωθε καταπονημένος από τη δραστηριότητα της ημέρας, με τρεις υπέροχες γυναίκες.

Γύρισε στο πλευρό και δεν άργησε να τον πάρει ο ύπνος.

*Τότε, αυτός όρμησε στις φωτιές, άρπαξε
τη Νατάσσα και χάθηκαν μέσα στις φλόγες.*

18. το πείσμα.

*Λόγια 'πωθήκανε.. πάρα πολλά.
Όρκoi δοθήκανε.. ντε και καλά.
Μα δε τηρηθήκανε..
Τι καλά.. Τρα λα λα!!
(Όρκoi ψευδολόγων. Α. Κουμανάκος)*

Ότι συμφωνήθηκε στην Αθήνα από τις δύο αδελφές, σαν γύρισαν στο Λουτράκι το τήρησαν. Ο Κωστάκης ήρθε στο διαμέρισμα της Γκράβας και η οικογενειακή γαλήνη άρχισε να επανέρχεται στη μικρή πρωτότυπη οικογένεια. Κάνανε την κρεβατοκάμαρα παιδικό δωμάτιο και το διακοσμήσανε με όλα τα μικρά και μεγάλα πράγματα που χρειάζεται ένας παιδικός χώρος. Οι δύο γυναίκες μοιραστήκανε το μεγάλο καθιστικό και έτσι λύσανε το πρόβλημα του ύπνου, με δύο πτυσσόμενες πολυθρόνες. Άλλωστε το πρόβλημα αυτό δεν ήτανε δα και τόσο δύσκολο, αφού σχεδόν κάθε βράδυ η Νατάσσα έμενε στου Πέτρου. Το μπλέξιμο αυτό, υποχρέωνε τον Πέτρο να βλέπει τη Μαρία μόνο όποιο βράδυ πήγαινε για φαγητό μόνος, στο κουτούκι. Τότε αργά, γυρνούσαν με τη Μαρία και βλέπόντουσαν σε άλλο διαμέρισμα κενό. Και όταν η Μαρία εμφανιζόταν στο δικό της διαμέρισμα, η Νατάσσα μάντευε τον ερχομό του Πέτρου και πήγαινε να τον συναντήσει στο γραφείο του.

Η μη εμφάνιση του Πέτρου στο κουτούκι για φαγητό, σήμαινε πως ήτανε με τη Νατάσσα και τότε η Μαρία δεν τον αναζητούσε. Είχε πια γίνει φανερό, πως τον Πέτρο τον είχε κερδίσει η Νατάσσα μα και η Μαρία δεν τον εγκατέλειπε. Ο

Πέτρος δεν σκοτιζότανε για τα παιχνίδια των δύο κοριτσιών. Ούτε που του καιγότανε καρφάκι. Αυτός το είχε δίπορτο και με όποια ήθελε κάθε βράδυ ξάπλωνε. Και τις δύο τις ήθελε. Και με τις δύο, είχε μια τέλεια σχέση. Ήξερε πως αυτό το παιχνίδι δεν θα κρατούσε πολύ. Σε κάποια στιγμή, από υπαιτιότητα της μιας ή της άλλης, σίγουρα θα ερχόταν η ρήξη. Η ψυχή του μοιραζόταν ανάμεσα στην ερωτική χαρά και σε μια αγχωτική αβεβαιότητα. Και αυτό του στοίχιζε πολύ. Αυτή η σιωπηλή συνθήκη, άντεξε για τις επόμενες πέντε μέρες και μέχρι την Παρασκευή που ο Πέτρος έπρεπε πάλι να φύγει για την Αθήνα. Τώρα φάνηκε το μεγάλο πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί. Η Νατάσσα φορτικά του ζητούσε να την πάρει μαζί του στην Αθήνα. Ο Πέτρος δεν ήθελε να το κάνει αυτό, γιατί στην Αθήνα κατέβαινε για δουλειές και δεν ήθελε να έχει τη Νατάσσα στα πόδια του. Εξ άλλου, εκεί ήτανε και η Μαίρη. Έτσι επήλθε η πρώτη σύγκρουση. Η Νατάσσα άρχισε να κλαίει σαν μωρό παιδί που του αρνιέσαι να του αγοράσεις παγωτό ή καραμέλες. Ο Πέτρος δεν θεώρησε αυτή τη κόντρα τόσο σπουδαία και δεν υποχώρησε. Προσπάθησε να την κάνει να καταλάβει πως ήτανε μαζί σχεδόν ολόκληρη την εβδομάδα και στην Αθήνα έχει δουλειές να κοιτάξει.

«Πολύ καλά. Πήγαινε μόνος σου, μα όταν θα γυρίσεις, δεν θα με βρεις εδώ.»

..του είπε με πείσμα και τελειώνοντας, έφυγε τρέχοντας προς το διαμέρισμά της κλείνοντας πίσω της την πόρτα του γραφείου με πάταγο.

Ο Πέτρος δεν προσπάθησε να τη φωνάξει να γυρίσει. Σκέφτηκε πως οι παραλογισμοί και οι υπερβολές κάπου έπρεπε να τελειώσουν. Και ήταν η δεύτερη σύγκρουση που είχε μαζί της αυτή την εβδομάδα. Δύο ημέρες μετά την επιστροφή τους από την Αθήνα, τη Τρίτη το απόγευμα είχε εξαφανιστεί η Μαρία. Όπου και αν την αναζήτησαν δεν κατορθώσανε να την βρουν. Η Νατάσσα τα έβαλε με τον Πέτρο και τον κατηγορήσε ότι ήξερε που είναι και την κάλυπτε. Αυτό δεν ήταν αλήθεια και όταν φάνηκε η Μαρία αργά το βράδυ στο σπίτι, δεν αποκάλυψε που ήτανε.

Όταν ο Πέτρος τη ρώτησε αν θα πάει στη ταβέρνα είπε πως δεν άνοιξε η ταβέρνα γιατί ο Γιώργος είχε αδιαθετήσει και η ταβέρνα θα μείνει κλειστή το βράδυ της Τρίτης. Έτσι ο Πέτρος σκέφτηκε πως και η απουσία της Μαρίας θα είχε σχέση με την ασθένεια του Γιώργου και δεν έδωσε συνέχεια. Έπεισε και τη Νατάσσα να κλείσει το θέμα και να μην επιμένει στις ενοχλητικές ερωτήσεις της, αφού άλλωστε δεν φέρνανε αποτέλεσμα. Η Νατάσσα σταμάτησε τις ερωτήσεις, αλλά αφού του είπε κατάμουτρα.

«Να δεις πως η καλή σου η Μαρία, την έχει κάνει τη λαδιά της. Μια μέρα θα το διαπιστώσεις και θα με θυμηθείς.»

Έφυγε μόνος του για την Αθήνα και πέρασε το πρωινό του Σαββάτου στην οικοδομή της κ. Παύλου με τούς τεχνίτες. Εκεί τον βρήκε αργά το μεσημέρι η Μαίρη που του έφερε το εισιτήριο του. Από κει, φύγανε μαζί για την Ερέτρια και πέρασαν το Σαββατοκύριακο, φιλοξενούμενοι σε πελάτη του γραφείου, σ' ένα παραθαλάσσιο ξενοδοχείο. Η Μαίρη στα

μαύρα πανιά, τα είχε τελείως χαμένα που ο δικός της ήτανε στο Διδυμότειχο. Μετά το μπάνιο της Κυριακής, γύρισαν στην Αθήνα. Δεν ήθελε να την πάει στο σπίτι της. Του ζήτησε να την αφήσει στο γραφείο και θα γυρνούσε στο σπίτι με την συγκοινωνία. Θα την έπαιρνε, ίσως, τηλέφωνο ο Θανάσης. Τα γνωστά στησίματα.

«Εντάξει Μαιρούλα. Κάνε ότι θέλεις.. μέινε.»

Την άφησε στο γραφείο και αυτός πήγε στο σπίτι του, πήρε ότι είχε για το Λουτράκι και σε μισή ώρα έτρεχε στην εθνική οδό Αθηνών-Κορίνθου. Δεν είχε φάει για μεσημέρι και σκέφτηκε να πάει κατ' ευθείαν για τη ταβέρνα. Μόλις τον είδε η Μαρία έτρεξε προς το μέρος του. Τον αγκάλιασε, τον φίλησε και τον ρώτησε για τις δουλειές του.

«Όλα καλά Μαρία. Πήρα και το εισιτήριο μου. Εσύ τι κάνεις; Ο Κωστάκης; Η Νατάσσα;»

«Όλοι καλά είμαστε. Εσύ έχεις φάει; Να σου κάνω κάτι γρήγορο;»

«Όχι, θα πάω λίγο στο σπίτι και θα γυρίσω.»

«Θα σε περιμένω.. έχω να σου πω πολλά.»

«Ζηλιαρόγατο, εντάξει, θα έρθω.»

Και ο Πέτρος κράτησε το λόγο του. Πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του. Όπως κάθε Κυριακή έτσι και τώρα μια απόλυτη σιωπή απλωνότανε στο γιαπί. Σαν βρέθηκε στο διαμέρισμα, τακτοποίησε ότι πράγματα είχε φέρει μαζί του, άλλαξε και κάθισε λίγο στο γραφείο του. Τηλεφώνησε στο Τορόντο και μίλησε με τη γυναίκα του. Αυτό του έδωσε μια ιδιαίτερη χαρά κι ευχαρίστηση, γιατί αγαπούσε τη Βέρα. Ποτέ δεν

έπαψε να τον συγκινεί η γυναίκα του. Ένιωθε πάντα την ιδιαίτερη ήπια ευχαρίστηση που αποζητά κανείς από την γυναικεία συντροφιά για να ηρεμεί. Της είπε την ώρα άφιξης του αεροπλάνου και τότε αυτή τον διαβεβαίωσε πως θα τον περιμένουν στο αεροδρόμιο. Έκανε μόνος του ένα νες καφέ ζεστό με κρέμα και τον απόλαυσε στη πολυθρόνα. Δεν χτύπησε στις Νατάσσας για να μην της δώσει ψεύτικες ελπίδες για το βράδυ. Απόψε ήθελε να μείνει με τη Μαρία. Του είχε πει πως τον θέλει. Τι να τον θέλει άραγε; Κατά τις εννέα κατέβηκε στη ταβέρνα. Κάθισε στο τραπεζάκι της γωνιάς που συνήθως καθόντουσαν. Εκεί τον είδε μετά από λίγο αυτή κι εξεπλάγη.

«Πέτρο είσαι ώρα εδώ και δεν σε είδα;»

«Όχι πολύ ώρα, μα τι σημασία έχει Μαρία; Τώρα είμαι κοντά σου. Τι προτείνει η Διεύθυνση γι' απόψε;»

«Με πειράζεις; Άσε μου τότε την επιλογή.»

«Την έχεις. Μόνο ας είναι κάτι σύντομο.»

Η Μαρία έφυγε και σαν γύρισε κρατούσε δύο σερβίτσια και δύο ποτήρια νερό. Στη συνέχεια, σε δεύτερη στράτα, έφερε ένα μισόκιλο κρασί και κάθισε δίπλα του.

«Πέτρο πρέπει να σου πω κάτι. Η Νατάσσα από χτες το πρωί, λείπει από το σπίτι. Περάσανε κάτι γερμανοί φίλοι της και την πήρανε μαζί τους.»

«Γι' αυτό δεν την άκουσα στο διαμέρισμα;»

«Ναι, Πέτρο. Έφυγε μαζί τους και δεν έχει πάρει ούτε ένα τηλέφωνο. Μου είπε πως θα κάνει μαζί τους το γύρο της Πελοποννήσου και ότι θ' ανεβούν στο Ταΰγετο και μετά θα

την φέρουνε πίσω στο Λουτράκι σε μια εβδομάδα. Φοβάμαι πως δεν θα μπορέσεις να την ιδείς πριν φύγεις.»

«Μαρία, τι μπορώ να κάνω εγώ; Τι σόι φίλοι είναι αυτοί;»

«Συμμαθητές της είναι, αλλά την είδα να φαίνεται πολύ ανάστατη και όταν με φίλησε να φύγει, έβαλε τα κλάματα. Δεν την έχω συνηθίσει έτσι και ανησυχώ.»

«Και γιατί ανησυχείς;»

«Γιατί Πέτρο, προχθές τη Παρασκευή που έφυγες, δεν θέλησα να σου το πω. Θυμάσαι που σου είχα διηγηθεί για εκείνα τα όνειρα που βλέπω, για τις φωτιές που περπατούν και για τις καταστροφές που τόσο με τρομάζουν;»

«Ναι θυμάμαι. Είδες πάλι κανένα όνειρο;»

«Ναι Πέτρο, είδα. Και τότε μου είχες πει να μην φοβάμαι. Και να φοβηθώ μόνο αν μέσα στ' όνειρό μου ιδώ τον πατέρα μου ή τη μητέρα μου. Πέτρο.. τη Παρασκευή που έφυγες, είδα τον πατριό μου και τη Νατάσσα. Είδα και τις φωτιές να περπατούν. Και κινούνταν απειλητικές και τότε κύκλωσαν τη Νατάσσα και μένα, μα σαν προσπέρασαν, εγώ είχα μείνει κει που βρισκόμουνα, ενώ η Νατάσσα είχε χαθεί μαζί τους.

Τότε εγώ έβαλα τις φωνές και στις φωνές μου έτρεξε ο πατριός μου και πατέρας της Νατάσσας. Όταν του είπα τι έγινε, εμένα μ' έσπρωξε και με πέταξε μακριά, ενώ αυτός όρμησε στις φωτιές, βρήκε τη Νατάσσα, την άρπαξε με τα χέρια του στην αγκαλιά του και χάθηκαν μαζί. Μετά δεν τους ξαναείδα και τρομαγμένη ξύπνησα.»

«Πότε το είδες αυτό το όνειρο;»

«Ξημερώνοντας Παρασκευή. Δεν σου είπα όμως τίποτε,

μιας και θα έφευγες για ταξίδι.»

«Μαρία, τ' όνειρο σου είναι άσχημο. Όχι όμως για σένα αλλά για τη Νατάσσα. Η Νατάσσα κινδυνεύει.»

«Πέτρο με τρομάζεις.»

«Μαρία, μακάρι ο Θεός να με βγάλει ψεύτη. Αλλά η Νατάσσα κινδυνεύει πολύ. Μπορούμε να ξέρουμε που θα πάνε μήπως τους εντοπίσουμε;»

«Σου είπα.. θα έκαναν το γύρω της Πελοποννήσου.»

«Αυτό είναι αόριστο. Η Πελοπόννησος είναι μεγάλη. Ποιος να τους ξέρει για να τους ειδοποιήσει.»

«Και από τι μπορεί να κινδυνεύουν τέσσερα παιδιά με δικό τους αυτοκίνητο;»

Ο Πέτρος δεν της απάντησε αμέσως. Στο μυαλό του ήρθαν όλες οι τρυφερές στιγμές πού είχε περάσει με τη Νατάσσα κι ένιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Άρχισε να τον κυριεύει μια λιποψυχία και μια αδικαιολόγητη δυσφορία. Ένιωθε τον ισχυρό του χαρακτήρα να τον προδίδει και μια θολούρα κατά κύματα να ξεσπά πάνω του και να τον πετά στο χάος μιας απόθμενης απελπισίας. Άρχισε να βυθίζεται σε μια διαβρωτική σκοτεινιά που αργά μα σταθερά τον τύλιγε ολόγυρα. Η ταβέρνα του φαινότανε τώρα σα δεσμοκτήριο και οι χοντροί τοίχοι της σαν ντουβάρια, που ήσαν έτοιμα να καταρρεύσουν και να τον πλακώσουν. Έφερε τα χέρια του στο μέτωπό του και λίγο καθυστερημένα της απάντησε.

«Δεν ξέρω Μαρία από τι μπορεί να κινδυνεύουν τέσσερα παιδιά. Δε νιώθω καλά.. Δεν θα μπορέσω να φάω. Κάτι βάρυνε μέσα μου. Θα φύγω. Θέλω να πάρω λίγο αέρα..»

Σηκώθηκε και κινήθηκε προς την πόρτα. Η Μαρία έτρεξε πίσω του.

«Πέτρο θέλεις να έρθω μαζί σου;»

«Αν μπορείς έλα. Τώρα βλέπω πως έπρεπε να την είχα πάρει μαζί μου στην Αθήνα. Πως όμως θα μπορούσα να είχα φαντασθεί ότι ήτανε τόσο σοβαρό για τη Νατάσσα.»

Ακολούθησε τον παραλιακό δρόμο που οδηγούσε στην Ποσειδωνία. Έφτασε και παρκάρισε στην αλάνα πριν από τη φορτηγίδα. Από κάτω ακουγόταν η θάλασσα. Το μπαρ δεν είχε ανοίξει ακόμη και όταν κατέβηκε από το αυτοκίνητο, ένιωσε μια μοναξιά να τον αγκαλιάζει. Η παρουσία της Μαρίας δεν επηρέασε τη δυσάρεστη αυτή παραίσθηση. Τώρα διαπίστωνε πως η Νατάσσα ήτανε *κάτι* γι' αυτόν. Το φεγγάρι είχε πάρει τη κάτω βόλτα και πήγαινε να βουτήξει κόκκινο και ολόγιομο πίσω από τον μακρινό ορίζοντα του Κορινθιακού. Η θάλασσα, στη μεριά εκείνη, είχε κοκκινίσει και ο Πέτρος προσπαθούσε να συνηθίσει στη σκέψη ότι ήτανε πιθανό να μη ξαναδεί τη Νατάσσα. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως κάποιο κακό περίμενε αυτό το κορίτσι. Του φαινόταν αδιανόητη μια τέτοια τραγική κατάληξη.

«Όχι Θεέ μου. Όχι.. δεν είναι δίκαιο. Μαρία είσαι βεβαία ότι τ' όνειρο σου το είδες, όπως μου το διηγήθηκες;»

«Ναι Πέτρο αλλά γιατί κάνεις έτσι; Πρέπει τώρα να σ' ενθαρρύνω εγώ; Μα τι έχει το όνειρο μου που σε τρώμαξε;»

«Τίποτα δεν έχει το όνειρο σου. Μόνο που αποκάλυψε μια άσχημη κατάσταση για τη Νατάσσα. Μακάρι να κάνω λάθος και να είμαι ένας κακός ονειρομάντης.»

Την έσυρε κοντά του και την πήρε αγκαλιά με το αριστερό του χέρι στη πλάτη της και οι δύο στράφηκαν προς τη Δύση, κοιτάζοντας τον κόκκινο ορίζοντα. Μείνανε έτσι αμίλητοι, βυθισμένοι στις σκέψεις τους, καθ' ένας αναλογιζόμενος τι θα γίνει, αν αυτό το αναθεματισμένο όνειρο έβγαινε έτσι που το ερμήνευσε ο Πέτρος. Και αυτός είχε διασταυρωμένα τα κακά προμηνύματα από σχεδόν σίγουρες πληροφορίες από ανθρώπους που ασχολούνται με τα όνειρα και την ερμηνεία τους. Μα η Μαρία, χαμένη στους κόσμους της άγνοιας στα θέματα αυτά, είχε χάσει τη λαλιά της.

Πέρασε σχεδόν μια ώρα μέσα στη σιωπή και την αγωνία. Είχε πια δροσίσει και είχε αρχίσει να φυσάει ένα ελαφρό αεράκι που έφερε αμέσως ευεργετικό αποτέλεσμα. Ο Πέτρος είχε συνέλθει και φάνηκε να δέχεται τη πραγματικότητα.

Γύρισε στη Μαρία και της είπε:

«Μαρία νομίζω είμαι καλύτερα. Ο αέρας της θάλασσας με συνέφερε. Λυπάμαι που σε ανησύχησα τόσο πολύ. Τι λες γυρνάμε στο μαγαζί;»

«Ναι Πέτρο, πάμε.»

Στη ταβέρνα ο Πέτρος δεν άνοιξε το στόμα του. Έπινε συνέχεια και όλο ζητούσε της Μαρίας να φέρει κι' άλλο κρασί. Ήθελε να ξεχάσει τη Νατάσσα, ή να δραπετεύσει από τη δυσάρεστη πραγματικότητα; Και η Μαρία βλέποντας τον έτσι, σταμάτησε να φέρνει κρασί και παρά τις διαμαρτυρίες του Πέτρου, του ζήτησε να φύγουν. Φύγανε και πήγανε στο γραφείο του. Καθίσανε λίγο εκεί και μετά τον ρώτησε αν

θέλει να του κάνει ένα καφέ.

«Όχι ευχαριστώ.. φοβάμαι πως θα μου κόψει τον ύπνο. Σε πειράζει να πέσουμε στο κρεβάτι;»

«Όχι Πέτρο, μόνο να πάω λίγο δίπλα.. ν' αλλάξω.»

Τον φίλησε και του είπε πως δεν θ' αργήσει.

Όταν η Μαρία έφυγε, ο Πέτρος πήγε στο νιπτήρα του μπάνιου κι έβαλε το δείκτη του δεξιού του χεριού βαθιά στο λάρυγγά του και προκάλεσε εμετό. Από μέσα έβγαλε κατά κύματα το κόκκινο κρασί του Γιώργου. Πλύθηκε και πήρε μερικές βαθιές εισπνοές. Ένωσε ανακουφισμένος.

Γδύθηκε μηχανικά και αφήνοντας την εξώπορτα ανοιχτή για τη Μαρία, γύρισε στο κρεβάτι του. Όταν ήρθε η Μαρία τον βρήκε ξαπλωμένο. Έπεσε δίπλα του και άρχισε να τον χαϊδεύει και να τον φιλά.

«Ηρέμησε Πέτρο. Είμαι βέβαιη, πως η Νατάσσα μας θα γυρίσει και θα είναι καλά.»

Την αγκάλιασε και χάιδεψε τα ωραία ξανθά μαλλιά της.

«Μαρία ας μη χάσω κι' εσένα, μην φύγεις κι εσύ.»

Τώρα διαπίστωνε πόσο είχε συμπαθήσει τη Νατάσσα και πόσο δεν ήθελε να της συμβεί κάτι κακό. Γιατί άλλωστε; Η Νατάσσα ήταν ένα χαριτωμένο και αξιαγάπητο κορίτσι. Παρά τα πείσματα και τις παραξενιές της, κανένας δεν θα μπορούσε να θέλει το κακό αυτού του κοριτσιού.

«Όχι Πέτρο, δεν θα με χάσεις εμένα.»

Κι' έτσι όπως την κρατούσε αγκαλιά.. τον πήρε ο ύπνος.

Το πρωί, τους ξύπνησαν χτύποι στη πόρτα του γραφείου.

Ήταν ο Μάρκος. Ρώτησε τον Πέτρο αν θα περάσει να δώσει δουλειά στα συνεργεία..

«Μάρκο, όλοι να πάνε και να συνεχίσουν τις εργασίες που δούλευαν την Παρασκευή.»

Στο μεταξύ, η Μαρία ήρθε ντυμένη δίπλα του και τον ρώτησε ευγενικά αν θέλει να ετοιμάσει πρωινό. Φαινότανε συντετριμμένη που του χάλασε τη βραδιά. Την ίδια στιγμή όμως, ένιωθε την αγωνία να την κατατρώχει και να της πληγώνει τη καρδιά. *Αν ο Πέτρος έχει δίκιο και η Νατάσσα αντιμετώπιζε σοβαρό κίνδυνο; Γιατί ο Πέτρος ανησυχεί τόσο πολύ; Κάτι θα ξέρει ακόμη. Πρέπει να τον ρωτήσει. Και πως δεν κινδυνεύει η ίδια που βλέπει τα όνειρα, αλλά κινδυνεύει η Νατάσσα που είναι άσχετη.* Αυτά σκεπτόταν και αφού ο Πέτρος δεν απάντησε, άφησε το διαμέρισμα του γραφείου και πέρασε στο δικό της διαμέρισμα. Δεν άργησε να γυρίσει κρατώντας ένα δίσκο με καφέδες και δύο κρουασάν. Ήπιανε τον καφέ μαζί και μόλις ο Πέτρος σηκώθηκε, τη ρώτησε..

«Μαρία μ' όλα τούτα, δεν σε ρώτησα.. που είναι ο Κωστάκης; Τη Παρασκευή που έφυγα, ήταν εδώ μαζί σας και τώρα δεν τον βλέπω. Που είναι το παιδί;»

«Μην ανησυχείς Πέτρο, ο Κωστάκης είναι καλά. Αφού έφυγε η Νατάσσα, τον πήγα πάλι στους γονείς του Γιώργου. Είναι οι μόνοι άνθρωποι που τους ξέρει για παππούδες και οι μόνοι που τον αγαπούν σαν πραγματικό εγγόνι τους.»

«Καλά Μαρία. Εσύ στο θέμα αυτό ξέρεις πιο καλά. Μα πες μου. Η Νατάσσα φεύγοντας πήρε κανένα τηλέφωνο μαζί της; Της είπες να τηλεφωνήσει σε σένα ή σε μένα;»

«Ναι Πέτρο, τα έχει όλα τα τηλέφωνα. Ελπίζω να πάρει. Ας μην ανησυχούμε τόσο πολύ.»

Η Μαρία δεν πίστευε σε αυτά που έλεγε. Ίσως-ίσως να ανησυχούσε πιο πολύ από τον Πέτρο. Δεν ήθελε όμως να το δείχνει. *Τι φταίει και αυτός ο άνθρωπος να τον φορτώσω με τα προβλήματά μου; Δεν μπορώ όμως να καταλάβω, που βασίζει τη σχεδόν βεβαιότητά του, πως η Νατάσσα είναι σε κίνδυνο. Θα επιχειρήσω να το μάθω.*

Δεν ήτανε βέβαιη αν ο Πέτρος θα έσπαζε τη σιωπή του να της αποκαλύψει τον τρόπο που ερμήνευσε το όνειρό της, για να θεωρεί σχεδόν βέβαιο τον κίνδυνο της Νατάσσας.

«Πέτρο, σε παρακαλώ πες μου, πως φτάνεις σ' ένα τέτοιο συμπέρασμα από το δικό μου όνειρο;»

«Μαρία, είχα σκεφθεί να μην στο πω, αλλά βλέπω πως δεν θα πάψεις να με ρωτάς. Λοιπόν άκουσε για ν' ανησυχήσεις επί τέλους σοβαρά, γιατί δεν βλέπω να το κάνεις. Το *όνειρο της Παρασκευής* Μαρία, εάν βγει, βγαίνει όπως το βλέπεις. Εσένα δεν σε κάψανε οι φωτιές, γιαυτό δεν κινδυνεύεις. Την Νατάσσα όμως την πήρε ο νεκρός πατέρας της αγκαλιά και χαθήκανε μαζί στις φωτιές. Ερμηνεύω το όνειρο όπως μου το διηγήθηκες. Και πάλι σου λέω, ο Θεός να με βγάλει κακό ονειρομάντη.»

Η Μαρία τώρα, τα χρειάστηκε για καλά. Έπιασε και τα δύο μαγούλα της τρομαγμένη αυτή τη φορά. Ένιωθε τώρα τη συμφορά να την κυκλώνει.

«Τι μου λες Πέτρο; Είναι δυνατό να μη την ξαναδούμε;»

«Σου είπα, ας ελπίσουμε ότι θα βγω ψεύτης. Θυμήσου.. σε

μια άλλη συζήτησή μας, σου είχα μιλήσει για τα προφητικά όνειρα που έρχονται να μας προϊδεάσουν για κάποιο επικείμενο γεγονός; Με ανησυχεί η παρουσία, στο όνειρο, του πατέρα της Νατάσσας.»

Την τράβηξε κοντά του και της χάιδεψε τα μαλλιά. Την ένιωσε να τρέμει. Άρχισε ν' αναρωτιέται κατά πόσο θα μπορέσει να την βοηθήσει αυτή τη φορά, που έπρεπε να φύγει. Την έβλεπε αδύναμη και χαμένη. Δεν την αδικούσε. Και ο ίδιος χτες το βράδυ, σχεδόν είχε καταρρεύσει.

Πόσο άδικο θα είναι γι' αυτή τη γυναίκα, που μόλις την περασμένη εβδομάδα ευτύχισε να τα βρει με την αδελφή της, τώρα να την χάσει για πάντα.

Η Μαρία πήγε στη πόρτα του γραφείου αφηρημένη κι εκεί στάθηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει.

«Μην φύγεις Μαρία. Δε μου λες, το αυτοκίνητο των παιδιών είχε ραδιόφωνο; Θα πάρουμε τους πιο μεγάλους ραδιοφωνικούς σταθμούς της Πελοποννήσου και θα τους δώσουμε ένα μήνυμα να το μεταδίδουν συνέχεια για τρεις ημέρες στις μουσικές εκπομπές. Εάν βάλλουν το ραδιόφωνο τους, θα το ακούσουν και θα μας πάρουνε στο τηλέφωνο. Κάθισε στο γραφείο και άνοιξε τον τηλεφωνικό κατάλογο Πελοποννήσου. Στη συνέχεια, πήρε με τη σειρά, όλους τους ραδιοφωνικούς σταθμούς στις πόλεις απ' όπου θα περνούσε η παρέα της Νατάσσας. Τους εξήγησε τα συμβάντα και τους παρακάλεσε να μεταδίδουν την πιο κάτω αγγελία του, στα μουσικά προγράμματά τους, για τρεις ημέρες.

" Παρακαλείται η δεσποινίδα Νατάσσα Κριμ..., που ταξιδεύει

σε γερμανικό αμάξι στη Πελοπόννησο, με τρεις φίλους της, να επικοινωνήσει με την αδελφή της Μαρία στο Λουτράκι, για επείγουσα οικογενειακή της υπόθεση."

Όλοι δεχτήκανε να βοηθήσουν και πράγματι μετά από λίγες ώρες, όταν δοκίμασαν στα μουσικά προγράμματα, εάν το έβαλαν, χαρήκανε που άκουσαν το μήνυμα τους.

«Ας περιμένουμε Μαρία. Λογικά, αφού έχουν ραδιόφωνο, πρέπει η Νατάσσα, που ξέρει ελληνικά να το ακούσει και να τηλεφωνήσει. Προς το παρόν δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο.»

Η ίδια αγωνία συνέχιζε να διακατέχει τη Μαρία και τον Πέτρο μέχρι την Τετάρτη το μεσημέρι, όταν χτύπησε το τηλέφωνο του γραφείου του Πέτρου. Ήταν η Μαρία.

«Πέτρο, με πήρε η Νατάσσα. Άκουσε το μήνυμα μας στο ραδιόφωνο και τηλεφώνησε. Βρίσκονται στη Καλαμάτα και θα έρθουνε στο Λουτράκι την Κυριακή, μέσω Γυθείου, Σπάρτης, Τρίπολης. Της είπα ότι κι εσύ ανησυχείς πολύ και να σε πάρει τηλέφωνο Δεν ξέρω αν έκανα καλά...»

«Καλά έκανες Μαρία. Κλείσε όμως τώρα, μήπως πάρει.»

Μάταια ο Πέτρος περίμενε με τις ώρες ένα τηλεφώνημα. Το τηλέφωνό του δεν χτύπησε μέχρι την τη Πέμπτη. *Γιατί αποφεύγει να μου τηλεφωνήσει; Σκεπτόταν και δεν μπορούσε να εννοήσει αν κάπου της είχε φταιίξει. Γιατί αυτή η σιωπή; Τι μπορούσε να είχε μεσολαβήσει; Ήτανε θυμωμένη μαζί του που δεν τη πήρε το Σαββατοκύριακο στην Αθήνα; Είναι αλήθεια ότι του το είχε ζητήσει και επικαλούμενος εργασίες το απέφυγε. Ίσως- ίσως, γι' αυτό να πήγε με την παρέα της*

στη Πελοπόννησο. Για να τον πληγώσει. Εντάξει και αυτό να είναι, τι σχέση έχει με το τηλεφώνημα που έπρεπε να το κάνει και να μάθει και το λόγο της τόσο μεγάλης ανησυχίας τους. Από την άλλη μεριά η Μαρία, προσπαθώντας να την δικαιολογήσει, έλεγε στο Πέτρο διάφορα υποθετικά. Την Παρασκευή το μεσημέρι, κατά το πρόγραμμα του, ο Πέτρος θα έφευγε. Και αυτή τη φορά θα έλλειπε για δέκα πέντε μέρες στο Καναδά και το ήξερε. Από αυτό το λόγο και μόνο, θα έπρεπε να επικοινωνήσει μαζί του.

Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα είχε πάει δώδεκα. Φώναξε το Μάρκο και του ζήτησε να ειδοποιήσει τους υπερβολά-βους πως σε μισή ώρα θα άρχιζε τις πληρωμές.

Η Μαρία περιμένοντας την αναχώρησή του, ήτανε δίπλα του όλο το πρωί. Δεν πήγε καθόλου στη ταβέρνα αυτό το πρωί. Ήθελε να είναι μαζί του ώσπου να φύγει. Θα την κατέβαζε στη ταβέρνα ο Πέτρος φεύγοντας.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Πέτρος το πήρε αμέσως. Τόση ήταν η λαχταρά ν' ακούσει τη φωνή της Νατάσσας, ώστε ακούστηκε δυνατά η ευχή του να λέει: *‘Μακάρι Θεέ μου να είναι η Νατάσσα.’*

«Εμπρός»

«Γεια σου τσολιά, η Νατάσσα είμαι, τι κάνεις;»

«Νατάσσα, που είσαι κοριτσάκι μου;»

«Φοβάμαι πως δεν είμαι πια το κοριτσάκι σου. Τσολιά με έχεις προδώσει. Με άφησες να με πάρουνε μαζί τους.. άλλοι.»

«Μουτράκι, τι είναι αυτά που λες, εδώ εγώ και η Μαρία έχουμε τρελαθεί. Που είσαστε;»

«Στη Τρίπολη είμαστε και μην ανησυχείτε. Ακολουθούμε το πρόγραμμά μας και υπολογίζουμε να είμαστε στο Λουτράκι Κυριακή μεσημέρι. Σε πήρα για να σου ευχηθώ καλό ταξίδι. Να περάσεις καλά και καλή επάνοδο.. μούτρο.»

«Ευχαριστώ Νατάσσα, όμως άκουσε με σε παρακαλώ. Μη κλείσεις και άκουσέ με. Η Μαρία κι εγώ έχουμε σοβαρούς λόγους ν' ανησυχούμε. Αν μπορείς, άφησε τους φίλους σου και γύρισε πίσω, μα αν αυτό δεν είναι δυνατό σε παρακαλώ, να οδηγείτε προσεχτικά και να μη πίνετε οινοπνευματώδη.»

«Μην ανησυχείς τσολιά. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Ξέρεις.. είμαι λιονταράκι. Είμαι στο ζώδιο της φωτιάς.»

«Νατάσσα.. που μένετε στη Τρίπολη; Να έρθω τώρα να σε πάρω; Η Μαρία είδε πάλι το άσχημο όνειρο που βλέπει και ανησυχεί. Κι εγώ θέλω πολύ να σε ιδώ, πριν φύγω.»

«Πέτρο, δεν χρειάζεται. Πέσε και της Μαρίας να μην ανησυχεί. Τα όνειρα είναι δικά της. Κι εγώ σας αγαπώ και τους δύο. Μη κάνετε τίποτε. Αυτό το ταξίδι θα το κάνω μονάχη. Αντίο τσολιά.. και φιλάκια, μου.. μου.. μου.»

Και το τηλέφωνο έκλεισε χωρίς ο Πέτρος να προλάβει να της πει κάτι ακόμη. Αντί να ησυχάσει με το τηλεφώνημα, άρχισε ν' ανησυχεί περισσότερο. Η τελευταία φράση της του έκοψε τα γόνατα. 'Αυτό το ταξίδι θα το κάνω μονάχη'. Τι να εννοούσε; Είχε και η ίδια κάποιο κακό προαίσθημα; Η Μαρία τον ρώτησε τι του είπε η Νατάσσα και συνεχίζει να είναι ανήσυχος. Ο Πέτρος δεν της απάντησε αλλά είπε στο Μάρκο ν' αρχίσει να στέλνει τους υπερβολάβους για να πληρωθούν. Μετά, ήρθε μπροστά στη Μαρία, την έπιασε

από τα χέρια και την έσυρε πάνω του. Την είδε πελιδνή. Τότε, την αγκάλιασε και της είπε:

«Καλή μου Μαρία. Λυπάμαι που δεν μπορώ ν' αναβάλω το ταξίδι μου. Πρέπει να είσαι γενναία. Ότι και να συμβεί θα το αντιμετωπίσεις μόνη σου. Μόνο θα σε παρακαλέσω μέχρι να γυρίσω, μην παρασυρθείς σε τίποτα δυσάρεστο. Μην ξεχνάς πως έχεις τον Κωστάκη, που είναι ακόμη μικρός και σ' έχει ανάγκη. Είσαι δυνατή. Να το θυμάσαι αυτό.»

«Πέτρο, μη μου λες τέτοια. Τι σου είπε στο τηλέφωνο; Πες μου σε παρακαλώ.. Τι σου είπε στο τηλέφωνο;»

«Μαρία, μου είπε κάτι αλλοπρόσαλλες φράσεις, πως είναι λιονταράκι, ζώδιο της φωτιάς, ότι μας αγαπάει και τους δύο, ότι τα όνειρα είναι δικά σου και αυτό το ταξίδι θα το κάνει μονάχη. Στο τέλος μου είπε 'αντίο' και όχι καλή αντάμωση, ή κάτι άλλο. Περίεργες εκφράσεις.»

«Ω Θεέ μου.! Βοήθησε τη. Φέρε τη πίσω γερή. Μη μου στερείς Θεέ μου το μόνο δικό μου άνθρωπο. Αν χαθεί η Νατάσσα θα χαθώ κι εγώ. Πέτρο παρά τα προβλήματά μας, την αγαπώ τη Νατάσσα.»

«Το ξέρω Μαρία, διατήρησε την ψυχραιμία σου κι έχει πίστη στο Θεό και στη λογική της Νατάσσας. Πες μου, όταν έφυγε, ήτανε θυμωμένη μαζί μου;»

«Όχι, γιατί να είναι; Συνέβη τίποτε μεταξύ σας;»

«Τίποτε δεν συνέβη, μόνο μου είχε ζητήσει να την έπαιρνα μαζί μου στην Αθήνα και της το αρνήθηκα. Λες να ήταν αυτό που την έκανε να πάει με τους φίλους της;»

«Όχι Πέτρο, η Νατάσσα δεν γνώριζε τον ερχομό των

φίλων της. Αλλά είναι παρορμητική. Τώρα που με ρωτάς αυτά τα πράγματα, φοβάμαι πως λειτούργησε εγωιστικά. Μπορεί να σκέφτηκε να μας πληγώσει και τους δύο, αλλά όχι κάνοντας κακό στον εαυτό της. Άλλωστε Πέτρο, ξέρεις κάτι; Είχα καταλάβει ότι πρέπει να σε αγαπούσε αληθινά. Μου είχε ζητήσει να υποχωρήσω εγώ, αφού εγώ δεν σε αγαπούσα όσο αυτή.»

«Και γιατί δεν μου το είχες πει. Μπορούσε αυτό να είχε βοηθήσει και κάτι να προλαβαίναμε.»

«Πέτρο ποίος περίμενε τέτοιες εξελίξεις;»

Ο Πέτρος δεν απάντησε, μα πιάνοντας το κεφάλι του είπε..

«Θεέ μου γιατί να φτάσουμε δω; Κανείς δεν το ήθελε έτσι. Βγάλε με ψεύτη Θεέ μου. Κάνε να γυρίσει πίσω αυτό το κορίτσι σώο και ασφαλές.»

*Έλληνες σουβλατζήδες και λουκουματζήδες
στη λεωφόρο Ντάνφορθ του Τορόντο.*

19. στο Τορόντο.

*Ναός το σπίτι και βωμός
της πλέον άμωμης θρησκείας
κάτω απ' τη στέγη του ο θνητός
πνοή θερμή δημιουργίας.
(ΤΟ ΣΠΗΤΙ Π. Μαγνής)*

Ο Πέτρος ξύπνησε από την προειδοποίηση της αερο-
συνοδού, να φέρει τη πλάτη της πολυθρόνας του, σε κάθετη
θέση και να προσδεθεί γιατί είχε αρχίσει η διαδικασία της
προσγείωσης. Κοίταξε το ρολόι του και το βίντεο και είδε
ότι είχαν περάσει δέκα τρεις ώρες και ότι σε πέντε λεπτά
θα προσγειωνόντουσαν στο αεροδρόμιο του Τορόντο. Μετά
τις διαδικασίες ελέγχου θα συναντούσε την οικογένειά του.
Πόσο χαίρεται τώρα. Η Βέρα του έχει πει πως θα τον
περιμένει με τον γιο τους στο αεροδρόμιο. Ήτανε αποφασι-
σμένος να ξεχάσει όλα τα πρόσφατα γεγονότα της Ελλάδας
και ν' ασχοληθεί μόνο με ότι θα βρει στο Καναδά. Όταν
βγήκε από τον έλεγχο των διαβατηρίων, δεν χρειάστηκε να
ψάξει να βρει τους δικούς του. Τον εντόπισαν εκείνοι και
σπεύσανε να τον συναντήσουν. Φιληθήκανε τρυφερά με τη
Βέρα και ο Πέτρος εντυπωσιάστηκε με τον γιο του, που τον
είχε περάσει στο μπόι. Στο δρόμο προς το Σκάρμπορω δεν
έπαψε να τους λέει τα νέα της Ελλάδας.

Τον ρωτούσαν για όλα: για τον καιρό, την καινούργια
πολυκατοικία στο Λουτράκι, για τους γνωστούς. Η Βέρα του

είχε ετοιμάσει ένα δείπνο έκπληξη πριν φύγουνε για το αεροδρόμιο και τούτο έγινε για τον Πέτρο ένα αληθινό ξάφνισμα. Η Βέρα στα διαστήματα που έμενε στον Καναδά έμενε πιστή στην ελληνική κουζίνα.

Κοίταξε το ρολόι του. Ήτανε πια επτά απογευματινή. Τότε θυμήθηκε πως εδώ τρώνε νωρίς και χάρηκε που θα τρώγανε. Πεινούσε τρομερά μιας και στο αεροπλάνο του κόβεται κάθε όρεξη για φαγητό. Κάθισαν στο τραπέζι και ο Πέτρος ξέχασε την απόφασή του και δεν έπαψε να διηγείται περιστατικά από την Ελλάδα. Στη συνέχεια, άρχισε να ρωτά κι αυτός για όλα τα θέματα που είχαν εκεί. Για τις εκκρεμότητες που απαιτούσαν την προσωπική του παρουσία, για τα ελληνικά κανάλια της τηλεόρασης που είναι δυνατή η λήψη τους στο Τορόντο, για την επέκταση του υπόγειου τραίνου μέχρι τη γειτονιά τους καθώς και για όλους τους φίλους. Η Βέρα του απαντούσε κι έλαμπε από χαρά που τον είχε πάλι κοντά της.

«Άνδρα μου, κάνε ένα μπάνιο και βάλε τις πιτζάμες σου για να αισθάνεσαι άνετα. Είσαι στο σπίτι μας, ανάμεσα σε δικούς σου ανθρώπους που όλοι σε αγαπάνε. Νιώσε το και πάψε ν' αγωνιάς.»

η Βέρα έλαμπε από χαρά..

Την άκουσε. Όταν βγήκε από το μπάνιο, ένιωθε άλλος άνθρωπος. Δεν φόρεσε στα πόδια του τίποτα. Του άρεσε να νιώθει κατάσαρκα το παχύ χαλί *wall to wall*. Γύρισε στο καθιστικό και βρήκε την Βέρα μόνη της. Έσκυψε και τη φίλησε. Αυτή σηκώθηκε και του ανταπόδωσε τη τρυφερή του εκδήλωση μ' ένα φιλή ..διαρκείας. Μετά καθίζοντας τον στη προσφιλή του θέση του είπε:

«Κάθισε *αγά μου* να σου φέρω τον καφέ σου.»

..κι έκανε να κινηθεί κατά την κουζίνα. Ο Πέτρος την κράτησε από το χέρι και την ρώτησε.

«Που είναι ο Δημήτρης;»

«Πήγε στη δημοτική βιβλιοθήκη. Μάλλον ήτανε πράξη σκοπιμότητας, για να μας αφήσει μόνους.»

«Τότε Βερούλα, ας μη διαψεύσουμε το μήνυμα και ας πάρουμε το καφέ μαζί στο κρεβάτι. Νομίζω είναι καιρός.»

Γέλασε ηχηρά και δεν πρόβαλε καμία αντίρρηση. Ήτανε κάτι που το περίμενε και το φανταζότανε κάθε φορά και διαφορετικό. Αλλά έτσι, σαν.. *καφέ στο κρεβάτι*, δεν το είχε φαντασιωθεί. Με χαμόγελο για να τον πειράξει.. ρώτησε:

«*Καφέ το λέτε τώρα;*»

Στον έρωτα, ο άνδρας της ήταν απρόβλεπτος. Είκοσι χρόνια τώρα μαζί και δεν τον είχε μάθει ακόμη. Του άφησε τη πρωτοβουλία και ανέβαλε τις δικές της φαντασιώσεις, γι' αργότερα. Άφησε ανυπεράσπιστο το κορμί της στα χάρδια του και στα δυνατά φιλιά του. Έκλεισε τα μάτια της και περίμενε. Δεν ήξερε από που θα της έρθει η επίθεσή του. Αυτός τη γύμνωσε σιγά-σιγά, φιλώντας την παντού. Δεν

έμεινε ούτε τετραγωνικό εκατοστό του κορμιού της που να μη δεχθεί την ιδιαίτερη φροντίδα του. Αυτό την ξετρέλαινε. Ο άνδρας της ήτανε μαέστρος στο κρεβάτι. Για το Πέτρο.. έρωτας ήταν η προετοιμασία, όχι η πράξη. Και όταν νόμιζε πως και οι δύο τους δεν είχανε περιθώρια για παιχνίδια, ερχότανε λάβρος και την έκανε να μιλήσει πρώτη. Κι' αυτός ακολουθούσε.

Αυτή τη φορά, κανένας τους δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Τριών μηνών χωρισμός ήταν αρκετός χρόνος να έχει θειέψει ο πόθος και να κάνει και τους δύο ακράτητους.

Μπόρεσαν όμως να κρατηθούν σε φυσιολογικές συμπεριφορές και να εκδηλώσουν ανθρώπινα συναισθήματα και όχι θηριώδεις πράξεις βίας. Φτάσανε στο τέλος μ' ένα ξέσπασμα ήρεμο. Μετά, μείνανε για αρκετή ώρα αγκαλιασμένοι και της ψιθύριζε μάλλον, παρά της μιλούσε. Της μίλησε για πολλά θέματα. Ακόμη και για τη Μαρία και τη Νατάσσα. Στο τέλος εξέφρασε την αγωνία του για τις δύο κοπέλες της ταβέρνας που τις έδενε μια ολέθρια σχέση και της είπε πως φοβότανε γι' αυτές, ιδιαίτερα ύστερα από το όνειρο της ταβερνιάρισσας που το θεώρησε άσχημο και σημαδιακό. Είδε τη Βέρα να θολώνει και να μη μπορεί να κρατήσει τη συγκίνησή της. Σε λίγο τα δάκρυά της αρχίσανε να τρέχουν και ξέσπασε..

«Και γιατί δεν ανέβαλες το ταξίδι σου για μερικές ημέρες; Μπορεί η παρουσία σου εκεί να βοηθούσε την κατάσταση. Τώρα γυρνώντας, τι περιμένεις να βρεις; Και αν βγεις αληθινός και τ' όνειρο στέρξει, τι προσδοκάς να γίνει με την

καημένη την *ταβερνιάρισσα*; Σκέφτηκες με τι τρόπο μπορεί ν' αντιδράσει και που μπορεί να φτάσει; Τώρα ανησυχώ κι εγώ. Δεν τους έλεγες τουλάχιστον να τηλεφωνήσουν; Μπορεί να χρειαστεί να γυρίσεις νωρίτερα.»

«Βερούλα, όλ' αυτά τα έχω σκεφτεί κι έχω αφήσει τα τηλεφωναμά μας και μπορούν να με πάρουν και αν χρειαστεί να φύγω, θα το κάνω. Ας μην το κακομελετάμε όμως. Αν δεν πάρουνε τηλέφωνο, θα πει πως όλα είναι καλά και δεν με χρειάζονται. *'No news, good news'*.¹⁹ Αυτό δεν λέμε;»

«Πέτρο δεν μπορώ να ξεχάσω τ' όνειρό σου, τότε που πρόβλεψες το θάνατο του πατέρα μου. Φοβάμαι, αφού έτσι το μελέτησες, έτσι θα βγει. Είσαι σαββατογεννημένος που να πάρει.. Τι ήθελες και το μελέταγες έτσι.»

«Βέρα, τι μου λες τώρα. Δεν στέλνω εγώ τα όνειρα. Εγώ προσπαθώ να τα εξηγήσω.»

Τη φίλησε, σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς το μπάνιο. Χάρηκε που έβαλε κοινωνικό στο πρόβλημα του τη Βέρα. Πολλές φορές είχε ορθή κρίση και του έδινε σωστές συμβουλές. Και όταν καμιά φορά δεν την άκουγε, το έκανε από εγωισμό. Η Βέρα ήταν ένας καλός συμπαραστάτης. Αυτό, ο Πέτρος είχε την ευκαιρία να το διαπιστώσει πολλές φορές στη περιπέτειά του με το στρατό, που χρειάστηκε ν' αλλάξει η ζωή τους ριζικά. Έτσι και τώρα χάρηκε που η Βέρα πήρε αυτή τη θέση. Έτρεφε όμως βαθιά μέσα του την ελπίδα, πως δεν θα χρειαστεί να φύγει πιο νωρίς από την ημερομηνία επιστροφής του εισιτηρίου του. Όταν βγήκε από

¹⁹ Όταν δεν υπάρχουν νέα, τα νέα είναι καλά.

το μπάνιο, η Βέρα είχε σερβίρει τον καφέ. Αποφύγανε ν' ανοίξουνε κουβέντα πάνω στο θέμα των κοριτσιών. Ήτανε προφανές πως το κλίμα είχε πια βαρύνει.

Οι μέρες άρχισαν να διαδέχονται η μια την άλλη και ο Πέτρος είχε αρχίσει να προσαρμόζεται στη νέα ρουτίνα του Καναδά. Τηλεφωνήθηκε με τους γνωστούς και φίλους του και με μερικούς ανταλλάξανε κι επισκέψεις. Πήγε και είδε και το λογιστή του στη *Danforth ave.* κι ενημερώθηκε με τα φορολογικά του. Περπάτησε στη Ντάνφορθ, που ο Πέτρος την ονομάζει 'ελληνικό θαύμα' και τούτο, γιατί οι Έλληνες μετανάστες, εκεί έχουνε μεγαλουργήσει. Ο δρόμος αυτός ήταν ένας νεκρός, εμπορικά, δρόμος και τον έκαναν ένα από τα πιο ζωντανά κέντρα του Τορόντο. Εδώ όλοι μιλούν ελληνικά. Είναι μια μικρή Ελλάδα από τις πολλές που υπάρχουν διάσπαρτες σ' ολόκληρη την αμερικανική ήπειρο, είναι 'the Greek town' του Τορόντο. Περπάτησε γι' αρκετή ώρα στη Ντάνφορθ άβενιου και προς τις δύο κατευθύνσεις και κατέληξε στην 'αυλή' ένα χαρακτηριστικό ελληνικό εστιατόριο από τα πολλά που υπάρχουνε σε αυτόν τον δρόμο. Εδώ, έχει κι ένα φίλο σερβιτόρο πατριώτη του, που μόλις τον είδε έσπευσε με χαρές να τον περιποιηθεί. Το Βενετσάνο, από τη Ράχη της Καλαμάτας.

Ο Ιούνιος τελείωνε και μαζί του τελείωνε και ο χρόνος του Πέτρου που θα έμενε στο Τορόντο. Βρισκόταν στη δεύτερη εβδομάδα. Τετάρτη σήμερα. Σε τρεις ημέρες άνοιγε το εισιτήριο του και θα γυρνούσε στην Ελλάδα. Καιρός είναι να πάρει μερικά δώρα για αυτούς που είναι πολύ κοντά του.

20. οι ερινύες

*Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες
εκείνων που πεθάναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.
Κάποτε μες τα όνειρα 'ομιλούνε'
κάποτε μες στη σκέψη τες ακούει το μυαλό.
(Φωνές. Κ. Καβάφης)*

Πήγε σε ένα πολυκατάστημα της περιοχής και πήρε διάφορα πρωτότυπα αλλά πρακτικά πράγματα, για τη Μαρία, τη Νατάσσα, τη Μαίρη, το Μάρκο και το μικρό Κωστάκη. Τα *δεξίμια* είναι πάντα καλοδεχούμενα και ο Πέτρος αρέσκεται να τα προσφέρει.

Γύρισε αργά στο σπίτι, όπου τον περίμενε η Βέρα με τον Δημήτρη. Ρώτησε εάν είχε κάποιο τηλεφώνημα από το Λουτράκι και η απάντηση ήταν αρνητική. Θα μπορούσε να είχε τηλεφωνήσει ο ίδιος, μα από ανεξήγητο λόγο δεν το έκανε. Η Βέρα τότε του το υπενθύμισε, μα η απάντησή του ήτανε αόριστη χωρίς κάποια συγκεκριμένη δικαιολογία.

«Καλύτερα να τ' αφήσω όλα στη ίδια τη ζωή. Ότι κι αν συμβαίνει, θα το αντιμετωπίσω όταν γυρίσω εκεί.»

..είπε στη Βέρα. Όμως παρά την αδιάφορη απάντησή του, η έλλειψη πληροφοριών άρχισε να τον απασχολεί και να τον ανησυχεί αρκετά. Κάθισε στο καναπέ του καθιστικού και προσπάθησε να παρακολουθήσει τηλεόραση. Έψαξε για λίγο τα κανάλια, μα τα προγράμματά τους δεν σταθήκανε ικανά να τον αποσπάσουνε από τις απαισιόδοξες σκέψεις του. Ένας εσωτερικός φόβος, για τη πιο μικρή πιθανότητα

άσχημης εξέλιξης των πραγμάτων, του είχε αφαιρέσει κάθε πρωτοβουλία στο θέμα αυτό. Θα περιμένει να γυρίσει στην Ελλάδα. Το Σάββατο δεν ήτανε μακριά. Αυτές όμως οι τρεις ημέρες είναι ατέλειωτες. Αιώνας του φαίνονται. Έκλεισε τα μάτια του να μη βλέπει την οθόνη, αλλά αυτό απεδείχθη το χειρότερο που μπορούσε να κάνει τη στιγμή εκείνη.

Κόλλησε στις ανελέητες σκέψεις του που δεν λέγανε να τον εγκαταλείψουν. Έρχονταν απανωτά κατάμαυρες και του σκοτεινίαζαν το νου. Και τότε αισθανόταν ένα ζόφο, ένα θάμπωμα στο βλέμμα που ότι του έρχόταν εκεί, τρώμαζε να το αναγνωρίσει. Θολωμένες ιδέες, ρευστές και άπιαστες καταστάσεις, που όλες είχανε σαν αφετηρία το θανατερό χτύπημα που μπορεί να βρήκε ένα καλό φίλο. Και μετά, ένιωθε αυτή την αδράνεια να τον πνίγει, να τον ρίχνει σε μια ανυπαρξία καταστροφική, σ' ένα πάγωμα του μυαλού. Αυτό του συμβαίνει για πρώτη φορά. Να θέλει παθιασμένα να μάθει και να μη μπορεί να το κάνει. Κι έτσι σιγά-σιγά και χωρίς να το συνειδητοποιεί, παρασύρθηκε σε μια περιδίνηση και νομίζει πως όλα τον κρατούν δεμένο να γυροφέρνει αδρανής και να έχει χάσει κάθε επαφή με το περιβάλλον του. Άθελά του κατέρρευσε κι έπεσε σ' ένα λήθαργο και δεν άργησε να έχει παραισθήσεις. Μια νάρκη τον κατέλαβε που τον καθήλωσε στον καναπέ του. Με τα χέρια ανοιχτά στο πλάι του και το κεφάλι του πεσμένο πίσω, περιέπεσε σε μια βύθιση θανατερή. Δεν μπορούσε να κινηθεί, ούτε να μιλήσει. Έβγαζε μόνο άναρθρες κραυγές σαν αντίδραση στα οράματα που έβλεπε και σε αυτά που άκουγε. Ήθελε να ξε-

φύγει και δεν το μπορούσε. Κι έτσι παγιδεύτηκε μόνος του σε μια διελκυστίδα ζωής και θανάτου. Τη μια αριστερά, ύστερα δεξιά το σχοινί και αυτός μόνος διαιτητής, ή κριτής, ή θεατής, καβάλα στην ουδέτερη γραμμή, δεν τολμούσε να κοιτάξει τι γίνεται, ποίοι κερδίζουν και ποίοι χάνουν.

Και τότε ξαφνικά, σήκωσε τα χέρια του κι έκλεισε τ' αφτιά του, να μην ακούει τον ορυμαγδό της καταστροφής που φανταζόταν και τις φωνές των ερινύων..

Μεγάλε υποκριτή. Το μούχρωμα ήρθε. Το δειλινό ρίχνει σιγά σιγά τα πέπλα του αιώνιου σκοταδιού, σε ένα φίλο που λάτρεψες, σ' ένα κορίτσι που σου δώσε και σώμα και ψυχή και καρδιά κι εσύ καμώνεσαι και περιμένεις να σε καλέσουν οι νεκροί. Οι νεκροί δεν καλούνε τώρα πια.. μόνο καγχάζουν. Ένας τάφος άνοιξε και δέχτηκε ένα νέο άνθρωπο που δεν του άξιζε να του συμβεί. Και σ' αυτό έπαιξες το ρόλο σου και τώρα κάθεσαι και περιμένεις. Τι περιμένεις μεγάλε φταίχτη και κύριε υπαίτιε της καταστροφής;

Σήκω ορθός, σήκω και κλώτσα τα εμπόδια που μόνος σου βάζεις μπροστά σου, σπάσε τα δεσμά με τα οποία μόνος σου αλυσόδεσες τη σκέψη σου και άνοιξε τα κανάλια των ματιών σου. Ποτέ άλλοτε δεν ήσουν σε τέτοιο χάλι.. Είναι δύσκολα τα πράγματα μα βρέθηκες και σε πιο δύσκολες καταστάσεις και τις ξεπέρασες.

Γιατί τώρα άφησες αυτή τη μώρα να σκοτίσει το μυαλό σου. Σήκω επί τέλους και γίνε πάλι αετός. Τίναξε τις φτερούγες σου, άνοιξε τα φτερά σου και πέτα. Πέτα και γύρνα κεί που κάποιοι σε περιμένουν να λυτρωθούν.

Ο Πέτρος πετάχτηκε ξαφνικά από τον καναπέ ορθός και αναστατωμένος έβγαλε μια άναρθρη κραυγή. Είχε το κεφάλι του ακόμη στραμμένο προς το ταβάνι.

Η Βέρα από την διπλανή πολυθρόνα ξαφνιασμένη σηκώθηκε, έτρεξε κοντά του, τον ταρακούνησε και του φώναξε δυνατά, να τον συνεφέρει και να την προσέξει.

«Πέτρο τι έπαθες; Τι σου συμβαίνει άντρα μου; Σε πήρε ο ύπνος. Εφιάλτη έβλεπες;»

Ο Πέτρος συνήρθε, έφερε τα χέρια του στο μέτωπο του και διαπίστωσε πως ήτανε γεμάτο από κρύο ιδρώτα.

«Πέτρο, δε με ακούς; Σε φωνάζω καλέ μου. Κοίταξέ με. Τι σου συνέβη; Τι σκέπτεσαι;»

«Βέρα ήτανε τρομερό. Ναι, ήταν ένας τρομερός εφιάλτης. Αυτά που είδα με τρέλαναν. Αυτές οι τρεις ημέρες που μου μένουν θα είναι εφιαλτικές. Δεν ξέρω πως θα περάσουν. Για πρώτη μου φορά πέφτω σε τέτοια αποτελμάτωση. Νιώθω ένα λίμνασμα. Αυτή η απραξία, η νοσηρή απάθεια με συντρίβει. Δεν είμαι μαθημένος να λειτουργώ έτσι. Νιώθω να έχει νεκρωθεί ο νους και το σώμα μου. Κάθομαι 'δώ βολικά, ενώ κάτω κει, άλλοι μπορεί να με χρειάζονται και να μη τηλεφωνούν. Ίσως και να μη μπορούν να το κάνουν. Εγώ όμως νιώθω να με χρειάζονται. Η ανησυχία μου κατατρώγει τη ψυχή. Πρέπει να φύγω. Πες μου κάτι κι εσύ. Τώρα χρειάζομαι και τη δική σου γνώμη και συμπαράσταση.»

«Άντρα μου, έτσι που κάνεις θα τρελαθείς. Αν πράγματι νιώθεις έτσι, μη κάθεται μοιρολατρικά και περιμένεις. Αύριο έχει αεροπλάνο. Γύρισε το εισιτήριο σου και φύγε.»

21. η τραγωδία.

*Πρωί και λιοπερίχυτη και λιοκάλ' είναι η μέρα
κι η Αθήνα ζαφειρόπετρα στης γης το δαχτυλίδι.
(ΑΘΗΝΑ Κ. Παλαμάς)*

Το αεροπλάνο του Πέτρου έφθασε στις δώδεκα το μεσημέρι της Παρασκευής στο αεροδρόμιο του Ελληνικού.

Μέχρι να βρει, να μαζέψει τις βαλίτσες του και να περάσει τον έλεγχο διαβατηρίων, η ώρα ήρθε μία. Πήρε ταξί και πήγε κατ' ευθείαν στο γκαράζ που είχε αφήσει το αμάξι του. Το πήρε κι έφυγε. Παρατήρησε όμως πως ήταν Παρασκευή κι έκανε ανάποδα το δρομολόγιο, από Αθήνα για Λουτράκι. Στο δρόμο έτρεχε σαν τρελός. Του είχε κάτσει πια, πως σαν φτάσει.. *κάτι δυσάρεστο τον περιμένει.* Αυτό το βασανιστικό προαίσθημα του απροσδιόριστου κακού που τον περίμενε, δεν έλεγε να τον αφήσει..

‘Ας είναι Θέ μου όλ’ αυτά γεννήματα της φαντασίας μου.’
..σκέφτηκε. Και οι ικεσίες του συνεχίστηκαν..

*‘Ας τους βρω όλους καλά κι ας γελούν μετά σε βάρος μου,
για την απρονοησία μου να μην κάνω ένα τηλεφώνημα.’*

Επί τέλους τα χιλιόμετρα τελείωσαν. Έφθασε με την ψυχή στο στόμα και την αγωνία να τον έχει φέρει σε υπερένταση. Κάτι τον έσπρωξε να πάει πρώτα στην ταβέρνα και όχι στη δουλειά. Ήτανε κλειστή και αυτό δεν του άρεσε. Ανέβηκε στη Γκράβα και πήγε στην οικοδομή. Ευτυχώς ο Μάρκος ήταν εκεί. Αυτός θα του έλυνε τα μυστήρια.

«Αφεντικό, καλώς ήρθες. Γύρισες νωρίτερα;»

«Ναι Μάρκο. Γύρισα νωρίτερα. Καλώς σε βρήκα, αλλά πες μου, τι συμβαίνει με τις γυναίκες του ισογείου;»

«Δεν τα έμαθες αφεντικό; Η μια από τις δύο, η μικρή, σκοτώθηκε σε τροχαίο ατύχημα, στον Αχλαδοκάμπο..»

Λύθηκαν τα γόνατα του Πέτρου κι έπεσε βαρύς στο κάθισμά του. Κρύος ιδρώτας τον έλουσε στη στιγμή..

«Τι έχεις αφεντικό; Τι σου συνέβη; Πάνιασες..»

«Τίποτε δεν μου συνέβη.. συνέχισε.. πως έγινε;»

«Ερχόντουσαν τέσσερις μ' ένα μικρό αυτοκίνητο από τη Τρίπολη. Στις κορδέλες του Αχλαδοκάμπου, κατεβαίνοντας για το Άργος, πιάσανε φωτιά. Ο οδηγός τα έχασε και πέσανε φλεγόμενοι στο γκρεμό. Κανένας δεν γλίτωσε. Ήτανε όλοι τους μισοκαμένοι. Τη δικιά μας την αναγνώρισε η αδελφή της. Δεν την έφερε εδώ, αλλά την κήδεψε την άλλη μέρα στο νεκροταφείο του Άργους που ήτανε πιο κοντά.»

«Και η αδελφή της; Η άλλη.. που είναι;»

«Η άλλη αφεντικό, μέχρι χτες, εδώ γυρόφερνε και ήτανε για λύπηση. Τα είχε χαμένα. Σήμερα το πρωί δεν φάνηκε καθόλου και της χτύπησα τη πόρτα. Δεν απάντησε, ενώ εγώ ήξερα πως ήτανε μέσα. Τότε άνοιξα με το αντικλείδι του γραφείου και τη βρήκα αναίσθητη στο κρεβάτι. Ειδοποίησα την Αστυνομία κι έστειλαν το *άμπουλανς*. Την πήρανε και την πήγανε στο νοσοκομείο της Κορίνθου. Ρώτησα κι έμαθα πως την έχουνε στην εντατική. Πήρε λέει πολλά ηρεμιστικά και δεν τα άντεξε.»

Ο Πέτρος δεν θέλησε ν' ακούσει τίποτε άλλο. Μπήκε στη μερσεντές κι έφυγε σαν τρελός. Δεν περίμενε τέτοια νέα.

Ήτανε τα χειρότερα που μπορούσε να φανταστεί. Δεν κατάλαβε για πότε έφτασε στο νοσοκομείο. Εκεί βρήκε μια γνωστή του προϊσταμένη και της εξήγησε τι ζητά.

«Εδώ την έχουμε από το πρωί. Στην εντατική. Φαίνεται πως την προλάβαμε, μα δεν έχει ακόμη ξεφύγει τον κίνδυνο. Βλέπεις δεν συνήλθε καθόλου και δεν ξέρουμε τι έχει πάρει και σε τι ποσότητα. Είναι σε καταστολή, αλλά πιο καλά να ρωτήσεις το γιατρό που εφημερεύει. Έλα να σε οδηγήσω στην εντατική.»

Βρήκανε τον εφημερεύοντα και εκείνος του εξήγησε...

«Της έχουμε κάνει πλύση του στομάχου. Έχει πάρει πολλά ηρεμιστικά. Δεν ξέρω αν την προλάβαμε ή αν η τοξικότητα των φαρμάκων που έχει πάρει, έχει προσβάλει κάποια από τα ζωτικά όργανα. Αυτό θα φανεί τις δύο επόμενες ημέρες. Η αποψινή νύχτα είναι κρίσιμη. Δεν ξέρουμε τι μπορεί να παρουσιάσει από τη μια στιγμή στην άλλη.»

«Ποιος σας ειδοποίησε;»

«Σ' εμάς, την έφερε το Κέντρο Υγείας του Λουτρακίου. Μας είπαν ότι είναι αλλοδαπή. Σε σας τι είναι; Συγγενής;»

«Κάτι πιο πολύ από συγγενής γιατρέ.. είναι φίλος. Μπορώ να την ιδώ για λίγο;»

«Ναι.. αλλά μην την αγγίζετε. Προϊσταμένη οδήγησε τον κύριο στο θάλαμο της εντατικής.»

«Έλα προϊσταμένη.. κάνε σύντομα, πρέπει να την ιδώ.»

«Και να την δεις Πέτρο, δεν πρόκειται να σε καταλάβει. Σου είπα είναι σε καταστολή. Δεν θα σε γνωρίσει.»

«Δεν πειράζει.»

«Καλά, έλα μαζί μου.»

Έφτασαν στη πτέρυγα της εντατικής. Ο Πέτρος πέρασε μαζί της στο θάλαμο που βρισκόταν η Μαρία πελιδνή και κάτωχρη. Φαινόταν να κοιμάται και ήτανε διασωληνωμένη με σωληνάκια και ηλεκτρόδια. Είχε ήρεμη όψη και παρά τη κατάστασή της, διατηρούσε τα ωραία χαρακτηριστικά της.

Ο Πέτρος πλησίασε και παρά τη σύσταση του γιατρού, της χάιδεψε το χέρι. Δεν είδε αντίδραση, αλλά επέμενε να το χαϊδεύει. Και τότε ξαφνικά, λες από θαύμα, η Μαρία άνοιξε τα μάτια της και τον κοίταξε. Τα ξανάκλεισε, για να τ' ανοίξει και πάλι. Και τότε, ένα αχνό χαμόγελο άνθισε στα κάτωχρα χείλη της. *‘Τι να σκέπτεται το μυαλουδάκι της τέτοια στιγμή;’* ..σκέφτηκε ο Πέτρος.

Συνέχισε να της κρατά το χέρι και να το χαϊδεύει. Στη συνέχεια έφερε τον αντίχειρά του στο εσωτερικό της παλάμης της και τότε σε μια ύστατη προσπάθεια, η Μαρία έκλεισε το χέρι της και το κράτησε κλεισμένο, σφίγγοντας το δάχτυλο του Πέτρου. Προφανώς τον είχε αναγνωρίσει. Ο Πέτρος ψέλλισε σιγανά τ' όνομά της.

«Μαρία...»

Αυτή όμως, συνέχιζε να κρατά τα μάτια της κλειστά, τα χείλη της να χαμογελούν και το χέρι της να σφίγγει τον αντίχειρά του. Μετά από λίγο, άνοιξε πάλι τα μάτια της και με αδύνατη φωνή, του είπε..

«Πέτρο.. σε περίμενα. Το ήξερα πως θα έρθεις πριν φύγω. Το ήξερα αγάπη μου πως θα σ' έβλεπα πάλι, για τελευταία φορά πριν από το ταξίδι.»

«Ποιο ταξίδι Μαρία; Δεν έχεις να πας πουθενά αγάπη μου. Τώρα που είμαι 'δώ, δεν πρόκειται να σ' αφήσω να φύγεις. Θα γίνεις καλά.. μούτρο. Σε πρόλαβα.»

«Πέτρο, κακά τα ψέματα . Ξημερώνοντας, τις είδα και τις δυο στ' όνειρό μου. Βρισκόμουν με τον Κωστάκη πάνω σ' ένα καταπράσινο λόφο με γίδια που βόσκανε. Άρμεγα μια γίδα και πίναμε το γάλα της. Τότε φάνηκε ένα τρένο που ερχόταν προς τη κορυφή του λόφου. Όταν το τρένο έφτασε κοντά μας, από μέσα βγήκε η μητέρα μου και η αδελφή μου. Με πλησίασαν και προσπαθούσαν να με πείσουν να πάω μαζί τους. Εγώ όμως δεν ήθελα να πάω. Μου είπαν πως ήρθε η ώρα να είμαστε μαζί, όπως παλιά στη Γερμανία. Θυμήθηκα όμως το τι μου είχανε κάνει στη Γερμανία και οι δύο τους, και δεν τις πίστεψα. Την ώρα εκείνη το τρένο σφύριξε και ξεκίνησε για να κατεβεί πάλι προς τη πεδιάδα. Τότε εγώ τις άφησα, έτρεξα με το Κωστάκη και ανεβήκαμε στο τρένο και κατεβήκαμε από το λόφο. Φοβάμαι Πέτρο, πως θα φύγω για πάντα. Ξέρεις.. το όνειρο το είδα σήμερα Παρασκευή πρωί, πριν με φέρουν εδώ.»

«Τι θέλεις να μου πεις κορίτσι μου;»

«Το μήνυμα Πέτρο. Ήρθε το μήνυμα της Παρασκευής. Εσύ δεν μου το έχεις πει αυτό αγάπη μου; Είδα τη μητέρα μου και τη Νατάσσα και μου είπαν να είμαστε πάλι μαζί. Μα εγώ όμως ήξερα πως θα έρθεις και σε περίμενα. Γι' αυτό ανέβηκα στο τρένο. Αυτές με φώναζαν. Να και τώρα με φωνάζουν. Δεν τις ακούς; Περίεργο, με φωνάζουν τόσο δυνατά.. '..πάμετε επί τέλους. Σας είπα, θα έρθω.. ' »

Ήτανε φανερό πως η Μαρία έβλεπε οράματα. Ξαφνικά παρέδωσε. Τα χέρια της πέσανε και το κεφάλι της έγειρε. Τα μάτια μείνανε ανοιχτά και οι βολβοί γύρισαν. Ο Πέτρος της φώναζε δυνατά να την συγκρατήσει, την ταρακούνησε να μην την αφήσει να κοιμηθεί, αλλά μάταια.

Η προϊσταμένη τα έχασε.

«Πέτρο δεν ωφελεί πια.. κοίταξε το μόνιτορ.. ο σφυγμός σταμάτησε.. φαίνεται σε περίμενε πριν να παραδώσει... Κλείσε της τα μάτια.. έχει αναπαυθεί.»

«Τι λες προϊσταμένη, φώναξε τους γιατρούς, κουνήσου, κάνε κάτι. Κάντε της ηλεκτροσόκ. Εσύ μου είπες πως την προλάβετε. Φώναξε τους γιατρούς επί τέλους.. μη κάθεσαι. Τι σόι εντατική έχετε δω.. που είναι οι γιατροί; Που είσαστε όταν σας χρειάζονται;»

Στις φωνές του Πέτρου ήρθαν οι γιατροί και κινήθηκαν σαν τρελοί κρατώντας κάτι όργανα περίεργα, για ηλεκτροσόκ. Μετά τη δεύτερη εκκένωση το θαύμα έγινε, η Μαρία επανήλθε. Ο σφυγμός αποκαταστάθηκε, μα συνέχισε να βρίσκεται σε αφασία. Ο Πέτρος, παρά τις συστάσεις των γιατρών και τα τραβήγματα της προϊσταμένης, δεν έλεγε να το κουνήσει από δίπλα της.

«Παρατάτε με. Αν δεν ήμουν εδώ, θα την είχατε αφήσει να πεθάνει. Δεν φεύγω, παρατάτε με σας λέω..»

Και ο Πέτρος έμεινε δίπλα της μέχρι αργά, που η Μαρία φάνηκε πως είχε αποφύγει τον κίνδυνο. Τελικά η γνωστή του προϊσταμένη τον έπεισε να γυρίσει στο Λουτράκι και του υποσχέθηκε πως θα τον ειδοποιούσε, αν υπήρχε λόγος.

Όταν μπήκε στο γραφείο του, το ρολόι του τοίχου έδειχνε μια και μισή μετά τα μεσάνυχτα. Δεν πρόλαβε να καθίσει στη καρέκλα του και το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά επίμονα. Ανησύχησε. Ένα τηλεφώνημα τέτοια ώρα, ασφαλώς δεν είναι για καλό. Δίσταζε να σηκώσει το ακουστικό. Μετά από λίγο όμως, με αποφασιστικότητα το πήρε και απάντησε με ένα ξερό 'εμπρός'.

Ήταν η προϊσταμένη του νοσοκομείου. Ίσως το πρόσωπο αυτό, τούτη τη στιγμή, να ήτανε το μόνο πρόσωπο που ο Πέτρος δεν ήθελε ν' ακούσει τη φωνή του.

«Πέτρο, φοβάμαι πως είναι ανάγκη να ξανάρθεις στο νοσοκομείο. Η ασθενής συνήρθε και σε ζητάει.»

«Πως είναι αδελφή; Έχει συνείδηση του περιβάλλοντος;»

«Πέτρο, βρίσκεται σε μια περίεργη κατάσταση. Φαίνεται να βλέπει οράματα. Μιλάει με ανθρώπους που φαίνεται να βλέπει μόνο αυτή. Και ζητάει εσένα. Από τη πείρα μου, πιστεύω πως είναι στο τέλος της, γι' αυτό νομίζω αν έχεις κάποιον δικό σου ιερέα, καλό θα είναι να τον φέρεις μαζί να την μεταλάβει. Αν την προλάβουμε βέβαια. Τέτοια ώρα για μας, είναι λίγο δύσκολο να βρούμε ιερέα.»

«Αδελφή είσαι βεβαία γι' αυτά που λες;»

«Πέτρο κάθε στιγμή που περνά μας φέρνει πιο κοντά στο μοιραίο. Γι' αυτό ας διακόψουμε κι έλα όσο μπορείς πιο γρήγορα. Αν θέλεις βέβαια.»

«Ένα λεπτό προϊσταμένη. Μη κλείνεις και άκουσέ με. Οπωσδήποτε θα έρθω. Μα κάνε μου μια χάρη. Κάθισε δίπλα της και μίλαγέ της μέχρι να φτάσω. Προς Θεού, μην την

αφήσεις να κοιμηθεί. Μίλαγέ της.. κράτησέ την ξύπνια και λέγε της πως έρχομαι.»

Το τηλέφωνο έκλεισε και ο Πέτρος ένιωσε μια παγωνιά να τον ζώνει και άρχισε να μονολογεί.. *‘Γιατί Θεέ μου, γιατί αυτά τα δύο πλάσματά σου που σχεδόν δεν πρόλαβαν ούτε τη ζωή να γνωρίσουν;’*

Κοίταξε στον τοίχο που κρεμόταν το εικόνισμα του εσταυρωμένου, έκανε το σταυρό του και ψιθύρισε:

«Θεέ μου.. συγχώρα απόψε τα δικά μου κρίματα και βοήθα με. Δώσε μου δύναμη και στάσου δίπλα μου. Θ’ αγωνιστώ με το χάροντα απόψε, μα η νίκη μόνο δική σου μπορεί να είναι. Γιατί εσύ ’σαι ο πολυεύσπλαχνος και ο παντοδύναμος. Ότι σου ζήτησα μέχρι τώρα το έκανες. Κάνε μου κι αυτή τη χάρη. Άφησε τη μητέρα να ζήσει για το παιδί της. Ας γίνει όμως το θέλημά σου.» Έκανε πάλι το σταυρό του κι ένιωσε τη θεία δύναμη να τον κατακυριεύει σαν ένα ρευστό που ξεχύθηκε στις φλέβες του και άρχισε να κυκλοφορεί σε όλο του το σώμα. Έκλεισε το γραφείο βιαστικά χωρίς να σβήσει τα φώτα κι έτρεξε για το αυτοκίνητό του. Πρώτα πήγε στο σπίτι του πατριώτη του, του παπαδημήτρη. Ένα λεβεντόπαπα, μαυροτσούκαλο από τη Μάνη. Αυτός τα έχασε, σαν τον είδε έτσι αναστατωμένο και τον ρώτησε..

«Τι συμβαίνει Πέτρο; Τι σε φέρνει εδώ τέτοια ώρα;»

Του εξήγησε και του είπε να ετοιμαστεί και θα περάσει σε ένα τέταρτο να τον πάρει. Θα πήγαινε να πάρει και το Γιώργο με τον μικρό Κωστάκη. Αυτό ήτανε σκέψη και απόφαση δική του. Θα χρησιμοποιούσε το μικρό παιδί για

να συγκρατήσει τη Μαρία. Σε λιγότερο από μισή ώρα, όλοι μαζί βρεθήκανε έξω από την εντατική του νοσοκομείου. Η προϊσταμένη ήταν εκεί και τους περίμενε.

«Πέτρο, καλύτερα να έρθεις πρώτος εσύ. Συνέχεια εσένα ζητάει και αναφέρει το όνομά σου.»

Ο Πέτρος πριν μπει στο θάλαμο, έσκυψε και μίλησε στον μικρό Κωστάκη.

«Κωστάκη, η μανούλα είναι άρρωστη και σε ζήτησε να σε δει και να σου μιλήσει. Όταν θα σε φωνάξω θα έρθεις να της μιλήσεις. Θα τη φιλήσεις και να της πεις περαστικά και πως σου λείπει πάρα πολύ. Ακόμη θα της πεις πως την αγαπάς πολύ και την θέλεις μαζί σου. Εντάξει;»

«Εντάξει κύριε Πέτρο.»

Ο Πέτρος αυτή τη φορά μπήκε ήσυχος. Είχε σχεδόν συμφιλιωθεί με τη σκέψη πως θα κατόρθωνε να αναστρέψει την κατάσταση. Πλησίασε το κρεβάτι της Μαρίας και κάθισε μαλακά στο πλάι της. Της πήρε το χέρι και της το κράτησε για λίγο χωρίς να της μιλήσει. Την παρατηρούσε προσπαθώντας να διαβάσει το πρόσωπό της, που ένα γλυκό χαμόγελο του έδινε μια εξώκοσμη λάμψη. Ήτανε φανερό πως η Μαρία ήτανε φευγάτη. Πετούσε σε άλλους κόσμους που μόνο αυτή έβλεπε. Της χάιδεψε το χέρι και ψέλλισε το όνομά της.

«Μαρία, Μαρία με ακούς; Είμαι ο Πέτρος.»

Με τα μάτια κλειστά χαμογελώντας πάντα, απάντησε με ασυνάρτητα λόγια, που νόμιζε κανείς πως στη συζήτηση συμμετείχαν κι άλλα πρόσωπα. Στη συνέχεια είπε..

«Α! ήρθες Πέτρο; Νατάσσα ο Πέτρος μας ήρθε. Τι καλά! πάλι είμαστε μαζί. Όπως στην Αθήνα. Πέτρο μόνος είσαι;»

«Όχι Μαρία, είμαι με τον Κωστάκη και το Γιώργο.»

Μόλις η Μαρία άκουσε το όνομα του μικρού παιδιού της, έσφιξε το χέρι του Πέτρου και είπε:

«Νατάσσα πρέπει να σε αφήσω αδερφούλα, ήρθε ο Κωστάκης μας να με χαιρετήσει.»

Άνοιξε τα μάτια της και σαν είδε τον Πέτρο ξαναβρέθηκε στα εγκόσμια.

«Πέτρο καλέ μου, είσαι ώρα εδώ; Μου είπες ότι έχεις και τον Κωστάκη μαζί σου;»

«Ναι Μαρία, εδώ είναι. Πήγε στην τουαλέτα για λίγο και θα έρθει με το Γιώργο. Πως είσαι συ;»

«Πολύ καλά Πέτρο. Μιλάω πάρα πολύ με την Νατάσσα και τη μητέρα μας. Περιμένουν να πάω να τις συναντήσω. Τους υποσχέθηκα ότι αυτή τη φορά δεν θα τις γελάσω.»

«Πότε τις γέλασες Μαρία;»

«Μα πριν δύο ώρες Πέτρο. Αφού ήσουν εδώ. Δεν μας άκουγες που μιλούσαμε; Όταν έφυγα, εσύ φώναζες στους γιατρούς, η καρδιά μου είχε σταματήσει και το σώμα μου είχε πεθάνει και αυτές με φώναζαν. Άφησα τότε το σώμα μου και πήγα επάνω, κοντά τους, στο φωτεινό παράθυρο.

Ήταν τόσο ωραία εκεί. Ένα λαμπρό άσπρο φως που με έλουζε τα έκανε όλα τόσο φωτεινά που διάφανα, σαν άυλα ήσαν και μπορούσα να περνάω από μέσα. Κι εγώ ήμουν ανάλαφρη και πέταγα σαν να είχα φτερά και κυκλοφορούσα στον ουρανό ελεύθερη, χωρίς το σώμα μου. Και ξαφνικά

άκουσα εσένα κάτω να φωνάζεις δυνατά στους γιατρούς και στις νοσοκόμες. Μετά να φωνάζεις και σε μένα και να με παρακαλείς να μη φύγω. Ήταν τόσο ωραία εκεί και ήθελα τόσο πολύ να μείνω. Μα εσύ μου φώναζες και βρήκα τη δύναμη να τις αφήσω αυτές και το λαμπρό άσπρο φως και ξαναγύρισα στο σώμα μου, κοντά σου κι ένιωσα τα χέρια σου να κρατούν τα δικά μου και η καρδιά μου άρχισε να ξαναχτυπά. Δεν τα θυμάσαι Πέτρο; Όταν όμως έφυγες κι εγώ κοιμήθηκα, τις ξαναείδα και τις δύο στον ύπνο μου και μου έλεγαν πόσο ωραία είναι 'κει. Αυτό βέβαια το είχα δει και το ήξερα. Έτσι με πείσανε να ξαναγυρίσω κοντά τους για να ξανασμίξει η οικογένειά μας σαν και πρώτα.»

«Μα Μαρία, εσύ έχεις δική σου οικογένεια εδώ. Έχεις τον Κωστάκη. Δεν μπορείς να τον αφήσεις μόνο. Είναι μικρός και σε χρειάζεται. Τα μικρά παιδιά Μαρία χρειάζονται τη μητέρα τους. Δεν πρέπει να μεγαλώνουνε μόνα τα μικρά παιδιά. Αυτό εσύ το ξέρεις πολύ καλά και μου το έχεις πει και για τη Νατάσσα. Το θυμάσαι Μαρία;»

«Ναι Πέτρο, το θυμάμαι, αλλά τον Κωστάκη δεν τον αφήνω μόνο. Θα είναι με τον πατέρα του το Γιώργο. Θυμάσαι μια Τρίτη απόγευμα που με είχατε χάσει με την Νατάσσα και δεν με βρίσκατε;»

«Ναι Μαρία το θυμάμαι. Τι έγινε εκείνη την Τρίτη;»

«Εκείνη την Τρίτη το πρωί τηλεφώνησε ο συμβόλαιο-γράφος πως είχε έτοιμα τα χαρτιά, σύμφωνα με τις εντολές που του είχες δώσει εσύ. Κάλεσε εμένα και το Γιώργο να πάμε να υπογράψουμε. Πήγαμε λοιπόν και υπογράψαμε και

τώρα ο Κωστάκης έχει και οικογένεια και περιουσία. Πέτρο σ' ευχαριστώ για όλα που έκανες για μένα, για τον Κωστάκη και για τη Νατάσσα. Η Νατάσσα Πέτρο, σε αγάπησε. Μου ζήτησε και κάναμε μια συμφωνία. Αυτή θα υποχωρούσε στο θέμα του Κωστάκη κι εγώ θα έπαυα να διεκδικώ εσένα. Πριν από λίγο μου ζήτησε να σου πω, πως σε αγαπάει πάρα πολύ. Ότι είσαι ο μόνος άντρας που αγάπησε και πως έχει πάντα μαζί της το τσολιά που της χάρισες στη Πλάκα. Έτσι δεν θα σε ξεχάσει ποτέ. Θέλει να τη θυμάσαι κι εσύ. Δεν θέλει όμως να μείνω εγώ εδώ, μόνη μαζί σου. Είναι ζηλιάρα. E!! ..την ξέρεις τη Νατάσσα.»

Ο Πέτρος αναρωτήθηκε πως έγινε και με σταματημένη καρδιά, χωρίς παλμούς στο μόνιτορ και χωρίς να μιλήσει με κανένα μετά την επαναφορά της, ήξερε και του ανάφερε όλα όσα συνέβησαν στο θάλαμο της εντατικής. Πως έμαθε για τον τσολιά που χάρισε στη Νατάσσα. Κι ακόμη πως γίνεται και ομολογεί πως γύρισε γι' αυτόν. Είναι λοιπόν αλήθεια πως οι ψυχές συνεχίζουν να ζουν και μετά τον κλινικό θάνατο και να βρίσκονται γύρω μας;

Ο Πέτρος κάνοντας το σημείο του σταυρού ψιθύρισε..

‘Δόξα σοι Κύριε. Τώρα όμως βοήθησέ με.’

«Μαρία, το όνειρο που είδες σήμερα Παρασκευή πρωί, είναι πολύ καλό κορίτσι μου. Ήσουν μαζί με τον Κωστάκη και έτσι θα μείνεις. Η γίδα που είδες, σημαίνει πως σε αγαπά ένας καλός άνθρωπος και το γάλα που ήπιες σημαίνει υγεία. Το βαγόνι που μπήκες μέσα και κατέβηκες από το λόφο, σημαίνει επιτυχία στις δουλειές σου. Θα γίνεις καλά Μαρία

και θα είσαι με το παιδί σου. Πίστευέ με.»

«Ναι Πέτρο, σε πιστεύω. Πάντα εσύ είχες δίκιο. Μα αυτές με φωνάζουν.»

«Ας φωνάζουν. Δεν πήγες μαζί τους στο όνειρο και δεν μπορούν να σε πάρουν αυτές. Ο Θεός θέλει να μείνεις εδώ, κοντά στο Κωστάκη. Και ξέρεις κάτι ακόμη; Σήμερα είναι Σάββατο και αυτά που είδες μετά το ηλεκτροσόκ, δεν πρόκειται να συμβούν, γιατί τα όνειρα του Σαββάτου δεν βγαίνουν. Είναι σαν να μην τα είδες ποτέ. Όμως, *το όνειρο της Παρασκευής*, αυτή τη φορά είναι καλό Μαρία.»

«Μου λες αλήθεια Πέτρο;»

«Ναι κορίτσι μου, αλήθεια σου λέω. Θα γίνεις πάλι καλά. Θέλεις να δεις τώρα τον Κωστάκη; Γύρισε από το μέρος.»

«Ναι Πέτρο. Φώναξέ τον, φώναξε και το Γιώργο.»

Ο Πέτρος βγήκε και ξαναγύρισε με τον Κωστάκη και το Γιώργο. Μόλις η Μαρία είδε το παιδί έκανε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να φανεί φυσική. Βέβαια σ' αυτό δεν κατάφερε πολλά πράγματα αφού ήτανε συνδεδεμένη με τα συστήματα υποστήριξης. Τον χάιδεψε στο κεφάλι και του μίλησε όσο πιο φυσικά μπορούσε.

«Τι κάνεις αγόρι μου;»

«Καλά μαμά, πότε θα γυρίσεις στο σπίτι;»

«Όταν μου το επιτρέψουν οι γιατροί παιδί μου γλυκό. Μέχρι να γίνει αυτό, εσύ θα είσαι με το μπαμπά το παππού και τη γιαγιά και να τους αγαπάς, γιατί και αυτοί όλοι σε αγαπούν. Ακόμη ν' ακούς τις συμβουλές του κυρίου Πέτρου και ότι θέλεις να τον ρωτάς. Έλα τώρα και φίλησέ με και να

γυρίσετε στο σπίτι, γιατί εγώ πρέπει να ετοιμαστώ. Οι γιατροί μου είπανε πως πρέπει να πάω ένα μεγάλο ταξίδι. Θα μαθαίνεις όμως νέα μου αγόρι μου γλυκό.»

«Που θα πας μαμά;»

«Δεν ξέρω ακόμη αγόρι μου γλυκό. Μπορεί να πάω να συναντήσω τη θεία τη Νατάσσα που με περιμένει. Μου είπε πως κοντά της θα γίνω καλά. Πήγαινε τώρα με τον μπαμπά σου και να θυμάσαι πως σ' αγαπώ πολύ.»

«Όχι μαμά δεν θέλω να φύγω. Θα μείνω εδώ μαζί σου. Δεν θέλω να πας στη θεία τη Νατάσσα. Θέλω να μείνεις εδώ μαζί μου. Σε αγαπώ κι εγώ μαμά και θέλω να είμαστε μαζί. Όταν δεν είσαι κοντά μου κλαίω. Μη φύγεις σε παρακαλώ.»

Ο Πέτρος έβλεπε πως ο Κωστάκης τα πήγαινε μια χαρά. Είπε και λόγια που δεν του είπε ο ίδιος, λόγια που τα ένιωσε μόνο του το μικρό παιδί ή κάποιος άλλος το φώτισε να τα πει. Ο Πέτρος δάκρυσε. Είδε τη Μαρία να διστάζει και να μην ξέρει τι να του απαντήσει. Βρήκε την ευκαιρία να μπει στη συζήτηση για να βοηθήσει τα λόγια του μικρού παιδιού.

«Μαρία έχει δίκιο ο Κωστάκης. Σ' έχει ανάγκη και πρέπει να είσαι κοντά του τώρα που είναι μικρός. Οι γονείς πρέπει να είναι κοντά στα παιδιά όσο αυτά θα μεγαλώνουν. Κι εσύ δεν μπορείς ν' αφήσεις μόνο τον Κωστάκη τώρα που σε χρειάζεται. Έχω γνωρίσει μια μητέρα που είχε κι αυτή ένα μικρό αγόρι που το έλεγαν Κωστάκη. Μια μέρα ο Κωστάκης αρρώστησε κι αυτή η μητέρα Μαρία, έμεινε μερόνυχτα έξω από το θάλαμο του μικρού παιδιού της, μέχρι που αυτό έγινε καλά. Μην αφήσεις κι εσύ το Κωστάκη τώρα, που σ' έχει

ανάγκη και σου λέει να μείνεις κοντά του. Η Νατάσσα που αγαπάει τόσο πολύ τον αδελφό της, θα καταλάβει και θα συμφωνήσει να μείνεις μαζί του.»

«Πέτρο πιστεύεις αλήθεια, πως έτσι μπορεί να γίνει;»

«Ναι Μαρία, το πιστεύω πως ο Κωστάκης σ' έχει ανάγκη πιο πολύ από τις δύο γυναίκες που σε φωνάζουν. Τώρα και οι δύο τους είναι κοντά μας. Ρώτησέ τες και θα δεις πως έχουν αλλάξει γνώμη, γιατί μας ακούνε.»

«Νατάσσα, αδελφούλα μου, τι λες εσύ; Άκουσες τι είπε ο Πέτρος; Πες μου αδελφούλα; Τα έχω χαμένα. Πέτρο, ακούς τη Νατάσσα; Πέτρο συμφωνεί μαζί σου. Ω! Πέτρο λέει πως έχεις δίκιο. Τώρα μου λένε να μείνω. Ω! πόσο χαίρω Πέτρο. Κωστάκη, αγόρι μου κέρδισες.. θα μείνω κοντά σου και ποτέ δεν θα σ' αφήσω πια..»

Η προϊστάμενη που στεκόταν παράμερα τα είχε χαμένα. Στράφηκε στο Πέτρο και τον ρώτησε.

«Πέτρο, τι γίνεται 'δώ; Πρώτη φορά, μου συμβαίνει.»

«Προϊσταμένη μην ανησυχείς πια. Απόψε έγινε ένα θαύμα. Η ασθενής σου γύρισε από τον άλλο κόσμο.»

Στη συνέχεια έκανε νόημα στο Γιώργο που στεκόταν παράμερα κλαίγοντας, να απομακρύνει το παιδί, γιατί η Μαρία έδειχνε να κουράζεται. Του είπε ακόμη, μόλις θα έβγαινε από το θάλαμο να στείλει μέσα τον παπαδημήτρη.

«Μαρία.. έξω είναι κι ένας καλός σου φίλος.»

«Ποίος είναι Πέτρο;»

«Ο παπαδημήτρης. Έμαθε πως ήθελες να πας να τον ιδείς και ήρθε μόνος του.»

«Καλά έκανε. Ο καλός μου ο παπαδημήτρης. Πόσο με αγαπάει. Θα χαρεί από τα καλά νέα που θα μάθει.»

«Νάτος κιόλας Μαρία. Εγώ θα σας αφήσω μόνους να τα πείτε, πρέπει να πάω έξω για λίγο.»

Η Μαρία τον κοίταξε με τα γαλανά, τα γεμάτα έκφραση μάτια της και χαμογελώντας, του παρατήρησε..

«Ναι Πέτρο, πήγαινε καλέ μου.»

Ο Πέτρος στάθηκε μέχρι που πλησίασε ο παπαδημήτρης που του έκανε νεύμα, ότι θα ήτανε καλύτερα να αποσυρθεί και να περιμένει έξω για λίγο με τους άλλους, γιατί ήθελε να την εξομολογήσει. Η Μαρία χαμογελούσε. Ο Πέτρος βγήκε διακριτικά από το θάλαμο και περίμενε το παπαδημήτρη να τελειώσει. Αυτός όμως αργούσε. Η ώρα περνούσε και ο Πέτρος άρχισε ν' ανησυχεί. Είχε περάσει σχεδόν μισή ώρα. Δεν άντεξε. Άνοιξε την πόρτα χωρίς να κάνει θόρυβο και είδε τον ιερέα ορθό να συνομιλεί μαζί της τελείως φυσιολογικά. Κατάλαβε. Η Μαρία είχε επιστρέψει οριστικά. Μια γαλήνη είχε απλωθεί στο πρόσωπό της όσο συνομιλούσε με τον παπαδημήτρη και δεν μπορούσε ο Πέτρος να καταλάβει αν όλα δεν ήτανε παρά ένα όνειρο. Κοίταξε τα θαυμάσια γαλάζια μάτια της, που μέσα τους έβλεπες το γαλανό ουρανό και τη γαλάζια θάλασσα, να έχουν ζωηρέψει και να στέλνουν ένα θαυμάσιο γαλάζιο φως. Το ίδιο και τα ξανθά της μαλλιά καθώς τα φώτιζε το γαλάζιο φως από το μόνιτορ. Ο Πέτρος που την είδε τελείως αλλαγμένη, θυμήθηκε την προσευχή που είχε κάνει πριν φύγει από το γραφείο του. Γύρισε προς τον τοίχο που είχε δει λίγο πριν κρεμασμένο το εικόνισμα

του εσταυρωμένου κι έκανε το σταυρό του. *Σ' ευχαριστώ Θεέ μου..* ψέλλισε. Δακρυσμένος από χαρά, έτρεξε στο τηλεφωνικό θάλαμο, στην είσοδο του νοσοκομείου και τηλεφώνησε στη Βέρα, στο Τορόντο. Της διηγήθηκε τι είχε συμβεί απόψε και της ζήτησε να πάρει τη πτήση της Δευτέρας και να έρθει στο Λουτράκι. Μπέρδευε τα λόγια του από τη χαρά του. Κάτι σημαντικό είχε ξαφνικά αλλάξει μέσα στη ψυχή αυτού του ανθρώπου, που μέχρι τώρα ζούσε τη ζωή ενός αδιόρθωτου γυναικά. Κάτι τρομερό, αλλά την ίδια στιγμή κάτι υπέροχο, ένιωθε να του συμβαίνει απόψε.

«Βέρα.. απόψε ο Θεός άκουσε τη προσευχή μου.»

Αυτή η σκέψη δεν τον άφηνε να ηρεμήσει. Ο Θεός άκουσε την προσευχή του. Ήταν πια καιρός να κρατήσει και αυτός το δικό του λόγο. Απόψε γίνανε δύο θαύματα. Ο Πέτρος στη προσευχή του διατύπωσε την απόφασή του να βγει από τη σκιά της αμαρτίας και να πάψει να επικαλείται την *προς Κορινθίους επιστολή* και να σεβαστεί τη *Σοφία Σειράχ*.

Η απόφασή του αυτή ήταν οριστική και αμετάκλητη. Η περιπέτεια της Μαρίας και ο τραγικός θάνατος της άτυχης Νατάσσας, είχανε φέρει τον Πέτρο, τις τελευταίες ημέρες, σε ένα ψυχολογικό αδιέξοδο που συντάραξε ολόκληρο τον ηθικό του κόσμο. Τα γεγονότα που βίωσε τις τελευταίες ώρες, του καταδείξανε πως εισακούστηκε από το Θεό. Και αυτό το θεώρησε μήνυμα, πως ήτανε καιρός και για τον ίδιο να επανέρθει στο δρόμο της αρετής. Αρκετά κράτησαν τα λογοπαίγνια, οι υψηλές θεωρίες περί έρωτα, οι επικλήσεις στις γραφές και τα μουσουλμανικά καμώματα. Τώρα βλέπει,

πως υπάρχει κι άλλο ξεπέρασμα της ζωής που το πετυχαίνει κανείς πιστεύοντας στη Θεία Δύναμη. Δεν είναι ξεπέρασμα της ζωής, ο κορεσμός της σάρκας με ηδονές, αλλά η πληρότητα της ψυχής με πίστη.

Κι αυτή η πίστη που βρήκε απόψε ο Πέτρος, δεν έσωσε μόνο τη Μαρία. Έσωσε και αυτόν τον ίδιο, τον αδιάφορο μπερμπάντη της ζωής. Τον εγωιστή και ανικανοποίητο, που όλα τα ερμήνευε με τον τρόπο που βόλευε αυτόν και μόνο.

Τώρα είδε ένα νέο φως. Είδε τη δύναμη της προσευχής να ατσαλώνει τα νεύρα, να ενισχύει τη θέληση και τη επιμονή για αγώνα και ζωή. Είδε να επαληθεύεται η ρήση.. *‘ζητείτε και δοθήσεται υμίν.’* Και ο Πέτρος ζήτησε, με όλη τη ψυχή του. Ζήτησε τη δύναμη να μπορέσει να μεταδώσει στη Μαρία, τη θέληση για ζωή. Και ότι ζήτησε του δόθηκε. Η Μαρία κατάλαβε πως έπρεπε να ζήσει κοντά στο παιδί της, που τόσο την είχε ανάγκη.

Κατάλαβε όμως και ο ίδιος, πως έπρεπε κι αυτός να κάνει την υπέρβασή του. Ν’ αλλάξει τρόπο ζωής. Μέχρι τώρα βίωνε ζωή φτιαγμένη με δικές του προδιαγραφές, που δεν ήταν άλλες από τις επιπολαιότητες της νιότης, που θεωρεί πως ο πόλος της γης δεν βρίσκεται στους Δελφούς, μα στη ροδαλή τρύπα του γυναικείου αιδοίου. Τώρα βλέπει πως υπάρχουν αξίες, περισσότερο σημαντικές για ν’ αγωνίζεται και να σπαταλά τη δραστηριότητά του. Είναι οι ηθικές αξίες που χαρίζουν την ομορφιά στον άνθρωπο και φέρνουν τη γαλήνη και την ικανοποίηση στη ψυχή του.

22. το μνημόσυνο.

*Γυρίζω εδώ που τόσο σε ονειρεύτηκα
να βρω κάτι δικό σου.
Σωριάζει θλίψη κάθε φούντωμα.
Ως ίσκιος στ' όνειρό μου απλώσου.
(Πρόφαση μελαγχολίας Α. Μελαχρινός)*

Ο Πέτρος κορνάρισε έξω από την ταβέρνα και σχεδόν αμέσως είδε το Γιώργο να κατεβαίνει και να πλησιάζει προς το αυτοκίνητο. Στη θέση του συνοδηγού καθόταν η γυναίκα του η Βέρα και κρατούσε μια πιατέλα με στάρι που είχε κάνει με περισσή φροντίδα η κυρία Πόπη, η φίλη της. Στον πίσω καναπέ, η Μαρία με τον Κωστάκη αγκαλιά και ο γεροθόδωρος. Ο Γιώργος μπήκε στην πίσω θέση δίπλα στο Θόδωρο. Είχανε περάσει κιόλας σαράντα ημέρες από το θάνατο της Νατάσσας.

«Τι γίνεσαι Γιώργο; πως πας;»

«Καλά κύριε Πέτρο. Τι καλά δηλαδή, μετά απ' όλ' αυτά; Μαύρη καλοσύνη. *Μη χειρότερα.. να λέμε.*»

Ο Πέτρος δεν του απάντησε και ξεκίνησε για το Άργος. Ο ουρανός ήταν γκρίζος μα δε φαινόταν να το πάει για βροχή. Ο Ιούλιος όμως, είναι τόσο απρόβλεπτος με τις υψηλές θερμοκρασίες του. Σε μια ώρα είχανε φτάσει. Λουτράκι-Άργος, ο Πέτρος το είχε κάνει αμέτρητες φορές. Στο δρόμο δεν ανταλλάξανε κουβέντες. Κανείς τους δεν είχε διάθεση άλλωστε. Η Βέρα έκανε φιλότιμες προσπάθειες να σπάζει αυτή τη μουγκαμάρα, μα σκόνταφτε στην απροθυμία των

υπολοίπων να συνεχίσουν τη κουβέντα. Πάνω από τη πόλη, μαύρα σύννεφα είχαν αγκαλιάσει το φρούριο.

Ήτανε Σάββατο πρωί και το Νεκροταφείο ήταν ανοιχτό. Η εκκλησία αδειανή, αλλά ο παπαδημήτρης ήτανε 'κει. Είχε προηγηθεί με δικό του μεταφορικό μέσο και τους περίμενε. Όταν κατέβηκαν από το αυτοκίνητο, ο Πέτρος πήρε από το πορτ μπαγάζ ένα μάτσο γαρύφαλλα και ακολούθησε. Πήραν από δύο κεριά από το παγκάρι της εκκλησίας και προχώρησαν προς το σημείο που είχε ταφεί η Νατάσσα. Ένας άσπρος μαρμάρινος σταυρός είχε στηθεί στην Ανατολική πλευρά του τάφου. Ο Πέτρος είχε φροντίσει γι' αυτό. Ένα όνομα υπήρχε πάνω στο σταυρό.

Νατάσσα

ευν 25

Στη μπροστινή επιφάνεια της βάσης του σταυρού υπήρχε χαραγμένη μια φράση που είχε δώσει στον μαρμαρά ο Πέτρος, και την σκάλισε. Ήτανε τα τελευταία λόγια της Νατάσσας, όπως τα είχε συγκρατήσει ο Πέτρος, στη φράση που του είχε πει στο τηλέφωνο.

..σ αυτό το ταξίδι θα είμαι μονάχη

Αναψαν τα κεράκια τους και ο παπαδημήτρης άρχισε να διαβάζει τα άγια λόγια που ταίριαζαν στη περίπτωση. Η Βέρα έβαλε πάνω στο μνήμα την πιατέλα με το στάρι.

Ο Πέτρος γονάτισε κι εναπόθεσε στη βάση του σταυρού τα λευκά γαρύφαλλα και όρθια στο σταυρό στήριξε τα κόκκινα. Δεν είπε τίποτα που ν' ακουστεί, αλλά δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του που άρχισαν να κυλούν και να

βρέχουν τα μάγουλά του. Έμεινε γονατιστός κι έκλαιγε και τα δάκρυα του αυτά, ήταν η κραυγή της ψυχής του που δεν μπορούσε να ξεσπάσει γοερά, να διασχίσει τα βουνά και τις θάλασσες για να φτάσει στον Άδη και να την ακούσει η Νατάσσα. Μέσα του όμως ήξερε πως η Νατάσσα ήταν εκεί, κοντά τους κι έβλεπε τα δρώμενα. Ήτανε βέβαιος πως η ψυχή της θα πετούσε γύρω τους. Οι ψυχές δεν χάνονται. Έρχονται δίπλα μας και μας ακούνε. Δεν μιλάνε, όμως μας συμπαραστέκουν και με τα μηνύματά τους, μας δίνουν το παρόν τους. Ο Πέτρος λες κι ένιωθε το πέταγμα της ψυχής της Νατάσσας δίπλα του, ψιθύρισε χωρίς να ακούγεται:

‘Ας είναι γαληνεμένη η ψυχούλα σου, όπου και αν είσαι Νατάσσα. Λίγο σε γνώρισα, μα πολύ θα μου λείψεις. Λυπάμαι που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Δεν θέλησα ποτέ, ο δικός σου χαμός, να γίνει λυτρωμός για μας. Ο καλός Θεός στο τέλος, κατά τη δική του βούληση, δίνει τη λύση στα προβλήματα όλων μας. Ας βρεις τη γαλήνη καλή μου.’

Κάθισε αρκετή ώρα έτσι και ούτε η αλλαγή του καιρού δεν τον πτόησε, που απότομα το γύρισε σε βροχή. Άκουσε τον Θόδωρο που ζήτησε από το Γιώργο να πάρει τον Κωστάκη από τη Μαρία και να τον πάει στο αυτοκίνητο που ήταν ανοιχτό. Επίσης άκουσε τον παπαδημήτρη να εύχεται σε όλους την *εξ ύψους παρηγορίαν* και να φεύγει και αυτός βιαστικά προς το δικό του αυτοκίνητο, για ν’ αποφύγει τη βροχή που δεν έλεγε να σταματήσει. Ο Πέτρος συνέχιζε να μένει σκυφτός εκεί που είχε γονατίσει, λες κι ένιωθε τύψεις για το ριζικό αυτού του κοριτσιού. Τα δάκρυα του, έτρεχαν

ακόμη στο πρόσωπο του. Και μόνο σαν η βροχή γίνηκε μπόρα, σηκώθηκε. Το δυνατό νερό τον συνέφερε και του έπλυνε το πρόσωπο που είχε γίνει αγνώριστο από τα δάκρυα. Ένωσε ένα χέρι να τον πιάνει από το δεξί μπράτσο. Ήτανε το χέρι του γεροθόδωρου..

«Πέτρο παιδί μου.. έλα. Ήτανε καλή. Ας τη θυμούμαστε έτσι όπως τη γνωρίσαμε. Ένα απλό, καλοσυνάτο και ωραίο κορίτσι. Μα μη κατασκευάζεις ενόχους. Δεν έφταιξε κανείς. Μόνο το λαδάκι στο καντηλάκι της τελείωσε. Βλέπεις οι καλοί φεύγουν πρώτοι. Ο Κύριος τη θέλησε κοντά του. Μεγάλη του η χάρη. Πάρε λίγο στάρι να τη συγχωρέσεις.»

Ο Πέτρος πήρε τα κόλλυβα, έβαλε μερικά σπυριά στο στόμα του και ψιθύρισε: *‘Ο Θεός ας την συγχωρήσει, αν πρόλαβε ν’ αμαρτήσσει και μαζί με αυτή και όσους άλλους φταίζανε..’*

..κι έσπειρε το υπόλοιπο στάρι πάνω στο μνήμα, να το βρούνε τα πουλιά μόλις σταματούσε η βροχή. Στη συνέχεια, γυρνώντας προς το γέροντα είπε:

«Πάμε Θόδωρε να πιούμε ένα καφέ κι ένα κονιάκ στο μαγαζί της πλατείας. Έτσι δεν συνηθίζεται; Ας τηρήσουμε κι εμείς λοιπόν το ζακόνι, στη μνήμη της Νατάσσας.»

Ύστερα στράφηκε προς τις δύο γυναίκες, τη Βέρα και τη Μαρία, που τον περίμεναν καρτερικά αμίλητες, πιασμένες αγκαζέ, λες και αυτό θα τις προφύλαγε καλύτερα από τη βροχή και τους είπε..

«Πάμε, ας μη μας περιμένει κι’ άλλο ο Κωστάκης. Ίσως να μην έπρεπε να τον είχαμε πάρει μαζί.»

Και οι δύο γυναίκες κίνησαν βιαστικά προς το αυτοκίνητο, υποβαστάζοντας η μία την άλλη. Η βροχή είχε διαπεράσει το ελαφρό ταγέρ που φορούσαν. Ο Πέτρος τις έβλεπε έτσι και χαιρόταν. Η Βέρα είχε συμπαρασταθεί στη Μαρία κατά τρόπο ανέλπιστο, σ' όλη τη διάρκεια της ανάρρωσής της και είχανε γίνει δύο αχώριστες φίλες. Τώρα ο Πέτρος, ένιωθε τη Μαρία σαν αδερφή του.

Ακολούθησαν και οι δύο άνδρες σκυφτοί, κρατώντας τους σηκωμένους γιακάδες τους κλειστούς, για να προφυλάσσονται από το ανεμοβρόχι. Δεν αντάλλαξαν άλλη κουβέντα. Κάθε νέα σκέψη που τους ερχότανε στο νου, την κρατούσαν για τον εαυτό τους. Κανένας τους δεν φαινότανε να έχει διάθεση για συζητήσεις. Άλλωστε, ούτε η στιγμή, ούτε ο καιρός, ούτε ο τόπος το βοηθούσε.

Έτσι, σιωπηλοί και μουσκεμένοι και οι δύο, βάδισαν κατά την έξοδο του νεκροταφείου. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει βαριά και μονότονη.

Τέλος

Γλωσσάρι

αναβρυτήρας.	= <i>μπεκ, εκτοξευτήρας</i>
παρτσάς.	= <i>κομμάτι, μέρος</i> .
ξαγοράρης.	= <i>εξομολογητής</i>
ζακόνι.	= <i>έθιμο, συνήθειο.</i>
γαλιφιά.	= <i>κολακεία, μαλαγανιά</i>
λακριντί.	= <i>κουβεντολοί</i>
καριόλα.	= <i>πουτανίτσα</i>
μαρμαρυγή.	= <i>λάμψη</i>
βολοδέρνω.	= <i>βασανίζομαι, τυραννιέμαι</i>
γιαγκίνι.	= <i>πόθος, φωτιά</i>
ντέρτι.	= <i>καημός, βάσανο</i>
μερακλής.	= <i>παθιασμένος</i>
χαράμι.	= <i>ανώφελα, άδικο</i>
περαντζάδα.	= <i>πέρασμα, βόλτα</i>
νταραβέρι.	= <i>κίνηση, συναλλαγή</i>
γιουρούκι.	= <i>χωριάτης, απολίτιστος</i>
σκέρτσο.	= <i>ακκισμός, νάζι, τσαλιμάκι</i>
κάρμα.	= <i>πεπρωμένο</i>
λιακωτό.	= <i>ταράτσα, ηλιόλουστο</i>
ντουζένι.	= <i>αλκή, δύναμη, σφρίγος, ευρωστία</i>
παλλακίδα.	= <i>ερωμένη, μαιτρέσα, σπιτωμένη</i>
τρενάρω.	= <i>παρατείνω, μακραίνω χρονικά.</i>
μισγάγγια.	= <i>βαθιά γραμμή, ρεματιά.</i>

Έργα του ιδίου:

- 1.- **Πουήματα.** (Τορόντο 2000. ποιητική συλλογή, εξαντλήθηκε και δεν θα επανεκδοθεί.)
- 2.- **Το όνειρο της Παρασκευής.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε 2^η έκδοση. Αθήνα 2008)
- 3.- **Η αρχαιολόγος (α΄ μέρος. Η νεράιδα)**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)
- 4.- **Η αρχαιολόγος (β΄ μέρος. Η μάγισσα)**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)
- 5.- **Η αρχαιολόγος (γ΄ μέρος. Η λύτρωση)**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2007)
- 6.- **Εθελοντής στις στέπες της Ουκρανίας.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2007)
- 7.- **Πάθος στους αμμόλοφους.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2008)
- 8.- **Θανάσιμα αμαρτήματα.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε πρώτη έκδοση. Αθήνα 2008)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ

Σημειώσεις αναγνώστη.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ